

สู่สยาม ประเทศใต้ดิน

แปลจาก

INTO SIAM,
UNDERGROUND KINGDOM.

ของ นิคอล สมิธ

และ เบลค คลาค

ไทย ส. ส. สุวงศ์

พิมพ์โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์

05/08/2565

เบตก คลาค และ นิคอล สมิธ ทำงาน
กับ 'สำนักรัฐการลับ' ตลอดสงคราม สำนัก
งานนี้ชื่อ Office of Strategic Services
ย่อว่า OSS สมิธออกสนามและคลาคอยู่
ในแผนกรายงานของที่ทำกรกลางของ
รัฐบาล ระหว่างเวลาหลายเดือนรายงาน
ของพันโทสมิธได้เข้ามาในมือคลาค และ
ทั้งสองรู้สึกว่ตนทราบเรื่องนดี จึงตกลง
ใจเขียนหนังสือเรื่อง สู่สยามประเทศใต้ดิน

05/08/2565

นามจริงของผู้สื่อสารไทย
 ที่มาจากอเมริกา

<u>นามแฝง</u>	<u>นามจริง</u>
ยอด	โผน อินทรทัต
ศักดิ์	จำรัส พอดเลต
แคร์	การะเวก ศรีวิจารณ์
เพา	เปา ข้าอไร
แซม	สวัสดิ์ ชัยสวัสดิ์กุล
จิม	จินตมัย อมาตยกุล
แซล	สัมพงษ์ ศิลปพงษ์
ชาร์ลส์	ชก เณรหนอง
นิก	นิกพัฒน์ ชลจินทร์
เฮียน	เฮียน ชิมพานนท์
พิท	พิสทธิ สัทคัน
ฮาโนลท์	อนนต์ ณ ขอมเพ็ชร
มอน	บุญเลียง กามไทย
แซน	โธมัส เรืองศิริ
	เดกซ์บี กำภู

นามแฝง

นามจริง

แพท

พิเศษ บัตตพงษ์

ไท

จำริญ คัยยนันท์

เบน

บุญรอด บินสัน

วิคตอร์

วิเชษร ไวรากขนนท์

เคน

การุณ เก่งระคมบัง

บัน

บุญเป็น ศศิรัตน์

จอห์น

น.จ. บัณเฑียรสวัสดิวัฒน์

เบน

บุญมาก เทศบุตร

ไวแมน

วิมล วิริยวิ

ฮาโนลด์

ชานนท์ ศิววรรณนะ

ซีต

สิทธิ เควตศิลา

แคล

เฉลิม จิตตินันท์

คาล

เจริญ วิวัฒน์พาณิชย์

ไฮเมซท์

อายุศ อัครเสนา

อานัน

อานวย พนพิพัฒน์

ซอลล

สละ ทศานนท์

นามแฝง

นามจริง

ชน
นิค

ทอน

แดน

ลอส

คิง

ชาร์ลส์

พูน

ซอนน

เชอ

ชาล

สุนทร กิณตลภิชณ

บุญยง นิโครธานนค

อุทมคักก ภาสวาณิช

อุทม พงษ์นพวงษาณิช

ชโรชน โล่ห์สุวรรณ

กฤษะ บันขาระสุน

ฉลอง บงตระกูล

พูนเพ็ญ ไกรฤกษ์

สมจิตต์ กังสานนท

เชอ หุ่นจำลอง

ชน ศีลาสุวรรณ

สำนักหอสมุด

บทที่ ๑

“นายร้อยโท โครงการดีของท่านไม่สำเร็จ ท่านจะไม่โอภาศเลย ะอยู่ที่นั่นไม่เกิน๒๔ชั่วโมง” พันเอกฮันคิงคอนทักข้าพเจ้า ขณะข้าพเจ้ากำลังเดินวุ่นมตกึกว และเกือบจะชนเขา ข้าพเจ้าขอร้องเขา “ขอเราพดจากันหน่ยเบ็ดครวย” แต่ไม่มีประโยชน์ นายพันเอกเป็นคนเคล็ดอนใหวรววดเร็ว เขาห่างไปเสียแล้ว ก่อนที่ข้าพเจ้าจะพดไต่แม่แต่คำเดียว ข้าพเจ้าทราบายว่าเขาจะไปอาฟริกาเหนือ โดยเครื่องบินในย้ายวันนั้น และข้าพเจ้าจะไม่ได้พบเขาอีก

ข้าพเจ้า เดินลงบันไดไปห้องทำงาน ของ ข้าพเจ้าด้วยใจหดหู่ นั่งลงที่เก้าอี้กว้างขวางโตะใหญ่ และคำนึงถึงโชคชะตาที่ข้าพเจ้าไม่มีโอกาส อธิบายแผนการดีของข้าพเจ้าที่จะเขาไปภายในเขตททเขอรมันติโคและปกครองอยู่ ต่อมาสักครู่ ข้าพเจ้าสะดุ้งทงตัว เพราะไฟแดงกำลังบอกสัญญาณอย่างเร่งร้อน เลขานุการดีของข้าพเจ้าโผล่มาทประค “ท่านหลยหรือ” เธอถาม “ฉันเรียกอยู่ตงสามนาทึ พันครเตฟฟลินให้ท่านไปทห้อง” “เตฟฟลิน...เตฟฟลิน” เคยพบและพดกันหลายครั้ง เขา

จะต้องทำอะไร และข้าพเจ้าไม่เคยทราบว่า เขาทำงาน ภาคไหน
 ของโลกหรือมีหน้าท้ออย่างไร แต่เป็นของธรรมดาใน โอ เอส เอส
 'แผนกปลอกกล้วย' ไม่ต้องการให้ใครพดกระกยั้ใดในแผนกอน
 ข้าพเจ้ามีปมประตัท ๑๗๒๔ เขกเขาไปกไคเห็นห้องทำงาน
 ทเหมือนกยทงอน ๆ ในคกน นพไม่ไปพรม แผนทโลกอย่าง
 ถกทองแชนวอยทผนงขางหนง แผนทส่ตงการเคลอนไหวของ
 กองทพอกขางหนง พนทรเคพฟลนลกชนทนทและเชอญให้ข้าพเจ้า
 หนึ่ง เขาเป็นนายทหารเวสทพอยนท สังก้าฟคแต่คนว หน้าอน
 วนเรงทำให้เขาคทน่มก้วยศของเขามาก

“ นายร้อยโท ท่านอยากไปทำงานนำคนเดินถนนหนงใหม่ ”

เขาถาม และยบยหรว

ข้าพเจ้ามองเขาอย่างไมใครเชอ เขาอาจจะกำลังคิดเลอก
 ข้าพเจ้า ท่านรไมไดวาท่านจะคองทำอะไรใน โอ เอส เอส เขา
 มกจะเอางาน นีสนท มาลือ “ เรายอกท่านไมไท เพราะเป็น
 ความลยทหนง ” ซงทวนกรยกอนทท่านจะร วาท่านจะคองการ
 ะไรข่างหรือไปทำอะไรไทไหน

“ ผมเห็นในแฟม ๒๐๑ ซอท่านว่าท่านเป็นเจ้าของหนงลือ

ถนนพระม่า ท่านคงต้องไคเดินทางมามากในตะวันออกไกล” เขา
 ไชวแซนกอคอก โยกเกอไปมา และจะคข้าพเจ้าอย่างมหวง

“ ครย นอกจากทองเทยวถนนพระม่า ผมกขยรรยไคสำรวจ
 ยางมดจกในพระม่าค้วย ”

“เคยไปเยี่ยมมันไหม?”

“ครับ เราไปสำรวจทันทัน เมื่อ ๑๕๓๕” ขณะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าใครจะไปทำอะไรได้กับแถบนั้นของโลกนอกจากเล็กน้อยที่สุด หรือจะให้ไปช่วยมันกับคน

“ท่านลงทุนเองหรือ” เขาถาม

“ครับ จนชั้นยามักจะขายดี”

“ถ้าดังนั้น ผมแน่ใจว่าท่านเป็นคนที่เราต้องการ” เขาตอบเร็ว “เราคิดว่าท่านได้ทำการสำเร็จมาแล้วในวิเศษนี้เองเคยเห็นเคยวิ่งงานสำหรับนายทหาร พลธิการ และ การเงิน เพื่อไปกิจการสำคัญพิเศษมากในทวีปออกไกล ท่านจะว่าอย่างไร จะสนใจไหม” เขาถาม ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณข้างจะร้อร่น

ความจริงข้าพเจ้าสนใจ ใคร ๆ ก็จะต้องสนใจแต่ข้าพเจ้าซึ่งก็หน้อย “ท่านออกจะยอม” ข้าพเจ้าตอบ “มันเรื่องอะไรกันครับ”

เขาหัวเราะ แล้วหยุดหัวเราะทันที ประหนึ่งว่ารู้สึกได้ว่าใคร่เกิดขึ้นไป

“ผมจะไม่ว่าว่าไม่มีอันตราย” เขาพูดด้วยทริสับ “แต่ถ้ามันไม่เย็นงานท่านสนใจที่สุดอันหนึ่ง โอเอส เอสก็จะไม่ให้คุณทำ ผมจะบอกโดยตรงว่างานอะไร — คือจะส่งไปไทยแลนด์” เขาเอนหลังฟังพนักงองศกิริยาข้าพเจ้า ขณะนั้นข้าพเจ้าคิดว่าเขาหมายความว่าอะไร

05/08/2565

“ไทยแลนด์หรือกรีซ—ประเทศนั้นอยู่ข้างญูเนน” ข้าพเจ้า
กล่าว

“คุณเขื่อนน” เขาคอบ “แต่เราไม่สาเหตุที่จะสงสัยว่าหัวใจ
คนไทยไม่ได้เข้าข้างญูเนน เขาประกาศสงครามต่อสหรัฐ และบริ
เตนใหญ่ แต่เราไม่ได้ประกาศคอบ จนบัดนี้เขาไม่ได้ทำการรบ”

“เรามีการติดต่อกับภายในประเทศหรือไม่” ข้าพเจ้าถาม
คิดถึง ‘ขอลอดกลาย’ ทคอบอยู่ในวิเศษฝรั่งเศษสำหรับให้คน
ไอ เอส เอส กระโดดร่มลงไปช่วยผู้ต่อต้าน

“ไม่มีเลย” เขารบอย่างเข็กเขย “เราไม่รู้จักใครสักคน
ในสยาม ซึ่งแน่ใจว่าจะซ่อนผู้ติดต่อกับได้”

“มีใครคนใหม่กรีซ” ข้าพเจ้าซัก

“เราไม่รู้” นายพันตรีคอบ คุณเหมือนว่า ไอ เอส เอส วาง
แผนการฉกในทมิฬ

“ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช อัครราชทูตสยามทน แน่ใจว่า
เราจะหาได้ เมื่อเข้าไปแล้ว” นายพันตรีพุกคอบไป “แต่เขาไม่เคย
ได้ ยินดีค่าจากขางนอกคงแต่สงครามเริ่ม”

ข้าพเจ้าจำได้ว่าท่านอัครราชทูตไม่ยอมรับประกาศสงคราม
ของรัฐบาลสยาม และ ได้ ตั้งสถานทูตเสรีไทยขึ้น ตามแบบ
ฝรั่งเศส ขณะกำลังมีการเจรจาที่จะเปลี่ยนนามราชการ “ไทย
แลนด์” 05/05/55 55 “สยาม” อย่างเต็ม

“ท่านเชื่อ อัครราชทูตชั้นหรือ” ขาฟเจ้าถาม

“เราเชื่อ” เขาตอบเนนคำ มองตขาฟเจ้าตงแต่ศัวรรษอง
เต่าประหนึ่งคิดว่าขาฟเจ้าคงจะสงสัยว่า โอ เอส เอส กำลังควา
น้ำเหลว “ปราโมชมีความเห็นน่าฟัง เขาเชื่อว่าสยามไม่เหมือนพระ
ม่า อินโดจีน และประเทศอื่นๆ ในเอเชียอาคเนย์ เป็นเอกราชมา
กว่า ๗๐๐ ปี เขาเกลียดชังพวกพม่ามากที่เขาเข้ามาในประเทศเขา และเขา
ว่าคนไทยทั้งหมดก็เกลียดชังเหมือนกัน”

“แต่เขาประกาศสงครามเพื่อช่วยแยง” ขาฟเจ้าถาม

“ปราโมชไม่เชื่อว่าพลเมืองมีส่วนควบ คณะรัฐบาลเป็นผู้
ประกาศ โดยถกคคามโดยนายกท่อย่เหนือ คือพลสงคราม
ไม่เข้าพลเมืองก็จะไม่พอใจเป็นที่สุด ปราโมชว่า และจะต้องตั้ง
‘ไต คิน’ ขึ้น เป็นกระษัตริย์ของเราที่จะต้องพร้อมที่จะถือโอภาสอันนี้”

“ท่านคิดอย่างไรใหม่่ว่าไทยจะคว่าแยงไป” ท่านพันตรี ขา
ฟเจ้าถาม

“นั่นไม่ใช่สิ่งที่เราพคกัน” เขาตอบทันที “โอ เอส เอส
ในขณะนี้เห็นหนวยสืบสาร ขณะนั้นสยามเกินจากมคคตลคในตะวันออก
ไกลสำหรับการณ์และสิ่งข่าว เรารับรายงานจากผู้สืบข่าว กลยค
ผัจฉิน พม่า และแม่จากชายในอินโดจีน ซึ่งเริ่มด้วยสองคนเท่านั้น
แต่จากสยามเราไม่ได้รับอะไรเลย”

05/08/2565

“คงจะเป็นการ ชะนะเลิศสำหรับเราที่จะ เป็น หน่วยสืบหาที่

หน่วยแรกที่ส่งสื่อสารเข้าไปในสยาม” ข้าพเจ้ากล่าว

“ นายร้อยโท ผมเกรงว่าความเคยของท่านที่โตแข่งชนกย
สื่อสารต่างประเทศได้ทำให้ท่านชอบเยาะ ” นายพันตรีพูดเสียง
แข็ง “ เราไม่ได้ใจเลยใครถึงก่อน แต่ต้องมีใครไปถึงบ้าง ผู้
บังคับบัญชาสูงสุดของเรากำลังรอนรันทระไคชาว และเขากมีสทร
ที่จะต้องทราบ พลเอกสกลเวลลิกำลังทำการรบอย่างลำบาก
ยากเย็นในพม่า และเขาอยากทราบว่าทหารแบ่พม่ามากน้อยที่
ข้ามประเทศสยามมารบกับเขา เขาคงการรู้ว่าทหารไทยออก
สนามเท่าไร และต้องการรบให้แพ้หรือไม่ ทพอากาศก็ต้อง
การทราบจุดสำคัญต่างๆ ของแบ่ เพื่อระเข้เสีย พลเอกเซน
โนลท์ต้องการทราบค่ายเชลยอยู่ที่ไหน และเราจะช่วยนักบินตก
ของเราได้ไหม วิทยาลัยต้องการทราบวารวิทยาลัยไทยเคยวันเย็น
ผู้แทนจิตต์ใจของพลเมืองแค้ไหน ถ้า โอ เอส เอส ส่งคนคน
เดียวกับเครื่องวิทยุเข้าไปในสยามได้ ” เขาจบ “ เราจะยอมเงิน
ไร่ ไคหลายล้านเหรียญเทียว และคงจะช่วยชีวิตไค เป็นพันๆ ”

“ เราจะใช้ อะไรเป็นสื่อ ” ข้าพเจ้าถาม

“ บุคคลที่ฉลาดที่สุดที่ โอ เอส เอส เคยฝึก คนไทยที่เลือก
เฟ้นแล้ว คัดกรต่างๆ กัน Ph. D. และ M.A. จากฮาวเวิร์ด
เกม. โอ. ที. และมหาวิทยาลัยอื่นสูงอื่น ๆ เขามาประเทศนี้โดย
สกลลจ ๑๕๖๐๑/๒๕๕๕ เราไคฝึกให้เป็นพิเศษในเขตคัลบ

แห่งหนึ่ง และเขาก็รอนรอนที่จะไปยังนั่น แล้วด้วยใจ
คอบของท่าน งานนี้สนใจท่านไหม "

" มากกว่าอะไรที่ผมถูกให้ทำมาแล้ว "

" โอเค บ่ายนี้ผมจะพาท่านไปสถานทูต แล้วท่านจะรู้เอง
ว่าท่านจะต้องทำอะไร "

เวลาร่ำยสามนาฬิกา เรายน้อย หนาคทหินสเทอ บ่ายเห็นอ
มูข้อนมีลวดลายประกาศ สถานทูตเสรีไทย เรายกน้ำขึ้นไปชั้น
สองและเข้าไปในห้องรับแขกใหญ่ มีชายผู้หนึ่งก้าวเข้ามารับ
รองเราทันที เป็นผุ ชายที่สวยและตรงใจที่สุดคนหนึ่งที่ข้าพเจ้าเคย
พบ ท่าทหรของเขากทำให้ข้าพเจ้าตั้งอกไปครวย ทอกลเสอมาตรา
สวย ๆ บนข้อมมงกุฎและคาวทองสังแสงวิบ

" พันเอกชาย ญูชวร นายทหารติดตอและผุ ขงคิมหน่วย
นี้ พันตรเทพฟลินพค ท่านจะใ้เฒเห็นนายพันเอกบ่ฉย ๆ
คนสำคัญที่สุดใหม่ทจกออกมาัน เขาเลอกลทุกคนเอง เขาฝก
หคคววย และกำลังจะส่งเข้าไปในสยาม

ท่านายพันเอก กำเหมือนผม แทงข้าพเจ้าขณะทีเขากว
มาจับมือ

" ออ ท่านคือนายทหารพลาและการเงินของเรา " เขา
กล่าว เห็นพ่นขาว และยอมอย่างเปนเพื่อนที่สุด " เราคอบ
ท่านมานานแล้ว เกก ๆ เขากำลังคะนองมาก แต่ยากที่จะให้อยุ "

ในคืนเสียมอเมื่อไม่มีอะไรทำ” เขาพูดสั้นเนียงตักต้อง
 ข้างหลังนายพนเอกมีเครื่องแบบวัยแวนชอป เค็มห้อง สมาส
 ซึกของกองทัพอีสระไทยในวอชิงตัน ทกคนเป็นนายทหาร นาย
 รอยตรีมิตราวทองเตยवनบ่า ร้อยโทสองทอง ร้อยเอกเพิ่ม
 อีกหนึ่งทองคยงกับนายพลสามดาวของเขา

พนเอกกฤษชกรชักนำทกคนด้วยโยธา ร้อยโท เพ้า ยันน
 ‘พิท’ ฯลฯ จนหมด การทไซโยชานหนักเพราะนามไทยแท้ๆ
 ยุงยากมาก

เขาเหล่านันคากว่าชาวอเมริกันขนาดเฉลย นอกรากสอง
 คน คคเป็นนายร้อยเอกเลอคผสมยตรนายคาวจองกฤษชกร
 เคยชยู่กรงเทพ อีกคนหนึ่ง ชารลิส เป็นไทยแท้ ศักษาคค
 ยองและมุงไปทางการเมือง คนเตยทสคคคือ แซ่ม่ม ควเล็ก
 ชงยมเกทสคค

คนชานชอนนายพนเอกจิน เสียว พนตรเคฟฟลินได
 บอกรขาพเจงแล้วเมอมาคยกับนระหวางทาง เขาเป็นผู้แทนพล
 เอกไตหลี หวหน้าหนวบริฐการลยอนใหญ่โต ซึ่งเลองลยอวาม
 สลยสารทกสฐานรดไฟและไซรมณยในประทศจีน พนเอกเสียว
 จะเล้าให้เรอฟงฉงรัฐการลยในตวนชอกไกล ศรัษะดานรวางกลม
 และพคเร็ว เขาพคกยเราเป็นชองกฤษชกรขางทกฟงไมคไรเขาใจ

ขางท ไมมการสลยสารทไชนะจะมีทนนชยเหมอนอนน

เขาคงตน “ท่านไม่มีใครจะคิดถึงสักคนเดียวในประเทศที่ท่าน
 อยากจะเข้าไป สวมคิดว่าท่านเอาคนเข้าไปไว้คนหนึ่ง เขา
 จะให้ข้าวทหารอย่างไร เขาจะไปมาอย่างไร โดยไม่มีหนังสือ
 เดินทางและหนังสือประจำตัวซึ่งท่านไม่มีทิวฮยา: ทิวฮงนะ”
 เขาเตือนเรา “ท่านอาจไปไม่ถึงชายแดนไทย ที่ชายแดน
 นั้นเต็มไปด้วยบรรษัทการลับของทุก ๆ ประเทศ บางจังหวัดมี
 สัสของชายสืบสวน ตั้งสืบเอ็ดชาย มีสัสหลายคน ทิวฮงานให้
 สองฝ่ายในเวลาเดียวกัน”

ในตอนท้าย นายพันเอกพดให้เราเข้าใจว่า เราจะเคราะห์
 ค้มาก ถ้าเราจะนำชาวต่างประเทศเกิดย ๒๕ คนผ่านจีนใต้ใต้โดย
 สัสสารแบบไม่เห็น ซึ่งมีอยู่ทุกหนทุกแห่ง

เราออกจากสถานีรถแล้ว พันตรีเคฟลินถามข้าพเจ้าว่า
 “ท่านเห็นเป็นอย่างไรคำพูดของนายพันเอกจีน”

“เขาทำให้เรารู้สึกงกกับ ‘การรถหลงในป่า’ ตามที่เขาเล่า
 ความเป็นไปนั้น กิจการของเราก็คงไม่สำเร็จได้ เขาตรงมา
 จากโตหลด้วย มีสาเหตุอะไรไหมครั้น ที่ทำให้นายพลไม่ต้องการ
 ให้ผู้สัสชาวเขาสยาม”

“เอาอีกแล้วท่าน ท่านคิดแต่คู่แข่งชน” นายพันตรี
 คอย “ผมไม่เห็นว่าเขามีสเหตุอะไรจะคิดค้าน”

ขณะเวลากลับมาที่ทำงานของเรา ข้าพเจ้าก็ไตร่ตรองถึง
 คำของพันเอกเลย พลเอกโตหลและบรรษัทการลับของเขามือถือ

8510842565

พลพอที่จะทำลายกิจการของเรา ข้าพเจ้าได้แต่หวังว่าเขาเขา
ข้างเรา

ท โย เอส เอส ข้าพเจ้าได้ฟังรายละเอียดต่อไป ซึ่งเกี่ยว
กับงานของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเป็นผู้ ซ่ออาหาร และสัมภาระ
ต่าง ๆ และรับผิดชอบในการเงินที่ต้องใช้จ่าย นายทหารคนแล
เงินทุนพิเศษ คักกลาส ไคแอมมอนต์ เขียนใบสั่งจ่ายให้ข้าพเจ้า
สำหรับเบิกเงินไทยทรูรัฐบาลสหรัฐอเมริกาไม่ได้ 'บับทาย' (ทรง
โดยความมอดสาหระของ พ.อ. เพรสตัน กุกเฟลโลว์) คนไทยออก
ค่าใช้จ่ายเองเท่าที่ทำได้

ข้าพเจ้าตัดสินใจฝากเงินนี้ไว้ในธนาคาร นิวยอร์ค ซึ่งเพื่อน
เก่าข้าพเจ้านายบรูซ เป็นรองประธาน

"โตชี นิคอล" เขาพัก เมื่อข้าพเจ้าบอกเขาว่าจะฝาก
เงิน แล้วเขาเตือนว่าผู้ฝากจะต้องมีเงินไว้ในธนาคารอย่างน้อย
๓๐๐ เหรียญเสมอ หรือมีฉนวนระตองเสีย ๕ เซนต์ทุกครั้งที่
สั่งจ่าย "อ้า ท่านจะตั้งต้นด้วยจำนวนเงินเท่าไร" เขาจบ
อย่างสภาพ

"ห้าหมื่นเหรียญ" ข้าพเจ้าตอบ ทำท่าไม่เห็นแปลก
"สัปดาห์หน้าข้าพเจ้าจะนำมาฝากอีกเป็นจำนวนเท่ากัน และ
ราวปลายปีก็คงจะถึงครึ่งล้าน"

นายบรูซไม่ตกใจง่าย ๆ แต่การที่ข้าพเจ้าฝากเงินมากมาย

เช่นนี้ต้องทำให้เขาประหลาดใจแน่ และข้าพเจ้าจับเขาได้ชั่ว
กะพริบตาเดียว สี่หน้าของเขาแสดงว่าครั้งนี้เป็นละครใหญ่ที่
สุดในทะเลการเงิน

การซื้อของนำข้าพเจ้าไปทุกแห่ง จากร้านขายของใช้แล้ว
และร้านค้าของ ทหารบก ทหารเรือ จนร้านอะไหล่เครื่องมือและพดข
ข้าพเจ้าซื้อบนปก ๐.๔๕ และบนกลเล็กมาดินอย่างละกระบอกให้
ทุกคน อ้าวทองสองนี้ คนไทยเหล่านี้ได้ฝึกหัดใช้ โตเชียวชาญ
ข้าพเจ้ารู้ว่าสื่อสารวิจิตรลึกลับอยู่ในอันตรายทุกเวลา บ่อมีคองพัก
ผอนเส้นประสาทตึงเครียด จึงซื้อหนังสือขึ้นมากระเป๋าสื่อ
๕๐ เล่ม ไฟ ๑๕ สำหรับ ค่า ๖ คู่และวเลทที่เล็ก ๆ ๑ อัน นอก
จากนี้ควินิน ซัลฟา และยาอื่น ๆ สำหรับของกินโรคประเทศร้อน
และเพื่อค้อต้าน โรคขาดวิตามิน ซึ่งเป็นกันมาก ในประเทศจีน
ข้าพเจ้าจัดหาวิตามินอย่างแรง ซึ่งเม็ดเดียวใช้ได้ ๑๐ วัน เม็ด
มันโคมแทบกลืนไม่ลง

ข้าพเจ้าหา 'แผ่นไฟ' สำหรับก่อไฟ คลยรินเม็ดสำหรับทำน้ำ
สอาก และคนเบ็ดขนาคใส่กระเป๋าสื่อได้สำหรับทุกคน แล้ว
ยังซื้อบั้งปอง ๑ ชุดที่ร้านเครื่องกีฬาบ้านหนึ่ง ซึ่งยอมขายลูก
บั้งปั้งทีละสองลูกเท่านั้น ข้าพเจ้าต้องเที่ยวไปทุกวันจนครบ
สี่ป้าห์

ข้าพเจ้าพักอยู่ในร้านขายยา ซึ่งเต็มไปด้วยถ้วยของตุ๊ก ๆ

๑๐ - ๑๕ เซ็นท์ และถามข้อไข่มุกโกนสองพันเล่ม ถามเล่น ๆ ไม่น่ากว่าจะมี แก่เขาก็มีให้

ข้าพเจ้าเที่ยวหาถว้ยรชทาน้ำอดมีเนยมอย่างพื้แต่หาไม่ไ้ ด้วยสนิทนั้เต้กนั้กเวียนเคียใช้ใ้ไปนั้หึยอาหารกลางวัน ในที่สั้กเมื่อหมกหวง จึงเข้หามาทีนแม่คิวิ หัวหนั้ของสาขาสั้มีภาระ เขาหามาใ้ภายใน ๒๔ ชั่วโมง คงเป้นชั้กสั้กท้ายในสั้หยาลั้รัฐ เขาใ้ใ้มาจากรั้วันชนบทในมารีแลนคบนฝ้ามั้สั้ลั้กรั้ปเขาไฟฟั้รียามา

แซมมี เป้นคนทีหาของใ้ใ้เหมาะะปากทีสั้ก เขาตัวเล็กทีสั้กไม่ว่าในหน่วยใ้ทีงสั้หชาติหรือศั้กรู ข้าพเจ้ายอกชนาครองเท้าเบอร์ ๕ แก่เสมียน

“ชนาท ๔ ! อะไรครึบ นั้มนั้ลั้สำหรับเท้ก ๖ ขวย” เขารอง จั้รข้าพเจ้าทะเลแ่่นคาทราวเล็กนอัย “อัยายอกผมว่า เขาเกณทั้ตัก ๆ กั้นแล้ว!”

“ฉึนยอมรั้ว่าแซมมีเล็กกว่าจรรรมคา แต่เขาก็ เป้นทหารอัยั้ค และเป้นนายทหารเล็ยควาย”

“เรอ์ของท่่านคั้องรั้” เขาขั้นอัยั้งไม่แน่ใจ “เขาเป้นมัสั้กือหรืออะไรพรอณนั้หรือ อัยั้งขอนนั้ของฟั้ลั้ปมอริส” เขาถามโดยหวงั้ว่าถก

“๗/๒ ” ๒ ๕
๗/๒ 2565 ข้าพเจ้ายม

“ส่งความ^๒นทาออกกันหมก^๑” เสมียน^๓นพค^๔ สันศิระ^๕
ขณะ^๖ที่เขา^๗นโบร^๘ยให้^๙ข้าพ^{๑๐}เจ้า “เขา^{๑๑}เอา^{๑๒}ถึง^{๑๓}คน^{๑๔}แคะ^{๑๕}เทย^{๑๖}หวนา^{๑๗}”

พิน^๑เอก^๒กณ^๓ุช^๔ร^๕ขอ^๖บ^๗าก^๘จะ^๙สั่ง^{๑๐}เก็^{๑๑}ก^{๑๒} จาก^{๑๓}ส^{๑๔}ถ^{๑๕}าน^{๑๖}ท^{๑๗}ต^{๑๘}ให้^{๑๙}ถ^{๒๐}ก^{๒๑}ค^{๒๒}อง^{๒๓}ตาม^{๒๔}
แบ^{๒๕}ย เขา^๑จึง^๒ทำ^๓พ^๔ธ^๕ี^๖สา^๗ย^๘า^๙ด^{๑๐}อ^{๑๑}ง^{๑๒}ช^{๑๓}้ง^{๑๔}ท^{๑๕}ก^{๑๖}ค^{๑๗}น^{๑๘}จ^{๑๙}ะ^{๒๐}ต^{๒๑}อง^{๒๒}สา^{๒๓}ย^{๒๔}า^{๒๕}ด^{๒๖}ค^{๒๗}ว^{๒๘}า^{๒๙}ม^{๓๐}จ^{๓๑}
ร^{๓๒}ก^{๓๓}ซ^{๓๔}อ^{๓๕}ส^{๓๖}ถ^{๓๗}ย^{๓๘}ค^{๓๙}อ^{๔๐}ป^{๔๑}ระ^{๔๒}เท^{๔๓}ศ^{๔๔}จ^{๔๕}น^{๔๖}ว^{๔๗}น^{๔๘}ต^{๔๙}า^{๕๐}ย แต่^{๕๑}ไม่^{๕๒}ม^{๕๓}ค^{๕๔}า^{๕๕}ย^{๕๖}ท^{๕๗}ใ^{๕๘}ช^{๕๙}ก^{๖๐}น^{๖๑}ใ^{๖๒}พ^{๖๓}ธ^{๖๔}ช^{๖๕}น^{๖๖}ค^{๖๗}
น^{๖๘} จึง^{๖๙}ข^{๗๐}อ^{๗๑}ให้^{๗๒}ข้า^{๗๓}พ^{๗๔}เจ้า^{๗๕}หา^{๗๖} ข้า^{๗๗}พ^{๗๘}เจ้า^{๗๙}ไ^{๘๐}ก^{๘๑}ท^{๘๒}า^{๘๓}ย^{๘๔}ค^{๘๕}อน^{๘๖}เฟ^{๘๗}ล^{๘๘}เ^{๘๙}อ^{๙๐}เร^{๙๑}ท^{๙๒}มา^{๙๓}เล^{๙๔}ม^{๙๕}
ห^{๙๖}น^{๙๗}ง^{๙๘}ย^{๙๙}าว^{๑๐๐}เท^{๑๐๑}่า^{๑๐๒}ค^{๑๐๓}น^{๑๐๔}ไ^{๑๐๕}ท^{๑๐๖}ย^{๑๐๗}ส^{๑๐๘}อง^{๑๐๙}ค^{๑๑๐}น โดย^{๑๑๑}เ^{๑๑๒}้า^{๑๑๓}มา^{๑๑๔}ส^{๑๑๕}อง^{๑๑๖}ห^{๑๑๗}ร^{๑๑๘}ย^{๑๑๙}ญ^{๑๒๐}สำ^{๑๒๑}ห^{๑๒๒}ว^{๑๒๓}ี^{๑๒๔}
๒๕
ช^{๑๒๕}ว^{๑๒๖}โ^{๑๒๗}ม^{๑๒๘}ง

พิน^๑เอก^๒กณ^๓ุช^๔ร^๕ไ^๖ท^๗ใ^๘ช^๙ก^{๑๐}า^{๑๑}บ^{๑๒}น^{๑๓}ใ^{๑๔}พ^{๑๕}ธ^{๑๖}ช^{๑๗}น^{๑๘}แ^{๑๙}ค^{๒๐}ร^{๒๑}ง^{๒๒}ข^{๒๓}ร^{๒๔}ม^{๒๕} ซึ่ง^{๒๖}ท^{๒๗}าก^{๒๘}น^{๒๙}ท^{๓๐}
ส^{๓๑}ถ^{๓๒}าน^{๓๓}ท^{๓๔}ต คือ^{๓๕}พ^{๓๖}ระ^{๓๗}ภ^{๓๘}ัก^{๓๙}ท^{๔๐}ร^{๔๑}พ^{๔๒}ระ^{๔๓}ข^{๔๔}ร^{๔๕}ม^{๔๖}ร^{๔๗}บ^{๔๘}ุ^{๔๙}ส^{๕๐}ม^{๕๑}เค^{๕๒}ง^{๕๓}พ^{๕๔}ระ^{๕๕}ร^{๕๖}า^{๕๗}มา^{๕๘}ท^{๕๙}๕ ช^{๖๐}ว^{๖๑}
ห^{๖๒}น^{๖๓}ม^{๖๔} ๒๑ นาย^{๖๕}ย^{๖๖}น^{๖๗}ระ^{๖๘}ว^{๖๙}ง^{๗๐}ค^{๗๑}ร^{๗๒}ง ต^{๗๓}า^{๗๔}จ^{๗๕}อง^{๗๖}ท^{๗๗}ช^{๗๘}ง^{๗๙}ไ^{๘๐}ท^{๘๑}ย ส^{๘๒}า^{๘๓}ย^{๘๔}า^{๘๕}ล^{๘๖}ท^{๘๗}ว^{๘๘}ท^{๘๙}จะ^{๙๐}
ก^{๙๑}ระ^{๙๒}ท^{๙๓}ำ^{๙๔}ท^{๙๕}ก^{๙๖}ส^{๙๗}ง^{๙๘}ท^{๙๙}ก^{๑๐๐}อ^{๑๐๑}ย^{๑๐๒}า^{๑๐๓}ง^{๑๐๔}ท^{๑๐๕}จะ^{๑๐๖}ท^{๑๐๗}ำ^{๑๐๘}ไ^{๑๐๙}ท^{๑๑๐} เพ^{๑๑๑}อ^{๑๑๒}จะ^{๑๑๓}ล^{๑๑๔}ม^{๑๑๕}ค^{๑๑๖}ว^{๑๑๗}า^{๑๑๘}ม^{๑๑๙}ท^{๑๒๐}าร^{๑๒๑}ณ^{๑๒๒}ท^{๑๒๓}ค^{๑๒๔}ร^{๑๒๕}อ^{๑๒๖}
ป^{๑๒๗}ระ^{๑๒๘}เท^{๑๒๙}ศ^{๑๓๐}ของ^{๑๓๑}เขา ถึง^{๑๓๒}แ^{๑๓๓}ม^{๑๓๔}ว^{๑๓๕}า^{๑๓๖}จะ^{๑๓๗}ค^{๑๓๘}อง^{๑๓๙}ส^{๑๔๐}ล^{๑๔๑}ะ^{๑๔๒}ช^{๑๔๓}พ^{๑๔๔}ใ^{๑๔๕}น^{๑๔๖}การ^{๑๔๗}พ^{๑๔๘}ย^{๑๔๙}า^{๑๕๐}บ^{๑๕๑}น^{๑๕๒}

เม^๑อ^๒ว^๓า^๔อ^๕อก^๖จ^๗า^๘ก^๙ส^{๑๐}ถ^{๑๑}าน^{๑๒}ท^{๑๓}ค^{๑๔}ท^{๑๕}า^{๑๖}ง^{๑๗}ป^{๑๘}ระ^{๑๙}ศ^{๒๐}ห^{๒๑}็^{๒๒}อง^{๒๓}ท^{๒๔}ำ^{๒๕}ง^{๒๖}าน เค^{๒๗}ฟ^{๒๘}ฟ^{๒๙}ล^{๓๐}ัน
ก^{๓๑}ิ^{๓๒}ย^{๓๓}ข้า^{๓๔}พ^{๓๕}เจ้า^{๓๖}มา^{๓๗}น^{๓๘}น^{๓๙}ก^{๔๐}พ^{๔๑}ม^{๔๒}พ^{๔๓}ค^{๔๔}ร^{๔๕}ห^{๔๖}ร^{๔๗}ง^{๔๘}ส^{๔๙}อง^{๕๐}ค^{๕๑}น^{๕๒}ก^{๕๓}า^{๕๔}ล^{๕๕}ง^{๕๖}ว^{๕๗}น^{๕๘}อ^{๕๙}ย^{๖๐}ก^{๖๑}บ^{๖๒}ง^{๖๓}า^{๖๔}น น^{๖๕}ว^{๖๖}
เล^{๖๗}็ก^{๖๘} ๆ เ^{๖๙}า^{๗๐}ระ^{๗๑}อ^{๗๒}ะ^{๗๓}ว^{๗๔}ไ^{๗๕}ร^{๗๖}อ^{๗๗}อก^{๗๘}มา^{๗๙}ค^{๘๐}ล^{๘๑}าย^{๘๒}ส^{๘๓}ง^{๘๔}ส^{๘๕}ก^{๘๖}ฤ^{๘๗}ต ฉ^{๘๘}น^{๘๙}ง^{๙๐}ห^{๙๑}็^{๙๒}อง^{๙๓}เ^{๙๔}ต^{๙๕}ม^{๙๖}ค^{๙๗}ว^{๙๘}ย^{๙๙}ม^{๑๐๐}าย^{๑๐๑}
ห^{๑๐๒}เ^{๑๐๓}ล^{๑๐๔}อง^{๑๐๕}แ^{๑๐๖}ล^{๑๐๗}แ^{๑๐๘}ง^{๑๐๙}โ^{๑๑๐}ฆ^{๑๑๑}ะ^{๑๑๒}ณ^{๑๑๓}า^{๑๑๔}ส^{๑๑๕}ง^{๑๑๖}ฟ^{๑๑๗}ัง^{๑๑๘}พ^{๑๑๙}ัง^{๑๒๐}ว^{๑๒๑}ง^{๑๒๒}ของ^{๑๒๓}ม^{๑๒๔}เ^{๑๒๕}อ^{๑๒๖}ง^{๑๒๗}ไ^{๑๒๘}ท^{๑๒๙}ย และ^{๑๓๐}เช^{๑๓๑}อ^{๑๓๒}เช^{๑๓๓}ญ^{๑๓๔}
ไ^{๑๓๕}ป^{๑๓๖}เท^{๑๓๗}ยว^{๑๓๘} ‘ก^{๑๓๙}ร^{๑๔๐}ุง^{๑๔๑}ท^{๑๔๒}พ^{๑๔๓}ใ^{๑๔๔}น^{๑๔๕}แ^{๑๔๖}ส^{๑๔๗}ง^{๑๔๘}อา^{๑๔๙}ท^{๑๕๐}ิ^{๑๕๑}ค^{๑๕๒}ย’

ใ^๑น^๒ร^๓าว^๔ว^๕ด^๖ล^๗าง^๘เก^๙ิ^{๑๐}อน^{๑๑}ม^{๑๒}ก^{๑๓}ร^{๑๔}า^{๑๕}ค^{๑๖}ม^{๑๗}ค^{๑๘}น^{๑๙}ไ^{๒๐}ท^{๒๑}ย ๒๑ ค^{๒๒}น^{๒๓}น^{๒๔}ก^{๒๕} ถ^{๒๖}ก^{๒๗} แ^{๒๘}ก^{๒๙} ไ^{๓๐}ว^{๓๑}ท^{๓๒}
เข^{๓๓}ต^{๓๔}ค^{๓๕} D ใ^{๓๖}น^{๓๗}แ^{๓๘}ว^{๓๙}อ^{๔๐}ย^{๔๑}เ^{๔๒}น^{๔๓}ย ส^{๔๔}ำ^{๔๕}ม^{๔๖}ล^{๔๗}ิ^{๔๘}บ^{๔๙}ไ^{๕๐}ม^{๕๑}ล^{๕๒}จ^{๕๓}า^{๕๔}ก^{๕๕}ว^{๕๖}อ^{๕๗}ซ^{๕๘}ิง^{๕๙}ต^{๖๐}น เพ^{๖๑}อ^{๖๒}ค^{๖๓}อ^{๖๔}ย

เวลาเดินทาง วันที่ ๑ กุมภาพันธ์มาถึง แต่ไม่มีข่าว ๑๕ กุมภาพันธ์
ผ่านไป คำสั่งเตรียมพร้อมสี่สิบแปดชั่วโมงอาจจะมาขณะใกล้
ใกล้ วันที่ ๒๐ เขาคำลังกินใหญ่ เราจึงตกลงแก้ความมึนร้อน
โดยไปเที่ยวนิวยอร์ก

เขาได้มาถึงตึกคิวโดยรถบรรทุก เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว
และกำลังจะออกไป ก็พอดีมีคำสั่งมาจากพันตรีเทพพลินใหญ่กลับ
ไปเซกต์ D

เขาไปไต่ราวครึ่งชั่วโมง พันเอกวอซัสผู้บังคับเซกต์ D ก็
เดินเข้ามา

“ไป เคววให้ท่านไปเอาเด็ก ๆ มานิวยอร์กเสีย” เขา
พูดกับศาลออฟมานและข้าพเจ้า “ถ้าเขายังอยู่ที่ค่ายเวลานี้
ผมจะคิดงัก”

“ก็ทำไมกัน” ข้าพเจ้าถาม ตกใจ

“จริงอย่างผมว่า” เขาตอบ “เกิดหตเคเยอร์มนั้นอยู่ที่
เซกต์ D ใครอยู่แล้วก็ต้องอยู่”

“แต่เด็ก ๆ ไปที่นั่นแล้ว” ข้าพเจ้าร้อง “เราเพิ่งเตรียม
คำสั่งให้ส่งกลับ เคียวก็คงส่งข่าวมา”

นายพันเอกเกือยเป็นลมชัก “ทำไมไม่ปรึกษาผมเสียก่อน
ก็ยังฟ้องนายใหญ่! ใครต้องรับผิดชอบหนึ่ง! พันตรี เทพพลินอยู่
ไหน” 05/08/2565 ราชตะโกน

“ประชุมที่ตึกกรรฐ์นาวี ‘ครม.’ ข้างฟ้าคอบ ‘จะรบกวน
เขาไม่ได้’”

“ทำไม – ทำไมจะไม่ได้” พันเอกวอฮัสยังตะโกนต่อไป
“ตั้งรบกวน ถ้าเขาจะให้ไทยของเขา ออกทะเลไปโทโกแลนด์
หรือไทยแลนด์ หรือเมืองอะไรที่เขากำลังจะไป ถ้าเขาอนท
เขตต์ D คนนี้ เขาออกไม่ได้ ‘เร็วช้าน’ เขากระต๊อบเท้า
ออกจากห้องไป

“เราจะส่งเขาไปที่ไหนดี” ข้างฟ้าถาม คาล

“เขตต์อน A B หรือออกขรรอื่นเป็นยังไง” นางสาวคน
เลขานการันของคาลถามอย่างหวาน คาลหมุนโทรทัศน์พตถึงพัน
ตรีโฮลเลอร์ ลักครูเขาว่าง “ไม่มีโอกาสแม่แต่นึก นาย
พันตรี ทอข ว่า ตั้งขออกล่วงหน้าอย่างนอชหนึ่งวัน เพื่อเตรียมทให้
คนใหม่ ๆ มากตั้งนั้น”

ข้างฟ้าเกิดความคิดขันทนโต “ขานแม่ขาย ชย
จากถนนวนีเซอวู ททาลับเอเคอวสองนอนแปดเกาห้อง”

หน้าคาลกลีบสกลใส่ และเขากำลังจะแสดงขมยินคักข
ข้างฟ้า คนนภพคข

“แต่ถ้าเขาเป็นทคขนและจะคองกกโรคทนั้น แม่ขายของ
ท่านจะว่าอย่างไร”

ปฏิกริบ ข้างฟ้าชัด ไม่สำเร็จ

“ผมมีนาแม่หม้ายที่โอควิล เพนซิลวาเนีย ๕๐ ไมล์จากที่นี่”

ข้าพเจ้าออกความเห็นลึกครู่ต่อมา

“คุณไม่เคยไต่ขึ้นโอควิล” คินนพต เขาอยู่ที่พิทซเบิร์ก

“ที่เล็กมาก นอกทาง ในคัมเบอแลนคเนลเด” ข้าพเจ้า

อธิบาย

“นำท่านเคยไปตะวันออกหรือ” คาลดาม

“เปล่า เขาไม่เคยเดินทาง” ข้าพเจ้าตอบ

“นักทูล คนไทยยี่สิบคนถึงโอควิลกลางดึก เพื่อเยี่ยมชม
หญิงแก่งไม่เคยไปไหน นอกจากโบสถ์” คาลดกล่าวหัวเราะ

“เรื่องจะปรากฏที่ปก ‘ไทมส์’ รายสัปดาห์ก่อนเช้า”

“นิคอด” คาลดร้องชนทันที “เคยไต่ขึ้นโอเทลเจมส์
แมคชันใหม่”

“ไม่เคย”

“เคยไต่ขึ้น ออเรนจ์ เวอียเนีย?” เขาถามต่อ

“ไม่” ข้าพเจ้าตอบ “ท่านล่ะ?”

“ใช้แต่เคยเท่านั้น ยังขี้ดกโรงงานไวทนน — โรงงาน
ออเรนจ์”

“เกยวอย่างไร” ข้าพเจ้าถาม

“ท่านไม่เห็นหรือ” เขาพต “จังหวัดเวอียเนียที่อยู่

ไกล 05 โดงงแรมเล็ก ๆ สบาย คนเดินทางน้อย ผู้จัดการ

และภรรยาเพื่อนผม โรงทอผ้าสำหรับเด็กของท่านจะโตศึกษา
 นคือสักทางการสำรวจของเขา เขาเป็นผู้ศึกษาพิเศษทางเครื่อง
 แต่งตัว ตัวแทนของมหาอำนาจในตะวันออกไกล แยกของ
 วิทยาลัยเรา ทุกวันเขาเยี่ยมโรงงานขอให้อธิบายวิธีการต่าง ๆ
 เรื่องปัดขังความจริงอย่างวิเศษ จะไม่มีใครชักเขา เพราะเขา
 มัวคิดถึงประสงค์พึงใฝ่ในการที่ไปนั้น ”

“ โรงงานของท่านทำในลอนหรือเปล่า ” คันทันถามอย่าง
 คนเห็นขณะเรารับออกไป

โรงแรมเพ็ลแมคิสันทรหรรษาเก่าชื่อของมิน สร้างด้วยอิฐ
 แดง สูงหลายชั้น มีเครื่องเรือนแบบอเมริกันสมัยแรกในห้อง
 โถงทางเข้าและในห้องสาธารณะใหญ่ ๆ ผู้จัดการทำตัวเป็น
 เพื่อนดี ภรรยาตัวม ปากแหว่ง และห้องว่างพอความต้อง
 การของเรา

รุ่งขึ้นก็ไปเยี่ยมโรงงาน ศาลโตไม้ก่อนแล้วและพบกับ
 ผู้จัดการเล่าเรื่องปดอมให้เขาฟัง เขาได้ให้เข้ตประสงค์ต่าง ๆ ไว้
 รับ พอเราก้าวเข้าไปในโรงงานก็เห็นตระหนกกว่าผู้จัดการไม่มี
 เวลาใดจะให้คนงานทราบบ คนงานคงหลายร้อยทั้งหญิงและชาย
 ซึ่งโดยมากเกิดและอยู่เพียงชนบทนี้ ไม่เคยเห็นคนไทย ก่อน
 ทพนอัย ๆ นึกว่าเขาไป ต่างอ้าปากค้างมองมาทางเคียวกันหมด
 แม้วามอัยงจตคยและเทศอัย ดงเท่ากองเกาะอยู่บนกระดาน
 และสก็ยเส้นคยยคสจกนยง

คนไทยก็ดอยง เขาเล่นลครอย่างสนิทตามทีไกรบีคำบอก
ให้ทำ เขาซกจีปาตะในเรื่องที่ไม่เคยรู้เลย

ขณะนั้นข้าพเจ้าไคยีนแพทกระซิบแถมมีระหว่างการสนทนา
เกยวกับ ‘แพชั่น’ ‘เซย์’ ‘นินแนะหญิงสำหรับแก’

ข้าพเจ้าเอ่ยวตามสายตาเขาทั้งสองผ่านฉากเส้นค้ายไป เห็น
เด็กหญิงหน้าตาสวยขนาดลิบสงมมส่ของและเครื่องแต่งตัวสีแฉง
กำลังทออยู่ที่เรือนว่องไว

“เด็กผู้หญิง” แฉมมกระซิบกลับ

“อะไรนะ แพท” ข้าพเจ้าถาม

“เหยยอตรง” เขาตอบหวน

ก่อนเราไกรบีคำเตือนให้ธอกจากออเรนจ์ต่อมาสามสัปดาห์
เด็กทั้งหมดรู้สึกว่ารุ้จักงานทอผ้าดีกว่าผู้จัดการ

เช้าควี่ ๑๕ มีนาคมเราเคล็ดอนทพรอมกับเครื่องใช้ สามตัน
โคยรถบรรทุกไปทางบอลติมอ เราหยยกรัยัประทานอาหารเขาท
จังหวัดเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง พอชาวตะวันออกแต่งเครื่องแบยยลยคน
กระโคคออกจากรถ หญิงแก๊พ่หนึ่งเห็นเขาคใจมาก

“ญูยูน ญูยูนนาแล้ว” หญิงแก๊พ่ของเสียงหลังควย
ความกลัว พันตรีเทพฟลินพยายามปลอบ

“เขาจะฆ่าท่าน เขาจะฆ่าท่าน” หญิงนั้นตะโกน

05/08/2565 ในรถค้าคาร มีหญิงรัยใช้คนเคียว ก้มอยู่หน้าบารี่ และ

กำลังขอมอดกษัตริย์มคนเคยวเหมือนถน เป็นพลทหารหัวทาง
 กระจาย คนไทยแต่งสน้าตาลและทอง เขเข้าไปทุก ๆ ที่นัง
 ทนโตหญิงวัยไซ่เงยหน้าขึ้นเห็นทกโทะเต็มไปก้วยผีพระเจ้าสร้าง
 ทวเล็กเอออย่าง หน้าตาไม่เคยเห็นในหมู่บ้านมาริแลนคังวงเหงา
 นโดย เขารวังขความตกใจไว้ได้ในสองสามวินาที และประ
 เทยวกรับคำสั่งอาหารจากเราเฉย ๆ คังกับคนไทยเคยรับประทาน
 อาหารเข้าทนนทุกวน

บทที่ ๒

เรือบริษัทเชอวทิมันตันชื่อ 'เชอวาแอม คลาค' บรรทุก
เข้าของแน่นมีคนระเบิด ชนวน บินครกและกระสุน ทั้งผู้โดยสาร
หกสิบคน - เกินกว่าอัตราปกติเท่า เพื่อนเดินทางของเราเป็น
ทหารบกและทหารเรือหนุ่ม ๆ ซึ่งกำลังจะไปรับตำแหน่งในตะวันออกไกล
และช่างเครื่องพลเรือนหนุ่มหนึ่งซึ่งจะไปทัศนศึกษาบินบัง
กะลอบในอินเดีย มี โอ เอส เอส อีกสามคนในพวกเรา คือ ร้อยเอก
แฟรงค์ กลัซัน ร้อยโทลีโอ คาวสกี และโจ ละคราซกี ทั้งหมด
เป็นผู้เชี่ยวชาญในการระเบิดทำลาย เขามาจากแคนซัสดูกันหิน
ในเพนซิลวาเนีย เคยอยู่ที่ค่ายฝึกของ โอ เอส เอส พร้อมกับ
คนไทย ซึ่งผสมเชลยอเมริกันดี สามารถเหล่านี้มาก ทั้งสามเคย
เป็นการรบขอลด และ กลัซัน ร่างใหญ่เคยอยู่ในทีมมวยปล้ำ
ที่เพนน์สเตต ลีโอ คาวสกีถูกกล่าวเรียกว่า 'คาราภาพยนต์ของ
เรา' เพราะเคยเป็นควี่สำคัญในภาพยนตร์ทหารบกที่แสดงการ
ระเบิดทำลาย

ในนาทีสุดท้ายได้ตกลงกันว่าพันเอกกฤษควรล่องหน้าไป
โดยเครื่องบินและเอาร้อยโท เคน ไปด้วย ซึ่งเพิ่งออกจากโรง

พยายามที่จะเข้าไปอยู่เพราะออกหัก พวกเราไทยเสียแก่คน โอ
เอส เอส อีกสามคน และข้าพเจ้า จะตรงไปหน่วย โอ เอส เอส ใน
แอสแซมบลีนี้ ณ ที่นั่นจะได้ออกไปจนจบ ขณะที่ถูกผู้
เตรียมสิ่งต่าง ๆ ไว้ให้เราในจีน

ข้าพเจ้าตั้งตนทำความดีเกี่ยวกับคนไทยทันที ความสำเร็จ
ของกิจการของเราในที่สุดคืออยู่ที่เขา ข้าพเจ้าทราบว่าเราจะต้องอยู่
ด้วยกันอีกนาน และเมื่อไรเป็นอันมากที่จะเป็นผลโดยที่
ใจเขาและทำให้เขาเชื่อถือ

ความสังเกตครั้งแรกทั้งหมดทำให้ข้าพเจ้านับถือ คือความ
สอาดประณีต เขากลายเป็นอเมริกันในข้อที่เขาอาบยาในอ่าง
สาธารณะอย่างไม่กระตาคออาบ ในบ้านเมืองของเขาไม่มีชายใด
จะเปลือยกายต่อหน้าชายอื่น ปลอดภัยร่วมห้องนอนเดียวกับ
ข้าพเจ้า ไม่พอใจที่จะอาบยารวดครั้ง เขาอาบอย่างน้อยวัน
ละสองครั้งและโดยมากสามครั้ง ข้าพเจ้าเคยว่าเขาว่าไม่มีอะไร
ทำที่อาบยา ภายหลังอาหารทุกครั้งเขาคงเขาไปหยิบแปรงสีฟัน
จากห้องนอนและเลิกเขายาสีฟันซึ่งมีหลายชนิด แล้วเขาห้อง
น้ำแปรงฟัน เขาหัวผมดำขลับใส่บรดเล็กบนหัว ออกเสื่อผาง
ชั้นทางเก่งชั้นใน ข้าพเจ้าจึงเข้าใจว่าทำไมคนไทยจึงคิดแต่งตัว
ประณีต แม้อยู่ในเรือที่แสนจะสกปรก

๐5/08/2565
วันหนึ่งอากาศดี รวบรวมเดือนมีนาคม เหมาะสำหรับ

อ้ายแตกและทำความคุ้นเคยกัน เรากำลังผ่านทะเลคาริบเบียน
 ตรงไปย่านามา ข้างซ้ายไกลออกไปมีเกาะเล็ก ๆ ไม่มีชื่อ เรา
 เพิ่งมีการซ้อม 'ทิ้งเรือ' โดยมากย้งมุ่งทางเก่งชาสนและนั่งกัน
 บนหีบทหวเรือ พงพายอยู่ข้างซาฟเจาคือ เจด หรือ ซาร์ลส์ ตาม
 ที่เราเรียกกัน เขาเป็นคนสูง ขาว และหน้าตาดี และเป็นคนเจ้า
 ขัญญาที่สุดในพวก คักษาทย์องและซาวาร์ตและกำลังเตรียม
 คักษาการเมือง ภรรยาเขาได้ปริญญาจากมหาวิทยาลัยแรรค
 คลิฟฟ์ และเป็นสมาชิกคักคักคักไฟชีตาแคปประ เป็นธิกาเจ้าหญิง
 โซซานแห่งจีน ซึ่งมารดาเป็นธิกามุจรธรรมของราชันจักรพรรดิ

“ท่านกำลังอ่านอะไร?” ซ่าฟเจาถามจก ซึ่งกำลังหัวเราะ
 อยู่ในคอ

“ไมน์แคมป ภาษาเยอรมัน” เขาตอบ “เมือเยอรมัน
 กบแยพร้อมกันแล้ว ผมคิดว่าผมควรจะพินภาษานใหม่ มันอาจ
 เป็นประโยชน์”

“จริง โดยเฉพาะถ้าเรามีโชคเหมือนเรอติเบอรัคอกถ้า
 บนนพทซ่า ๆ เมือคั่นเองเรอล่าหนึ่งเหมือนกบของเราลูกจก
 ไทโยเรอได้น้ำเยอรมันข้างหน้าเราสองสามชั่วโมง

“โอ พระเจ้า” บนนท่าหน้ายู่ก้วยความปวด ‘ยิวติ
 พนออกแล้ว” เขาคราง

05/10/2065 “ทนเอาเดี๋ยว กันจะไปตามหมอพัน” ไทพู

“นั่นแหละ ที่คาดพายน กำลังคุยกยลใจ” พทชยอพนซัง
พรวออยู่เหนือเรา

“ยอห์น ยอห์น” ไก่เรียก “มานั ยันนยัวตพนอิกแส่ว”

“ค้แล้ว อ่าคนนกกเลย เคียวเรือโตน้ำจะไต่ยีน” ยอห์น

ตอบ กันจะลงไปเคียววัน

หม่อมเจ้ายอห์น พระราชวงศ์สยาม อนุชาสมเด็จพระราชิน
ทมาบสมเด็จพระปกเกล้าฯ และหลานกษัตริย์ เขาไม่อยู่ในสาย
สยสันตกิจวงศ์ แต่อย่างไรก็เลิกกษัตริย์ ยอห์นไม่เคยพุดถึง
สกุล และเป็นประชารชยตยมากทสทในพรกเวา ยันนสกุลสามัญ
และจน เป็นเพื่อนกตทศของเขา เจ้ายอห์นไม่เคยอธิบายให้
เป็นทพจิตใจของใครว่าทำไมเขาจึงอยากเป็นทนต์แพทย์ เขาเป็น
เจ้าองค์เคียวทขาพเจ้าเคียวไต่ยีนว่า เป็นทนต์แพทย์ เสียอย่าง
เคียวแต่คว่า ถ้าเขาไม่ม้งานสำคัญทำ เขาทุกขเกยจจนไม่อยาก
มองปากคนไข้ เขาใช้เวลาส่วนมากนอนหลับในเรือบค ขาง
ทตงยสยชวโมง เสียกรนคิงกว่าคตินทกระทบเรือหรือเสยงทบ
ยทอภณชลนไตทองเรือเสยงอก

“อ่าปากช — กวาง ๆ” เขาพุดเมื่อเขามาถึงทวยันน

“ชให้น

“น” ยันนคราง ชกรวมล้าง

“อ้อ เห็นแล้ว เสียเลย” ยอห์นพุดอย่างเห็นใจ “ต้อง

ถอน แคแล้วมากันไม่มีเครื่องมือ” เขาต้อ สันคัวัระ

05/08/2565

“ท่านไม่ได้เอาเครื่องมือมาจริง ๆ หรือ ยอห์น” ชาวเจ้า
พดด้วงคำของเขาโดยปลาใจ

“เปล่า เปล่า ผมตั้งไว้ที่โรงเรียนทศาวารัตน์ ผมเข้ากอง
ไทยเสรีเพื่อช่วยประเทศของผมให้เป็นไทย ไม่ใช่เพื่อกลอฟัน”

“ผมนึกว่าศิลปะกรแท้ ไปไหนคงเอาเครื่องมือไปด้วย”

จากพด

“ไม่วีร” ยอห์นตอบ “บนเนินควัดกรอนามยผู้เขี้ยว
ชาญ เขายังไม่ได้เอาเครื่องมือมา”

บนเนินเสียตายเหมือนนก เพราะสองวันต่อมา ที่ฮอนหนิง
ระเข้ เขาก็เพื่อน ๆ ช่วยกันแก้ไข ซึ่งงานนั้นจะเขาลงมาก
ถ้ามเครื่องมือใหม่ ๆ

ไม่ใช่ชาวเจ้าก็ทราบว่า แม้ยอลจะเป็นหัวหน้าของหมู่โดย
ไทเรียนวิชากรทหารถึงชั้นสูง ก็แต่ในนาม หัวหน้าแท้ ๆ คือ
แคร์ แคร์ควเล็ก หนักเพียงรอยยัสยปอนต์ แต่ร่างแกร่ง
และเข่นนกกีฬาชั้นเยี่ยม เต็ก ๆ ชมเชยเขา เพราะทุกสิ่ง
เขาทำเขาทำด้วยความชำนาญ เขาหนักคาคปาในทีเดียวกันทุก
วัน และใช้เวลาหลายชั่วโมงสลักไม้เป็นรูปนางระบำ เจ้าหญิง
ไทย ช่างตัวนิต ๆ อย่างสวยงาม เช่นที่ชมกันแก่ผู้โดยสาร
อื่น ๆ มาก บางทีคงเป็นเพราะเขามีความอดทนและชอบทำงาน
เพื่อนร่วมชาติของเขาเองเขาเป็นหัวหน้าและขอคำแนะนำ

เขื่อนวนหนึ่ง แคร่ จก และข้าพเจ้าเคิบเดินอยู่บน
 ขณะนั้นเห็นหญิงงาม และอนตรวยจากใต้น้ำเบอรมันทีไกลมาก
 “แคร่” ข้าพเจ้าพูด “ท่านคิดว่าคนไทยโกรธชุนเพียง
 ไหนทยคประเทศท่าน หรือไม่โกรธเลย” ก่อนเขาจะตอบ
 ข้าพเจ้ากด้าวต่อไป “อย่าลืมนว่าโลกภายนอกเชื่อว่าข้าพเจ้าได้
 รับความภักดีจากคนไทยทั้งหมดคนออกจากอัครราชทูต ปราโมช ใน
 วอชิงตัน”

“และหม่เล็ก ๆ ของเราน” เขาเติมเงียม

“จริง” ข้าพเจ้ายอม “แต่ไม่มีใครรู้จักเรา เราไม่นับ”

“เรานับ — มากทีเดียว” เขาพูดแน่วแน่น “ความ
 รู้สึกของเราเด็ก ๆ เช่นความรู้สึกของชาติ เราก็ไม่ผิดอะไรกับ
 คนที่บาน ความจริง” เขาพูดต่อไป “เรามีหลายชน ทั้ง
 เจ้าและคนจน แต่เราก็รู้สึกเช่นเดียวกัน พลเมืองในสยาม
 ก็เหมือนกัน”

“แต่ ในที่สุด ไทยแลนค ก็ได้ประกาศสงครามต่อเรา”
 ข้าพเจ้ายา

“มีบางคนอยู่ข้างลิตทุกแห่ง” จกคัก “พระเจ้าทรง
 ทราบ ฝรั่งเศสมีแยะ แต่เด็กทสมรจกตคยของ เกลียบคณาชมาก
 เหมือนผม มิได้คืนรักชาติใหญ่โตในฝรั่งเศส ซึ่งท่านได้บอก
 เราเอง ก็เช่นเดียวกันในสยาม เว้นแต่ยังไม่มีใครคิดต่อ ผม
 จะพระนันทวาททุกสิ่งทวมมว่า เป็นจริง”

เราเดินต่อไปเรื่อย ๆ เป็นการศึกษาที่ไต่ถามจนพบกับความ
เชื่อมั่น ปราศจากความเชื่อมั่น ในพลเมืองของประเทศเขาแล้ว
เขาจะหวังเป็นสื่อสารใดก็ตามและทำงานสำเร็จไม่ได้

“เราเป็นเอกราชมากกว่า ๗๐๐ ปี” แครีเตือนข้าพเจ้า “เช่น
ไปไม่ไกลที่พลเมืองประเทศเราจะทนแยกไปได้นาน เขามีสติพอ
ที่จะรู้ว่า จะเป็นนายตัวเองไม่ไกลเมื่อประเทศถูกครอบงำ โดยต่างชาติ
ทำไมท่านจึงคิดว่าเรากลัวฝรั่งเศษ ขวักขวามือใหญ่ และเงิน” เขา
คือ “เพราะว่ามหาอำนาจเหล่านี้ข่มขู่เรา และเขี่ยเราเข้า
จนรู้สึกอึดอัด เราคนไทย โกรธไม่ว่าชาติใด ที่เป็นภัยต่อเอกราช
ของเรา”

“เราชอบสหรัฐ” จกพูด “เพราะว่าไม่มีความอยาก
ไต่ถามแดนในเอเชีย ถ้าท่านพยายามเอาสยาม เราจะไม่เกลียด
ท่านเท่านี้”

“ถ้าอย่างนั้น จก ท่านไม่เห็นว่าจะเปลี่ยนแปลงในเอเชีย
อนาคตของแม่พระสำเร็จ?” ข้าพเจ้าถาม

“ไม่สำเร็จแน่ เท่าที่เกี่ยวกับสยาม และผมคิดว่าจะไม่
สำเร็จในอินโดจีนเหมือนกัน” เขาคือโดยเร็ว “ผมเคยรู้จัก
เท็กญวนหลายคนในฝรั่งเศส เขาไม่ต้องการแยกเช่นเดียวกับไม่
ต้องการฝรั่งเศส”

๑๕/๑๒/๒๕๖๕
“นี่ไม่ใช่ปัญหาชาติ”

แครีพูดอย่างตรึงตรอง “คนใน

เขาเสียภาคเดียวไม่ต้องการผิไต — แฝบ ปรกติ หรือฝรั่งเคม — ที่
จะมาบอกให้ทำหรือไม่ให้ทำ และถ้าเขาขังพยายามใช้วิธีครอบ
ครองแยกก่อนต่อไปภายหลังสงคราม ” เขาค้อเฉย ๆ “ ผม
กลัวว่าจะนองเลือด ”

“ ท่านสามคนคิดจะอะไรกัน ” ใครข้างหลังถาม คอ
คอกเตอรอบบอบ หนุ่มแกว้งเด็กผ ซึ่งเฟงรยแพททยทบอหนฮอพกนช
“ ท่านเดินอยู่บนตาคพาทังชัวโมงแล้ว ”

“ ขอบบ เต็ก ๆ ได้บอกฉันว่าท่านจะไม่ชอบให้สหรัฐอเมริกา
ไทยแลนด์ ” ข้าพเจ้าพูดเล่น

“ ช่างว้า ‘ ลงน้ำตาล ’ เช่นนั้นไ้ ! ผมละเข้าข้าง ส.ร.อ.
ทุกแห่งทุกเวลา สงครามแล้ว ผมจะทำเงินร่ำรวย โดยสังยา
อเมริกันไปขาย ที่กรุงเทพ แล้วจะกลับมาแต่งงานกับหญิง
อเมริกันสองสามคน ”

“ สองสามคน ” ข้าพเจ้าซำตามโดยประหลาดใจ

“ มันเช่นประเพณีไทยเก่า ทำไมผมจะเป็นมอมอนไทย
ตกไม่ได้หรือ ” เขาถาม

“ เช่นนั้นเล่นเกมเกอร์ดีกว่า ” ข้าพเจ้าพูด ขณะเรา
ลงบันไดไปห้องโถงที่ จิม ยอห์น เบน บนน และอีกหลายคนกำลัง
เล่นเกมของเขาที่ไม่รู้จักจบ ทุก ๆ คนชอบการพนันและมีกน
ตลอดวันและกวาคริงคน เขาไ้เสียกนมาก ๆ จนบางที่ไทยม

กันเพื่อเอาชนะต่อไป เขาเป็นนักเลงดี ด็อกเกียตลิ่ง และไม่
เคยให้ห็นคางซามคน

คนนั้นเขากำลึงเล่นเกมที่เขาชอบ - แจกใบสั่งตำ ฤษปหนึ่ง
ทั้งสี่ทงตำ ชะนะโคทั้งสองทาง ข้าพเจ้าค้อยข้างหลัง และเห็น
ยอหน ซึ่งชะนะเรอยมมือคยประหลาด ทกคนทงไฟนออกจากบนน
ซึ่งโคลงเกิมพันตั้ง และเขนซึ่งบนนโคยควยเกิมพัน เขนจึง
ทงและนั่งกอดอก เทานพอแล้วสำหรับยอหน คอยโคความพอ
ใจทชะนะโคยไม่ต้องคอรอกกับบนน เขาบอกอย่างใจดี "เอา
เงินแกลลยไป กนมีสี่ทงสองทาง"

ข้าพเจ้ารู้สึกคอยเขาใจคนไทย ยิ่งรู้จักยิ่งเหมือนเด็ก
นักเรียนอเมริกัน - ต่างก็มีคยคดลิกลักษณะ แต่วากถานเหมือน
กัน โดยทข้าพเจ้าเขนผู้จ่ายเงินและเป็นธนาคารของเขา เขา
จึงคุ้นเคยกับข้าพเจ้าจนทกท และเริ่มจรมองข้าพเจ้าเหมือนผู้
อปลการะ เขาเรียกข้าพเจ้าว่า "ลุง" ข้าพเจ้าคใจทเขาชอบ
ข้าพเจ้า

โดยทรู้จักนว่ามีสื่อสาร ญชนทำงานโคผลในอินเกีย คลอดจน
ในอาฟกันนิสถาน เราจึงพยายามเก็บความลับจากคนอื่น ๆ ใน
เรอรวมทงนายทหารยกนายทหารเรือ โดยมิได้ททำทว่ามีควม
ลับ เด็ก ๆ มีททำทงต่าง ๆ กัน ฉะนั้นเราจึงช่อนความจริงโค
เหมือนคนไม่ค้อย ในหมู่เคียวกน ปอด ผิวคล้าพอทจะเป็นชวาวบราซิล

เบน คล้ายอินเทียน จิม ผู้ช่วยการเงินของข้าพเจ้า ชาวมากจนท
โรงเรียนการเงินวอชิงตันคิดว่าเป็นคนเคเซเชียน คิค ลังและซัคคิก
กับคนไทยจนพินเอกกฤษชรบอกเราว่าจะใช้เขาเป็นสื่อสวในสยาม
ไม่ได้ เพราะตำรวจจะจับโดยคิดว่าเข็นชาวต่างประเทศ คน
อื่น ๆ นั้นเราให้คนนอกคิดว่ามาจากจีนได้

วันหนึ่ง ปอล กำลังเหยยคอยู่ที่ศาลาพ้อ่านหนังสือ ขณะ
นั้นมีช่างเครของคนหนึ่งเดินมา มองข้ามไหล่เขาไปและถามว่า
“ นั่นอะไร ”

“ ภาษาจีน ” ปอลตอบโดยไม่ทันนึก “ มันเรียนยากมาก ”

“ ท่านยังเรียนอ่านหนังสืออยู่อีกหรือ อาฮุยานัน ! เขาไม่
สอนอะไรในประเทศจีนหรือ ”

ต่อมาจึงต้องยอมรับว่าชาวตะวันตกออกจำนวนหนึ่งเป็นคนไทย
กำลังไปจีนในกิจการทหาร

โอ เอส เอส ระวังความลับมาก ฉะนั้นเราไม่ยอมบอกอะไร
ให้ใคร แม้เพื่อนสนิท แต่ข้างที่เขาคาจน วันที่เราถึง
ปานามาและหยตทโคโลอนมีเรื่องชเนคนเกิดชน เเทกของเราแต่ง
พลเรือนกำลังจะเข้าปะปนกับฝงคนและทำที่เป็นชาวพนเมืองส่วนน
ของโลกซึ่งมีหลายชาติด้วยกัน เพื่อบ้องถนลวงกระเข้าที่รู้กันว่า
เมืองนมชอ ข้าพเจ้าจึงเก็บเงินของเขาเสียเป็นส่วนมากและบอก
ให้เรียกออกที่ทิสโมสรทหาร

L 55753

ขณะที่เขาจากตัวเขาคนโตกระเบื้องสีโมสร เขาพาเพื่อน
เก่า เอศวาค แมคคอส บินเป็นนายเรือโท

“ท่านทำอะไรกัน เทคโนโลยี” เขาพาเพื่อนและคอบหลังเขา

“เดินทางกับ P.T. ท่านไปทางเดียวกันหรือ”

“ครับ ผมเพิ่งมาถึง ผมช่วยกันสักหน่อย” เขาพาเพื่อน

ต่อมาสองชั่วโมงและภายหลังหลายแก้ว ย้อล เยนน เยน
และคอคเคอร์ บอย เขามาที่โต๊ะเราเงย ๆ ก็มีอย่างนอนนิ่ม

ค่านับน้อย ๆ และพูดว่า “ลุง ขอเงินหน่อย”

“ใครๆ เท่าไร”

“คนละยี่สิบครับ”

“อ้าว มาเอาอีกถ้าไม่พอ” เขาพาเพื่อน นัยชนะตร

ให้อย่างใจคิดกับไม่ใช่เงินของเขา

“ขอบใจ ลุง” เขาพาเพื่อน ค่านับแล้วออกไป

“ลุง!” เทคโนโลยี “ทางบิดาหรือมารดาของท่าน”

“ทางแม่” เขาพาเพื่อนอย่างไม่มี “พี่ชายของแม่ได้มา

อยู่หลายปี”

อีกหนึ่งชั่วโมงเขาก็ออกหกดคนเขามากมึนและแตะ ‘ลุง’

คนละยี่สิบเหรียญ

“นี่ไม่ใช่ชกเคียวกับก่อนน!” เทคโนโลยีกล่าวอย่างระแวง

เขาคงได้กลิ่นรจิการลย “พี่ชายของมารดาท่านคงรวยแน่”

05/08/2565

เขาออกความเห็น

“อ่า อย่าเพิ่งว่าเขา” ขำพเจ้าหัวเราะ “สิ่งที่เห็นอาจไม่ใช่เสมอไป”

“ไม่ใช่แน่ - พวกคนนททำงานด้วย”

“อ่า” ขำพเจ้าตอบ แล้วโดยความเข้าใจกันงัยบ ๆ เรากลับเรื่องพชายของมารดา

สำนักหอสมุด

บทที่ ๓

ในระหว่างหกสัปดาห์สองวันต่อมาเราไม่พบเรือสักลำ เราเจอ
พายใ้ใหญ่ใกล้เกาะอีสเตอร์ ก็เหมือนเราผ่านเกาะนี้เจ็ดวันก่อน
จะถึงเทศกาลอีสเตอร์ แต่เจ็ดวันภายหลังก้อีสเตอร์ เราก้ยัง
เห็นเกาะอยู่

เบอไฟ้ เต็ก ๆ เริ่มทอดเต้าค่างหลาย ๆ ชั่วโมงทุกวัน ครึ่ง
หนึ่งข้าพเจ้าโชคไม่ค่อยดี ๆ กัน ข้าพเจ้าจึงหันไปทาง แซมมี่ และ
พูดว่า “แซมมี่ มาให้ฉันช่วยหิวเอาโชคหน่อย”

“โอเค ลุง” เขายิงปืนกว้างจากห้ไปห้ขณะก้มศีรษะ
ข้าพเจ้าถ้ใหญ่ ทอดแรง ๆ และไ้เจ็ดแถม ครั้นช่วยศีรษะ
เล็กที่สุดในหน่วยไทยของเราครึ่งที่สอง ข้าพเจ้าก้ไ้บอก ครึ่ง
นี้ครึ่งสิบเฮคแต่ม ข้าพเจ้าช่วยห้ทุกครั้ง และชนะทุกครั้ง

“แซมมี่” ข้าพเจ้าพูด “เอาไปเค้ยหนึ่งส่วนสิบ ท่าน
เป็นผู้นำโชค”

“แน่นอน” เขาตอบ และคงน้ใจไ้เกิดเห็นส่วนทวารวย
ย้ง แซมมี่เล็ก ๆ ‘บุรุษร่อน’ ตามที่เพื่อน ๆ เรียกกัน ไ้ถ้ไ้

๘ ๐5/08/2565
เจ็ดสิบสามเหรียญก่อนเราเข้าท่าเพ็ด

“ท่านจะทำอะไรต่อกัน” ข้าพเจ้าถามเมื่อเราแบ่งกัน
ในห้องนอน

“ชื่อของขวัญให้แม่เลี้ยงพ่อเลี้ยง” เขาตอบขมขื่น
ตามเคย

“ท่านมีพ่อแม่เลี้ยงหรือ” ข้าพเจ้าถามโดยประหลาดใจ
“แน่ทีเดียว” เขาพูด “บุตรของเขาเป็นเพื่อนห้องเดียวกัน
กับเมื่อเราเรียนเกษตรประเทศร่อนที T. S. U. เขาพาผมไป
บ้าน แล้วผมขอขบขันถามมารดาเขามาก จึงขอเขียน ขันถามมารดา
ผมด้วย”

“มันมักจะกลั่นกัน”

“เรารู้สึกเช่นเดียวกัน” เขาเรียกผมว่าลูกอีกคน “และ”
เขาคือ นายนดาเย็นแว “ท่านควรจะได้พบน้องสาวผม เป็น
เด็กหวานทสดีในลชแอนนา ผมคิดถึงน้องสาวคนนั้นจริง”

เขานอนหลับเพียงรับประทานอาหารเสร็จ ข้าพเจ้าเข้าไปนอนที่คอก
ฟ้าและเห็นเพดานวางเท้าข้างหนึ่งทรวเหล็ก เขากำลังจ้องแสงสีก
ท้ายของดวงอาทิตย์ซึ่งกำลังเลื่อนลงลับฟ้าอย่างตรึงตรอง เพา
เป็นคนหนึ่งในคณะซึ่งคงแต่เล็ก ๆ ยากจนมาก แต่โดยความ
สามารถพากเพียรได้ขณะนั้นแล้วเรียนต่อในต่างประเทศ

“คิดอะไร” เขาพูด “ข้าพเจ้าพดขณะเข้าไปข้างหลัง”

“อ้อ ลิงคอกหรือ” เขาพูด “เด็กควเป็นถาวรทุก” “ท่าน
ชยารู้จริง ๆ หรือ” ผมคิดถึงบ้าน

05/08/2565

“ท่านจากมาไม่นานไม่ใช่หรือ เพา” ชาวเจ้าพด

“เจ็ค” เขาตอบอย่างตลกตลก “ผมมีภรรยาคอย
อยู่และลูกสาวเล็กๆ ซึ่งไม่เคยเห็น” เขาต่อ

“ใครคณเฒ่า”

“พี่ชายผม ภรรยาและลูกผมอยู่กับเขา มีเทกไวท์
แบงกันกัน มันเด็กน้อยแต่พอเพียง”

“เขาคงเป็นคนดี” ชาวเจ้าถาม

“ทีละยงภรรยาและลูกผม?” เขาพด “ครับ แนท
เคียว แต่ผมคงจะทำให้เขา เช่นเคียวกัน สิ่งหนึ่ง เรามันใน
เอเชีย” เขาพดต่อไปอย่างไตร่ตรอง “คือจิตที่ใจของครอบครัว
ครัว ผมขาคมาเจ็คแล้ว พนองเซช และสะโอะยต์ด้วยกัน
โดยอย่างฉลาด และเราควรพบย่าเรามาด้วยกัน”

ชาวเจ้าพดรู้สึกว่ามีเสียงตำหนิ เรืออเมริกัน และเห็นว่า
โตะแยงกไม่มีประโยชน์ สิ่งหนึ่งที่ชาวเจ้าพดเรียนเรื่องคนโตะคือ
เขาไม่พยายามจะโตะแยงนออกจก แน่ใจว่าเขจะเป็นฝ่ายถูก

“ผมจะไม่ให้หรือบริจัตถ์ว่าผมอยู่กรุงเทพจนสงครวมเล็ก
จะเย็นภายในไป” เขาพด

“ท่านจะซ่อนอยู่ในเมืองเคียวกันใหญ่ๆ ลุกเมีย และไม่ใช่
หาเลยทีเคียวหรือ” ชาวเจ้าถามอย่างไม่เชื่อ

05/0๘25๖5หาทางแอบคเขา” เขาพด “จะซ่อนกัใดก็ได้”

คลองที่เขาไปซึกผ้าและคอยคเมือไรร่ผ่านมา แต่ผมจะไม่ให้เขา
เห็นเลย ผมรู้ว่าเขาคอยผม เขาทำอย่างแน่ใจ แม่
ตั้งยศบย

เบน ไคเซมมาร่วมสนทนาควย “ผมสัสสนัก ลิชลิต จะ
คอยผมนานอย่างนั้นใหม่” เขาไคยบเรภาพทคอนส้ทท้าย

“ลิชลิต เป็นเมฆอเมริกัน” เขาตอบเป็นปัญณา แล้ว
หันไปคแสงพระอาทิตย์คทกทกาลงจางลง

เมื่อเราอ้อมออสเตรเลียอากาศเป็นสบาย แต่เมื่อเราแล่น
มาตะวันออกเฉียงเหนืออนยารชนแฉะร้อนชน ถูกฝนกำลังตั้งตน
เวลาค่าขณะเราหลับบนทกคฟ้าไคเรอชชฟทแกวงโย้มา ฝนจะ
ตกหนักทนททาเราเราเยกโซกก่อนจะหันเขาห้องข้างล่างไค

ถึงบอมเบย์เคอนมณนายน ซึ่งเป็นเคอนราชทจะไป คลคคคทา
ไคยรถไฟ รถไฟไคนเคยบในนในฤทร้อนไม่สบายเลย แต่ภาย
หลังเราถูกขังอยู่ในเรือ นาน ๆ การเคนทาง ๆ บกก็เห็นความ
สนุกสนาน

พนตรเคฟลนซึ่งไคยบมามากอนมารวยราชสถาน “คทาน
ร้อนนะ นิคอด” เขาพค

เหงอไหลจากควขาพเจายงกับขาพเจาเป็นฝกบวเคลคณฑไค
“ไม่เป็นไร” เขาพคค้ไป “ผมมีข่าวคทจะทำไคทาน
หายร้อน ค่านจะค้พคสองวันก่อนไปหน่วย ๑๐๑ ทางเหนือ”

ถึงแม้ว่านายทหารไทยเสรีจะเป็นคนมีอุดมคติทางสรีรและชาติ
 เช่นชาวตะวันออกโดยมาก—เขาอาจไม่สบายใจใดเมื่อไม่มีเพื่อน
 ห้างหุ้นส่วนนาน ๆ ทั่วไปเขาก็จะต้องขยับเขยื้อนเข้าไปในแดน ' เขา
 นาค ' ตามโครงการแผนกหัตถ์เห็นพหุชนและจะต้องใช้เวลา
 นาน การโคฟกสองคนในเมืองจึงเป็นทลชใจอย่างยิ่ง

เพื่อความปลื้มอกปลื้มใจเขาแต่งเครื่องแบบทหารบกอเมริกันตัด
 ซิคเทียบคล้ายกันในกองทัพไทยเสรี เพื่อยोगกันสอดแนมข้าศึก
 ขโมยเอกสาร เขาจึงไม่เอาใจสำคัญไม่ว่าจะหนักไปด้วย เพื่อ
 ถกสารวัตรสงสัยว่าเป็นจาระเบรยแต่งเครื่องแบบนายทหารอเมริกัน
 ซ้ำพเจ้าให้เขาจำเลขโทรศัพท์ทำการ โอ เอส เอส ไว เพื่อ
 โอ เอส เอส จะได้สั่งมีติดต่อมาอธิบายแก่สารวัตรเมื่อถูกจับ

วานเข็ดหมด และเมื่อคนไทยออกไปเที่ยวหิวค้ำวันนั้น
 เราเตือนเขาอย่างทำที่เป็นห่วงให้ระวัง ' มาโก '

บ้านโสภณี ถนนคาร์ลดา มีชื่อเสียง ตลอดตะวันออกไกล
 และมีหญิง ' ครุสาคม ' นอบคนนักทมิชชื่อเสียงและรวบเท้ามาโก
 หล่อนเป็นลูกครึ่งอังกฤษอินเดียจนจากพะม่า มีบ้านพักทันสมัย
 ทุกคนของ เขียม และอเมริกันในเขตคัสกรรมเงินพะม่า
 อินเดียที่ คยไถว่า ยิ่งกว่ารู้จักคนเคยกับหญิงผู้ไม่มีจำนวนเป็น

เล่ากันว่าเส้นหูของหญิงลึกรังผึ้งไม่ได้อยู่ที่ความสวยงาม
แต่เป็นเพราะหล่อเป็นคนที่แข่งขัน กระปรี้กระเปร่าสนุกขบขันเสมอ
ใจคอกว้างขวางและสามารถพูดเพราะ ๆ ลูกกาะเทศะ หล่อน
คงมีสัญชาตญาณประเสริฐทางการค้า และเป็นหญิงจรรยาดี
สามารถอย่างหายากที่ทำให้ผู้ชายทุกคน หนุ่มหรือแก่ สวยหรือ
ไม่สวย รู้สึกว่าเขานั่นแหละเป็นบุคคลที่หล่อนคอยหา

ขณะที่เรามาถึง เรืองโรจน์ สักของมาโกมิถันนี่ ชุนนาง
อังกฤษหนุ่มสวยผู้หนึ่ง ซึ่งเขื่อนายทหารและคนแก่นในชีวิต
ราตรีของคลิดคตา ไต่ร้างหล่อนสำหรับปลายสัปดาห์หนึ่งและ
พาไปเคล็ด ซึ่งมีชื่อในการสังคมที่มักบ่ยอชยสศกในตะวันออกไกล
เขาไม่แต่จ่ายเงินให้หล่อนวันละห้าร้อยเหรียญเพื่อไปเป็นเพื่อนเขา
คนเดียวเท่านั้น แต่ยังมีสัญญาให้รางวัลเครื่องแต่งตัวราตรี
ตัวหนึ่งตามแต่หล่อนระพุดใจขอ หล่อนจะคองแต่งเครื่องราตรี
ตัวนั้นในงานรับประทานอาหารค่ำและลีลาศที่โรงแรมอิมเพเรียล
ที่เคล็ด ซึ่งเป็นงานที่คนแก่น ๆ ในสมาคมไปกันมาก

มาโกหาใจเครื่องแต่งตัวราคาแพงกว่าค่าจ้างรายวันของ
หล่อนเสียอีก ตัดทวยผ้าลวดลายทอง สายคาดคิบทึ่ซัวร์จึง
และงองามมากถึงกับชมสุภาพสตรีอื่น ๆ ทั้งหมดในห้องลีลาศ ถึง
แม้ว่าไม่มีหญิงคนใดในทันนเคยเห็นมาโก นายพลและเจ้า
ใหญ่ นายโตของตะวันออกหลายคนได้กมิให้หญิงต่างชาติผู้หนึ่ง ซึ่ง

เขาจำไม่ได้ว่าเคยพบที่ไหน แต่ทำให้ชายนั้นชวนด้วยความหลัง
ที่สุขใจที่สุด ครั้นในที่สุดก็ชุมนุมทราบดีว่าหญิงหรือยากผู้เป็น
ใคร ก็รีบกลับบ้านกันขนานใหญ่อย่างไม่เคยเห็นที่โรงแรม
แล้วกันว่านายพลหลายคนหน้าแดงกำเมื่อดกไล่กลับโดยฉรรษา

ตามข่าวแล้วกันต่อมาว่านายทหารหนุ่มผู้นั้นถูกย้ายไปประจำ
หน่วยชายแดนเปล้าเปลี่ยวซึ่งมีความตึงเครียดอย่างยิ่ง คือ
เมื่อลาคีระแวงในข้างมา

คนนั้นมาโกโตกลับมาจากหอพักคาริลลาแล้ว หล่อนได้เคย
เครื่องราตรีชั้นเคลเรลลาของหล่อนเรียบร้อยไว้สำหรับวันแต่งงาน
กับนายสิบเอกอเมริกันผู้หนึ่ง ซึ่งหล่อนจะลาไปเป็นพลเมือง
สหรัฐอเมริกากับ และซึ่งเป็นชายที่หล่อนอยากได้มากกว่า
ค่าจ้างเป็นเงินเลขสามตัวก็จริง

แต่ก็กลับมามีอีกโดยปราศจากอุปสรรค เขามีความพอใจมาก
เราอยู่บนรถไฟตลอดคืนจนถึงฝั่งพรหมบุตร แม่น้ำใหญ่ของ
เบเรกอล ซึ่งไหลมาจากภูเขาสูงในทิเบต ตามฝั่งมีเรตชาว
จีนที่หายากกำลังกินหญ้าอยู่สองสามตัว การเดินทางทวนน้ำ
ขึ้นไปสี่ห้าชั่วโมงนำเรามาดังซอบอัสแซม ที่นั่นเราขึ้นรถไฟ
รางแคบแคบโบราณต่อไป

หนารอนย์ ๑๕๔๓ การขนส่งยัง สัมพั และเงินเหมือน

85/08/2565

* ภูเขาหิมะลับ

ฝนวาย เครื่องบินแบบ ซี ๕๔ อันใหญ่โตยังไม่มี ในรถไฟ
รูปหีบเหล็ก ๆ ซึ่งแล่นผ่านทุ่งคนซาของฮัสแซม คณะของเรา
ยลยสามคนโตของ ๆ หนึ่งซึ่งตามปรกตึยรรุแปตคน อากาศ
ร้อนแทบทนไม่ไหว และถึงแม้เบ็ดหน้าต่างไว้เราก็ยังรู้สึกหายใจไม่ออก

รถเสียบงกไม่มี อาหาร ของเรามีแค่สัปรดและกล้วย
ซึ่งไม่ได้เตรียมเรากันสักสำหรับฝนหัวใหญ่ทรบรองเรา เมื่อเราลง
รถเพื่อนเก่าชาวพเจ้า พันตรี (ยศพันเอก) เรย์เพชช และพันเอก
คลาสโฮเฟลต ผู้บังคับหน่วย ๑๐๑ มารับเราทั้ง ๆ ฝน พันเอก
หัวเราะเมื่อเห็นเราตามกันออกมาจากห้องเล็ก

“ท่านเป็นอะไร พี่โตหรือ”

“ท่านพันเอก” ชาวพเจ้าตอบ “ไทยเสรีทำได้ทุกอย่าง”

ชาวพเจ้าชกหน้านายทหารทั้งสองคน

“ท่านมีข่าวของมากไหม” พันเอกโฮเฟลตถาม

“ราวห้าพันยอนต์” ชาวพเจ้าตอบ “มีบนกลมาลิน ดุง

เครื่องนอน มึง ร่วมทั้งซซงส่วนตัว”

“ได้แล้ว ไปกันเถอะ เราไม่มีคนจะช่วยจนนะ ชินเคียน
อาไหล่ของเรากำลังปลุกค้ายใหม่”

การขนของเป็นการใหญ่ แต่เราช่วยกัน พันเอกโฮเฟลต
หนักสอรรอชยลยยอนต์ทำงานเกินส่วนของเขา ไม่เข้ารถยนต์
กมิกองสูง ๒๕/๐๘/๒๕๖๕ และออกเดินทางตรงไปแนวเขาซึ่งมองภูน้ำกลัว

“ นนเขานาค ” พันเอกไอเฟลอธิบาย เขาตั้งอยู่ข้าง
 ข้างเขาเททเทอธนา “ ต่อไปข้างในเป็นแดนพวกล่าสัตว์ นอก
 จากนั้นไม่มีอะไรระหว่างเรากับแบพ เป็นภูมิประเทศที่ล้ายากยาก
 เป็นสำหรับทำการ แต่คนของเราบางคนกำลังทำอยู่ที่ ขณะ
 นั้นเขากำลังตั้งเครื่องวิทยุอยู่หลังแนวแบพ ” เขาพูดต่อไปด้วย
 ความพอใจ เขาควรจะพอใจ เล่ากันว่า เขาได้ถอนถอนถอนถอน
 พลเฮกสทิลเวลด์ ทำการด้วยเงินทศกอบเลขสลู และด้วย
 ทนเขาได้ปลุกสถานทีโคผลกทลศต เรืองนโตทำให้ศาลไอเฟล
 เป็นเหมือนพระเอกในนิยาย หน่วย ๑๐๑ ของเขาเป็นสถานใหญ่
 โคมถรงสยเจ็ดค้ายในเนอทกว่าหาสยครวงไมล์ในยาทข และผก
 คนหลายร้อยสำหรับงานพิเศษ

“ ทำงานในภูมิประเทศอย่างนี้สักสองสามสัปดาห์จะเป็นการ
 ผกหคอย่างค้ำสำหรับคนไทย ” นายพันเอกร่างใหญ่พูด “ พัน
 คนเป็นชนิดเดียวกับที่เขาคงต้องย้ายจากเงินไปสยาม ” เขาตอบอย่าง
 นสองสามสัปดาห์จะทำให้เขาแข็งแกร่ง ก่อนๆ นี้เป็นแต่เพียง
 ผกตามตำราเท่านั้นมิใช่หรือ ”

ข้าพเจ้าถามรับ “ หกเดือน โทยคะเพาะกวิทยุในโรงเรียน
 ไอ เอส เอส ต่างๆ เขาเขนทหนงกขีเครื่อง STR - 1 เครื่องใหม่
 เล็กๆ ซึ่งท่านก็ทราบแล้ว ไอ เอส เอส ได้คิดคำขึ้นสำหรับงาน
 ลับ เขาใช้มันได้ก็ไปกลับเข้ามาที่เดียว ”

“คิง” ไอเฟลจกมศรัษะ “พันตรีกองจะตองการ
ทำงานร่วมด้วยขณะที่เขาอยู่น เรา จะ ส่ง คนลงไปคลัดคักตา
กกลางขนาดคน แล้วเขาจะไต่ส่งและรืออย่างที่เขาจะทำค้อไป
ในประเทศของเขา ถ้าทำทนไต่เรยบรือย ทนนักตองไต่”

“ถ้าเขาเจ้าไปไต่” ข้าพเจ้าพศด้วยความเห็นห้วง “ทาง
มันไกลมาก และอันตรายมากด้วย” แล้วข้าพเจ้าออกความ
เห็น “บางทีเราควรจะพาราชท์เขา” ข้าพเจ้าตองการความเห็น
ท่านพนเอกในเรื่องนซึ่งเราไต่ไต่เถยงกันมาก

“ยังก่อนครึ่งแรก” เขาพศไม่ชักช้า “มันจะตองแบพ
เป็นแม่เหล็ก และเครื่องวิทยอาจะแตกขณะถึงดิน ส่งสอง
สามคนเข้าไปทางขกก่อน ที่หลิง เขาจะบอกท่านไต่ว่าควรจะ
พาราชท์คนและเสยบงหรือไม่ และที่ไหน”

ข้าพเจ้าจิตใจเต็มผู้คักใจเคยวกับเขา ซึ่งมุดนงอยู่หลัง
แนวซำคักมากักว่ใคร ๆ ในตะวันออกไกล

ถนนแคบเขาทกตและนำเราเข้าไปในภูมิประเทศเป็นป่าทย
ที่ สด ที่ ข้าพเจ้า เคย เห็น ตั้งแต่ไป กอานาฝรังเคยหลายบมาแล้ว
รถมาหยคักที่ส่งแมนาทเขนคม และ ดก เนื่อง จาก ฝนไต่คก
หนัก

“เราไปไต่เพียงแค่น นีคอด” ไอเฟลออก “เดี๋ยงจะตอง
แบกอ้ายหงพพชอนคนนรวารรือยหลา”

ค่าย ๐ เป็นโรงแฝกเล็ก ๆ หมู่นั่งปกคลุมด้วยต้นไม้หนา
เครื่องเรือนมีเกาอี้ไม้ ไม้หยาบ และหิ้งสองสามอัน เย็นท
อับที่เครื่องสักกะตักของเรารเคยเห็น แต่ไม่มีใครบน เมื่อเราเก็บ
ข้าวของเสร็จก็มุดคอกอกเคียว นอกรจากแสงฟ้าแลบจากพายุก
กำลังเกรียวกราวตอชยบนเขาไกล

ขณะแพร่งคอกคอก ส่อง 'สีก' - ลีโค โจ - และข้าพเจ้า
โยนผ้าห่มนอนลงบนโต๊ะ มีเสียงรื่องประหลาดมาจากข้ามฟาก
แม่น้ำ ซึ่งข้าพเจ้ารู้ทันทว่าเขนเลื่อ

"มันมีกมาไกลชยารใหม่" ข้าพเจ้าถามนายพันเอก
"แน่แท้เขว และเมื่อธาคคยักอนนเองเรารยงชางขาควหนง
ห่างจากนหนงไมลู่กานของแม่น้ำ" เขาพคต้อ โขกไมโยกมือ
เลียงกรวดเห่นอศริษะเรทาเอารควาวยน ๕๕

"อะไรนั่น" โจถาม ยิงพันอย่างไมสบายใจ ดูเหมือน
เขานักว่านายพันเอกเล่นกตลขยเราร

"อะนั่น" ไอเฟลลอปท "มันจะทำอะไรกตาม ชยายังเข็น
อนชาค" เขาเทอน "มันเขนลคทวของผุคักคคคคคคและถาท่านรังแก
มัน ท่านจะลวขยักกับชวเขานาค

ภายหลังวิธอาหารเขนชงมีชวักขอาหารอนเคยและเครองเทค
ชงคนไทยชคคยมาก ไอเฟลลอคลขยมาทาเราร

"เซียร์ไอ อชโยม คาล" เลียงคนอังกฤชเรียกมาจาก
ประเทศ ผมเอง-เทคชล

ไอเฟลวไต่ยอกเราลงพื้นแล้ว จึงให้ ไอ เอส เอส เช้าทคน

“คิดว่าผมควรแวะมาทำความเคารพ ผมเขียนเพื่อนบ้าน”

คนซึ่งกฤษทำทอย่างเพื่อนกล่าว “เกือบมาไม่ถึงแล้ว”

“เกิดอะไร—ที่ในสวนหรือ” ไอเฟลถามเมื่อไอชักนำให้
รู้จักกันแล้ว

“บางทีผมไม่ควรจะทำให้ท่านเหล่านั้นตกใจ” ชลพศ ถ้า
เขียงเป็นโรงเรียนการศึกษาชั้นสูง “แต่ก็ควรรู้ว่าอาจจะพบอะไร
ไต่ข้าง”

เขาหยศหัวหนึ่ง แล้วพคตไป “บ้านผมอยู่ราวสามไมล์
จากนทชอชบา เมื่อสักชั่วโมงเองผมเข้าไปในห้องรับแขกจะ
เอาขหรือทีโตะ พอนัก ชนไท่ว่าทิ้งไม้จกไฟแช็กไว้ในห้องนอน
ผมก็เข้าไปเอา และเมื่อผมออกมา สุนัขของผมร้องครวญคราง
จะออกมาด้วย ผมจึงปล่อยมันออกมาด้วย เพราะหัดทผมใหม่
ออกมา มีคนมันผมก็ตายแล้ว เมื่อผมเข้าไปในห้องรับแขก
อีก มันวิ่งผ่านไปข้างหน้า หยศราวหกฟุตข้างหน้าโตะทวนน
และตะกุกุพรม เหาใหญ่ยังกยข้ำ ผมส่องไฟดู ูเห่าอยู่โตโตะ
และกำลังจะฉก”

“พระเจ้าช่วย” ข้าพเจ้าอาปาก “มันเข้าไปในบ้านอย่างไร”

“ทางหน้าต่างที่เบคอยู่ เป็นครั้งแรกทเกิดชน เราพบ
อ้ายห่านบคช ุที่สวน แต่ผมไม่คิดว่าจะเข้ามาในบ้านซึ่งมีคน

เกิดอันไหนอยู่ตลอดเวลา ผมออกจะอวดอ้างว่ามีบ้านสมัยใหม่
ซึ่งไม่มีช่องทางที่จะเข้าไป” เขาพูดต่อไป “แต่นั้นแหละมัน
เข้าไป แล้วทันทันทีก็เอาเข้ามาได้” เขาพูด มองกหลังคา
แฝกและตามช่องฝาไม้

จะเท่านั้นในคืนวันนั้นเขาไฟส่องไฟทั่วทุกมุมห้อง ทชช
และแฝก ซึ่งมวอยรวหลายแห่งเนื่องจากพายุไต้ฝุ่นแรง

สำนักหอสมุด

บทที่ ๔

ข้าพเจ้าอ่านหนังสือลึกลับที่ แตกตกใจจนรู้สึกเหมือนใครมา
เขย่าวงศ์ โดยนเสียงเรอเพยช "ลูกขนนคอด นมาสงคราม
หรือมาเที่ยว"

"ใครจะมาเที่ยวยงทเหงาหงอยเช่นนี้" ข้าพเจ้าตอบตาม
ความจริง "มาปลุกทำไมกลางดึกเช่นนี้"

"กลางวันละมีง บ้ายห่านาฟีกากว่าแล้ว" นายพันตรี
ตอบ "เราต้องลงมือกันละ"

ไม่มีใครในโฮ เอส เอส ที่ ข้าพเจ้า นขต มากกว่า เรอเพยช
เราทงหมคไกรถษาซอเดียงทวจริงของเราเขนความลึบ เพือ
ความปลอดคณบ เมือเราไกรขการผกทศทวยกนในเขตค โฮ
เอส เอส ที่ บ้าน สำหรัย พักผอนของ ประธานาธิบคร์สเวลดคณก่อน
โกลแดกเกอชเทางนมารแดนค นักเวียนระบคกว่าไปไหนหรือ
เล่าเรองไท ๆ ของคณนอกจากซอคงไมไท ถึงกระนภายใน
สามวันแรกทงชนกรสิทคณขตเรอเพยชเขนแหวนา นขวาเขน
โศคคของข้าพเจ้าทไททางานขมูหาสคทหายนรวมกับเขา

เล่าให้ผมฟังชคนไทยทำอะไรไต่บ่าง เขาจะไต่มุงแต่การ
ผกทศทเขายิงขาด" เรอกำลังนงทรมเคยงมอดอกระตาคคินสอ

“เขาชำนาญการใช้อาวุธ” ขำพเจ้าพัก “เขายิงปืน .๕๕
 ๓๒ มาดินและขยบยาวไค่แมน้อย่างผู้เชี่ยวชาญ เขาเรียนหลัก
 สัตว์เกี่ยวกับนกยท้านและผมเรียนกับชาวปากินและฝรั่งเศสดิน
 และรู้จักการระเบิดทำลายด้วย พันตรีเฟยานสคนให้เขาใช้
 อาวุธประชิดทวมหลักสัตว์เกี่ยวกับตำรวจเซียงไฮ้ครั้งก่อน มัน
 คล้าย ๆ กับขยบพิศสุ เขาขวางทวเขาเองไค่อย่างแมวข่า”

“ทวเขาหนักไม่เท่าไร”

“พรทธรสัแ่ฟฟุค” ขำพเจ้าทวง “ยอชไวทเห็นว่าเขา
 เป็นนักเรียนการก้างคทสก เขาเคยสกดรอยบุคคลหลายโหล
 ทวอชิงตันและบอลคิมอไค่ยคนเหล่านั้นไม่รัทวเลย”

“ยอชไวทคนค้ เรย์สอคชน” เขาสขายค้หรือ ผอม
 ลงข้างใหม่”

“อวนชนทกท เมณาเซอวาคคนอวนอย่างนนเขนคนขาย
 ขยาสพยคททวสทหรี เขาคียังกกคยคยคยขนาคใหญ่ เขาไค่
 เรมการผลคทคชนใหม่ตงค้คทานมาแล้ว ค้คสอคนคทกนกรเรียน
 ให้รู้ว่าถกสกกหรือไม่ เคคชคยบวัคคยต่าง ๆ ทเขาสอนให้ เช่น
 แซลเมอออกนออกค้งกคองขงเสนผมไว้ทกรกฎแ่ทวขยพมากรคยว
 ใค้รเข้าไค่เขาคองทวขยใค้ทกค้ง”

“งานวัคขยของเขาเลาเป็นอย่งไร” เรย์ถาม “เขาแค
 เครขงขงค้คใหม่”

ร้อยโทแพทเป็นพี่ชายนานู เขาเป็นวิศวกรช่างเครื่อง เรียน
จากยอห์นฮอดจกินซ์ พนออกกฎชวเรียกเขาว่า โฉมกวิทย์
เพราะเขาคุยตลอดเวลา - เป็นชาวตะวันออกทช่างพทตสิท
ข้าพเจ้าเคยเห็น แต่รู้จักงานดี เขาและวิททอ ซึ่งอยู่โรงเรียน
โยอิงทอลาเมตา แกะอะไรก็ทำงั้น เขาสอนชงกันและกันด้วย

เราไต่ขึ้นเสียงรถพเข้ามาใกล้และเห็นนายพันตรีกอบเป็นพี่
ชัย เขาเป็นนักวิทยผู้เชี่ยวชาญ ถึงหน้าตาอาจชยได้ เมื่อ
ยสับขมาแล้ว นายพันตรีผู้น้อยในกองทัพเรือสหรัฐ "ผมมา
รับนักวิทยของท่านทเก่งทสิทสองคน" เขาพูด "คิดว่าเราคว
ระตคตองดูก่อนทจะเล่นกขทั้งหมด"

"แพทและนิก" ข้าพเจ้าทอบ นิกเป็นเบอรหนึ่งของเรา
อีกสองสามนททงสามคนกลยข้ามท่งไปในรถไฟทกระโตค
ขนลง เพอผททท ๑๐๑ เชนครงแรก

"ดูทาทเชนเด็กฉลาด" เรือออกควมเห็น
"จริง" ข้าพเจ้าพูด "นิกโตคระแนนสงในโตทระวิทบาทเอม
ไอท เขาเป็นคนขรมกว่าแพท มีความสนใจในชีวิตขยู่สอง
อย่าง-ได้แย้พออกจากสยามและแต่งงาน กข หลาน สาวสวยของ
เสนีย์ปราโมช"

นิกสามารถเขียนโค้ค และแปลโค้คเป็นเวลาหลาย ๆ ชั่วโมง
และทำใกล้ทกข แต่ข้าพเจ้ารู้สึกแน่ใจว่าคำทอยู่หลัง

05/08/2565

ลมองของเขาเสมอคือ อินทรา อินทรหุต นามไพเราะของคัมภีร์
ของเขา

“ คุณเหมือนคนของท่าน ต้องการมากที่สุด ก็คือ สบายควมรู้
วิทย์ตงแตกนและกวดิโศคอง ” เรย์สวป “ รอยเอกแฟร์ชจะ
เริ่มควยการเค้นขกเขาไปในเขาเช่น ”

ฟลอยด์แฟร์ชเป็นช่างเพชรจากฟาโกชเชก เวอจเนยตะวันออก
ตก ซึ่งควมสามารถใช้เครื่องมือชระนิกละเอียตถวณ ได้แสดง
คณค่าแก่ ๑๐๑ โภยทเชรโต้ออกแยะควยวิทย์ทนทวนเล็ก ๆ
เครื่องหนึ่ง รูปร่างเขาไม่เหมือนช่างนาฬิกา ทซาพเจงเคยเห็น
ใหญ่ คล่องนควดวแข็งแรงยังกบนกสำรวจหรือผู้จัดการข่าไม้ตก

“ เครื่องสนามเตนตทงเครื่องอปรารถ ” เขากล่าว เมื่อ
เราขมนมกนเพื่อพงค้ำสั่งสอนตกทาย

เราถกถ่วงควย .๕๕ ทิตะโพก มาดินบนไหล่ ร้องเท้า
หนักและสนับแข้งคัลมถงเท้า วิตุกเหมือนไขสำรวจเขตค้ออารคคค
มากกว่าเขยชทวอนนเขยไฮ ประมาณหนึ่งชวโมงเรากทงสวน
ต้นข่าไวชางหลง และลยขมมลานาขงนหมนรอบ ๆ เขา ต่อไป
ยังกบฝนราย เรวยกข่าหนาคขขมคตและอ้อมตนไม้ทลมเกะกะ
และยังบนเขานาคช่นในเวลาเคยวกน อากาศช่นมกจนเสื่อฉ่า
เขยกหยค และากใต้ทวกางงง มือเรากตองคตขยตผ้งยงและ

๕ ๐5/08/2๕55
รนชงรวมเป็นหมื่นเห็นอศรัยะ ย่างเขาคา เขาห เขาขมก

ลึกเข้าไปในป่าเราพบคนเขานาคช้อย ๆ มนุษย์เขยข้อยู่ห่าง ๆ ทางที่แยกต้นไม้ที่เราไม่เกินสองหลาออกไป ผิวดำแดงแต่ก็ไม่เหมือนอินเดียน คนป่าเหล่านี้คาดพง เบียดตะโพก เล่าว่าฆ่าคนเขาศีลพระจน ค. ศ. ๑๘๓๐ จึงค่อยหายได้ เคยหวงมาก รีมปากแดงเป็นคราย หน้าดำขำแต่เรียบ มนุษย์เราควยสีหน้าดำไม่ออก

“อย่าให้มันขอม้ท่าน” พลอยดักพิศเอาใจเรา “มันไม่ร้ายต่อท่านถ้าท่านไม่รบกวนผู้หญิงของมัน มิฉะนั้นครายเป็นนรกทีเดียว”

ข้าพเจ้านึกไม่ยอดว่าใครจะรบกวนผู้หญิงหน้าตาน่าเกลียดของมัน แต่ความจริงเคยมีเรื่องพรรฉน และเกิดขิงยากจนที่ ๑๐๑ แล้ว ข้างทิศการอยู่ในป่าคงหลายเดือนอาจทำให้เกิดเกลียวของกับครอบครวคนเขานาคช้อยได้ ซึ่งแสดงให้ เห็นว่าฝนป่าที่ขยปราศจากแดด ทาก และไข้ป่าทำให้มนุษย์เสียคนได้

เราเดินตามกันเป็นทางยาว นอกจากแซล ซึ่งไม่รู้จักเห็นข้อย เขาเดินเคียงพลอยดัก เมื่อเรียนวิชาเภสัชกรรมอยู่ที่วิทยาลัยพลาเทสเพช เขาได้อ่านทหาซานและออกกำลังสำรวจตัวเองให้แข็งแรง เคยวนเข้าหน้กร้อยหกสียปอนต์ มีแต่กัถัมและเขาต้องการใช้มัน

“เร้วอดงนออส ลุง” เขาหันมาเรียกข้าพเจ้าทุก ๆ สองสาม

นาท เมื่อดูเขาพาเราตกมาข้างหลัง
 ข้าพเจ้าก็ใจ ทเห็นจิมและคอกเตอร์รอบรอบไม่เร่งรีบกว่า ข้าพ
 เจ้า ข้าพเจ้ามองแฉ่มเฉย ๆ และไม่ตอย
 เทยวนรกดถเจตชั่วโหม่งพลอยคองงพาเรามาค้าย เห็นชย
 แต้ยตาย เครื่องแขบซาควัน ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนพากนัยแค้น
 เข้าไปอยู่ในสนับแข็งและโนเนอ เมื่อดอกสนับแข็งและกางเกง
 ออกก็เห็นซาขาวเช่นเดือคไทรวม ทุก ๆ คนพบชยอย่างเดือวกับ
 ข้าพเจ้า

"ชยถึง พลอยคอกเตอน "หวมินจะคอกอยู่แล้วทำให้เป็น
 แผลเรอริง มีนไม่ชอยชยาสย ล ๆ สกนคทศวและรอบ ๆ แผล"
 ทวคเหล่านขนาดปานกลางขาวราวครึ่งนิ้วฟุต แต่มีทว
 หนงกคซาชวยจิมเห็นจะยาวกว่านิ้วครึ่ง ข้าพเจ้าเคยถูกปากแมลง
 คคในคชกชานาและปลิงเกาะไคหล่า แต่ไม่เคยเหมือนเชนน
 คมมีอยู่หลายพันตามทางที่เราไป

"มีนร้ายที่สุดคหน้าฝน" พลอยคอกชยบาย "มีนเกาะอยู่ท
 ไยไม่ทกโยและทำให้ สตัวคคลง"

"คมีนไม่รบกวนชาวเขานาคเลย" ข้าพเจ้ากล่าว "พวก
 นชคคมีคอกอยู่ใน ย่า คว ลอนจอน ฉมยยังไม่เห็นคนไคนเลือค
 ออกเชนน"

05/08/2565
 "กมีน:ปลอยกาย รังเห็นมีนทนต์ แลวหนงชวานาค

ยังเห็นขวอิก เข้าใจใหม่” พลอยก็ตอบ

“แน่นอน ผมรู้” ข้าพเจ้าพูด “อินเตียนและนาคและคน
บ้าน ๆ อีกรังร้อย ๆ อยู่ในป่าใต้ ทั่วด้วยเครื่องขบขบงนขยทสัด
แต่เราแต่งตัวขงกขบกกฟารกข สมทกขยารนออกจากเสื่อหนึ่ง

“กัมสงครามนา” พลอยก็พูด “ต้องสรวมเครื่องแบบ
ป่าหรือไม่ป่า ท่านไม่ใช่นักคิดมอินเตียนนุ่งเตียร แต่เช่น
ทหารสหรัฐอเมริกา”

ข้าพเจ้าก็เพงวี ก่อนผพลอยก็จะมาอิกวนรุ่งชน ข้าพเจ้า
ใต้ตกลงเปลี่ยนกขลไอโจและแฟรงค ซึ่งคิดว่าเขาต้องการ
ออกกำลังขวยข่าง

รววข่ายสีกาฟีกาวันรุ่งชน เรือเพชฆมารดจีพ

“นาคอด ท่านอยากไม่กลอสสารสองคนที่เรากำลัง ผกใหม่”

“แน่นอน เขาชาติโต”

“พระมา เราเรียก ‘นาฟีกาใหญ่’ และ ‘นาฟีกาเล็ก’
ที่ทำการคัสคิตตาส่งมา และเด็กอังกฤษพระมาเก่งคนหนึ่งเป็นผู้
สอนให้เขาเก็บข่าว แต่เราไม่ใคร่รู้จักเขา เราจึงแยกไว ผงโนน
ของลำน้ำรววสับห้าไมล์จากน เขาไม่รู้อีไรอง ๑๐๑ อาจทำ
ประโยชน์แก่เราได้มาก”

“นาฟีกาใหญ่นาฟีกาเล็ก” ข้าพเจ้าพูดตาม “ข้อนี้แปลก
มาก”

“เขาทิ้งสองก็เป็นคนแปลก” เรย์ตอบ “นาฬิกาใหญ่รูปร่างใหญ่โต สนใจแค้ในการกินและน้องสาวนาฬิกาเล็ก นาฬิกาเล็กและน้องสาวเป็นผู้รักชาติจริงจังและคิดใช้นาฬิกาใหญ่ให้ฆ่าเยฟ”

“ทำอย่างไร”

“ลุงเขาเห็นมีรับเหมาใหญ่โตผู้หนึ่งในร่างกึ่ง ทักวนนทำงานสำคัญๆ ใ้เยฟ เมื่อถึงเวลาเราจะ พารวชทั้งสองคนนั้น นาฬิกาใหญ่จะคิดต่อกับลุง และนาฬิกาเล็กจะสับจากเขาถึงตำแหน่งสนามบินค่ายทหารเยฟและคลังขีปนาวุธ เรา โอ เอส เอส ก็จะได้มีทราบ คงนาฬิกาเล็กก็จะไปแกเยฟ เจาเยฟ และนาฬิกาใหญ่ก็จะไปเ็นน้องสาว”

“ยังมีเรื่องภาพยนตร์ ข้าพเจ้าออกความเห็น “นาฬิกาเล็กก็เหมือนเป็นสมอง”

“ถูก เขาเขื่อนาฬิกาใหญ่เหมือนถัน ซึ่งเป็นคนขบ้น เขาจะเออาหารบางชนิด มีไฮสครีมเป็นต้น และนอนเท่านั้นๆ ซัวโม้ คำขอรับรองหลังคือนวมที่อ้อมมวย”

“เขาค่อยกับใคร”

“นาฬิกาเล็ก” เรย์ตอบ “ซึ่งถูกขอมทุกครั้ง แต่ถ้ทนเขา เพราะมันคือให้นาฬิกาใหญ่คิดว่าเขาพทัก”

ต่อมาหนึ่งชั่วโมงเราเลยวเขาถนนเล็กซึ่งพาไปบ้าน ๆ หนึ่ง
ในหมู่บ้านไม้ฉายเป็นซึ่งผู้ปลูกต้นชาได้สร้างไว้ในหุบ เขากว้างใน
อัสสัมเหนือ มีคนอยู่เราอยู่สามคนท่ประศุ คนหนึ่งผิวชค
แต่งขาสั้นเชคขาวคือครพระมา นาฬิกาเล็กผมดำไม่โตกว่าคน
ไทยโดยมาก คุรปร่างเปรียวและท่าทางฉลาด เขาได้เลือ
ชั้นในผ้าผายตัวเดี่ยวและนั่งโล่รงแพรลายตาหมากรุกมีเส้นทับ

นาฬิกาใหญ่ เป็น คน หน้า ตา หน้า เกือบท สดท ขาพระ
เคียบพบ ขนาดเขาสามสเท่าเพื่อน หนักกว่าอย่างน้อยสองร้อย
ปอนด์ หน้าใหญ่พอง คางหลายชั้น และท้องโตสี่ซอกโคเคเลทซึ่ง
ของฮ็อกมาเห็นจขอยโล่รง

“ ค่อยมวยกันเข็นอย่างไร ” เรย์ถาม ทำหน้าเฉย ๆ

“ รังแกกัน ” นาฬิกาใหญ่คอบ ล้าเนียงอังกฤษ “ ผมอยาก
มีเวลามากกว่านี้ ”

เรย์และข้าพเจ้ามองนาฬิกาเล็กอย่างสงสัย นาฬิกาเล็ก
ยิงฟัน “ สนิทมาก ” แต่เราเห็นฆาตกรรมอยู่ในนัยน์ตา ขณะ
นาฬิกาใหญ่มองไปทางอื่น

“ ผมมีความอยากอาหารคชนตงแต่ค่อยมวย ” นาฬิกาใหญ่
พูดต่อไป “ ทุ่งก็เข็นเวลา ” เขาทำท่าคอบสองสามก้าว แล้ว
ศุหวิแม่มือไปทางนาฬิกาเล็ก “ ผมไม่คังใจ แต่คัวเขาเสียสาม
ครึ่งเมื่อบายฉาน ๖65 เราคกลางพักหนึ่งวันให้เขาหายทเสียก่อน ”

ผู้รักชาติต้องรับกรรมานในสงครามนี้ ข้าพเจ้านึก ขณะที
มองนาฬิกาเล็กซึ่งเห็นอยู่ช้อน เป็นการประหลาดมากคยาง
คนจะยอมทนเพื่อประเทศชาติ เพียงไร

หน่วย ๑๐๑ ตกใจมากเมื่อพลเอกวิลเลียม เจ โทโนแวน
หัวหน้าไอ เคส เอส ทั้งหมด ลงมาจากฟ้าวันหนึ่ง เขามาจากวอ
ชิงตันด้วยกษัตริย์หัวหน้าแผนกถ่ายรปส์นาม นายเรือเอกจอห์นฟอค
เค็มเป็นผู้อำนวยการทชอลลวด พอนายพลเอกก้าวลงจากเครื่องบิน
ขึ้น ก็กล่าวว่า "ผมจะไปหลังแนวแยก"

เราต่างมองตากันอย่างไม่สบายใจ เมื่อข้าพเจ้าคิดถึง ถ้า
แยกขบวนหัวหนารัฐการลับของอเมริกาได้ ซึ่งร่วมวงกับรัฐการ
ลับบริติชและฝรั่งเศส ผลจะเป็นอย่างไร จึงทำให้เราเห็นห่าง
กันมาก

เราติด คอล กับกองโจรอเมริกันในป่าพระมาเห็นโดย เครื่อง
บินขนาดเบาซึ่งพันเอกไอเฟลลอบบี้ข้ามเขานาคไปลงสนาม เล็ก ๆ
โดยมากห่าง จากแยกไม่เกินสิบห้าไมล์ สนามเหล่านี้เป็นถาน
เล็ก จากถนนหน่วยโจรของเราคลานเงยย ๆ เข้าในป่าและฆ่าแยก
โทโนแวนจะไปทดสอบในบังคับบัญชาพันตรี บิล วิลคินสัน

"นี่ นิคอล" นายพลเอกกล่าว เขามีกล้องเข้าไปในเสื้อ
ขณะ ที่เขา กำลัง จะสำรวจพาราชท์เพื่อไปขึ้นเครื่องบิน Tiger Moth
ของไอเฟลลอบบี้ 05/08/2565 วิชาอายุไขใหม่จนควานัน เขาส่งของและ

เอกสารประจำตัวให้ชาวเรา

“ถ้าอะไรผิดพลาดไป ก็จะต้องถามไม่มีข้อจริง” เขากล่าว
 “หน้าที่ผมอยู่ในสนามเท่า ๆ กับในวอชิงตัน เพื่อช่วยคนของเรา
 ผมจะต้องเห็นเหตุการณ์ด้วยตาเอง” เขาพยักหน้า “ผมไม่เห็น
 ห่วง ical ไป ๆ มา ๆ เสมอ เขาบอกว่าไม่มีภัยเลย”

เราทางหมดที่ระตราค่าคำพูดอันนั้น ไอเฟลอสซึ่งกล่าวว่าย
 ในคลื่นจก ๆ ซึ่งไม่มีใครกล้า และอาจยังมีผลพลนจากคิระ
 คนอื่นห่างไปยี่สิบหลา ไม่คิดว่าอะไรเป็นภัย

ต่อมาสักครึ่งโตะมอดก็ขึ้นไป เราโยกปลาให้ท่านนายพล
 เขาจะไม่กังวลอะไร—คงจะเหมือนกันวันนั้น ในสงครามโลกครั้งที่
 หนึ่งขณะทำการรบยกเคอติ ซึ่งเป็นผลให้เขาได้รบเหรียญทอง
 เกรสก็กิมศักดิ์ บิลโตโนแวนไม่รู้จักความกลัว

ทั้งค่ายมีเส้นประสาทไม่ตีตลอดวัน หนัก่อนพระอาทิตย์
 ตกสักหนึ่งชโยโตเกอมอดจึงขึ้นมาจากทางเขานาค นายพลเอกโค
 ไท้เวลาหลายชั่วโมงอยู่กับนายทหารหนุ่ม ๆ และ พล เรือน สมิคิ
 ซึ่งโค เรียกชุมนุมจากในป่าโดยด่วน เพื่อชี้แจงแก่เขาว่าต้องการ
 อะไรบ้างสำหรับงานของตน

การเดินทางมาของพลเอกโตโนแวนทำให้ทุก ๆ คนใน๑๐๑
 จงรักภักดีต่อเขาคตลอดชีวิต นักรบยกทนกลุมันตราบซึ่งความอง
 อารของเขา เพราะไม่เคยมีใครชอบบินผ่านเขตที่แยก ซึ่งอาจ

จะตกเป็นเหยื่อของนักบินแปดพันเจ็ดร้อยเก้าสิบ มันทำให้ทงคณะ
 รวมคนไทยของเราด้วย มีกำลังนำใจเช่นเช่นนี้มาก ที่รู้สึกว่
 ช่วงหลังเราในวอชิงตันมีบุคคลผู้หนึ่ง ซึ่งเข้าใจว่าเรากำลังฝ่
 ฝ่อไรและกำลังทำกำลังเพื่อช่วยเรา

บทที่ ๕

ข้าพเจ้าได้สัมผัสความเศร้าของภูมิภาคนี้เมื่อข้าพเจ้าและ
ดิโอคาร่าสก็บวยเข็นมตาเรย์และต้องเข้าโรงพยาบาลที่ซาบีวี่ คน
ใช้ในห้องเดียวกับเราบางคนเป็นไข้ โรคจิตตกหนักจะไม่หาย ซึ่ง
เป็นกันมากในป่าอัสแซมในฤดูฝน

วันนั้นกลางเดือนกรกฎาคม ร้อนอย่างไม่น่าเชื่อ ความชื้น
อึดอัด ของป่าอันเขียวชอุ่มเข้าไปในเสื่อกางเกงนอนและผ้าปูที่นอน
หมอนและผ้าเช็ดตัว กระจกที่เขียนหนังสือเกือบไม่ติดกับกระ
ดาษที่ขยับ ย่นเคืองต่อจากข้าพเจ้ามีนายทหารหนักสองร้อยยี่สิบคน
ซึ่งเคยเขียนตำรากรอกบสองปีมาแล้ว เขาตำลึงรับใช้สูง เขาได้
ขนนงทนทนและด้วยเสียงพึมพำถามว่า "แอนนีกัวพรานก" เป็น
อย่างไรบ้าง"

"อะไร" ข้าพเจ้าถาม

"เรือกินน้ำ" เขาพูดตาไม่กระพริบ "เขาไปดึงแอฟริกหรือ
เปล่า"

ข้าพเจ้าคิดว่าเขาพูดเล่น ขณะนั้นศีรษะข้าพเจ้ากำลังหง
โดยอาเศยวัน ข้าพเจ้าจึงพลิกตัวหันหน้าไปทางเขาและพูดว่า

“เรื่อไตน่าจ่ม ทุกคนสยุม นันเป็นสตุททำยของกำพร้าวแอนน”

“อะไรกัน” เขาตะโกนคังจนคนไขทงคังจำนวนลุกขันนัง
ยังกัยขอมระเบคขันในหือง

“โอพระผู้เป็นเจ้า” เขาร้อง “เขาคายแล้ว เขามหน้าคายน
ขณะเคินทางไปแอฟริกา . โอ พระผู้เป็นเจ้า” น้ำตาไหล
อาบแกมสัทาลและเขาสอนจนว่างใหญ่สั้น
ทิลล นางพยาบาลหมสัทของผูสามารถ วิ่งเข้ามา

“อะไรกัน”

“ลูกกำพร้าว แอนน คายเสียแล้ว” คนไขว่างใหญ่คน
นนร้อง

“ใครบอก” เธอถามเก็คขาค

“เขาบอก” เขาคอย สอน ชนวพองข้าพเจ้า “เขาว่า
ถูกคอบโยขณะเคินทางไปแอฟริกา”

ทิลลหันมาเลนงานข้าพเจ้า ยังกัยข้าพเจ้าเป็นคัวเหวร้อย
กะหริต “ท่านูว่าไม่จริง” เธอว่า ข้าพเจ้าไคแต่ผงกศัระ
ขอโทษ

“เห็นใหม่ เขาเข้าใจผิด” เธอพูดอย่างปลอช และคัง
หมอนให้เรียบ “นอนหลับเสียหนอยเถก” แต่เขาไม่หายเสีย
ใจ จนนายแพทย์มากูและคัทยาให้

๐๕ อยู่คังคัคห็นคัวท่านเองมากเกินไป” นายแพทย์พูด เมื่อ

ข้าพเจ้าอธิบายเรื่องราว “อะไรเล็กน้อยก็ทำให้เขาคดขุ่น เขาเป็น
ชนกษัตริย์สมอง. หลายคนโดนเข้างัด”

ทุก ๆ คน รู้สึกโชคที่ได้อยู่ในอารักขาของคหบดี โจ โสโตน
เขามีผู้รับใช้มากในชั้นชนนาคเมอของนครธรรม สามารถและถอบ
ความรับผิดชอบในตำแหน่งในย่านเก่าที่ขาน

“คนนายพลเอกผู้หนึ่งมาจากที่ทำการนายแพทย์ใหญ่ใน
วอชิงตัน” เขาพุกกอบข้าพเจ้า “นายแพทย์จากอิสซาม ทง หมก
กำลังประชุมในท้องพักเพื่อโต้แย้งกันเรื่องเจ็บไข้ข้างรายในเขตคน
บางที่ท่านจะอยากมาเล่าความเจ็บไข้ของท่านให้เราฟัง เราอาจ
จะไต่เรียนรู้จากที่ท่านเคยผจญมา”

ข้าพเจ้าเคยเป็นมลาเรย์ครึ่งหนึ่งในพม่า ๑๘๓๕ และมี
โรคไตแตก คอกเตอร์โสโตนคิดว่าอาจมีการต่อเนื่องกันระหว่าง
บวชครึ่งก่อนและครึ่งนี้

คนวนัน แต่งสำหรับใหม่สืบทานกไทย ต่อหน้านายพล
เอกที่มาเยี่ยม ข้าพเจ้าเล่าประวัติเจ็บไข้ของข้าพเจ้า เขาช่วย
กันถาม ข้าพเจ้า ดงโลที่คดกในที่ข้าพเจ้าเป็นภายหลังใช้ ๑๘๓๕
และอาการปัจจุบัน ในที่สุดเขาลงความเห็นว่าอาการเจ็บไข้ทั้งสอง
ครั้งไม่เกี่ยวข้องกัน

แล้ว ข้าพเจ้า ถนงเกออดตังซตฝ่าและกำลังลงนคยู่ว่าคนไข้
อื่น ๆ อยู่ที่ไทรบ/256๕ ก็พอกับประคยู่คและนายสืบสองคนห้ามเปลเข้า

มา มีชายหนุ่มเครายาวนอนอยู่ ขณะนายสิบวางแปลกกับคน
ไขว่คว้าจากความรู้สึกลงบนหลังเก้าอี้สองตัว คนก็เงย
หมกตึง กับ ขาพเจ้าไต่บน เสียงนาฬิกาพด ของ คอคเตอร์สไคน์ ที่
วางอยู่บนโต๊ะข้างหน้าเขา

“ พลทหาร เอฟ — เคยอยู่สแรมห้าเดือน ” นายแพทย์
อธิบาย “ เขาทำงานด้วยความมอดสาหะ แต่ข้างครึ่งข้างคราว
งานของเขาเกินความสามารถที่เขาจะทำได้ หกสัปดาห์มา
แล้วนายทหารของเขาไม่พอใจในการที่เขาทำงานอันหนึ่ง และทำ
หน้าเขารุนแรง พลทหารเอฟ — กลับไปพัก สัปดาห์นอนเขาเช่น
พวกศรัษะ แล้วร้องให้ เขาสถึกลนอนอยู่สามวัน ไม่พุกด้วยใคร
ไม่ฟังใคร นายทหารของเขาถกตามมา เขาพยายามพุกกับ
คนช่วย ทั้งปล่อยทิ้งๆ ไม่สำเร็จ วันที่สามโรคเส้นประสาท
หยอก แต่กลายเป็นเซอซึม และไม่ยอมขยับตัวเลย แม้หมอน
นอนก็ไม่เรียก เราได้ให้น้ำและน้ำตาลทางหลอดโลหิต คุ
เหมือน ” คอคเตอร์สไคน์สรุปความ “ พลทหาร เอฟ — ใช้แต่
ไม่อยากมีชีวิตอยู่ แต่ตั้งใจจะทำตัวให้ตายด้วย ”

คอคเตอร์สไคน์เอามือบังตาคนไขทของเขมึงก็ไม่มียุทธิกรยา
ตายังคงจ้องอย่างคนตายอยู่ที่เพดาน นี้ไม่ใช่แกลงกระทำเพื่อ
ไต่ช่วยคุณยาย ละครคนใดจะทำทำทำให้เหมือนดังนี้ไม่ได้

พอคอคเตอร์สไคน์โยกมือ นายสิบสองคนนนักเขายกแปล

05/08/2565

หายไปในทมิฬปลายห้อง แพทย์เริ่มโคโยติงด้วยเสียงเบา

ต่อมาห้านาทีเสียงตะโกนลั่นข้างนอก ประตูเปิดออกทันที ทหารสองคนเข้ามา คนหนึ่งสิ่งใหญ่ราวหกฟุตห้า นิ้วหนักครึ่งราวสองร้อยห้าสิบปอนด์ แขนทั้งสองข้างโอบเอวทหารอีกคนหนึ่งอย่างขึงกัน คนที่กล่าวทหลังนรองว่า “อะไรก็ซน ซน ซน อะไรก็ลง ลง ลง” ครั้นเห็นแขกผู้มึนเกยรถ เขากรองว่า “ไปนรก ท่านนายพล” แลขลุ่ยและทำเสียงอย่างท้อใจหลายคน ใต้ผนังจะแสดงความร่ามามากทหมวกทองเหลือง นายพลหน้าแดง และนายทหารตรีบริษัทยาชาติ ยังกบเกิดขยลชนในกองทัพ

พลทหารตรีของนนึกไม่เจ็บใจเลย และเป็นการลำบากมากกว่าทหารควยก็ชนะนำเขาไปนั่งเก้าอี้ข้างคอกเตอร์สไตน์ได้ เขาย้ายแขนไหล่ไว้หลังเก้าอี้ คนในนั้นก็ยงฟันและร้องเพลงโลธมมที่ออกไป

ข้าพเจ้ายม ทหารคนนคงไม่เป็นอะไรแน่ เขาคงค้มมากเกินไปถึงลิ้นห้อย และคงจะต้องเขาห้องขังพรุ่งนี้เช้า

“พลทหารแอล—เป็นอย่างนั้นมาห้าสัปดาห์แล้ว” คอกเตอร์สไตน์กล่าวด้วยน้ำเสียงซัดใจเงินไม่มีความทนเด่น “เขาควยเสมือ และคองมีผู้คุมทุกขณะ สามคนผลัดกันเฝ้าตลอดวันตลอดคืน เขาคอยจับและชอชชพคคำหยาบ อากาโรไม่เปลี่ยนแปลงจนบัดนี้”

“ เขาเคยขย้อสแซ่มกว่านี้ ” คอคเตอร์สไตน์พุกค้อไป

“ งานและสคัยัญญาเขา เป็นทพอใจ ช่วคร่หนึ่งเขาเป็นททวาร
ธรรมคา อิกคร่หนึ่งกลบเป็นคนไซทคราย ”

ขณะนททวารคนนนหันมา และยิงพนกษนายแพทยและคนค

“ กออยากจะล้พวกเอ็งพรอมกันทงพวก ” นัยตาคเหมือนจะบอก
ทงนน และทาทเขาคเหมือนจะทไททวอย นายแพทยทงหมคเคิน
เขามาสังเกคไกลๆ และถามคอคเตอร์สไตน์และผู้คคม บายท
ซาฟเจากไม่เห็นหน้าคนไซ แต่ซาฟเจรู้ว่าเขายังขงพนคย เมอ
ซาฟเจเห็นเขาไท เขายังมีสทนาแจ่งซอ เมอดกกลากทว้อออกไป
คยงเป็นทงนน และร้องสคเสียง

“ ขอโทษ ผมขอไปละ ” ซาฟเจพคกขคอคเตอร์สไตน์

ขณะจะเริ่มไครวยทสาม พ้อแล้วสำหรับซาฟเจ

ขณะเคินกลบมาหองเจบไซ ซาฟเจคคกถึงคนเสบจรคทไท
เห็น ซาฟเจไม่ทรยว่าเป็นเพราะยา ผน มลาเรย หรือช่วคททวาร
แต่ซาฟเจเห็นว่า หน่วยไตคทำการรบในตะวันออกไกล จะไซคคค
มาก ถ้ามีคนเจบชวยลงคงนเพียงคนหนึ่งหรือสองคนแทนน

ค้อมาสองสัปดาห์ ลีไซกัยซาฟเจไค้ออกจากโรงพยาบาล
แล้ว และกำลังพกผอนทระเขียงขงกระโลท ไคบรูกา ช่งเค็กไคย
ไค่รวมกันอย่ แซล ก้าวผ่านไค่ด้วยเท้าเปล้า ลงขันไคไป แล้ว
เริ่มออกกำลังกายตามขคทสนาม

“เท่าเปล่าเป็นของใหม่สำหรับทาสานของเราไม่ใช่หรือ”

ลิโอพัก

“มิใช่” เรย์เพชตอบ ซึ่งโกลงมากับเด็ก ๆ “มีหลายคนไปไหนมาไหนเท่าเปล่า”

“หากไม่เกาะหรือ แซล” ชาวเราเรียก ชนหน้าออกไปนอกลูกกรง

“มันไม่กล้าตกลง” เขาตอบ งอกถามเนอและผายอก “ไม่มีอะไรบอกคุณ เขาอายุแปดขวบเถอะ”

“คุณอิสระเป็นอย่างไร” ชาวเราถามพิท ซึ่งโกลงออกมาที่ประตู

“เราไม่แข่งเหมือนแซล” พิทยิงฟัน “แค่เราแข่งพอจะขายบายสิบไมล์” เขาพูดอย่างอวด

“เขาพร้อมแล้ว นิค” เรย์พัก “และท่านตกลงกำหนดให้ ออกพรุ่งนี้หกนาฬิกา ซี. ๕๗ ถ้าหนึ่งจะนำท่านไปทั้งหมด เขาของทั้งหมด รวมทั้งตัวคน จะต้องไม่เกินห้าพันปอนด์ ซึ่งหมายความว่าท่านจะต้องทิ้งของไม่จำเป็นทั้งหมด”

ภายใน หก ชั่วโมง เด็ก อิน เคียน สาม คนกลายเป็นคนรวย ค่างไคร้มีมรดกเครื่องแต่งตัวชุดพลเรือนใหม่ๆ คนละสองแปดชุด ซึ่งเป็นของแพงมากในคลาตเกิลล เด็กพวกนี้ไม่เคยแต่งเสื้อผ้าอะไรนอกจากผ้าขาวม้าแพรรอบตะโพก แต่เคียนเขานั่ง

กางเกงและใส่เสื้อในหลายชั้น ประหนึ่งกลัวว่าคนไทยจะเอาคน
เขาไปกระเบาหัว เสื้อฝน กระเบาหนังสือ และของอื่น ๆ อีก
หลายโหล และยินดีช่วยเราเต็มที่ให้เหลือเพียงคนด้อยย่อนัก
เขารุ่ง ขน ทสนาม บิน นายตรวจบริติชสอบนำหนักและค้น
ตะเอยกถถวนขงกบเราเช่นผู้คาของเดือน แม้มักลองแปลงสีพื้นที่
ไม่พ้นสายตา นวมออินช้านาญของเขาชอบความตะเข้เสื่อและ
ซบในคอเสื่อ เคาะแแต่กคช่นรองเท้าใจโฮของเรา เขาถึงเบ็ด
ห้อยหุรเทออก แล้วคข้างในห่อ

“ท่านสาบาลใดหรือว่าไม่มีปากกาหมกซึม เครื่องสำอางค์
ถุงเท้าในลอน” นายตรวจหนวดเทาคคนหนึ่งถามเสียงดัง แต่
ไม่ให้โอกาสข้าพเจ้าตอบ

“ผมมีปากกา” ข้าพเจ้าแฉง

“สำหรับใช้ส่วนตัวเท่านั้นหรือ” เขาจ้องจนควงชีวิตกัน

“จะให้ใครที่ไหนเล่า” ข้าพเจ้าถาม

“จะไปรู้หรือ ปากกาคือ ๆ ของสียกะหรัค ใกร้าคาคักว่า
เหรียญอเมริกันร้อยเหรียญเลยอีก จากนไปไม่ถึงสามชั่วโมง”

“เพราะเหตุนี้หรือท่านจึงอยากรู้ว่าเรามีเครื่องสำอางค์
ใหม่” ข้าพเจ้าถาม

เขาพยักหน้า ยังกัยเป็นเรื่องเก่าสำหรับเขา “ลียัสติก
วาคาสียเหรียญในกลาคมีคคุณมิง ทั้งซุขยัสยเจ็คหาลีย” เขา

บอกเรา “ท่านอาจขายสักอัฐซวัตหนึ่งไทรอยเทรียญ ถ้าเรา
ยอมให้เขาไป ตามราคาอันหยาบหนึ่งกัพนสองร้อยเทรียญ ยันทุก
ไปลำเกียวกเป็นเศรษฐกิจ”

“คนจันร่ำรวยได้อย่างไร” แนนถาม คำถามที่คลุมความ
คึกคัก

“เพื่อนของคุณ มีจันร่ำรวยอยู่เสมอ” นายตรวจธิ
ยาย “เงินเพื่อทำไทรวยกันมากกว่าปรกติเสียอีก เพราะถนน
พระมาดขยท เขาที่ต้องค่าของเดือนซึ่งผ่านแนวแยกหรือข้าม
อิมพ์ เรามานเพื่อคิไม่โทหนุ่ม ๆ หนักบนเตียงซวัตเพื่อเอากำไร
ปากกาหมึกซึมสองสามอัน”

“ถ้าท่านละเอียดลอบกับทุก ๆ คนเหมือนกับเขา ผมจึง
ไม่เห็นว่าจะเอาเข็มสักเล่มออกไปอย่างไรได้” ข้าพเจ้าพท

“เข็มหรือ—” เขาพท “ผมหนักใจไต่ คณะท่านมีเข็ม
ซ่อนปลายสักอันใหม่ ท่านร้อยเอก ทายากมากและผมคั้ง
การสักอัน”

ข้าพเจ้ากักของให้เขา เพราะเขาไต่เข้คหัย ‘แม่บ้าน’ และ
เห็นเข็มซึ่งมอยเส็กนอชยนแล้ว

บนตังตียถงตียสสองพันฟุต เราทงทราชอัสแซมไว๋ของหลัง
ข้ามยอดเขาพระมาดปกคลุมด้วยยา เราองลงมาเห็นยอดไม้
เขี้ยวมรกตกลมมนทะเลกมกลน ยอดไม้ไหว ๆ โดขลมแรงพท

ลงมาจากหิมะลึบ เห็นหมู่บ้านเล็ก ๆ เป็นหย่อม ๆ ห่าง ๆ กัน
บนยอดเขา ซึ่งทำให้เราพิศวงว่าคนพื้นเมืองเหล่านั้นอยู่นี่อย่าง
ไรได้ในที่ลึกลับจากโลกเช่นนี้

สิ่งซึ่งแสดงว่าเวลาไม่ได้หยุดนิ่งในพินคินพินสมยีน คือซาก
เครื่องบนขยับเขยื้อนซังกทกทหน้าผา มักจะสองสามฟุตจากยอดเขา
นั้น

“นั่นคนหรือ ที่ขยับเขยื้อนซากเครื่องบนเมือก” ข้าพเจ้าถาม
ผู้ช่วยสำรวจซึ่งไปมาข้างทิวเขาพาดหน้าคาง

“ครับ คงเป็นพวกเขานาคหรือคนเขาคอน เขารวบรวม
เนื่องจากสงคราม” เขาพูด

“คนป่าเปลือยเหล่านั้นหรือรวบ” ข้าพเจ้าถามอย่างที่ไม่เชื่อ

“ไม่มีใครทราบว่าเขาลึกลับขยับเขยื้อนจากเครื่องบนแท้ ตกไปได้เท่า
ไร ยกยักยอกสำหรับงาน ท่องจากสหรัฐอเมริกา เพื่อเงินจุน
จนยัตวิรูฐบาลเงินพิมพ์ในสหรัฐอเมริกาส่งไปกรุง และสิ่งของเค็มเรือ
ผิวหุ้มขนแกะ เสื้อ รองเท้า ลวดตะกอกและทองแดง ทุกอย่าง
สงครามเสร็จแล้วผมจะออกมานหาทรัพย์สะเนคใหม่”

“คนพื้นเมืองเขาได้หุ้มคเที้ยวหรือ” ข้าพเจ้าถาม

“มีได้ เครื่องบนโคตกบนขยับเขยื้อน ๆ แต่ชาวเขาคงจะ
ไปถึงได้ราวเศษหนึ่งส่วนสิบ ทางมันน้อยและห่างกันมาก ยอด
เขานี้ย่อมถวนทำให้การเดินทางลำบากยากเย็น และบางยอดจะ

นัก ฉะนั้นใคร ๆ ก็หาเครื่องขบไม่พบ นอกจากจะไต่คกใกล้ หมูบ้าน ”

“ถ้าเขาหาไม่พบ ท่านจะพบได้อย่างไร” ข้าพเจ้าถาม

“ใช้เสลิกอปเตอร์” เขาคอบ “ไม่ซ้ำเราจะมีใช้กับคนไต่สูง พอสำหรับแถบนี้ ขนเครื่องขบชนิดนี้คนแล้ว ท่านจะลงข้างเครื่อง ขนคก ก้นเอาของ แล้วขนขนตรง ๆ ไต่ อาจจะมีล่ายาก หน่อย” ชาวคาลิฟอเนียหนุ่มกล่าว

ในทันทีประหวัดพบนกคนตกเดือนควมมีต ภูเขาจรูระกลายเป็นทะเลลอกประกอบด้วยยอดเขาซึ่งตาลงเป็นลำดับ และอากาศ อุณหภูมิ เห็นหมูบ้านหลังคากระเบื้องของมณฑลยูเนี่ยนเป็น ห้อยม ๆ เบื้องซ้ายคือคาลิฟและทะเลสาบ ซึ่งมาโคโยโลว่า สดวกที่สุดในโลก

เรามุ่งเหนือตรงไปจุงกิง มีบุคคลสองคนในพระนคร ซึ่ง เป็นตัวสำคัญมากต่อการภายหน้าของเรา ผู้หนึ่งคือเรอเฮก (บิดนักพลเรือโท) มีลันไมเดซ หัวหน้าสอสารนาวีในจีนและเป็น นายทหารรัฐการลับสำหรับ โอ เอส เอส เวตานัน อีกผู้หนึ่ง คือพลเอกไทหลี่ เราต้องการความช่วยเหลือจากองค์การรัฐการ ลับของเขา เพื่อขอให้หาผู้สอข่าวของเราผ่านเขตคยูนันนี้ที่ยังไม่ ไต่สำรวจไปอินโคจีน แล้วจากนั้นไปสยาม

พันเอกกฤษณ์มารับเรอเฮกที่สนามบินจุงกิง และคนไทยคดีใจ เป็นอันมาก 05/08/1955 เห็นเขาก้เหมือนกลั้มมาดงบ้าน เขาพากันรุม

คล้ายเด็กนกเวียน ทั้งจับมือตบไหล่ พันตรีเคฟพัฒนาด้วย
เขาได้ยื่นมาจากคลักคักตาก่อนเรา

เราวิ่งกร้อนและเหนียวเหนอะหนะ ขณะเราชนเนินยาวจาก
แยงซีไปถนนที่ระพาไปในกรง กลัดหลังโขงด้วยก้ามเมือผาน
ไปมา ห้ามเสลี่ยงให้เงินมีเงิน ผู้ที่นั่งอยู่บนเสลี่ยงในเครื่อง
แต่งตัวอ่อนและมองที่เราอย่างหยิ่ง

“ชาย กิจการเป็นอย่างไร” ข้าพเจ้าถามเขาเมื่อเราถึง
ทางใหญ่และไต่บนทุกของขบวนแล้ว และกำลังนั่งเก้าอี้ควหา
“ดีมาก” พันเอกปรหลัดตอบ แล้วเขาชมวกคว “นอก
จากมีสิ่งหนักใจอย่างหนึ่งภายหลังท่านแลมเกิด ๆ ได้ ออกจากวอ
ชิงตันแล้ว”

“อะไร”

“สถานทูตไทยในวอชิงตันได้รัขวิทย์จากกรุงปักกิ่ง ส่งนาม
พลางกูร์ เขาว่าเขาได้หนีมาจากสยามและขอเงินเกินทางไป
สหรัฐเพื่อให้อ่าวแก่เรา ไม่มีใครในพวกเราเคยได้ยื่นขอเงิน
ไม่ได้สักเงิน”

“ท่านไปหาพลางกูรคนนั้นแล้วหรือ เมื่อท่านมาถึง” ข้าพ
เจ้าถาม

“แน่ละ ผมพยายาม ถ้าเขาออกมาจากสยามจริงเมื่อ
ถึงต้นสงคราษ ^{๑๙๐๖} เขาก็จะช่วยเราได้มาก เขาคงรู้ว่ามิได้กิน

หรือไม่ และบางทีจะรู้ชื่อหัวหน้า ๆ แต่โชคไม่ดีผมหา
เขาไม่พบ” ขาวยพย

“เขาจะส่งวิทยุไปไม่ได้ โดยรัฐบาลจีนไม่รู้เรื่องขอเรา
ข้ามข้ามทะเลทุกครั้งยับยั้งตรวจ พลุเฮกไทล์ไม่รู้หรือ”

“พวกมันตรง ๆ นั่นแหละเป็นสิ่งหนักใจผมที่สุด” ขาวยตอบ
“ท่านก็ทราบผมเข้านายพลเฮกไคก็ ผมคิดว่าเขาเป็นทหารหนึ่งและ
เปิดเผยมือเท้า แต่ทั้งเรือเอกไมลซ์และผมไม่ได้ทำอะไรจากเขา
สักนิดในเรือน เขาไม่ปฏิเสธว่าพลางกรอขยับัน ผมเชื่อว่าจีน
คุมตัวไว้ แต่ไคล์ไม่ยอมนำมาให้ราชทัณฑ์”

นั่นเป็นข่าวทำให้ไม่สบายใจ ข่าวก่อกิต ขณะเรานั่งรถไฟ
เจียบ ๆ จีนและสหรัฐร่วมกันในสงครามนี้ ใครๆคงจะคิดว่า
ในเหตุการณ์สำคัญเช่นนั้น หัวหน้ารัฐการลับประเทศที่เป็นมิตร
ควรช่วยเหลือเราทุกอย่าง

เรามาดังโบสถ์ใหญ่สิบไมล์ทางตะวันตกของกรุงกิง ซึ่ง
แปลงเป็นที่พัก ขาวยแจ่งว่าเป็นที่พักของเรา เขากล่าวว่าที่
อยู่อีกสองไมล์คือหุบเขา มิตรภาพ ที่ทำการของเรือเอกไมลซ์
และพลเฮกไคล์

บทที่ ๖

โบสถ์ของเรามีทหารจีนรักษายามหลายคน ซึ่งแต่งตั้งด้วยยามนักรบ ไบรอนตั้งอยู่กลางพนาหิน ฉะนั้นไม่ซง ฉายปูนสีเทา ข้างในทาแดง เก้าอี้ซึ่งไม่มีเบาะ เพิ่งทำครั้งใหม่ ๆ เขาห้ามไม่ให้เราตกโต๊ะหรือเก้าอี้ และบอกว่าจะเป็นผ่นแดงเกิดตรอนจน เคยงนอนนัสเตลยมีใหญ่มีลักษณะแข็ง เราดีใจที่มดุงเครื่องนอนไปครบ หองนามของชนเด็วซึ่งทวมเสมือ

เมื่อมาถึงแล้วหนึ่งชั่วโมง มีตามเงินมาหาข้าพเจ้าและเชิญไปกินเนอรทหวานพลเอกไคห์ล

“เรื่อเอกไมลซขอให้ท่านแวะทงกระไลเขาก่อน” ล่ามพูดพร้อมยกมือศีรษะ “แล้วเขาจะพาท่านไปหาท่านนายพล”

พันตรีเทฟฟลินพาข้าพเจ้าออกมาข้างและหม้อบ้านเล็ก ๆ ที่มีปล่องควัน แล้วชนเขาชน เหนือเราที่หน้าสถานีบ้านแบบขางเล็ก ๆ คล้ายวังนถ นายพันตรีชดิงเบองล่าง

“นี่คือสถานีขอมตรภาพ” เขาพูด

ค่ายทหารเรือประกอด้วยบ้านท่าสรวกมและเทากรม ช่ง

อยู่บนเขาคันหนึ่ง

“นายพลอยู่ที่ไหน” ข้าพเจ้าถาม

“ข้ามเขานี้ไปทางขวาในหุบเขาเล็ก ๆ ของเขาคันเดียว”

ต่อมาสืบมาที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในบังเกอร์โลเรือเอกไมลซ์

ข้าพเจ้าเคยพบนายเรือเอกในวอชิงตันครั้งหนึ่งเมื่อเขากลับ

จากจีนซึ่งเขาได้ไปบ่อย ๆ ข้าพเจ้าทราบว่าทางแค่นั้นมีผู้พยายาม

ฆ่าเขาถึงสี่ครั้ง—สองครั้งด้วยยาพิษ ครั้งหนึ่งถูกแทง อีกครั้ง

ซ่อนลกระเบิดไว้ในเตาผิงไฟ ซึ่งระเบิดเมื่อจุดไฟ ไมลซ์คิด

ว่าใครทำอะไรเขาไม่ได้ ถึงแม้ทราบว่าแน่พตราคาเขามากกว่า

ล้านเหรียญเงิน—เป็นหรือตาย!

“บันทึกมาพระนครของเรา” เขารบรองข้าพเจ้าขณะจับมือ

กัน อายุ ๔๖-๔๗ เอวเล็ก เป็นนักกีฬา คาเป็นแวว

ซึ่งทำให้ใบหน้าของเขานาคและทำให้เขาค้นห่มชิน เขาค้นห่มอน

รู้สึกว่ายอขุตนึกเหมือนอยู่บ้าน และเขาได้ปลุกบ้านนเอง ข้าพ

เจ้าทราบว่า แมริไมลซ์ ตามที่เพื่อน ๆ เขาเรียก เป็นคนประหลาด

ที่ใคร ๆ ถ้าชอบก็ชอบมาก ถ้าเกลียดก็เกลียดมาก ข้าพเจ้า

รู้สึกว่ข้าพเจ้าคงจะอยู่ในจำพวกแรก

“กิจการของท่านเป็นอย่างไร นายเรือเอก” ข้าพเจ้าถาม

05/08/2565

“ดีมาก เราได้แบ่ง ประเทศจีนเป็นห้าส่วนโดยวิธีคัมहाสว

ซึ่งวิทยุถึงเวททุกวัน เราได้เก็บข่าวต่าง ๆ มากมาย ซึ่งนับว่า
เป็นงานที่สามารถมากแม้ในเวลาสันติภาพ เราได้ถ่ายภาพและ
หยิงทะเลฝั่งจีนเกือบทุกนิ้ว เราเห็นว่ามิเสบียงอาหารและยาชอน
อยู่ในส่วนต่าง ๆ เท่าไร ทศสักรະสุนักรະสุนักรະสุนักรະสุนักรั
การก่อสร้างทางรถไฟอยู่ที่ไหน และนักบินของเซน โนลท์ควร
จะระมัดระวังที่ไหนต่อไป”

“ผมขอแสดงความยินดี ท่านได้ใช้เวลาเป็นประโยชน์
จริง ๆ คนจกอากาศของท่านเป็นอย่างไร”

“ดีมาก ข้าพเจ้านัดคุณนิยามของเราได้ขยายออกไปทาง
เหนือดงมองโกเลีย ทางใต้ถึงกว๋างตุ้ง” เขาพูด ตาคมเหลือย
ศข้าพเจ้า เพื่อดูว่าสนใจจริง ๆ หรือไม่ ข้าพเจ้าสนใจมาก

“เราได้ซื้อเงินตั้งร้อย ๆ ให้รู้จักรายงานอากาศ แพล
แมม และวัดความเร็วของลม และความกระเจ่างของอากาศ
เขาได้เข้าไปในแถบไกล ๆ ในประเทศจีน และส่งข่าวโดยเครื่อง
วิทยุเล็ก ๆ ซึ่งชอนไปในกระสอบข้าวและใต้เรือลำอื่น เรารวบรวม
ข่าวจากสถานีต่าง ๆ แล้วส่งไปอ่าวเพิลตันที่ มันเป็นประ
โยชน์พิเศษ เพราะว่ามีในมหาสมุทรแปซิฟิกมาจากฝั่งจีน”

“นักสืบของท่านสอดแนมเรือแพทวอยหรือไม่” ข้าพเจ้าถาม
“มีชายเฉพาะสิ่งนั้นเหมือนกัน” เขาตอบ ด้วยความพอใจ
“เรามีคนคอยทุกท่าเรือ ในส่วนนั้นที่ถูกยึด เขาออกมาเมื่อใด

เรือแพพเช้า เรือขนาทโคตระนิกไร เราสามารถส่งข่าวยั้งเรือ
ไคนาจองเรา ซึ่งทำการไคผลคักในน่านน้ำแดนนี้”

“ท่านทำงานร่วมกับยั้งไคหลัเสมอหรือ” ข้าพเจ้าถาม เพื่อ
แลกเปลี่ยนกับความช่วยเหลือของนายพล โอ เอส เอส และ
รัฐนาวีไคให้ยั้งทอภักคัก และ กระสุน ระเบิดน้กเขาเป็นจำนวนมาก
รวมทั้งให้ยั้งคนอเมริกันไปสอนการวิทยุ สั้งผู้ร้าย การแคชทำ
ลายโรงงานอุตสาหกรรม และการรบแบบโจร

“จะทำอะไรสำเร็จในประเทศจีน ท่านคองทำกัยไคหลั”
นายเรือเอกเนนคัก “แม้แต่ระเบิดสะพานเล็กที่สุด ท่านคอง
ขออนุญาตนาย พล มิฉะนั้น เขาอาจหน่วงท่านไว้ไคโดยวิธีการ
ค่าง ๆ เขามีอำนาจมากในรัฐบาดกลาง มีผู้สับข่าวทุกแห่งทุก
มณฑล รวมทั้งในเขตคดลกมือของแพพ เขตคักองทหารเดือน
และเขตคักคอมมิวนิสคัก คามสถานีรถไฟ ไปรษณีย์ และแม่ท
สัแยกถนนทไคกลเมอง ซึ่งท่านอาจจะตองค่างคักน ก็มีคนทวเล็ก
ทจะหาทางห้ามการคเินทางของท่านไคถานายสัง ฉมชมเซย
วจิการการของนายพล มันเหมือนนาฬิกา”

จากคำพทนคักเห็นไคว่าไมลซกัยไคหลัทำงานร่วมกันด้วยค
กล่าวคักนว่าไม่มีผู้ไคทบรรยายว่าคนไหนเป็นเงา ไมลซหรือนายพล
แต่เขาอยู่กัวยักกันเสมอ :

โดยความเป็นมิตรกับ ไท่หลี่ และโดยความชำนาญของเขา
ในประเทศจีนมาแต่ก่อน ไมลชัยคนเป็นนายทหารเรืออเมริกันที่
มีอิทธิพลมากที่สุดกัในตะวันออกไกล เราหวังเขาให้ขอไท่หลี่ให้
ช่วยเหลือเรา

“ เรากำลังพยายามขออนายพลให้ช่วยหน่วยของท่าน ” นาย
เรือเอกพล ขณะเราออกเดินเพื่อไปในการเลี้ยงค่ำวันนั้น “ แต่
มันไม่ใช่ปัญหาที่เราจะหวังคำตอบได้โดยเร็ว นายพลมีเหตุผลที่
จะไม่ไว้ใจกิจการลับของต่างประเทศ และในเรื่องของท่าน สอง
ประเทศ เหมือนกับหัวหน้ารัฐการลับอื่น ๆ เขาไม่ชอบให้ใครรู้
กิจการของเขา ไม่ว่าจะเป็นวิธีการซึ่งใดวางโครงการจากความ
ชำนาญมาหลายปี หรือจะเป็นตัวจริงของผู้สืบข่าว นอกจากนั้นเขา
ยังต้องปกป้องทุกคนของเขาที่อยู่ในเขตทั่วโลก ซึ่งต้องปกปิดผู้สืบข่าว
และรองผู้สืบข่าวต่อไป ทำงานกับจีนต้องการเวลานานหน่อย ”
เขาจบ “ แม่เมื่อก่อนสงคราม ”

เราเดินต่อไปเงียบ ๆ ในความมืด สักครู่ นายเรือเอกพลจึง
ว่า “ ผมหวังใจว่าท่านจะชอบ เกมใบ ”

“ คืออะไร ” ข้าพเจ้าถาม

“ ท่านก็มช่วยพร แล้วไท่หลี่ก็ของ ‘ เกมใบ ’ หมกแก้ว ”
เขาอธิบาย “ ถ้าในระหว่างค่านนั้นเขาคิดว่าท่านไม่ใคร่ฟังเขาหรือ
ไม่สุภาพอ่อนน้อม เขาก็ทำโทษท่านโดยบังคับให้ท่านดื่มเกมใบ

สองหรือสามหรือตั้งครึ่งโหลก็เขา จนชอบทำให้อเมริกันเมา "

" ผมไม่รู้เลยว่าเขาคงมกนจก " ข้าพเจ้าพูด

" ตามปรกติ เขาไม่เขินคองนน นอกจากไตหลี่ เขายรรจุ
ขรนต์ได้มากปลาต ขรนต์เป็นตราทเขาชอบมาก ผมเคยเห็นเขา
คิมสียแก่ตถวยในค้ำว้นหนึ่ง และทรวากันว่าเขาคเคยมกกว่าน "

" ภายหลังการเลียงชนะนคณแล้ว คงหาทาง ถลขบ้านยาก "

ข้าพเจ้าพูด ทางนนแคบและได้ตามหน้าผาลักหลายบรยพค

" เราไม่ต้องเดินกลับ " นายเรือเอกพูดอย่างมั่นใจ " เรา
จะไถนงเสดียง เหมือนคนอื่น ๆ เมื่อไตหลี่เขินเจ้าภาพเขาต้อง
เลียงคยอย่างเต็มท การเลียงคนนเพือบริบรองนาว่าเอกซอลดิเวด
นายทหาร โอ เอส เอส ซงเฟิงผาดงในการออกตรวจคราวน นำ
สนใจทจะเห็นว่าเขาเป็นอย่างไร จงทำเต็มความสามารถของท่าน
ความสำเร็จของท่านกัขนายพลอบุทความรู้ล็กทเขา จะมีต่อท่าน
ณทชุมชนมสังคมของเขา ถึงแล้วละ "

เบื้องล่างมีบ้านชนบทสองชน ใหญ่โต มีระเบียบกว้าง ชง
แขกกำลังคิมคอกเทล เราเข้าไป และมีหญิงสาวจีนแต่งแพรบค
ลวกลายผ้าซางหนึ่งเพืออดน่อง นำสรวมาส่งให้เรา ไตหลี่เขิน
พ้อหม้าย ข้าพเจ้าจึงอดคคกไม่ไ้ว่า แม้นบ้านนารักผูนคือใคร
ครนลยตามกโตคความเพียงว่า รู้จักกันว่าเป็น 'นางสาวแนนซ'
เขว่ากันว่าเป็นขอกหัวใจของนายพล ซงสังญุกกับเขาว่า จะพาไป

เที่ยวสหรัฐอเมริกาในเร็ววัน

แม้ว่านายพลยังไม่มา แต่ก็ได้มีการเชิญแขกให้รับประทานอาหารกันแล้ว ก่อนที่เราจะนั่งลง "เอคค" เลียวกวีเด็ก ล่ามทางการของไคท์ลิ่งกล่าวขอโทษในนามของเจ้าของบ้าน เขาอธิบายว่าไคท์ลิ่งเสียใจที่คณบดีประมุขสำคัญแต่อดสักครู่หนึ่งจะมาร่วมกับเรา

ในจำนวนผู้รับประทานอาหารเลี้ยงมีบรรดาศักดิ์ยศชั้นสูง และข้าพเจ้ารู้สึกมีโชคดีมากที่ได้นั่งข้างหญิงสวยตัวเล็ก ๆ ผิวขาวเรียว ๆ ทั้งงาข้าง เขาแต่งราตรีแบบฝรั่งเศสเคยประคองอารมณ์เช่นเดียวกับเขาน่าใจ ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องหลบคานามบัตรข้างหน้าเขาที่จะทราบว่าใครมาตามเมเนอ ผู้ที่ผู้สหายที่สนิทกับชีวิตมนุษย์ ทั้งเป็นนักสตั๊ดดี้แปลกที่สก๊อต โอ เอส เอส ใช้ในสงคราม เพราะว่าเขาเป็นฉนวนและเป็นหลานเจ้าหญิงซึ่งบวชเป็นช และมีส่วนรวบ ๆ หลายคนที่มามีอิทธิพลในการเมือง โอ เอส เอส จึงเห็นว่าการกว้าง ขวาง และ อิทธิพล ของหญิงผู้นี้คุ้มค่าอันตราบที่อาจมีขึ้นได้ ในการช่วยเขาหนีออกจากค่ายคุมขังในฝรั่งเศส ชาวอังกฤษสามคนและฝรั่งเศสเจ็ดคนไคท์ลิ่งช่วยชีวิตในการปล้นเอาเขาออกมาได้

มาตามเมเนอพูดภาษาฝรั่งเศสดีมาก ข้าพเจ้าจึงถือโอกาสซักถามความเห็นไปในกิจการของเขา จึงทราบว่าเขาและคณะกำลังคบคิดกับภักดีของพลเอกไคท์ลิ่งอยู่เหมือนพวกเรา เขา

ถูกหวังไว้คงหลายสัปดาห์ ซึ่งอาจเป็นเพราะมีเรื่องยากลำบาก
คือสามีของเธอเป็นพวกจิโรคี ในขณะที่เดอะโกลกำลังได้อำนาจ
เงินจะลำบากใจหรือไม่ถ้าถูกจับผิดได้โดยผู้แทน คนใหม่ของ เดอะ
โกล ในการช่วยเหลือกิจการพวกจิโรคีในอินโดจีน ฝรั่งเศสซึ่งกำลัง
ตั้งรกรากทางการเมือง

ข้าพเจ้ามองไปตามโต๊ะยาวควนน "อ่าวนันฮิลยาทอลชตัว"

ข้าพเจ้าพูด เขาแต่งเครื่องแบบนายทหารสำหรับยศพันตรี ข้าพเจ้า
จึงจำผู้สืบทอดตระกูลชเชยเก่า ตระกูลหนึ่งไม่โต

"พันตรีทอลชตัวอยู่กับ โอ เอส เอส หรือ" ข้าพเจ้าถาม
นายทหารเรอหนุ่มซึ่งนั่งข้างซ้ายมือข้าพเจ้า "เขาทำอะไรที่ไหน
ใคร ๆ ก็รู้ว่าเขากับบรคโคแลน เพื่อนผมจากพัลลาเคิลเพียไปสำรวจ
ทวีปเอเชีย เพื่อหาทางบุกไปจีนแทนถนนพม่า"

"ผมคิดว่าเขาคือยโศหิลให้เข็คทวง" นายเรอตอบ

มาตามเมนิเชและข้าพเจ้ามองดูตากัน ในลึกลับคงพูดถูก
เหมือนใครจะไปไหนในตะวันออกไกลไม่ได้โดยไม่มีโศหิล

ขณะนั้นพลเอกโคหิลเขามาเฝ้ายาม ๆ เราทุกคนยืนสนทน
ถ้อยในมือ เพื่อคัมให้เขา เขาเคยยกว่าคนจีนขนาดกลางเล็กน้อย
ล้ำสัน ผมคำ คำคำซึ่งพุ่งไปทุกแห่งทันที ข้าพเจ้าแน่ใจว่าใน
สองสามวินาทีนั้นทุก ๆ คนรู้สึกว่่านายพลโตม้องตน

นายเรอหนูมีใครมาพักที่หอยเขา มีตราภาพ เห็น เวลา นาน อยู่
เขา รังนก นกขี้นก และ เล่าให้ ชาวเขา ฟัง มาก เรา ก็ คิด หัด เรม ต้ม มี
หนึ่ง ไร่ ไร่ ประมาณ อาหาร นอน หลับ

“ผมไม่เคยเห็นใครต้มมากเพียงนั้นแล้วอย่างนี้” ชาวเขา
พูด “แต่คุณเหมือนตาเขาซึกจะแคง ๆ แล้ว”

“นั่นเพราะเป็นหวัด” นายเรอพูด “เขารู้ใครทำอะไร
เราโดยมากคิดว่าเขาเข้าใจภาษาอังกฤษดี แต่ใช้สามแปดเพื่อให้
มีเวลาคิดก่อนตอบ”

“ท่านพบเขาย่อย ๆ หรือ” ชาวเขาถาม

“ไม่บ่อยเกินไป เมื่อมีเหตุการณ์ไม่เรียบร้อยในค่ายของเขา
เขาก็ไปจัดการเอง ฉะนั้นเขาไม่ใคร่อยู่ เขาเดินทางอย่างพาก
มโดยรถไฟ รถยนต์ หรือเครื่องบินส่วนตัว มีนางพยาบาล
ประจำอาบราวสามสี่ซึ่งมีหน้าที่ให้ยา เขาเอาสิ่งต่าง ๆ สำหรับ
ความสบายไปด้วย พ่อครัวของเขาเอง ผ้าขนอนที่ลงแข็งใหม่ ๆ
ผ้าเช็ดมือและตะเกียง ฯลฯ รวมทั้งสกอตชและเบรนต์มากมาย”

“อย่าปรามาท่านางสุภาในองค์การลับชาว” นายเรอพูด
ต่อ คล้ายเพงคิดได้ “ชีวิตที่ย่อมไม่ประมาณ ท่านจะได้
ความช่วยเหลือเหลือควรสักอหฺซึกขอโทษเพราะบุญมากกว่าด้วย เงินพัน
เหรียญสหรัฐ”

ห้องรับประทานอาหารคงชนทุกที คนไหนขโมยไม่ระวังเงื่อนงำ
 อาหารจานปน ๆ เข้ามา มีเขี่ยคนเป็นทวี และเขี่ยคตเป็นอัน
 ชุ่มเขี่ย ไม้ทอทคคเป็นกอนสเหลยม ออกไม้ทอคคหือควยเห็ด
 และเส้นหมี่ หยลวดลวดมดอยอยู่ในซี่ ปลาใหญ่อย่างทงคว
 หมเปรี้ยวหวาน ในทสฎ ลกทอวอนใส่ขามเงินและทขิมแช่
 เป็นใส่ด้วยเกล็ดอย

“แกมโย แกมโย” นายพลกำลังยกถ้วยของ นเล็ก ๆ เข้ม
 ทวยสก๊อตชวลก ทุกคนก้มกของคณคิมแล้วคว่าด้วย

“แกมโย แกมโย” ทงชนอกหลายครัง เราคิมแล้ว
 คิมออกคต ๆ กน

“ชาวอเมริกันเรียกเขาว่า ‘นายพลกร็ก’ นายเรือพค
 พันตรีทอลชทวากาตงทวเรารุกนายพลจกทวเล็ก ซึ่งเป็นคน
 กนเนอริ ทอลชทวยงทง นายพลบงทวเรารั้งเสียงทงกรว
 แม้วว่าเขาไม่เข้าใจคำทพศกนสัคคาคเคยว

เพิ่มเสียงชน อิก คอความกาหลจากกลทวนาชของพลเอกโค
 หลหลายสยคน ซึ่งเบยคกนคเรอยททหนาคางข้างหลต และกำ
 ลงโคความส่นกสนานจากละครทไม่คองเสียงคาค ครวนพันร
 เคฟพลินชาคแกมโยไปครงทง โคหลกบงคยโคคมรวคเคยว
 หาด้วย พวกกลักทวเรารกนลน

“ถ้าผมซึบสีหนาชองเขาลงบนกระภาคโค จะเป็นสังคทสค

ที่ผมเคยทำ” นายเวอส์ไคน์เบกพูด เขา เป็นนักเขียนภาคิน
ของหนังสือพิมพ์ ‘นิวฮอกเคอ’ เขา นั่งตรงข้ามข้าพเจ้า

ในระหว่างกำลังสนทนากัน นายพลลุกขึ้น และเหยียด
แขนไปทางนาวาเอกซอลลิเวล คัมให้เกียรติเขา แล้วเรียก
ล้าม เอก คิลเลวให้พาสอลลิเวลไปรู้จักกับแขกทุก ๆ คนรอยโต๊ะ
ชกน้าครึ่งหนึ่ง นายพลกรอชิง ‘แกมโบ’ ครึ่งหนึ่ง เขา ซอล
ลิเวล และแขกอีกคัม ซึ่งหน้ากลัวชาวอเมริกันร่างใหญ่ผู้นี้จะ
พ่ายแพ้ในไม่ช้า อย่างไรก็ดี ซอลลิเวลได้ไปรอยโต๊ะ แกมโบ
กับแขกสลับแปะคนทุกคน แล้วยังยืนอยู่ไต่ แล้วไต่หลังออก
ความเห็นว่าการจะชกน้าอีกรอบหนึ่ง พริกเริ่มขึ้นอีก แต่ไต่
ครึ่งรอบ ซอลลิเวลต้องยอมแพ้ ถึงกระนั้นก็ไต่รายการปรบมือชม
เชยจากกิลทเภาที่ชย

มาตามเมินเอกมคัระด้วย ความพึงพอใจไปทางหญิง สาวผู้
หนึ่งแกร่งชาคนสเลอคห่มซึ่งวันมเล็ก ๆ เสียแน่น

“หญิงจันคนนั้นสวยมาก” เขาพูด
“นั่นคือ ‘นางสาวเทยนสัน’ ผู้สอขาวททำกาไรคผลคทสค
คนหนึ่งของไต่หล” นายเวอซอกเรา “ครึ่งสคท่ายเมือเขาออก
จากเทยนสัน เพื่อนำข่าวสำคัญมาให้ นายพล เขาถูกแยพขม
มันหว่าเป็นผู้สขยชววลขแต่จะให้วงวลดาขออกรายละเอียคของงาน
ของเขา เมื่อปฏิสเอษ มันก็สขยนำลงในคค และเกือขทำให้เขา

05/08/2555

ล้าต๋นนำตาย ทำคังนทุกวัน แต่เขากัไม่ยอมบขอก ในทอสัก
หนจากทองขงไตและถึงงกิงในสองสัปดาห์

คนเกอบสองยามนายพลลิกซัน ความเงยเศรอยทวห้อง
สุนทรพจนอาลาถูกแปลโดยเอคคเดยว ซึ่งโตหสิสรูปความแตก
คางระหว่างลิกษณะคนจีนและคนอเมริกันคิงน

“คนจีนคนเดียวอาจจักกว่าอเมริกันคนเดียว” เขาพูด
“คนจีนฉลาดและทำงานหนักเท่าเทียมอเมริกัน แต่คนจีนสอง
คนจะสู้อเมริกันสองคนไม่ได้ เวชชาวจีน” เขาสรุป “ยังต้อง
เรียนรู้จักทำงานร่วมกัน เมื่อไรเรามัจจตจไว้จักร่วมงาน เมื่อ
นั้นเราจะเห็นชาติใหญ่ยิ่ง”

เมื่อเราลิกซันจากโต๊ะ ขาพเจ้าเห็นทอลชตัวและโตหสิลกระ
ทยถวยให้กน แกมโย และหัวเราะลัน

“ท่านและนายพลชอบพอกันค อธิยา” ขาพเจ้าพูด
“อย่างประหลาด—อย่างนอຍกคะเพราะคินน เขาโตอินมค
โครงการใหม่ของผม” ทอลชตัวพูดอย่างกใจ “ถ้าผมจะทำได
เขาค้อ

“ถ้าท่านจะทำได?”

“พวกกันตรงๆ” เขาอธิบาย “เมื่อกโตหสิลพูดว่า “ถ้าผม
ให้ท่านไปพรงันเข้า ท่านก็ไปไม่ได้เพราะท่านเมา ผมขอกว่า
ไม่เมาและจะพลัสตรีโดยถอโค่นำพวกนังเสลขงให้ค”

แล้วเราก็ออกจากบ้านโตหัด นิ่งเสียดยงกันดึยสองคนซง
แบกขนตลึงกลัด หน้ากรวขบวนทอลชทวเกนถอโตซน ๆ ลง ๆ
และครวหนงเกอขดม แต่ในทสูกเขาก่นำเรำไปถงหุยเขำมีทรภำพ
ไค้ โดยปลอถกยี้

สำนักหอสมุด

บทที่ ๑

เขาวนรุงจนเรือเอก ไมล์ วิกซ์ วิกซ์ ขาฟ เจ้าชก ผมมชาวท
ก้าหน้า ท่านเรือเอก ” เขาพูด เขกขฟเจ้าคว ขศทขฟเจ้า
เฟงโคเลอน ขณะนเรอกำลังนงตรงกนขามทโคะหองนงเลน
“ เมอคนนนายพลขถผมว่า เขาโคะลิ่งคนจากคนมิ่งไปหาขอมมา
ล้าหรับการเคินทางไปโคะของท่านแล้ว แต่จะคองเสียเวลา
หน้อย เพวระขางคัวจะคองไปเอาถนทางลวอยไมล์ ก้อย่าง
เมเคขขอกท่านแหละ ทุกสิ่งในคินคองการเวลา ”

ถงกระหน มันเขนการช่วยก่าลิ่งใจทรวายว่า โคะหลโคะคค
ให้ราแล้ว

“ มขวไมล์ค้วยเหมอนกน ” นายเรือเอกพูดค้อไป “ ข้ว
ทกสถาน โอ เอส เอส ในคิลคคคตาแจงว่า เรอลาทขนทกเควอง
วคยล้าหรับถนทคการของท่านถกขเสียแล้ว ผมขอแนะนำให้
ท่านขนไปคิลคคคตลลิ่งสองสามสปีคทา เพอหาเควองไซทท่านคอง
การจากกองทัพ ”

“ คแล้วครย ”

“ ในเวลาเคยวคน ท่านขาจจะเป็นประโยชน์แก่ผมมาก
ค้วย ” นายเรือเอกเลอนเกาอเขามาไกลโคะ และพูดเคยงเข

“เราต้องการเงินรัชพระมาสักหนึ่งแสน สำหรับการรบที่ชายแดน
พระมา รัฐชาติบริตชไท้เรียกรวยกลับคืนหมด แต่รัฐชาติอินเดียน
มีย่อยหลายล้าน ซึ่งแลกได้ในอัตราปรกติราวสามต่อหนึ่งคอดลา
บริตชไม่อยากจะให้มันหมดมือไป แต่ท่านรู้จักพันเอก บิวโซท์ หัว
หน้การการเงินทหารบกในคัลคัตตา ไม่ใช่หรือ”

ข้าพเจ้าถามศรัษะ

“เขาเข้าหารัฐชาติไท้และควรจะให้ท่านได้ ผมจะให้
เงินสักท่านสามหมื่นคอดลาเพื่อไปแลก แน่เชคตเลียวมา” เขา
หยอก “ผมจะให้เขาของเครื่องบินให้”

ต่อมาสามวัน ข้าพเจ้าถึง คัลคัตตาเพื่อหาเครื่องวิทยุ และทำ
อะระของแมร์ ข้าพเจ้าไท้คงใจจะซื้อเงินพอสเตอร์ใหญ่ สีขาวของ
เราใช้ในอินโดจีนและเงินบาทสำหรับใช้ในสยามด้วย

ก่อนบิวโซท์ ไ้ยึดความชำนาญคล่องแคล่วเข้าไปในเวลา
สองบทยุ่ไพ่นทะเลจนทเหมือนไ้อยู่เอเซียมาเป็นนิจ เขาหยิบ
คอดลาเป็นล้าน ๆ ทุกวัน ห้อกระตาดหนึ่งสิ้อพมพเก่า ๆ แล้วส่ง
ข้าม สมพ เขาประเทศจีน หรือยกลงกนกระบงชาวททาหลอกไว้
แล้วส่งเขาไปให้สถานใดกล ๆ ในป่า เขารู้เงินของเขาค้มากรน
สามารถสับร้อรงรอยเงินทหายเป็นล้าน ๆ แองจากเครื่องบินตกหลัง
แนวสิ้ตร ไ้โดยต้องการอนบัตร์ไ้เค้ะที่เขียนเลขลับไว้

“ก่อน ผมอยากไ้กริบพระมาหนึ่งแสน จะต้องรอนานเท่าไร”

05/08/2565

ข้าพเจ้าถาม

“สำหรับผู้ที่ชอบทำอะไรไปไม่สิ้นสุด ไม่มีในตลาด แต่สำหรับท่านต้องการเวลาเพียงให้ผมไปหาเพื่อนบางคนธนาคารเงินสำรองของอินเดีย พรุ่งนี้เร็วพอไหม”

“พอทีเดียว” ข้าพเจ้าตอบ เขาทำการเร็วมาก “นั่นอะไร” ข้าพเจ้าถาม “ฉันขอยืมหนังสือวางอยู่บนโต๊ะ” “เงินได้ไปกเกอร์หรือ”

“ตอนขยม” ผมอยากให้เป็นตงนั้น” เขาหัวเราะ “นั่นเกินไปดวงลานๆ แต่เหตุใดท่านจึงเจาะจงเพราะกองนั้น ซึ่งเป็นจำนวนห้าพันเท่านั้น

“ทำไมนะ”
“ปกติเขาที่ ย่างที่มันจะโตถกแยกจากเพื่อนเดิมของมัน”
“ตอนลคเสียง” “เงินนั้นมาจากแขกอินเดียหนึ่ง ซึ่งขายของแปลกโบราณและรับแลกเงินเล็กน้อย เขามารานเล็ก ๆ ที่ ตลาดใหม่” เขาว่าทหารอเมริกันเขามาแลกสี่ปีที่ผ่านมา”

“ค่อนข้างมากในสี่ปีทีเดียว” ข้าพเจ้าพูด
“ท่านไม่ได้พูดเล่น” คอนฟก “เมื่อฉันนั้นเขาไม่เคยแลกเปลี่ยนกว่าร้อยเหรียญ แต่ในระหว่างสามสี่ปีที่ผ่านมาเขาได้รับห้าพันดอลลาร์ทุกวันเสาร์”

“ตอนเหลียวคว้ามักคนอนอยู่ด้วยหรือไม่”
“ผมเชื่อว่า มันเป็นส่วนหนึ่งของจำนวนสามแสนที่สูญไป”

สองสามเดือนมาแล้ว เมื่อเครื่องบินศักดิ์ลงไปในเมืองมหาสมุทรอินเดีย
 ขณะไปลังกา” เขาให้ความไว้วางใจ “บางทีทั้งผู้ขายและเจ้าหน้าที
 การเงินอาจถูกเก็บไว้โดยเรือโกนาแซฟ อับดุลทอลาคใหม่อาจ
 ทำงานร่วมกับแซฟที่โก นามไม่ทราบแน่ ผมมีบัตรและกระดาษวา
 เงินเป็นส่วนหนึ่งของเงินสามแสนนั้น แต่ผมโทรเลขไปขอชิงคืน
 แล้ว และกำลังสืบเงินจำนวนนั้นอยู่”

จากตอนมาใต้หนึ่งชั่วโมง ข้าพเจ้ากลับไปโฮเทลเกรตส
 เทน และพบจกหมายกระตาคเหลืองฉับพวงใต้ประตูห้อง
 ข้าพเจ้า ไม่มีเจ้าหน้าทีสอง ข้าพเจ้าจึงนึกความน่ามาลงมืออยู่ห้องน
 คนก่อน เพราะข้าพเจ้าไม่ได้บอกใครว่ามาน ใจความว่า “ถ้า
 ท่านเห็นทอลาคเพื่อหาเงินต่างประเทศ โปรดมาก—บ้านในถนน—
 จะไม่เสียเวลาเปล่า” จกหมายไม่มีลายมือลงนาม

ที่แรกข้าพเจ้าคิดจะไม่ทำอะไร ใครคนหนึ่งคงทราบว่า
 ข้าพเจ้าเอาเงินจำนวนมากเข้ามาในเมือง และคงจะอธิบายย่น
 ข้าพเจ้า อย่างไรก็ตาม เงินสามหมื่นกอลูดานนั้นปลดออกก็อยู่ในกระเป๋
 หนึ่งใบในตู้กันภัยของโรงแรม อาจเป็นการเล่นตลกของคน แต่
 อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็คอยากรู้ไม่ทัน ข้าพเจ้าเอาเงินนี้ไปพ้อค่า
 รถลาก หาบ้านตามตำบลตบฮอกันน ก็กลับมาสืบหานาทีคนลากรถ
 เลี้ยวถนนลาดยางในเขตคนพื้นเมือง และปล่อยข้าพเจ้าลงหน้า
 บ้านในถนนตบฮอกันน

วัฏจักรจอม ๆ ในอินเดียนั้นเป็นของผู้ศักดิ์สิทธิ์ กำลังกิน
หญ้าน้อย ๆ ระหว่างถนนรถจักรยานคนเดิน มีคนชุกชุม เกือบ
เปลือยกาย เดินไปมา

เกือบจะยังไม่ทันเคาะ ประตูก็เปิด มีอินทรีตัวหนึ่งบินเข้ามา
ขาวออกมา

“ รอยเอกสมิทธหรือครับ ” เขาถามเป็นภาษาอังกฤษที่ถก
ตอง “ เรากำลังคอยท่าน ”

เราเดินไปตามเฉลียงระหว่างห้องที่ไม่ได้ตกแต่ง กลิ่น
ฉุนแฉะว่าย่านนวางมานาน เขาหยุดหน้าประตูสักพักก็ผลัก
เฉลียง

“ ผมเข้าใจว่าท่านอยากได้รูปพระมาหนึ่งเส้น ” เขาพูด
ตามที่เขาพูด มีอินและเรือเอกไมล์ชเทานนท์ทราบาย
วัดประสงคิระของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า ออกที่จะแสดงความประ
หลาดใจไม่ได้

“ ในอินเดีย เราเอาเป็นธรรมดาที่จะสืบเสาะว่าผู้ใดต้องการ
อะไร ” เขาพูด “ ในห้องนี้มีพระเขียนที่ทางของถาวรสามล้าน ”

เขาเชิญข้าพเจ้าเข้าไปในห้อง ๆ หนึ่ง วางแปลนเหมือนห้อง
อื่น ๆ นอกจากโต๊ะยาวมีอินทรีพระมาสีน้ำเงินใบละร้อยเป็นมัตกุ
กองสูง “ มนเขินของแท้ ” เจ้าของบ้านพูด “ หีบเอาไปไหนก็

05-09-2565

โตโยหนึ่ง แล้วท่านเอาไปให้ธนาคารรัฐบาล เขาจะบอกท่าน ว่าที่ ขออย่างเดียวกับท่านอย่าได้บอกว่ามีมาจากไหน”

“ท่านเอามาจากไหนแล้ว” ข้าพเจ้าถาม

“เพื่อน คน หนึ่ง ของผมได้ มาจากธนาคารมัทโคอินาสอง สามนาที่ภายหลังทหารบริติชออกไป และ ก่อน ญูบุ่นเข้าสัก หน่อย”

“ท่านคิดเป็นเงินแลกเปลี่ยนเท่าไร”

“ผมสองพันดอลลาร์ต่อแสนรียกท่านต้องการ” เขาหยก พูดกับ แล้วผม “ถูกกว่าจำนวนสามหมื่นที่ ท่านเตรียมจะให้” เขารีไครงการณของข้าพเจ้า

“นี่เป็นราคาของเพื่อนท่านหรือ” ข้าพเจ้าถามเงินทันที

“มีได้ แปดพันสำหรับเขา ท่านกับผมจะแบ่งออกสัพพนน”

คาเขาวาวอย่างระกระ

ข้าพเจ้าให้เขารอสักครู่ แล้วพูดว่า “ฉันเสียใจแต่ฉันทำ สำหรับกองทัพสหรัฐ ถ้าได้ ในราคาแปดพันฉันก็จะให้ท่านน ใครจะมาแย่งเอาจากเงินรัฐบาลไม่ได้”

ฉันก็หัวเสียเป็นครั้งแรก

“ท่านโกง” เขาเอ็ด “ท่านไม่พอใจสองหมื่นที่ท่านจะได้ ในการแลกเปลี่ยน ท่านยังจะเอาสองพันของผมไปเสียอีก”

“ฉันไม่คิดที่จะไรอย่างนั้น” ข้าพเจ้าพูด “เงินนั้นเงินของ

05/01/1955

รัฐบาลของฉัน และฉันจะไม่ขโมยท่านเอง”

เขาจึงข้าพเจ้าประหนึ่งจะระเบิดออกด้วยความโกรธ “ท่าน
โศกสองหมื่นแล้วยังไม่เอา ท่านต้องเป็นคนขี้ทศเดียว”

แล้วเขาค่อยสงบลง เปลี่ยนนอบน้อมพกว่า

“ตามใจ ผมคาบท่านผิด อย่างไม่รู้ตัว เอาตัวอย่างไป
อย่างน้อยท่านจะมีความพอใจว่าผมไม่ได้ขโมย ขားที่ท่านจะกลับ
มาอีก”

ข้าพเจ้าเลือกอันขี้ทศไว้สองขี้หนึ่งจากกอง แล้วเขาก็
พาข้าพเจ้ามาส่งที่ประตู

อีกหนึ่งชั่วโมง ตอนขี้ทศที่ตรวจอันตรานั้น ก็ใช้ไป

เขาพัก

ข้าพเจ้าส่งข่าวถึงเรือเอกไมล์ชื่อว่าข้าพเจ้าจะแตกได้ในกลาง
มืดแล้วรีบขับคอปเตอร์ออกมา น้อยกว่ากำหนดสองหมื่นสองพัน
และรอคำสั่ง เขาตอบ

ตกลงใช้เหรียญเงินแทน ขอบใจ

แมรี่

ต่อมาอีกสองคืน ข้าพเจ้าลงรถไฟหัวรถจักรไปทางใต้
เวลาห้าทุ่มเจ็ดนาฬิกา และเตรียมตัวคอยรถไฟหกชั่วโมงครึ่งเพื่อ
ไปพอนตีเชอร์ในอินเดียฝรั่งเศส ข้าพเจ้ากำลังสืบหาแพแอสตว
และเงินบาท ในห้องพักของสถานีมีเก้าอี้บนสนบาย ๆ ตัวเดียว

ซึ่งชาวมะทราสอันผู้หนึ่งกำลังนอนอยู่ใต้พิภพลม ข้าพเจ้าเลือนเกล้า
อหวนเข้าไปถึงเขาและพิศ

ข้างนอกมเสียงออดังไม้รักสัน ชะนคัทพทุกสถานรถไฟ
อินเตียในเวลากลางคน ผู้โดยสรวรยเร่งโยกไม้โยกมือเอะอะ
และก้าวข้ามตัวคนทันอนนิกโรยอยู่บนพินหิน ข้างในสถานมัสลิม
สวมหมวกแดงมีลายเล็ก ๆ เบียดกยชินคแตงมัสลินขาว หญิง
มณฑลมะทราสเดินผ่านไปมาแต่งแพร สวยงามหรือ เครพเคอชิน
ขอบลายทองแถบกว้าง ภรรยาพ่อค้า เครยผู้หนึ่งงกเลิกเข้ม
เพชรล้อมขยทิม ชณะหญิงอื่น ๆ อีกมากมายถ่วงตัวเองด้วยกำไล
แก้วสร้าคาถกหลายอัน

สามภริยาคู่หนึ่งในวัยหกสิบ ทำให้ขวพะเจ้าอศสิร์เกดไม่ได้
เขากำสิร์พิศถกนเขนภาษาอังกฤด้วยเสียงอ่อนนระพากพม เขา
มาจากลังกาเพื่อสมวัตวอารามของอินเตียใต้ ผู้ชายแก่แตง
ซุดเทวซงคเหมอนคักโดยช่างถนนชอนคัสคัททในลชนคชน ผู้
หญิงใส่แว่นตาซิกคทนขมุกและถลลกระเป๋ามะยสมัยใหม่
จนรเวลาหนึ่งนาฬิกาสามตีนาซิก แต่กว่าถระชอกัก

๕.๓๐ ถึงพอนคิซว ๗ นาฬิกาตามกำหนด

ข้าพเจ้าไปโรงแรม และภายหลัอาหารเช้าเร็วจ้อย
มิใช่เจียวพ่มเยยฝรังเศย ชนมยังแผ่นบาง ๆ และซอคโคเลทรอื่น
ถวยเล็ก ๐8/2565 ก็เดินไปชานาคารอินโตจีนฝรังเศย

ผู้จัดการธนาคาร ซึ่งเป็นฝรั่งเศส หน้าขาวชดชงคเหมือน
ไต้ยู่ในแถบร้อนหลายปี เขาแง่มอชดจรวทนว พงษาพเจ้า
เฉย ๆ ขณะข้าพเจ้าเล่าความประสงค์ของข้าพเจ้า

“สำหรับเงินคืนแดนในปกครองฝรั่งเศสและเงินไทยเป็นจำ
นวนมาก ผมรู้จักคนเคียวที่จะทำตามความปรารถนาของท่านได้”
เขาพูด เมื่อข้าพเจ้าอธิบายจบแล้ว

“เป็นนายธนาคารหรือเปล่า” ข้าพเจ้าถาม
เขายิ้ม “เปล่า เขาเป็นพลเมืองสามัญศิษย์มหระหมัด” เขา
ตอบ

“เขาไต่เงินเหล่านี้มาอย่างไร” ข้าพเจ้าถาม
ผู้จัดการธนาคารยกไหล่ “ยากที่จะทราบ” เขาตอบอย่าง
ระวัง “เล่ากันว่าเขาคิดค้อกับคนไทยและอินโดจีน เมื่อแยก
มา เขาหนีไปคาริบาล เขามียานสวย” เขาพูดค้อไปอย่างอิจฉา
“และค้ เป็นชนะนิกใช้น้ำมันภาค”

“ขอจกหมายแนะนำให้ผมด้วย” ข้าพเจ้าพูด
“ยินดีครับ เขาหาประโยชน์อื่นใดไม่แล้วสำหรับเงินนี้
ผมอมสงความ ผมเชื่อว่าผมจะทำประโยชน์ให้ทั้งสองฝ่าย”

เจ็ดนาฬิกาเช้ารุ่งขึ้น รถยนต์รับจ้าง—ชนะนิกเดินทางไกล
ป๑๕๒๒ คน ขบพร้อม ชักของเตร ซึ่ง เป็นชาวโคโลนีอายุ
กลางคน 05/08/2566 วัลลภตอบรับข้าพเจ้าไปคาริบาล เราไปตามถนน

ช้อเหมาะส้ม—ถนนหม่นตึง ต้นไม้ร่มเย็นใหญ่ ๆ ข้างทางเต็มไปด้วย
กล้วยลิงส้เทา หนาส้มวง และกันเช่นเขาส้มแฉ่ง

ถึงแม้ว่าคนพนเมืองที่เราผ่านมาไม่เอาใจใส่กับเรา แต่
พวกลิงพากันแจ๊ย ๆ และร้องมาทางเรา เมื่อเราซาลงทช่วย
หรือหลุมโคลนมันก็เขามาทียนไควดทก็เตยว ของเทรเกดลยคนัก
“อาบลิงเหล่านี้ร้ายมาก” เขาพตคน ๆ “บางทีมันเขามานั่งข้าง
ในเลย ไม่เสียค่าโดยสานควย”

ครั้งหนึ่งเราคิดหลมทรมดำนาคัน ๆ ลิงพากันกระโดด
โศกเท้นทวยควมคนเต้นขณะเราพยายามคนรด

“เรียกมันมาช่วยกจะดี” ข้าพเจ้าหว้เรา “มันคเหมอน
อยากจะมีส่วนในสงครวมน”

อองเทรโกรอ “ผมไม่ต้องการลิงข้างหลังรลผม” เขาเอ็ด
เราข้ามน้ำไปไค อัก ห่าไม้ล็ก เห็นววทวหนย่นสขายใจอย
ข้างถนน ขณะทคนแกร์คนมเข่าปากทวยควมข่านาญเช่นข ๆ
และนางววเซเชยไม่บ่นเลย ข้าพเจ้าขอให้อองเทรซาลงล็กคร
เพอิดเขา

“ท่านเห็นเช่นอย่างไร” ข้าพเจ้าถาม

“เขามี่โซค ตาแก่ณะ” คนซัยรดคชย “เขาคงไม่มี
สมบัตชะไร แต่เขากมทกขย้าง คงเป็นเพื่อนกันมานาน แม
รวนังคจรง เราม่กจะพขของแปลก ๆ ตามถนน” เขาจขขณะ

เราไปต่อไป ข้าพเจ้าออกรู้สึกเห็นด้วย

ข้าพเจ้าถาม อองเทรว่าเขารู้อะไรเกี่ยวกับภคินีหรือ
หมัดที่เราทำลงไปหาน

“ไม่มีใครรู้จัก” เขาตอบ “ผมเคยไปครั้งเดียว ใครก็
รู้ว่าเขารวยมากและเป็นคนดีของเดอน เคยวันเขาพาผมม
ร้านทางนอก ไช้ร่อนและชานอย ไม่มีใครรู้เขาได้ในการค้า
กับเขา” เขาพูดอย่างถอน “เขาเอาขี้เป็ดไปขายที่ชอเขาได้
เล่มอ มันเก่งมาก อ้ายพ่อค้าแก่ก็คาราคาถคน

“ผู้จัดการธนาคารทพอนก็เข้ไม่ใคร่บอกว่าเขาเป็นคน ลอย
ลึกของเดอน” ข้าพเจ้าพูด

“จะเชื่อผมหรือไม่ก็ตาม” อองเทรพูดเคือง ๆ

เกือบย้ายสำเนาพิกาแล้ว เมื่อเราข้ามถนนคาราคาถถึง
หมู่บ้านชาวดักพิงซึ่งอยู่ในระหว่างต้นปาล์ม ข้าพเจ้าก็นำเขา
ไปหาเศรษฐีของเดอน เขาเป็นชาวตะวันตกตัวเล็กชวนสวม
หมวกเฟสและศีรษะไว้แทบหล่น ต้องพลัดล้มกับเงินทองที่ลือ

“ผมแน่ใจว่าเราจะตกลงกันได้” เขาพูดเป็นภาษาฝรั่งเศส
ภายหลังได้อ่านจดหมายที่ข้าพเจ้าส่งให้ “แต่ท่านต้องรีบประทาน
ของว่างเสียก่อน”

ข้าพเจ้าขบขันใจเขา เขาเรียกอาหารทะเลซึ่งเย็นค่น่าอร่อย
มาคั่งข้างหน้าข้าพเจ้า ซึ่งคงเพิ่งเอาออกจาก ตู้เย็นนมหนัก

เขาไม่รีบประทาน ควย และอธิบายว่ากำลังเป็นเดือนที่คนมทรหมต
อดอาหารตามศาสนา

เจ้าของบ้านหยาบหรือคอกขกกลอง ข้าพเจ้าจึงเห็นทวยทมิ
เมตสวยงามมากทนมมือ

“แหวนวงนั้นสวยจริง” ข้าพเจ้าทัก

คเขาพอใจมาก “เห็นสวยงามมากแท้ ๆ” เขาพูด ถอด
แหวนออกส่งให้ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าส่องกยแสงสว่าง ซึ่งขยเหลยมทวยทมิทเจอรนยงค
งาม ผงกยทองรูปขต ข้าพเจ้าไม่เคยเอาใจใส่กยเควอง

เพชรนก แทนเป็นของหายากซึ่งข้าพเจ้าอู่กไคเขนของก้าน
ภรรยาข้าพเจ้า

“หินนั้นไม่ตำหนิแม่แต่นอช ทงวงมวคามาก” เพื่อน

อ้วนบอก “แต่ผมซอมาสองรบบริบเทานน

“ทำอย่างไรจึงได้ก” ข้าพเจ้าถาม

“เมื่อผมมยรทนมผมซอขเทยวผจญภย” เขาพูด “และเวลา

นนไคพยแหวนวงน

“ท่านควรจะกใจมาก” ข้าพเจ้าพูด “ฉันคิดไม่ออกว่า

ท่านไคมาควยราคาสองร้อยรบยอย่างไร แหวนนราคาตงขสย
สามสิบบเทาจันอนน

เขาขมเสยพทว่า “เรามาตกลองเรื่องเงินกันเถอะ”

05708/2565

เราพบพระ เขาสวมคนคนน้อย แล้วเราก็พกกันคือ
ไป ในที่สุดจึงทราบว่าเขามีเงินไทยเพียงเล็กน้อย แต่มีพ
แอสตรามาก ซึ่งเขาพกของแรกด้วยราคาสูงกว่าที่คงใจคนหนึ่ง
หรือสอง แต่เขาใจพอใจ เขาใจลุกขึ้นจะไป รู้สึกว่าการ
มาพอนดีเสริมและคาริศาไม่เสียเปล่า

“เพื่อนอเมริกันครับ ท่านใจดีมากที่ให้เราคุยคดีธรรม
ความจริงกิจการของสมกำลังซึ่งก็ไม่มีกำไร ผมอยากจะได้
ความขอบคุณโดยให้แหวนวงนันทานชอย—” เขาเห็นว่าเขา
จะให้เปล่า ๆ “ในราคาเท่าที่ผมขอมา—สองร้อยบาท

ถึงกระนั้นเขาใจดีใจที่ใครราคาถูกและรีบหยิบเงินให้ เขา
เราจากกันโดยรู้สึกเป็นมิตรตบยง

ของแถมพาเขาเข้าไปตามถนนชอยไปวัดลาปริมเพื่อ ชินรด
ไฟทันน พอดัง เขาใจดีขอให้เขาพาไปร้านเพชรพนเมือง

“ฉัน อยากให้ ตรา คา แหวนวงนอย่างคนกลาง คิดค่า
ธรรมเนียมตามควร” เขาใจดีออกใจของร้านชิน “ฉันไม่
ขาย”

เขาใจดีจะตลกแล้วเขนคนเขาใจ ร้อยห้าสิบหรือหกสิ
บาท” เขาใจดีอย่างไม่สนใจ

“ท่านแน่ใจหรือ” เขาใจดีถาม

“เป็นกึ่งๆสองสามบาทต่อแน่นอน” เขาใจดี

เมื่อข้าพเจ้าออกจากงานจึงนึกถึงค่าพลาของฮองเตอ “เขา
เขายลัษเปอร เซนคังซอ เขาเสมอ เขาเก่งมาก—พ่อค้าแก่ของ
คาริคาตคนนี้”

ข้าพเจ้ากลับมาคิดคลิดตา และด้วยความช่วยเหลือของ
นายทหารพลาธิการของโอ เอส เอส พันโทซาวลคทล ข้าพเจ้า
หาเครื่องวิทยุไคครยภายในสองสามสัปดาห์แทนที่สูญไปกับเครื่อง
บิน กองทัพยกให้เครื่องสนามหน่วยสัญญาเลข ๑๗๗ ล้า
หรัยงานของเราทช่ายแคน รวมทั้งเครื่องเล็ก ๆ อีกหลาย
เครื่อง ข้าพเจ้ากลับไปกรุงปักกิ่งพร้อมตัวช่วยอุปกรณ์หนักพันหกรัย
ปอนคัง

ชายกฤษฎีคือขรัยข้าพเจ้าที่สนามบินเหมือนครั้งก่อน
“นี่ค ัฒมีข้าวใหญ่” เขาพูด ขณะขัมอข้าพเจ้าและ
คยไคล “ผมขอให้ท่านเขียนใบสั่งจ่ายให้สองใบ ๆ ละห้าพันคยล
ลา เคยวน”

“ไม่เห็นเป็นข้าวคังอย่างไร พังยังกย ท่านไคเล่นไปกเกอรั
กยไคล” ข้าพเจ้าตอบ

“เปล่าเคย นัค เราไคข้าวประเสรัช มีไคคนในสยาม”
ข้าพเจ้าเกอขไม่เชอหข้าพเจ้า นเป็นข้าวคทลคังคังแต่เรา
จากขัมนว มันเป็นการกาวหนออันแท้จริง เคิมเรากลัวว่า

ผู้สื่อข่าวของเราจะต้องไปอาศัยเพื่อนฝูงเมื่อเข้าไปในสยามได้ โดย
 วิธีที่ค้นคว้าขึ้นคราวและลำบากลำบนนี้ เราจะต้องรอเวลาหลาย
 เดือนกว่าจะทำการส่งข่าวใหญ่โตได้ ถ้าชายทรายถูกต้องงวน
 กักเหลือครึ่งเดียว คนของเราเป็นแต่ที่ติดต่อกับชายในสยามมาทั้ง
 ขันแล้ว เป็นการวิเศษยิ่ง—ถ้าจริง

“ท่านแน่ใจหรือ” ข้าพเจ้าถาม “รู้ได้อย่างไร พบพลางกร
 แล้วหรือ เขาเกี้ยวของควยหรือมิได้”

“โดยทางอ้อม ภายหลังที่ท่านไปแล้วสักหน่อยคนของ
 ไทหลยอมนะเขี่ยปากขึ้นทันที เขาแจ้งว่ามีคนไทยสองคน ศลารักษ์
 และทีละกะ ไทมาดงทุ่งกิ่ง เขาไต่คืนให้เร็วพบสองคนนี้—และ
 พลางกร เราพบกันในห้องพลางกรในโรงแรมวัดศอเรียเขาซั

“พอเห็นศลารักษ์” กุญชรพูดต่อไป ขณะเราขมวดและ
 กำลึงมุ่งไปหอบเขามิตรภาพ “ผมจำได้ว่าเป็นผู้ทำงานอยู่กรุง
 เทพวามหัตถ์ถานดี ผมรู้ว่าเขาเป็นคนหนึ่งที่เคยกินเซอถอโต เขา
 พูดว่าคณะซอสักขัยคณะหนึ่งไต่ตั้งชนในชระเทศ ในปี ๑๘๕๒ หัว
 หนาไต่กินสั่งผู้แทนมาประเทศจีน แต่เขาหายไต่จากพันโลก
 แล้วจึงส่งพลางกร ซึ่งถูกคนของไทหลยอมนะเขี่ยและยอมให้วิทย์ไปวอชิง
 ทัน แต่เมื่อเขาไม่ใคร่ขบถขอเงิน ก็สั่งสัยและกักตัวไว้ใน
 ควบคุม”

“นั่นแต่ศลารักษ์อันแก่ไต่กินไทย ซึ่งกำลังคอยความช่วยเหลือ

เหลือจากภายนอก” ข้าพเจ้าพูด

“เขาพยายามเป็นครั้งที่สาม เมื่อไม่กี่ชั่วโมงจากพลางกร โดยส่งตุลารักษ์และทิลละ”

“เขาหวังให้ผู้แทนทำอะไร” ข้าพเจ้าถามชาย

“เขาได้ฟังคลื่นสั้น OWI จากซานฟรานซิสโก และตั้งใจที่ปราโมชขักคำสังรัฐบาลไทยในการประกาศสงครามกับยิวบริเตนและสหรัฐ เขาอยากทำงานร่วมกับเราที่จะตั้งรัฐบาลนอกประเทศและใช้วิทยุเพื่อส่งเสริมผู้รักชาติภายในประเทศให้เข้ากองทัพไทยได้”

“วิเศษมาก” ข้าพเจ้าพูด

“ครับ” เขาเห็นด้วย “และสำคัญมาก ผมจึงแนะนำให้เขาไปขอชิงคืนเพื่อปลูกขากยอัครราชทูต เพราะเช่นนั้นเราจึงต้องการเงินหมื่นดอลลาร์” เขาจบ “คนละห้าพัน”

“แล้วพลางกรละ” ข้าพเจ้าถาม “เขาไม่ไปหรือ”

“เขาไปไม่ได้” กุญชรตอบ “เขาคายเสียแล้วเมื่อสี่ปีาก่อน ตเหมือนด้วยโรคไตโรคหนึ่งที่เขาเป็นมาตั้งแต่ระหว่างเดินทาง”

“ร้ายมาก” ข้าพเจ้าพูด “เขาออกท่านหรือเปล่าใครเป็นตัวหน้าใดคน”

“มันใครยอมบอก” กุญชรตอบ “แต่ผมคิดว่าผมรู้ - และ

ถ้าผมถูก เขาก็เป็นบุคคลที่ในอเมริกาเรียกว่า 'พีเชม' เขาค
แลเราได้อาเราเข้าไต่

เราไต่มาถึงโบสถ์สีแดงและเทาของเรา ข้าพเจ้ามองข้าม
พันทิวาขนออกออกไปทางประตูใหญ่ยังห้อยเขาไกล ทางไต่และค่อ
ไปคือประเทศลึกลับของไทย คุเหมือนนวนนเช่นวันแรกที่ประค
ถ้าตั้งระเบคียบเรา

ประหนึ่งอ่านความว่าพวงข้าพเจ้าออก ชาวพคว่า "เด็ก
ของเราจะไม่ต้องเดินมค ๆ ไปทางไต่ค่อไป เขารัแล้ววามแสง
สว่างส่องอยู่ปลายโน้น"

ข้าพเจ้าเขาเข้าของออกยังไม่ทันหมด ก็มีผอหนึ่งสอมา
จากพลเอกโคทลี้ เขาคองการพบเราทางสองพันทิวาขงโคโลเรอ
เอกไมลซ์

พอเราเข้าไปในห้องนั่งเล่น ก็เห็นบุคคลที่สามนั่งอยู่กษผู้
อาวโสทั้งสอง เขาเป็นนายพลจันทิวาเล็กอายุราว ๓๗-๓๘ ได้
สนับแข้งผ้าใบและรองเท่าหุ้มข้อค้ำขลยเป็นเงา "ท่านสถาพรข"
แม่วพค "นพลเอกโคไซ เขาเพิ่งมาจากททการของเขาทเชล
บนแม่น้ำโขง โกลอินโคจัน เพื่อมารายงานว่าไต่สร้างถานทำงาน
สำหรับท่านเข้าสยามแล้ว"

"ข้าวกมมาก" ข้าพเจ้าพค ไต่ทลโคตระเตรียมให้เรา
ค่งแก่เขาไต่ยืนจากพันเอกเสียว ในวอขิงคั้นหลายเคอนมาแล้วว่า

คุณเรากำจัดเดินทางมา ข้าพเจ้ามีความประหลาดใจทำไมได้ผล
จึงไม่บอกเรานี้เสียก่อน จะได้ทำให้เราไม่ต้องกังวล เขาชอบทำ
ให้เราประหลาดใจเสมอ

“พลเอกโฆเซจะเดินทางไปคนมิงกัซท่านและเด็ก ๆ” เรือ
เอกไมลซึกด์าวต่อไป “ท่านจะพัก ‘คักนาวิ’ จนคนของเขาซ่อมมา
ไต่เรือเรียบร้อย ท่านจะต้องแบ่งเข้าของที่นั่งได้หลังน้ำขึ้นทั่ว ๆ ไป
เสร็จแล้วก็ออกเดินทางไต่”

“หวังว่าท่านจะชอบเซเลบนโฮง” พลเอกโฆเซพูดเป็นอังกฤษ
เสียงตลกตลก ภาษาอังกฤษที่เขาได้ศึกษาที่โรงเรียนทหารบกที่ทริน
นิดาดี “มันตั้งอยู่สูงบนฝั่งแม่น้ำ และอากาศดีกว่ากรุงกิงมาก”
เขามาท้าทว่าเรื่อง ยากที่จะเชื่อว่านายพลตัวเล็กนี้ไม่เคยสั่งยิงนาย
ทหารของเขาเสียสองนายเพราะเป็นชะโมย เมื่อสองสามสัปดาห์
นี้เอง “ผมมีนายทหารสำรองคนและพลสองร้อยทำงาน เราจะ
ช่วยกันตั้งท่านข้ามชายแดนไทย”

“จากเซตไปชายแดนไทยกินเวลานานเท่าไร ท่านนายพล”
ข้าพเจ้าถาม

“ราวสิบแปดถึงยี่สิบสองวัน” เขาตอบ
เราประหลาดใจมาก ข้าพเจ้าเคยคิดว่าเกือบเดือน
“แค่อ่านก็ว่าง่าย มีเขาต้องข้ามหลายลูก ชั่งลำ
บวกแก่สี่พะพาหนะ ท่านจะต้องเอาอาหารไปด้วย มันเป็น

ภูมิประเทศขำ เซ็ดเซกห่างจากอารยธรรม เคยฆ่างโค
เท่าขอมือในนคร และยิงเสือในถนน ถ้าเราตั้งค่ายพักห่าง
จากเมืองสักห้าไมล์ ก็คงยังบนหลายนศเพื่อไล่สัตว์ขำ ถึง
กระนั้นเราโคเสียมาไปห้าตัวโดยเสียฝูงหนึ่ง”

“วิว” ขำพเจ้าผจญ

“และ” พลเอกพูดต่อไป “เมืองเกือบร้างเพราะกาฬโรค
และมลาเรีย เมื่อเราไปถึงเราเห็นในโรงพยาบาลมีแค่คนตาย
—ทั้งนางพยาบาลด้วย”

“น่ากลัวมาก ท่านโคกำจัดโรคหมดหรือไม่ว่าว”

“หมดแล้ว ขอบใจอาสาอเมริกันของท่าน ยัดมันเปลี่ยน
หมดแล้ว แต่ผมขอเตือนหน่อย” เขาจิบชณะเรลาโคให้ “อย่า
นึกว่าจะพบทตอากาศหนาวร้อน แม้วาอากาศดี”

คนรนนทนการเลียงส่ง เราโคเห็นพลเอกโระมวธแก้ใจ
ของเขาเองให้ทนอยู่คนนักคิมแกมไซโค เขายกด้วยชินชักริม
ปากกระดกข้อศอกชน แล้ววางถวขลงซึ่งอยุ้กิมเท่าเมอบกชน
ทุก ๆ ครั้งเขาวางหน้าสนทงกยโคคิมแล้วเช่นคนอื่น

พลเอกโคให้พลสองสามคำให้พรเรา และขำหลายครั้งว่า
องคการของ เขา จะทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อความล้ำเร่งแห่งงานของ
เรา

๑๐๒

“ในที่สุด ขาย” ข้าพเจ้าพูด ขณะเรากลับมายังโยสธ
“เราเริ่มไปที่ไหนกันสักแห่งละ”

สำนักหอสมุด

บทที่ ๘

เจ็ดวันต่อมาเราได้มาอยู่ที่คนมิงใน 'บ้านนาวิ' ณ ถนนเก่า
โก๋ ซึ่งเป็นตึกกว้างสองชั้นฉายปูนสีเทาแกมม่วง เสียแต่ที่ไม่มี
เครื่องเรือนสักชิ้นนอกจากเตียงสนาม ครั้นเราพยายามหาเครื่อง
เรือนก้ไปพบแต่สิ่งน่าเบื่อ เพราะเอาอะไรจากพลาธิการทั้งยกและ
เรือไม้ไค้เลย แลกเงินคอดลาคอนก้ไปยืมหรือยืมเงิน ซึ่งดูเหมือน
จะทำให้คู่ของเราก้ชิงว่างเปล่าตลอดกาล ลุงแซมจ่ายเงินตาม
อัตราแลกเปลี่ยนทางการ จำนวนเงินที่ออกไปจึงมากมาย อาหาร
จานเดียวในโรงพยาบาลราคาแปดคอดลา เล่ากันว่าตึกหลังหนึ่ง
สิ้นเงินก่อสร้างครึ่งล้านคอดลา ถ้าเค็มห้องน้ำจะต้องเสียอีกสอง
พัน ผู้บอกกล่าวว่าตามอัตราแลกเปลี่ยนปัจจุบันชก้น้ำท่วมครึ่ง
หนึ่งคค้เงินรัฐบาลออกห้าสิบบาท และชวมนนไม่กวนก้ใช้
ไม่ได้

ในไม่ช้าเราก้เห็นได้ก้ถ้าเราแลกเงินตามอัตราชของรัฐบาล
ก้อยู่ไม่ได้ ฝ่ายการเงินทหารบก ใต้เห็นความเหลวแหลกของ
สถานะการณ้แล้ว จึงไค้แอบแนะนำให้ไปหาผู้รับแลกเงินชเชช
ก้ไป ซึ่งจะให้ราคาตลาดมก้เท่าสิบบาทหรือกว่าห้าสิบบาทคค้คอด

๕/๐๘/๒๕๖๕

ตา เราจึงไปติดากขยบุคคลชระนคนคนหนึ่ง ซึ่งอยู่ใกล้ กานฟ
ยลล เขาจ่ายเงินอนขยครโยลระหาสยแลลระวอยเขนมิต ๆ ถึงกับ
ต้องเอาถุงเสื้อผ้าไปใส่

ภายในสองสัปดาห์เราวกโตคตบแต่งทพทชนเลคณอยแคเพยง
พอ จำนวนเงินค่อนข้างมากได้จ่ายไปสำหรับผ้าห่มนอน เพราะ
คนมิงอยู่ส่งถึงหกพันฟก และกลางคนในเคอนพฤคจิกายนน
หนาวมาก บ้านนี้ไม่มีเครื่องทำความอบอุ่นนอกจากเตาไฟ ซึ่ง
เมื่อคตแล้วควนไฟชวยเขามาในหองมากกว่าออกทางขล้อง เรา
จึงตคตสินใจว่าขอมหนาวคักว่าตายคต

มหนทวหนงอย ในบ้านชระชอยแคเขาหองชาฟเจ้า ทุกเข้า
จะพอมลชองม่นชนคองกางเกงชมาและผาเชคทหน้า ม่นชอยลระบู
และเอาไปเสยคกรงคตทกคน เป็นการลกลชบททนไม่ไหวเพราะ
อะไรระตตัวกัหายาก ชาฟเจ้าจึงวางกยตกม่น ใช้ชอคโกเลท
เชนเหยช แต่ม่นเก่งกว่า ม่นกินชอคโกเลทหมคชกทหนงแลล
กาวขามกยไปกินชอกชกทหนง

ชัตตราแลคเปลยนเรนชน ๆ ลง ๆ ทุกวัน ฉะนนระแลคเหวชอย
จันโตเท่าไรคแล้วแคชอค บ่ายวันหนงระวอยโตจิมเจ้ามาหาชาฟ
เจ้าในหองแลลพคว่า “ลจ ผมเจชจนแบลคคนหนงเมอชายน
ชอคทไว้ล”

๐5/๑๒/๒๕๖๕ ๐๕/๑๒/๒๕๖๕
ดูทศนยายพลหรือ ชาฟเจ้าถวม

มีใคร เขาเป็นพ่อค้าชาวถนน มีร้านขายผ้าเล็ก ๆ ข้าง
 ภัตตาคารกว้างตั้ง ผมขอผ้าเช็ดหน้ามอซอกรยอสนหนึ่งสำหรับ
 เพื่อนหญิง แต่เมื่อออกมาเห็นว่าอักษรบนฉลากไปทั่วหนึ่ง ผมจึง
 กลับเข้าไป เขาก็เปลี่ยนให้แล้วยังบอกว่า 'โปรดเอาผืนก่อน
 ไว้เถอะ สำหรับโศกคดี ผมก็ใจที่ไต่พบชาวตะวันออกผดอังกฤษ'
 เขาบอกผมว่าเขาหนีมาจากเซียงไฮ้ ซึ่งเคยทำงานในที่ทำการ
 ไปรษณีย์ เขาได้เรียนภาษาอังกฤษที่นั่น และชอบพูดเพื่อไม่ให้
 ลืม ผมเชื่อว่าเขาอยากพูดมากกว่าชายของ -

ข้าพเจ้าเกิดมโนคติขึ้นยศตล " จม เขาจะแลกเปลี่ยนให้เรา
 ใต้ใหม่ในอัตรากว่าที่เราได้จากพวกฉลาม " ข้าพเจ้าถาม เข้า
 นั่นเองอัตรารับไปสองจุด แต่ผู้รับแลกเปลี่ยนไม่ยอมให้เราราคานั้น
 เพราะข้าพเจ้าต้องหางานสำหรับตัวเองเป็นจำนวนค่อนข้างใหญ่ไว้จ่ายเงิน
 เกือบและค่าเลี้ยงมา จุดหนึ่งหรือสองก็เป็นเงินฝดกันมาก

" คุณเขาเป็นเพื่อนดี เอาเงินมา ลองคิดครีบ " จิมพูด

เขากลับมาภายในชั่วโมงก็เหรียญเงินในราคาแลกเปลี่ยน
 ที่ดีสักที่เราเคยได้ยิน " ถ้านายที่ไว้ใจได้คงรีบร้อย เขาจะได้
 ทำธุระของเราทั้งหมด " ข้าพเจ้าพูด

ที่ไว้ใจทำได้ เราทุกคนแลกเปลี่ยนกับเขา และเมื่อซื้อ

เสียงเขาแพร่หลาย เขาก็แลกเปลี่ยนแก่คนในที่พุกทไฟเรือและOWI
 ด้วย ต่อมาเขาได้เปิดร้านใหม่ใหญ่กว่าเก่าและมีผู้ช่วย เมื่อ

05/08/2565

การคาชณถยชคสงสก เขามลคากว่าสามพันคน และได
 กำไรสปีคาหะหลายร้อย เนื่องจากความใจเกยวกยผาเชตหน้า
 มีอกษรยอนัน เขากำลงกลายเป็นคนมีเงิน

ในราวกลางเดือนธันวาคม ที่ไวกลายเป็นเพอนรักกชก
 คนในหน่วยไทย เขาเซัญเรากษย์ท่อมลกชข่างวภททหารเรอทยม
 มา ซึ่งเพงเขามาร่วมกับเรา ไปเลียงอาหารคาคันก่อนวัน
 คริสตมาส เพื่อฉลองมิตรภาพชงไตเขนประโยศนตอกัน เราชน
 วรจพิไปคามตรอกกแคยเต็มไปควยรอยรดลาก จนถึงมมตรอกมค
 อิกตรอกหนึ่ง ซึ่งมอกษรไฟฟาสเหลองอ่อนสกกว่า สโมสร
 สหะชาติ บายไม่นาจะถ่อมตัวตงน เพราะว่ามีบอภักตทา
 คารทหรัตสทเราเคยเห็นในนคร สนามกชแต่งควยตงนสนแคะ
 ตกตงอ หงก และ สรนามช้ลาทของนยนกาชมหางกรมเหมือนพคตง
 คามรยเปรชาคนท ข้างในเขนห้องโถงกว้างมาก พนลลาคเขน
 กระเยองสีนาเงินและมีแทนสำหรับคณะคนตริ ข้างหนงเขน
 บารใหญ่ซึ่งเหยยคตลวคความยาวของห้อง ชวคสุราท่าง ๆ
 ตงบนหงราวกับแถวทหาร และสองรปกระทอนจากกระจกเงา
 มีตราสหะชาติต่าง ๆ ยرنคจันทำจากชาว คอนยคฝรังเศษ
 วสกยอเมริกัน และเงินแทจกองกฤษ เขนนิคคตงนชเนนคเกำชวค
 อ้วน ๆ ตงชคกยแวมอชวคสัง

เรจยชคก่อนเจ้าภาพ ผู้จคการจันแท่งวาคฤกแบยพาเรา

ไปคอยทขาร์ เบน เบ็กรายชอิตคลออกเหมอนคอกขัวและผะปาก
เมื่อเห็นราคา

“เงิน—หกพันหกรอยเหรียญ สกอตซ์—เจ็ดพันหกรอย
แวมมิหาลับหาคอดลาออเมริกันถักทสัด และทูประกาณ หนึ่ง
ถวยคิตคาชวคตรียเคยหนึ่งส่วนสับของราคาชวค” เขาหนีไป
ทางชาย “ท่านจะเอาอะไรพันเอกมีคัส”

ผู้จัดการแนะนำเราให้ตองเงินทองถิน ถวยละหาลับเหรียญ
ทอมมีความเห็นให้ใส่นาส้มคนเพอคบกถิน เราตองเพิ่มเงินจน
ชกรวมเป็นตวยละร้อยเหรียญแต่ทำให้นารวยประถานจนเราชอกคน
บารัวคิต เขาชอใจมากและเมื่อเราส่งอกเขากเพิ่มนาส้มอกทำ
คิตจนตองคองหนึ่ง และเพิ่มราคาเป็นร้อยหาลับเหรียญ เราคิตสน
ใจว่าจะไม่ชมอก

เมื่อ ที่ ไว มา ชำพเจ้าเสียใจทเขาไม่พากรรยมาค้วย
เพราะไคยีนว่าสวยมากและเป็นมารคาคคิต

“นางล้ขอส่งความเสียใจ” เขาชอกเรา “แต่การสังคม
ใหญ่ ๆ ทำให้เขาไม่สยายและหงคหิงค ไมคิตที่จะทำให้เขาหงค
หิงค เขากล้ว่าจะทำให้เขาหงคหิงคคิตยลค”

เขาพาเราไปตระเบียงทเราจะวยประถานอาหารถิน เหลคชย
คิรยการอาหารคองเกยวักพชทำให้ใคร ๆ หงคหิงค ไม่จำเป็น
คตองเป็นมารคิตอเดอมน ชำพเจ้ากระชชกับเบน “คินเนอรักถอน

วันศุกร์มีดี งานละครร้อยเหรียญเงิน มีน้ำ นางลือชอตัว

"นี่ยังไม่เล่นสัก ลง" เขาคอบ นหัยเล็ก ๆ ทยอกว่าวัน

ธรรมคารากุสวามร้อยเท่านั้น

แขกที่ไม่ได้เชิญ ใครมาที่ ลู รุกกิดกรบรองให้เข้าไปนั่ง
ควย จนเขยยกกันไปหมครอบโต๊ะอาหารควยยาวนาน ลึกเหมือน
จะไม่กินสิ่งเกตุว่าคนรับใช้เกือบไม่มีที่จะวางงาน หน้าผู้รับประทาน
นายพลข้างซ้ายมือข้าพเจ้าชิมด้วยผลไม้ของข้าพเจ้า ข้าพเจ้า
ไม่กำหนดเขา เพราะยากที่จะทราบได้ว่าอะไรเป็นของใคร

ชายมากกว่าหญิงราวห้าต่อหนึ่ง หญิงเงินสวยสองคนนั่ง
ตรงข้ามข้าพเจ้า แต่เราเสียดใจที่เขาพดกันเองเท่านั้น เขา
ลวิรวม เสือ สเวทเตอร์ขนแพะสีชมพูซึ่งอวดคางามของเขา ผิดกับ
หญิงอกแพทเคยเห็น ๆ มา ซึ่งเครื่องแต่งตัวและพณเมืองทำ
ให้เห็นความแบนชคชชน ทั้งสองคนใส่แหวนเพชรอย่างเต็มถวน
และนุ่งกระโปรงกำมหยคำแยกเดี่ยวกัน

ทอมไคนึงไกลคนหนึ่งในสอระนทพคามากกว่า เขาเกิด
ความกล้าโดยจินลศทไทรยประทาน และทำมอทำไม่เกือบถูกเข้า
หญิงคนนั้น ผลคือไฟฟ้า เจ้าหลอนร้องส่งเป็นภาษาจีนแก่ชาย
หนุ่มผู้หนึ่งซึ่งนั่งห่างไปสองเก้าอี้ แล้วเขาก็เข้ามานั่งระหว่าง
ทอมและหญิงโดยไม่ก้มให้ทอมสักนิก

ข้าพเจ้าหัวเราะและบอกนายพลให้ทอม เขาหัวเราะควย

แต่ทันทีที่เข้าใจว่าไม่เห็นของขบขันเสียแล้ว เพราะหญิงผู้นั้น
ความเป็นไฟและพุดอะไรก็เขาเป็นภาษาจีน หัวเราะก็คล้ายจาก
หน้านายพลทันที เขาถูกชน ไม่เหลียวซ้ายแลขวา ออก
จากโต๊ะไปถอยหญิงสองคนนั้นคิดตามหลัง

“อะไรกัน” ข้าพเจ้าถามชาย ซึ่งใคร่เล่นมานานง. กาย
นายพล

“ท่านไม่ทราบหรือ นนพลเอกผู้มขบขบเสียง”

“จริงหรือ และหญิงละ เป็นญาติกระมัง”

“อะไรได้ เมียหลวงเมียนอายนะซ”

“เขาทั้งสองคงเป็นเพื่อนกันดี”

“ก็สัก ไปไหนไปด้วยกัน มีเพื่อนคนเดียวด้วยกัน แต่งตัว
เหมื่อนกัน”

“ประเพณีแปลกมาก” ข้าพเจ้าพูดออกองง ๆ “ซึ่งเดชะ
เรามาสนุก ขาบ แมรคฤคมีซ!”

บทที่ ๑

วันเดือนในคนมิงล่องไปอย่างเฉื่อยช้า ขณะเราคอยการเตรียมครั่งสุกท้ายสำหรับให้เราออกเดินทาง ปัญหาใหญ่ที่สุดอันหนึ่งในรัฐการลยคอรระวงมีให้ผู้สื่อสารเขื่อนนายเมือเขาได้รับการผูกหัดขยแแล้วและพร้อมที่จะออกไปสนาม เขาบ่ยอมมีความกระสับกระส่ายที่จะเริ่มทำการและเกิดรู้สึกหงุดหงิดททของรอช้า ทงมีใจไม่ใคร่คเมื่อนกถึงอันตรายที่จะคงผาข้างหน้า ในเร่องนี้เราคงจะยังคิดว่าหน่วยอื่น ๆ โดยมาก เพราะคนของเราเป็นผู้นักศึกษาความรวดเร็ว ถึงกระนั้นกของการส่งพวกผู้นจิตใจอะไรอนข้างนอกไปจากเล่นไฟเป็นนิจคงหลายเดือน ในเมืองก็ไม่มีใครมีอะไรทำ ฉะนั้นเมือที่ไวล้ออกความเห็นให้ไปเที่ยวนอกเมืองสำหรับปลายสปีตาท เราจึงพากันไปเที่ยวโรงแรมยอนาร์อน สามสิบไมล์นอกคนมิง เป็นข้างครึ่งข้างคราว

จังหวัดเล็ก ๆ ที่มีโรงแรม เป็นหมื่นบ้านสะอาดที่ลยที่เคยเห็นในเอเชีย ลาน้ำขงมีปลาชมและน้ำเขยวมคนป่าลมทงสองฝั่ง ความยตัวใหญ่ ๆ พักอยู่ใต้ต้นไม้ภายหลังงานประจำวันของมิงและเคอของหตุาเอง ๆ หุบเขาที่เหยยคอดออกไปสู่คสายภา เต็ม

ไปทั่วทั้งหอม กล้ายี่ ข้าว และมีสาคูขา ซึ่งได้นำจากลำน้ำด้วย
ระหัดไม้ไผ่ หอญงพนเมืองแยกมัตถานไม้ยืนหลังกำลังเดินผ่าน
ทุ่งมาจากภูเขามาขายในตลาด

โรงแรม บ่อนารอน เป็นตึก สร้าง ด้วยเงิน ครึ่งล้าน ตลอด
แขบสมัยใหม่ ทาสกาไฟไหม ซึ่งไม่มีใครเข้าก็ยังมีประเทศนัก
ค้าเช่าห้องวันละเก้าตลอดรวมทั้งอาหารสามเวลาและอาบนารอน
วันละสามเวลา ห้องอาบน้ำอยู่เป็นแถวสองฟากส่วนที่ติดกับโรง
แรม ข้างทางเดินไปกระทานมีป้ายบอกว่า "หอญงอาชีพหาม
เขา" ฉะนั้นก่อนจะเข้าห้องอาบนาก็สภาพสตรี สภาพบุรุษของ
ชแข็งแรงเป็นภรรยาของเขา จำนวนอเมริกันที่มีภรรยาเงินคนทุก
มายอย่างประหลาด

มีหอญงวัยชราอยู่ในคอกข้างทางเดินกระขยบนฟ้าเซ็ดตัวให้ คิด
ฝนละสามตลอดหาสย และเชิญให้ชอกรรมเย็น กระปะกตะสย
ตลอด ประศซึ่งนำไปที่อาบนานา เป็นกระจกฝา แต่ฝาใดหลก
หายไปมาก ฉะนั้นถ้าใครมองเข้าไปโดยทำทว่าหาห้องว่าง เขา
อาจจะได้เห็นคนอันคงหกเจ็ดคน ก่อนจะมีผู้ส่งสย ชอระเข้าฟ
เจ้าอยู่นั้น ไตเห็นเงินชราผู้หนึ่งกำลังค่อมกเล่นถึงว่า ภายหลัง
ทราบว่าเขาเป็นนายพล ซึ่งไม่ชอบอาบนารอน แต่เข้าห้องเพื่อ
เที่ยวทเล่นหลาย ๆ ห้อง คนวนนน ทอมลิกซ์ และเข้าฟเจ้าเชิญ
เขาคิมกับเราที่ขร และชักนำเขาให้รู้จักกับเด็กอีกสามคนโดย

บอกว่า "นี่คือพลเอก Peeping Tom" เขาหัวเราะและแกแสร้ง
ว่า "มีไต่ ไม่ใช่ Peking แต่ Canton"

ในคืนมึงเองสถานทีสำคัญสำหรับหน้ความเขื่อคือนายบงกช
ทาศากรทศเหมือนจะขายของถูก แต่ความจริงแพ่งน่ากลัว เขา
ขายของเดือนอเมริกา มีชุกกระขงและแชนเป็นนาสมทไม่มฟอง
เลย ฉนงห้องบคขายโหมยฉาส์ค่นว่ ไม่มีอาหารเย็นหรือสรา
สำหรับทหาร โดยคำสั่งผู้บัญชาการ สระเทศมีรบประทานแต่เป็น
กระตักเล็กมากกว่าเนื้อ คินเนอริ สำหรับสคนราคาสามสิบบห
เหรียญอเมริกันตามอัตราตลาดมถ ถ้าคิดตามอัตราทางกรรณ
ถึงร้อยเจ็ดสิบบห

ครั้งหลังที่ข้าพเจ้าไปเยือนนำบง ก็เมษชลยกรรมาคืนมึง
ของโจและลิโอซึ่งกลับจากกระเบ็กสรวาน และของลูเซียน่าคกลาค
ผู้เชียวชาญของ โอ เอส เอส ในตรวันออกไกล โดยเพราะเกาะ
ไหญ่ล้า ซึ่งเพิ่งมาจากสหรัฐ กำลังมีทหารแน่น โดยมากเป็น
นกบนที่คางแรมกลางทางในสายข้ามอิมฟ พลเรือนสมัครหลายคน
และนักสขจนวนวหน่งไหล กำลังรบประทานคมและคยกัน และถูก
ชักชนะโดยหญิงโสภณเงินยี่สิบบกว่าคน ซึ่งไปมาอยู่คุมโต๊ะ

เราคู้ว ๆ ไป สือสารทหารบกสหรัฐประจำคืนมึง สึงหก
ฟุตสาม ทำทางลลขุ สระพายกระเบาหนักตะโพกทรงสองข้าง
และภธษอรัลลขุหมายชาศิริช้เข้บของเข่า กับเพนเ็นาสองคน

กำลังเข้าร่วมโต๊ะกษัตริย์ข้าง ๆ เรา พลทหารเวรผู้หนึ่งเอนหลัง
มากเกินไปจนโครมลงไปพิง ช่างดูเหมือนทำให้เขาหายเมา
เขาเรียกบิลแล้วโซเซออกไป

ข้าพเจ้า ท วิ ต ซึ่งกำลังเผลออยู่แว้งหัวมุม และเล่า
เรื่องของเขาให้เพื่อนข้าพเจ้าฟัง

“หญิงเพื่อนเขาคอนนใครกัน” ลีโอถามตามข้าพเจ้า

“เขาชื่อ ยาชาว” ข้าพเจ้าตอบ

“ชื่อแปลก” ลีโอพูด

“บิดาเขาคงให้” ข้าพเจ้าอธิบาย แล้วเล่าเรื่องที่ ท วิ ต
เคยเล่าแก่ข้าพเจ้า

“บิดาหญิงเป็นคนเลี้ยงแกะ วันหนึ่งเขายังเชิญพบคน
แก่นอนเฝ้าอยู่ในบ้านเขา เขารู้ว่าไปเลี้ยงคคักระท่อม คน
แก่เมื่อจวนจะตายบอกเขาว่า ‘ท่านใดเช่นเพื่อนฉันยามทุกครอน
ฉันจะมอบมรดกอันหนึ่งให้ คือคำหีบยาลับซึ่งรักษาโรคใดที่ตาย
อย่าง เข้มาใกล้เคียง ๆ’ แล้วก็กระซิบคำหีบยาซึ่งประกอบด้วย
พรรณพฤกษณ์”

“แบบยากรรมลึกลับอื่น ๆ” โจฟก็เลี้ยงเขา

“อย่างไรก็ดี มันได้ผล ในไม่ช้าคนเลี้ยงแกะตั้งร้านขาย
ยาในคนมิง เรียกยาของเขาว่า ยาชาว มันได้ชื่อเสียงและทำ
ให้เจ้าของร้านเช่นเศรษฐี เขาเพิ่งตายและทิ้งมรดกมากมายไว้
ให้หญิงคนนั้น”

ขณะนั้นเงินล้านสี่ห้าคนเข้ามาในห้องเครื่องแบบกองทัพ
ประจำตัวของผู่ว่าการจังหวัดสงขล

“นายของเขาถูกเรียกกันว่ามิงกรายนัน” ข้าพเจ้าบอกเพื่อน
“ผมพบเขาเมื่อ ๑๙๓๕ ที่สถานกงสุลอเมริกัน วัน ‘กรกฎาคม
ที่สี่’ ถ่ายภาพขณะที่เขาขณะเขาทำท่าอย่างเด็ก และเขาขอสัญญา
ญาผมให้ส่งพลาหมกับเครื่องฉายให้เขาเพื่อออกเพื่อน ๆ”

“เป็นคนเขื่องไม่เขื่องแล้ว ถ้าเขามีทหารของเขาเอง”

ลีโอฟท

“เขากำลังเล่นกับอินทรวาย” ข้าพเจ้าตอบ “เขาไม่ถูกภัย
จคมพล และที่ไวบอกข้าพเจ้าว่าพอเสร็จสงครามจอมพลก็จะ
ตัวไปเสีย” เขาเป็นชนศึกที่ร้ายเวทที่สุด ทำเงินจากสงคราม
โลกทั้งสองนแล้วรอยด้านเหรียญ”

“ทำไค้อย่างไร” เขนถาม

“ฉันหนึ่งคือตกจับหน่วยอเมริกันที่ศึกลเวดตั้งไว้ในคนมึงในยัง
กับขัญชาพลเอกตอน สัมภาระถูกโจมตีหลายครั้งโดยโจรสวม
เครื่องแบบมิงกร”

ขณะที่ ที่ ไว ลี ซัง ไค เห็นเราแล้ว ข้าพเจ้ามาหาเรา

“สหายดีหรือท่าน” เขาถามและนั่งลงภายหลังการชักนำ
ให้รู้จักกันแล้ว

“05/11/2016” “ท่านทำคุณเคียว” ข้าพเจ้าพูด

“มันยังงี้ๆ อยู่ แต่มาจากบ้านใหม่ๆ ผมก็ชอบ” โจคอบ

“คุณเงินใช้จ่ายและมีของจะจ่ายมาก” ลีโอนาคพูด “ของ
บางอย่างที่เราเห็นว่ามันไม่มีในสหรัฐอเมริกาแล้ว เช่นเงินและ
แว้วมอเนน” เขาพูดพยักหน้าไปทางกลุ่มมาดามบนโต๊ะใกล้เคียง

“ครับ แต่สุราเหล่านี้นราคาคงถ่วงละเมิดคอตอลลา” ที่ไวทอบ
“ฝรั่งเศสเอามาจากอินโดจีน ท่านจะพยามพิภาย่ลุด ดุงเท่าใน
ลอน และแมย์หรือเมวีกน—ของละยสับหาคอตอลลา”

“คนจีนทำเงินได้มากจากการลดราคาของเดือนไม่ใช่หรือ”
ลีโอนาคถาม

“ผมไม่ทราบ” ซาฟเจ้าพูด

“นายมาเนนพอคำเงินซอชขายเขาออกที่เรอญู” ที่ไว พุด
“กิจการของเขาน่าเขาขำขมขมพขข ขๆ และดงแม้วว่าเขนการยาก
ที่จะหาพาหนะ เขา ภรรยาและลูกอ่อนก็ขงขมขมไปมาได้ทุก
สองสัปดาห์ นายมาอู่มลูกอ่อนที่ห่อหุ้มผ้าห่มหนาหลายชั้น เมื่อ
นายตรวจศุลกากรให้นายมาเย็คหีบ เขาก็ส่งเต็กให้ภรรยา เมื่อ
ภรรยาเย็คหีบ ก็ส่งเต็กให้สามี

“วานนี้ทั้งถึง นายมาหันไปส่งเต็กนี้ขยให้ภรรยา แต่
กลายเป็นหญิงเงินคนอื่นขงขมแทนที่ภรรยาเขา ผู้ใดก็ก้าวออกไปพุด
กับเพื่อน ทุกคนตกใจเพราะหญิงแปลกหน้าผู้นั้นย่อตัวลงโดย
ความหุนหันของห่อหีบมา และทำตก ศรัทธากระตาคขนของทหาร

05/08/2565

หลุดจากตัว และเหรียญเงินเหรียญทองอินเตียนกลิ้งออกมา จำนวนหนักสามสิบเจ็ดช้อนดี พ่อแม่ทั้งสองบ่นอยู่ในคุกแต่เด็ก ตกตาไม่ถุกด้วย”

พ่อทิว ออกไป (ว่าจะกลับไปเล่นมายองกับยาขาว) นายร้อยโทหนุ่มผู้หนึ่งเข้ามาหาและพบกับข้าพเจ้าว่า “ร้อยเอกสมิธ ผมเคยพบท่านท ๆ พักเมื่อสองสัปดาห์มาแล้ว ท่านได้พักถึงหนังสือ ‘ถนนพระม้าว’ ของท่าน ผมหวังว่าท่านและเพื่อน ๆ ของท่านจะยินดีร่วมมือกับผม “เขาโบกมือไปข้างหลังทชวคส์ก็อทช เหลือครึ่งชวคส์อยู่

“แน่ทีเดียว” ลีโอรอง ไม่ซาส์ก็อทชก็หมด นายร้อยโทหายไปแล้วดิ้อชวคส์ใหม่กลัยมาอีกชวค
“ท่านอย่าเลย” ข้าพเจ้าค้าน “อายุนนราคาตงร้อยคอลลา”

เขารดล้วยตามข้าพเจ้า “โปรคเช่นชอทชนบทรให้ผลสก็ไปไคใหม่ ท่านร้อยเอก” แล้วเขาคงชนบทร บกใหญ่ออกจากกระเข “อะไรกัน นเหรียญอเมริกันไฮละร้อยทงน” ข้าพเจ้าพูดก่อนข้างตัง

“สก็ไซอน” เขารบ “และผมขมอกกว่าสามร้อยหลายตังแต่มาอยู่ประเทศจีน ผมทำเงินไคกว่าสหมนเหรียญอเมริกัน”
“ร้อยการพระน”

“ท่านหมายความว่าท่านพกเงินตั้งสหมันเที่ยวหรือ” ข้าพเจ้าพูดทั้งด้วยความตกใจ อย่างนายทหารฝ่ายการเงินควระตกใจ

“มิใช่” เขาหัวเราะ “ผมขอมิให้ควมเองเพียงพินเจ้าครือยสำหรับคนวนน ทเหลืออยู่เอาไม่ไต่—อย่างนอชกขณะ”

“ที่ไหน” ลีโอถาม

“มันเป็นพินอัยครคณะสอนศาสนา”

“ก็ท่านไม่ใช่บุคคล ะเนคทจะเสียบเวลาคลุกคลีกับคณะสอนศาสนา”

“ผมเคยไคยนว่าม้งมกนทางนนไค” ข้าพเจ้าพูด “ท่านทำอย่างไร”

“ผมคงคนทวยหนงพน” เขาพูด “จากตลาทมิคผมแลกไคสองแสนเทรยญจน แลวตอมาวนหนงผมกไปคอยทหน้าจนาคารกลางแห่งประเทศจีน จนมีพระมา ผมกพกทวย เขาเป็นผู้นำใบสั่งจ่ายหนงพนคอสลาสมาคมทสทรผู้สั่งมา แลวกำลังจะเข้าไปจนเงินตามอตราทางการคอบสยตอหนง”

“ทำไมพระไม่รู้หรือว่าอะไรเป็นอะไรในเมืองนี้ เขาไม่ยอมค้ากยตลาทมิคหรือ” ลีโอถามตาม

“เขาทำไม่ได้ เพราะร้านแลกเงินต่าง ๆ ไม่สนใจในใบสั่งจ่ายของธนาคารนิวยอร์ค มันต้องการแค่สิ่งทใช่ไคตน” นายร้อยโทอติมา

“คุณหมกพักกับพระฉันว่า ‘ท่านครีบาท่านจะให้ผมชน
ใบสั่งจ่ายให้ท่าน ผมจะให้หาเท่าจำนวนทอนาคารจะให้’ เขาตกลง
แล้วผมก็ให้เขาเส้นเหรียญจน ซึ่งคงราคาตลาดมิตเท่านั้น”

“แล้วท่านทำอย่างไรกับใบสั่งจ่าย” ลีโอนาทถาม

“ส่งไปไหนของสาวที่บ้าน เขากินเงินแล้วส่งอนาคมาให้
ผม ผมไปคอยพระอีกคน ขอใบสั่งจ่ายคอลลาอีกด้วยเหรียญ
เงินหนึ่งแสน และค่อย ๆ ไปดูก็ กว่าจะส่งไปบ้านและไต่เงินคืน
เป็นเวลาเก้าสัปดาห์ เขาว่าเพนเตียวทวักสามสี่ครั้งจะทำให้
เป็นเคลือบเงินจำนวนล้าน ผมจะคิดว่าจะต้องการเวลานานเท่า
ไต่จึงจะรวยโดยทวักพนคอลลาทุกเก้าสัปดาห์ ผมรู้จักนายพัน
ตรีผู้หนึ่งซึ่งไต่รวบรวมถึงห้าหมื่นหกพัน และนายพลอีกคนหนึ่ง
ทำได้แสน ถ้าผมไม่ถอยจากคุณมิง ผมคิดว่าจะสู้รอดเปล่าเลย
ไต่กว่าจะถอยกลับบ้าน”

เมื่อนายร้อยมิงมคนนไซบดและไปแล้ว เราผู้สักหลายกระ
ตักทเขาออกเงินค่าน้ำทองนั้น แต่มีผู้สักขมิในปากอย่างไรอยู่
ซึ่งคงไม่ใช่เพราะรสสุรานนเข้านั้น

ขณะเรากำลังคิด เจ็ดเตอบัก ซึ่งเจ้าชองนาเมาคนหนึ่งออก
แสกเองกับเมียนร้อยคนหนึ่ง วุคทวอลเลซ นายเรชฮาการ์เฮก
ถึงผมทองซึ่งขาพเจ้ารจกเตนมาใกล้

๐๖/๐๘/๑๙๕๕ “คุณมิงเมื่อไร วุคค” ขาพเจ้าทก

“เมื่อสักครู่ไม่กี่นาทีเอง ผมเหนื่อยแต่ไม่หกลีบ” ขอบทเจ้า
เขยวอย่างอดทน ยังก้มก้นอยู่ตรงเจ็ดวัน เราเลื้อนเก้าอี้ให้เขา
นั่ง เขาถามลีโอนาคว่า “ท่านชอบคนมึงไหม”

“ผมจะว่ามึงว่าภาพงกงงามนักก็ไม่ได้” ลีโอนาคตอบ
“เรื่องเราไปพักกลางวันมีแต่ตลาดมืดและทงจืดในการหาเงิน”

“อเมริกันที่เห็นแต่ของเหลวในจีน” วุคตีพูด “มันเป็นความ
ฉืดของเราเอง เราไปหาผู้แลกเงินชนิดโกงแล้วมาใช้เรลาวาง
ตามสโมสรวตลาดมืด แต่คนจีนโดยมากไม่เคยได้ยินว่าทะเล
หนึ่งราคาพันเหรียญอเมริกัน หรือมีหญิงโสเภณและเหลลาดวยสะ
เจ็ดทอลลาทนาย ผมเห็นว่าพลเมืองของจีนส่วนมากเป็นพวก
ใหม่เต็มไปทั่ว มลลิกาน”

“มลลิกาน?” ลีโอนาคถาม

“มลลิกานเป็นเงินอายุสี่ซึ่งทำการเป็นคู่สองชาวฉืด” วุคตี
อธิบาย “เราให้ชื่อเขาดังนั้นเพราะเขาชอบกินสุต ครองสุตทำเขา
ถูกจ่ายไปคุมสนามขึ้นแป้พข้างกว้างตั้ง เขาเดินไปในสนามทุก
วัน แต่งตัวอย่างคนเก็บกระตาด แยกกระสอบ มือถือไม้ปลาย
แหลมซึ่งใช้แทงกระตาดและเศษอื่น ๆ ที่ตกหล่น ขณะเขาเดิน
ไปมักจะถูกกั้วตัวเอง ไม่มีใครสงสัยเพราะเป็นของธรรมดา
ทุกคนแก่ชอบพึมพม ความจริงมลลิกานไม่มีเรื่องอะไรจะบอกตัว
เอง แต่เขามือถือจะบอกคนอื่นเป็นอันมาก ซ่อนอยู่กันกระสอบ

มีเครื่องส่งวิทยุเล็กแต่แรงซึ่งเขาพกด้วยย่อย ๆ

“ทุกครั้งที่เราลงหวอชน มลลิกแก๊งค์ส่งข่าวไปสถาน
รับฟังซึ่งอยู่ห่างไปไม่ถึงสิบไมล์ บอกรายละเอียดของเครื่องบินนั้น
เช่นว่าเป็นเครื่องบินลำเล็กหรือค้อส์ มาจากไหนไปทางไหน
เมื่อสถานใดรับก็ส่งข่าวไปยังท่าทหารใหญ่ เมื่อสองสามวัน
เครื่องบินโดยสารลำใหญ่นำลูกมอแซฟกับคนใหญ่โตออกไป มล
ลิกแก๊งค์รับทันทีโดยถูกต้อง เขาส่งข่าวไป นักบินของเราจึงเสีย
แหลก”

“ดีมากสำหรับมลลิกแก๊งค์” ข้าพเจ้าเปล่งเสียง “ผมหวังว่า
เขาได้รับรางวัลงาม”

“ผมเสียใจที่ไม่มีคนเก็บกระตาดกล่าหาญทดสอบบินนอก
แล้ว” วุคคพค อายແພພຈຍທຸກຄົນໃນບໍລິເວນນັ້ນທັງໝົດ ແລະມັນ
ຈຸຍມລລິກแก๊งค์ไคคາມອຸພອມທຸງວຽກ ແຕ່ຂຽນກ່ວາຫາຄົນອື່ນຢ່າງເຂົາ
ໄປໄດ້ອີກ ຍັງມີອີກແຍະ”

บรรยากาศ ของ ตลาด มืด และความทรมานที่คอยจางหายไป
ระยหระระไว้กับหมอกเล็ก ๆ ค่อยแสงกล้าของดวงอาทิตย์

“ผมรู้สึกดีขึ้น” โจฟคขณะเราลุกไป

บทที่ ๑๐

เขาวนหนั่งเราไ้รับความข้ตเข้ยนอนมากเมือพลเอกโ้ไซ้เข้า
มายอคว่า “ไ้ไ้มาตมาแล้หาสยทว”

เรากล้มรมเขา “บางทวระทอของส้งไ้ให้ทหารเรอ” เขาว่า
“แต่ท้านเลอากอ้นไ้”

เราเรอกรรถลาก แล้เรอออกไ้ไปสลายเมือง ทมาใหม่ของเรอ
คยเรอเรอเลอากอ้น

ม่าดกจงมาเข้านถวยาวเหยยคยอ้กกลางท้ง พอเราเข้าไ้
โกล้ พลทหารหลายโ้ลท ซ้งเข้ยนคนเลอียงม่วแล้คนประจាំอิน ๆ
รยบลกขันแล้เขายนประจាំมาของทน

ทอมมองทออย่างผิตคาค “พระเจ้าช่วย” เขารอ้ง “อะไร
เลอิกกว่ามาเซทแลนคทงสอองเทอ”

“แล้มีแต่กกระทก” ขาพเจ้าเห็นทวข ทขางห้มาทกทววม
บายราคาทงแต่ทกสยหาคอดลลาดงสำมรยหาสย

“ทไ้ไมราคาจ้งผิตกนมาก” ขาพเจ้าถาม

“ทวาทเจ้าของค่าง ๆ กนเรอกรอ้ง พลเอกโ้ไซ้ค้ตอ้ม “เรา
ค้ตอ้อถามไ้ เพราะน้คยคนน้กอ้อยากขาย เขาค้ตอ้งการไว้ไ้”

ชายซีไปที่มาสองตัว สนั่นทาล ขนคอบยาว เงงหงอย
“สองตัวนี้เหมือน ๆ กัน” เขาพูด “ถึงกระนั้นตัวหนึ่งเจ็ดสิบ
กอลลาและอีกตัวหนึ่งร้อยแปดสิบแปด มันต่างกันอย่างไร”

พลเอกไซ้ถามคนเลี้ยงซึ่งยืนอยู่ข้างหน้ามาทางคู้ “ตัวเจ็ด
สิบอ่อนเพลียกว่าเพื่อนของมัน” นายพลแปล

ข้าพเจ้ายอมให้อย่างมากสองร้อยห้าสิบห้ากอลลาสำหรับตัว
หนึ่ง ๆ เพราะเราไม่มีอะไรให้มากกว่านี้ แต่ขายราคาไม่เป็นทุก
ขวางคนไทย เขาสองซดทุกตัวร้อย ๆ น้า แล้วจึงเลือก นิคซอ
ตัวสามร้อยห้าสิบห้ากอลลาโดยออกเงินทเกินเอง หม่อมเจ้าขอหน
ซอตัวดกที่สุด เขาว่าไม่คงใจสัตว์ เขาต้องการมาวางระเบียบ
เท่านั้น หลายครั้งสองคนต้องการมาตัวเดียวกัน จึงตัดสินใจ
บนหัวกรวย แพทซอวงเลอกมาทคเห็นอ่อนแอ แต่เมื่อขึ้นชกกลับ
เขามาพบศ เขาตหัวรานไวแน่นและร้อง “โฮว ๆ มาก มาก”
แต่ไม่มีประโยชน์ และเขาค่าเป็นภาษาไทย มันนกส่งบลงตัน
ที่ ซิมเฮนการประหลาด

“ผมไม่ควรจะพคองักฤษกับมัน” แพทพคอย่างจริงจัง และ
ทแต่ขกนมากพคกะมาของเขาควยภาษาทเขาทงสองเขาใจกน
ขกนเรามาขทกคน และพลเอกเริ่มตำรวทมาขรรทก
ทอมาอกสัสปคทหะเราได้รบขลค้ลขงมา ทขลแล้วใคร ๆ
จะทอขคทวระรามคอกมาทคทสัส ขซทงน ส้าทหขค้ลขงเข้าโรง เท้า

05708/2565

กัยค่าเช่าที่ดินนา ขอสอง สำหรับคนเลี้ยงสัตว์อีกคอสลาสำหรับ
ยัสสามทว ขอสสาม สำหรับทหารสี่คนตเณมาและนายสิบผู้บง
คัยบญชาหนึ่งคน ขอสสี่ สำหรับคนกวาดโรงฆ่าสองคน ขอสห้า
ค่าอาหารคนใช้ทั้งหมด ขอสหก อาหารม้า ผลลัพท์กว่าพัน
คอสลา ซึ่งเงินจำนวนมากมายจนเจ้าพเจ้าเห็นว่าถ้าปล่อยไปคง
เราก่อนาค

ข้าพเจ้าถือว่าพลเอกไซ้ "ในสหรัฐเราไม่ใช่คนเลี้ยงคน
หนึ่งต่อมาสองตัว" ข้าพเจ้าอธิบาย

"ในเมืองจีน" เขาตอบเฉยๆ "เราต้องใช้คนเท่านั้น"

ข้าพเจ้าคัดค้านไม่สำเร็จ เคยได้ยินชาวอเมริกันเก่าๆ เล่า
ถึง "บย" ตะวนออก เช่นนายอเมริกันต้องจ่ายเงินให้บูยาตา
ทวคของคนใช้ด้วย ยักตึงทรวบว่าเขื่อนอย่างไร

"รยเอ" จมพคเขื่อนนนขณะเราพคกันถึงถานะการ
เงินของเรา "มายัสสามทวสำหรับขเทานน ท่านคิดอย่างไร
เปล่าเราจะคงมีมาบรรทกสมภาระหนักๆ ของเราเท่าไร"

"ตั้งรยๆ" ข้าพเจ้าพคอย่างสลดใจ

"ถูกแล้ว" จมพค "เราจะคงไปกินหมี่ใหญ่โตและบย
คองขรทกอาหารมาไปอีกด้วย"

"แล้วยังไม่หมก" ทอมค้อ "เราจะคงลำบากยากเย็น
แยกเครื่องวิทยุให้หลังม้า บางเครื่องก็แยกไม่ได้ จะใส่เกวียน
ไปที่คงช้า" ๐๕/08/2565

ก็ไม่มีทางออก

“ความนั้นข้าพเจ้าทราบประธานเพียงคนเดียวเท่านั้น นายทหารทำการรบของพลเอกเซนโนลท์ ข้าพเจ้าเล่าความซึกซึ้งให้เขาฟัง เขาอาสาทันที “นิคฮิล ทำไมท่านไม่ตั้งงานทำการของท่านที่เซเฮมา”

“เซเฮมา? นั่นก็ไกลเกือบเท่าเซลิ” ข้าพเจ้าตอบ “มันจะช่วยให้ได้อย่างไร”

“พลเอกเซนโนลท์ได้คิดสินใจจะสร้างสนามบินที่นั่น และใช้เซเฮมาเป็นที่เก็บน้ำมันสำหรับเครื่องบินต่อสู้ ทักลอบจากขอมบอินโดจีนและสยามเหนือ สนามเกือบเสร็จแล้ว ท่านควรจะไปหาท่านนายพล และขอยืม ซี ๔๘ ลักสองลำสำหรับลำเดี่ยวหน่วยของท่านและตีมีการะ”

“เป็นความคิดที่ตลกมาก พันเอก ขอบใจมาก ผมไม่เคยรู้ว่าที่เซเฮมาเป็นอย่างไร เราจะต้องงานรับส่งที่นั่นก็ได้ จะไม่ต้องขมขระทุกสิ่งของหนัก ๆ ของเราไปเซลิ แต่เซลียังจะต้องเขียนท้อออกไปสำหรับผู้สื่อข่าวของเรา มันเช่นประตูกิตที่สุดสำหรับสู่สยาม”

“ยังคงคิดก็ยังไม่เห็นว่าทางนค

“ผมหวังว่าพลเอกเซนโนลท์จะยอมพยอม” ข้าพเจ้าพูดถึงแม้ว่านายพลและข้าพเจ้าเคยเป็นเพื่อนกันครั้ง ๆ ก่อนผมมา 05/08/2565 ข้าพเจ้ายังคิดว่าอาจถูกเขาตัดใจขณะที่เขากำลังยุ่งเร่ง

ต่าง ๆ แต่ลุงชนชาฟเจ้าจริงได้รู้ว่าแคลเซียมโนลท์หน้าหินเป็นคน
ที่เข่าห่างกายทศกคนหนึ่งในกองทัพ เขาฟังชาฟเจ้าด้วยความตั้งใจ

“เราจะเอาเครื่องบินไปส่ง นิคอล” เขาพูด “และคน
ของท่านจะช่วยทำประโยชน์ให้เราด้วย เรากำลังจะส่งน้ำมันไปไว้
เป็นจำนวนมากตลอดระยะเวลาหลายสัปดาห์ และยังไม่ได้อีกคนลำ
หรือจะไปดแลเลย ท่านไปรศคิมครรจตรา และรายงานเราทุกวัน
ด้วย เราต้องการรายการสำหรับเก็บน้ำมัน จึงต้องทราบ
จำนวนแน่นอน”

ชาฟเจ้ากรมรบ

“ต่อไป” เขาพูด “เมื่อท่านส่งคนของท่านเข้าสยามใต้
แล้ว ผมจะขอให้ช่วยอีกอย่าง”

การสนทนาจบภายในห้านาที

จิตต์ใหญ่คนของเราส่งขบวนร้อยเปอเซนต แพท คิลแลนท
บนเนินโคและตรวจดูเทียบตำแหน่งเซเหมากับเซด

“เราจะเอาเครื่องวิทยุไปทางฟ้าใต้ทงหีบ ๆ และตั้งก่อนโย
พัตเย็น” ทอมพูดอย่างตั้งใจ

พลเอกไซร์เสียชีวิตที่เราเปลี่ยนที่ทำการ

“แต่ผมจดทพูกไว้ให้ทเซดเรียบรอยแล้ว” เขาแย้ง “เซ
เหมากเป็นเมืองตาย ไม่มีอะไรนอกจากแผ่นดินไหว”

ในที่สุดเขายอมรับว่าเห็นด้วยกับเรา “ท่านก็ยังจะต้อง

05/08/2565

ไซ้เซ็ค” เขาแสดงความเห็น “ผมจะรักษาคำสัตย์ญาของผม คน
ของผมจะนำท่านข้ามชายแดนอินโดจีนและสยามจากที่นั่น”

เขาก็ม “ผมจะพยายามและผู้ช่วยให้ท่านทเซเหมา
โรจะไปกัน”

ตกลงกันว่า เบน ผู้ชำนาญทางม้ามากที่สุดในพวก จะนำ
ม้าสิบสามตัวขึ้นไปเซเหมา เช้าวันที่ ๕ มกราคม เราชุมนุม
กันในลานเพื่อส่งเขา เขาเอานายสิบจหนักหนึ่งและพลทหารหก
ผู้นำทางและล่ามไปด้วย ทุกคนแยกขึ้นกลมาลินและกระสุนจำ
นวนมาก เพราะเขตกัโตะคนมึงเต็มไปด้วยโจร

เบน และ จอห์น กำลังก้มเห็นอกระบุงและหิวเราร่วมกัน

“ท่านทั้งสองมีอะไรน” ชาวเจ้าถามนดะมองลงไป ที่
ก้นกระบุงมีลูกสุนัขชนิดของตำรวจทส่วยทสค์สองตัว

“เขาประกาศขาย แล้วเราก็จอมมา” จอห์นพูด “พินธุ์
บริสุทอิ”

“เมื่อใดที่สมันจะโตเฝ้าสถานวิทยุทเซเหมา ผมจะห้คมัน”
เบนพูดเร็วทเหมือนจะกินข้าพเจ้าคคคคคค เบนเป็นคนรักสัตว์เลี้ยง
เขาเคยใช้เวลาหลายๆ ชั่วโมงสอนสุนัขของทหารเรือให้ทำต่าง ๆ
เวลารว่างเขาชอบศึกษาวิจัยเลี้ยงสัตว์—วิชาที่เขามักมีความสนใจเท่านี้ค
กัยคัวโคค หรือแพทกัยการแกคเรอง

๘5/๐8/2565

ท่านมเงินพรอมแล้วหรือ ลุง” เขาถาม

“ แสนเหวี่ยงจีน อินบตร์ใหม่ ๆ ” ซำพเจ้าพูคและโยนให้
เขา .

“ และเสียบง ? ”

“ ตามที่ท่านต้องการ ” คนจีนโตเตือนแล้วว่าอาหารหายาก
ระหว่างทาง ซำพเจ้าไม่ทราบ ว่าคณะเราทั้งหมดก็มายัรรทุก
ร้อยตัวจะทำได้หรือไม่ถ้าไปทางพันคืน

เบนลาธาและจิมเอ

“ เราจะพบกันใสามสี่ปีคาศี้ ลุง อย่าเย็นห้อง ” เขาพูค
ตยทวยบนมาลันทเขาสพาย่า

ใกลางเสียงสนั่น คิงฮ้อ จากเจ้าหนาทงัน เชนกระโดด
ขึ้นหล่งมา ชงฮวนจันคียงกับถกยคฟาง ประตุลนำคาลของเขตก
ยานกเมค และเชนขมาออกใเพอพบกัหมขงเขาทคยออยู่ท่าย
เมือง

ท้อจากนนมาใคกนาวทำงานกันยกใหญ่ ชณะเต็ก ๆ เกย
ชงลงหีบ จิมและซำพเจ้าออกชอชง เราชอให้ทก ๆ คนเสอ
กางเกงกลนสองตัวรบ มึงหนงหล่งฉาหมขันมาหยาบ หนึ่งผน
ทก ๆ คนใทวยหมอขาวและหมอเชมมอส ชนสคท่ายนเกมาก
ลัสมภหรอนาเงน มิวปัสถาพสทวชงคเบญญู นมากกวาจัน ชง
ทำให้เรานกว่าถกถอยเอาเขามาจากชองกง

โดยทเราจะคองขามเขตกอนโคจัน ึงคองการพแอสตรอก

นอกจากจำนวนที่ข้าพเจ้าได้มาจากคาริคาล ข้าพเจ้าออกไปคิดว่า
เราจะขอพ แอสตร อีน โดจินฝรั่งเศษสักหมื่นโคทโทไหน แต่มัน
เหมือนก้นหาเมล็ดน้ำตาลในหาคทราย คนที่มักไม่ยอมให้ เพราะ
ขณะนั้นอัตราแลกเปลี่ยนธนบัตรเงินตกเรื่อย ๆ ในที่สุดเรามีโชค
ที่ได้จากนายรามิวของสถานกงสุลฝรั่งเศส โดยที่เวลานั้นผญ
มีส่งมาจากโถกตินฝรั่งเศสในอินโดจีนหีบหนึ่ง

ถึงเวลาที่ จะแลกเปลี่ยนเงินจำนวนใหญ่สำหรับกิจการในสองสาม
เดือนข้างหน้า ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไปที่ ๆ ทำการการเงินของกองทัพ
ข้าพเจ้าส่งไปส่งจ่ายส่วนตัวให้นายสียเอกคนใหม่ที่หน้าต่าง และ
บอกว่า “สองหมื่นห้าพัน ขอเป็นใบละร้อยและห้าสิบบ”

เขามองข้าพเจ้าแล้วหัวเราะ ยิ่งกับไคยีนคำขบขัน และ
ตอบว่า “ท่านร้อยเอก คิดว่าผมเป็นผู้สร้างตระกูลรอชโสดหรือ
จะได้แจกเงินสนุก”

พันตรีภาคเนอเงยหน้า “โอเค สียเอก” เขาพูด “เรา
ให้ร้อยเอกสมิธเสมอ นี้ ขอให้คุณช่วย” เขาเดินไปที่ตู้ กั้นภัยและ
หยิบมีดกระดาษออกมาหนึ่ง แล้วฉีกห้าพันแรกมาทางหน้าต่าง
ข้าพเจ้านับดูก็เห็นถูกต้อง แล้วคอยจำนวนที่เหลืออยู่

สียเอกจ้องตาโพล่ง

พันตรีภาคเนอหว่าเราะ “เท่าที่ฉันทราบ ร้อยเอกสมิธเป็น
บุคคลคนเดียวในสงครามโลกครั้งที่สองนี้ ซึ่งส่งจ่ายส่วนตัวได้

ถึงหาหมื่นคอตลาคัท ทำการการเงินของกองทัพ ก็ขอผู้รับ—ผู้
ว่าการคลังสหรัฐ เราได้รบคำสั่งให้จ่ายไม่ว่าจำนวนเท่าใด”

“ท่านร้อยเอก” ลีบอกถาม เมื่อเขาเห็นใบสฤทท้ายของ
จำนวนสองหมื่นห้าพันห้าเข้าไปในกระเปาะหนึ่งของข้าพเจ้า “ท่าน
คงไม่อยากแลกหน้าทีนะครี”

“อะไร” ข้าพเจ้าถามและยิ้ม “ก็ผู้สร้างตระกูลดรอกไฮลด์
หรือ”

“แน่นอน” เขาตอบหน้าขาน “ผมสร้างตระกูล แต่คุณ
เหมือนท่านเป็นทายาท”

เราขอแลกสองหมื่นห้าพันนั้นจาก ที ไว ลี เช่นเงินจริง ถึง
แม้ว่าเราเคยเชื่อถือเขามาจนบัดนี้ แต่เราคิดเป็นกังวลไม่ได้จน
กว่าเงินจำนวนแลกเปลี่ยนมาดงมือเรา ที ไว ทำงานคลาค
มิต คือไม่มีใครบิที่จะเขียนพยานให้เขาฉกรรจ์ได้ เราถึงกับนอน
ไม่หลับอยู่สองคืน เขาจึงมายอกว่าเขาพร้อมที่จะส่งเงิน

“โอเค เราจะไปเอา” ข้าพเจ้าพูด ยื่นมือให้เขา

“ผมเอามาแล้ว” เขาพูด ชิมออกไปที่ประตูวังรดยันทุก
ลาดด้วยไม้กวาดเคียวกำลังเข้ามา มีกลิ่นหลายคนช่วยกัน คนหลัง
รดยันส่งถ้วยดงผ้าซีก

“หรือเงินของเรา” ข้าพเจ้าถาม

เขาก็มึนงง

“เราจะใส่เครื่องบินถ้าเคียวหมกได้อย่างไร” ข้าพเจ้าถาม
 “เงินเงินออกจกระตกลเวลานี้ และผมคงขอมวยเงินสี่ล้าน
 เหยี่ยวณส่วนใหญ่เช่นโยบอย” เขาค็ระตะก แต่เขาก็ใช้เงินไม่
 ใต้ เราต้องขอเครื่องบินเพิ่มอีกลำหนึ่ง

เราต้องหยุดกระเตรียมพอมมีเวลาไว้เพื่อเชิญเลี้ยงนายทหาร
 กองทัพบกขางนายและคนอื่น ๆ อีกสองสามคน ซึ่งได้ให้ความช่วย
 เหลือเราในคนมีร ในคำวันหนึ่ง “โปรเฟสเซอร์” ไก่ทำอะหมี
 เลียง ประกอบด้วยไก่ เส้นหมี่ ผักและเครื่องเทศ เราร้องเพลง
 และแซมมชาสันเตน ‘จิตเตอขัค’ ซึ่งทำให้หลายคนหัวเราะฉัน

ในห้องอุ่น และถึงแม้ว่ามีกรกิมเพียงเล็กน้อย นายทหาร
 อากาศเห็นผู้หนึ่งชื่อแอลเดนยังต้องการอากาศสก จอห์นแคส
 เซียว ทหารเรือ จึงอาสาออกไปเดินข้างนอกกับเขา เขาไม่ได้
 กลับมา เราก็ไม่ได้เป็นห่วง เพราะคิดว่าจอห์นคงพาแอลเดน
 กลับบ้านแล้ว

เช้าวันรุ่งขึ้น จอห์น ผมเผ้ายุ่งและหน้าคากขุอน เขามา
 เรอกรเขาเล่าให้เราฟังเพิ่มความตึงเครียดของเส้นประสาทเรา

“เรากำลังเดินไปมาหน้าลาน” เขาพูด “บัคคตชายชาว
 ตะวันออกโผล่ออกมาข้างถนนตรงข้ามและวิ่งมายังเรา คนหน้า
 ใส่เสื้อโปโล ผมเห็นได้ถนัดด้วยไฟฉาย แต่ไม่เห็นหน้าเพราะ
 มันเข้ดตอเรอสนและกิงหมวกบักกา แอลเดนร้อง ‘อย่าเข้ามา’

แต่มันก็ถึงตัวเราแล้ว แอลเลนค่อยมันและมันวิ่งผ่านไปก็อีกสองคน แล้วหายไป

“ผมหันไปถามแอลเลนว่าเราควรจะได้ตามไปไหม แต่เขางอตัวก้มก้มอย่างปวดเจ็บ ‘จอห์น’ เขาหลบ มันเล่นงานผมแล้ว

“ผมปลดกระตุมไล่เขาอย่างระวังที่สุดที่จะทำได้ และฉายไฟไปที่ข้าง เหล็กใต้ทะเลของและโลหะไหลเทออกมา”

“นำส่งสาร แล้วท่านไปรับหม้อหรือ” ชาร์ลส์ถาม เด็กๆ กำลังกำลังฟัง

“อีกสองสามวินาที สวรรค์หรือทวารคนหนึ่งขบรตงผ่านไป แอลเลนหมดสติก่อนถึงโรงพยาบาล และตายเมื่อเช้านี้”

เรารู้สึกงงงวย ก็ไม่มีสาเหตุอะไรที่ใครจะทำร้ายเขา

“ทำไมคนจีนจะฆ่าคนตายเพราะถูกค้อยเท่านั้น” แพทย์ถาม

“ดูเป็นการแปลกประหลาดมาก อ้ายสามคนนั้นคงกำลังมองหาเรื่องไม่ดี”

“จริง” จิมเห็นด้วย “และเสียไปโลนนั้น ไม่มีคนจีนแถมนมเสียพรตงนั้น คนที่ผ่านเราไปทั้งนั้นก็ไม่มีเงินซื้อเสียออกอย่างนั้นได้ พวกมันคงต้องมาจากค่ายลี้ลับ”

“และคงต้องมีเหตุผล ของมันที่จะแอมแผ่อยู่บริเวณนี้” แพทย์พยักหน้า “ก็ไม่ใช่ท่าเข้าทางเลย”

“อาจมีท่าทางก็ได้” แครฟท์ “ถ้าอายุแปดขวบ แผนการณ
ของเรา มันอาจใช้คนให้พยายามห้ามเราไม่ให้ออกจากคุณมิง
ก็ได้”

บ้ายวันนนหัวหน้าของอัยการทหารเรียกข้าพเจ้าไปที่ ๆ ทำ
การของวันที่ ๑๔

“ร้อยเอก” เขาพูด “เราได้เสียคนก็ไปคนหนึ่ง มีอะไร
อีกที่ท่านจะเล่าให้เราฟังบ้างไหมเกี่ยวกับเหตุการณ์เมื่อคืนนี้”

“ไม่มีเลยครับ” ข้าพเจ้าตอบ “พวกเราไม่มีความเสียใจ
มากสำหรับแอลเลน”

“ผมไม่ตำหนิท่านหรือใคร ๆ แต่เราเป็นห่วงและไม่ต้องการ
การให้เกิดเรื่องร้ายขึ้นอีก ท่านและชาวตะวันตกอื่นของท่านคิดจะ
ไปเมื่อไร”

“ในสองสามวันครับ”

ข้าพเจ้าอาจเห็นสีหน้าเขาคลายกวัน

“บางทีฆาตกรรมนั้นเป็นเพียงเหตุบังเอิญ บางทีเขาวางแผน
การไว้ก่อน เราไม่สามารถจะทราบได้” เขาพูด “อย่างไร
ก็ดีเมื่อไรท่านออกจากคนมิงไปแล้ว เราจึงจะรู้สึกปลอดภัย”

เขากระทำวันทยหัตถ์อย่างแนบเนียน

“ขอจงลงถึงที่ไทยสวัสดิ์ ร้อยเอก”

บทที่ ๑๑

เรามีความขบขันอันมากเมื่อไทรยขาวจากพลเอกเซ็นโนลท์
ว่าสนามยิงเสร็จพร้อมแล้ว เขาวันที่ ๑๕ มกราคม เรายรวรทุก
สัมภาระและตัวเราเองกับพลเอกโตะและผู้ช่วยเข้าไปในซี ๔๗ สอง
ลำ และออกจากสนามยิงทั้ง ๆ ที่ทวนลมแรง ขณะอยู่บนฟ้า
เราเห็นหุบเขาลึกขรุขระ ภูเขาสูง ๆ ทางकिनบนเขาซึ่งตัดตกร
ชันและลงเขา และอดสงสัยหาเรียนไม่ได้ เขาจะต้องกินตงสาม
สี่ปากที่ในเส้นทางซึ่งเราทำในแปดสิบนาที

สนามยิงที่เซเหม่าอยู่ปลายหุบเขากินสามท่านโดยเขาคำ ๆ
แต่เป็นสนามทดลองยากถึงแม้ว่านักบินรู้จัก ครั้งแรกเราเดินเลย
ทางลง และต้องถี่ยขึ้นใหม่โดยตยอกเขาข้างหน้า แต่มีโชค
ขึ้นในครั้งที่สอง เราช่วยกันเอาเขาของออกจากรถเครื่องทั้งสองซึ่ง
เสร็จภายในสิบนาที ปัดและแครกแลบน เคนถือห่อหลอดวัต
ของเหลวอาไหล่และสวนอาไหล่อื่น ๆ ของเครื่องวิทยุ จิมลาก
ลงบนยंत्रสลานไปรวมไว้แห่งหนึ่งแล้วเฝ้าอยู่อย่างสันนิษฐาน
ไม่เห็นคนพนเมองสักคน เมื่ออยู่บนฟ้าเราคิดว่าเห็นหลาย
คนกำลังแห่งนศเครื่องบิน แต่กับคนสนามยิงว่างเปล่า ต้อง

วอราวสองชั่วโมงกว่า พลเอกไอ้เซ่และคนของเขาจะตามกลีและม้า
มาได้ เราจึงได้ขึ้นของเขาม้าบ้าน

คนในหมู่บ้าน จึง ขำพเจ้า และ ล้อคอควสก็ซงโตม้ายเรา
ประหนึ่งเขาไม่เคยเห็นคนผิวขาว

“ ขางคนกไม่เคย ” นายพลพค แล้วตั้งเป็นภาษาจีนให้คน
พนเมืองทำงาน สำหรับเงินเท่านั้นต้องใช้คนสามคนและม้า
หลายตัว

พันเอกกฤษและพลเอกไอ้เซ่เดินนำหน้า เราเดินตามทุ่ง
ซ่งค้อย ๆ เป็นเนินชันเขา ผ่านหลูงพนเมืองแต่งนำเงินกำลังแบก
พนเช่นมีค ๆ ประเทยวกผลัดกันถายนานหนักกยเพื่อน ๆ เพื่อ
เปลี่ยนกันแบกขนลาทขาวที่จะนำเข้าไปในเมือง

เราถึงฟุ่มไม้ซ่งมี หลูงสอง คนกำลังกระทำสักการะบูชาอยู่
ซามซ่าวหกใบคองเป็นวงกลม รอยนอกมีคองไฟเล็ก ๆ หกคอง
ซ่งกำลังเผากระดาษคชนเล็ก ๆ ปู เป็นรู ๆ ทกอย่างจัดเรียบร้อยกย
กวงไฟคองโตส่วนครงกันซาม ซ่าวซาวสอาดพนเต็มซามสักความ
คยงกยโต๊ะอาหารในย่านคกตามากกว่าลิ่งสักการะแก่พระเจ้าของ
คนพนเมือง

ก่อนตะวันตกคินสักหน้อยเราถึงหมู่บ้านเซเหมา ซ่งเคย
เป็นค่านศุลกากรทรวัวยและศูนย์กลางการค้ำ บัดนคกพงเสย
คังคอง ทกรามทะเลายโดยแผ่นดินไหว พนเมืองเหลือหนงในลย

โดยกาฬโรคและมลภาวะ ยิ่งแต่กำแพงเมืองของผู้ปกครองสมัย
เก่า ประกอบด้วยหินหนาแปดฟุต ซึ่งแสดงอำนาจและความมั่ง
คั่งของสมัยนั้น ขณะนั้นพลเมืองน้อยกว่าหนึ่งในห้าของ
นครแห่งนี้เคยเป็นประเทศของขตยประเทศสี่สองบนนา—เขตต์ของ
อินโดจีน

สถานที่ทำการอยู่ที่โรงเรียนกนนอน ซึ่งเราไต่ห้องนอนแปด
ห้องและห้องนั่งเล่นหนึ่งห้อง ซึ่งยัดเยียดกันมาก โดยเฉพาะ
เมื่อได้เงินถอกเทออกไว้ในห้องเล็ก ๆ ห้องหนึ่ง กองกระดาษสิ่ง
เกอบบดงเพดาน คงยังอีกสฟกเทานัน เขอกมัตอนยัตร์โตชาก
เสี่ยหลายมัต และอนยัตร์หลายร้อยราคาค่าง ๆ กระจายอยู่กับพื้น
เช่นใบไม้หัดัน เราข้างเคกนนักเรียนชั่วโมงละพินเหรียญจนเพอ
ให้เลอชและนย ครอบวันรุ่งขึ้นเขาดออกหาว่าให้คางงานนอยเกิน
ไป เราจึงต้องทำเอง

นอกหน้าต่างของรามาทางเคนปหินแผ่นสี่ชระนวน ซึ่งไม่
เสมอกันแต่ชคเกลดงโดยเทาหนา ๆ คงหลายร้อยย ตามทางน
ทุก ๆ สองสามวันมีพอดคัพนเมืองแบกกระบุงส่งสถานฟุตคั้งผ่านจาก
คินแดนต้นชาไปทางใต้เพอมุ่งไปที่เบค

โดยทั้งงานสำคัญของเราคือส่งข่าวท้อให้ โอ เอส เอส และท
ทำการใหญ่สหชาคอื่น ๆ หลายร้อยไมล์ออกไป จุดประสงค์อัน
แรกของเราคือหาตำแหน่งที่เหมาะสมสำหรับตั้งเครื่องรับส่งวิทยุ

“ผมพบแล้ว” ทอมลุกขึ้นมาบอกในวันรุ่งขึ้น “คือเขาดูก
หนังสือห่างจากนครครึ่งไมล์ จากนั้นท่านจะเห็นออกไปได้หลายไมล์
ทุก ๆ ตำบล การวิจัยคงจะดีเลิศ”

“มันจะไม่คงโตคงกยหัวแม่มือเจ้หรือ ถ้ามันอยู่กลางที่
เบ้กแผ่” คิดตาม ขันคนเข่นนายพันตรี เขายืนดูหม้เทศกตโต
มาใหม่ให้แก่ร้อยโทซาร์ลส์

“เราจะสร้างเขยขึ้นเพื่อลวงตา และยังมีควยหน้าผาเล็ก ๆ
ไม่มีใครสามารถจะขึ้นไปค้อมมองได้โดยเราไม่เห็นเสียก่อน ถึง
แม้อายฟ้าจะโผล่ขึ้นไปเรากยังมกำบังก็”

เราให้ช่างไม้ทำทนต์โดยรชยานในเมืองร่างน เลอกเอาแก่
กระดานก ๆ ขอบและกระเบื้อง ซึ่งเราจะสร้างเป็นสถานบนเขร ภาย
ในสามสัปดาห์เรากมีห้องสามห้องที่ใช้ได้ ในห้องใหญ่ที่สุดเรา
ตั้งเครื่องวิจัยเครื่องใหญ่สองร้อยวัตต์สองเครื่อง และโต๊ะทำงาน
ของฝู ชำนาญทำและแป้ลโคต ในห้องที่สองไว้เครื่องยนต์ทำ
ไฟฟ้า และในห้องสามแป้ทเก็บฮาไหลเครื่องวิทยและเครื่องมอ
ซึ่งเขาจัดไว้ยันทงที่เขาส่งทำเป็นพิเศษโดยเรยบร้อย

พลเอกโธม โดเคอนเราว่า เซ้เหมาะ อยู่กลางภูมิประเทศข่า
และไม่ข่าเรากั้ทราบว่าเขาฟคจริง ไม่มีอะไรกนภายในเขตคั้ห่า
ร้อยหลา เราเพิ่งเขาอยู่ในที่ใหม่ไม่กี่วันก็ไคยันเสียงคำรามนอก
หน้าคั้าง 2565 แล้วเสื่อยาวแก่ฟ้ทกระโตคตะครยแพะทเราผูกไว้ใน

ลานบ้าน เราเห็นสัตว์ใหญ่บนคานแพและกระโทกข้ามกำแพง
ไป และภายหลังเรามาดังได้สามวัน ก็ได้ข่าวว่าพ่อค้ากลุ่มใหญ่
ได้ถูกขังระหว่างเมืองแมนและโมซี

“โจรผู้ร้ายเป็นภัยแก่เรามากกว่าแฮฟ” ข้าพเจ้าพูดกับ
พลเอกไอเซ:

“นอกจากผู้ตั้งข่าวแฮฟจะจับที่ทำงานวิทย์ของท่านได้” เขา
ตอบ “ซึ่งมันจะระเบิดเสียเอง หรือจะให้แฮฟขอมย

เพื่อขงกันอันตรายทั้งสองอย่าง นายพลเอาทหารมาเฝ้า
สี่ยศคน ซึ่งเราเป็นผู้ ออกค่าจ้าง แต่ก็เป็นการดี เพราะนอก
จากขงกันเราตลอดยศสี่ตัวโมงแล้ว ยังทำหน้าที่พ่อครัว ช่าง
ไม้ คนเลี้ยงม้า หาดินา และเงินชั้นล้ำม และเรารู้สึกว่าแม่จะ
ต้องเลี้ยงดูคนของไท่หลออีก ก็คุ้มค่าเงินที่จ่าย

ยามหกคนเป็นเงินเกิดเมืองไทย อายุสี่สิบสองสิบหกขย บุตร
พ่อค้าจีนในนครไทยต่าง ๆ ซึ่งไท่ส่งบุตรและครหนออกนอกสยาม
เมื่อเริ่มสงคราม เขาพูดภาษาไทยเป็นภาษายานเกิด และก็ใ
มากที่ไท่เป็นคนเดินโต๊ะ และคนใช้ในข้าน เขาขงชาคนไทยผู้
อาวโลกว่าทางวิทย์การ และผู้มทำทางเป็นกันเองแบบอเมริกัน
กัขยชายหริ คนหนึ่งก็คอยรับใช้ผู้ สือข่าวคนหนึ่ง ไปไหนไปตวย
และหวังเรียนงานของเขาเพื่อช่วยเขาได้ในภายหน้า อุตของหนุ่ม
รูปเรียวอายุสิบเจดขย ซึ่งไท่ขยในบ่าอย่างออกอยากมาสองขย ไม่

05/08/2545

ยอมทิ้งแพท และซอซซึกถามเรื่องวทขุ แพทยืนคกจะสอนเขา
และในไม่ช้าก็ได้ผู้ช่วยทค

เราได้หญิงชาวบ้านไกล ๆ มาเป็นคนซึกผา เขาสิงหก
ฟุตสองนิ้ว เราเรียกว่า 'เฮเลน' เป็นชาวชนบทซึ่งเคยทำงาน
หนักตลอดชีวิต และเป็นหญิงทวางใหญ่แข็งแรงทลศกทซาฟเจ้า
เคยเห็น เล่ากันว่าเขาคนเคียวโตมาโรสามคนในหมู่บ้านซึ่ง
จะทำร้ายเขาและสามีขณะเดินทาง เฮเลนมาทกเข้ากบเก็กเล็ก ๆ
ซึกคตยเตาระแคะถามซาฟเจ้าไปทกแห่ง เหมือนกบหนุมเงินคตย
ตามหลังคนในไทย ประหลาดมากพอคตเด็กของเฮเลนมีเคาหนา
ซาฟเจ้าอยู่มาก คนไทยเห็นซนในการบงเอิญคตลายกนนี้ และ
ยเด็กสองชวชนนให้เรียกว่า 'พ่อ' ฉะนั้นซาฟเจ้าเป็น 'ลุง' ของคน
ไทยยสี่ชเ็ดคน แล้วยังเป็น 'พ่อ' เด็กนออกคนหนึ่ง

ซาฟเจ้าคองไปทสนามบนหลายควัง เพราะเควองอุปคณ
เขามาจากคนมึงเรื่อย ๆ ควังหนึ่งซาฟเจ้ากกลับมาคากนไป และ
ก่าลวคเ็นไปตามระเบียบมค ก็มอะไรคกหลังเหมือนมอะเล็ก ๆ
เล็กกว่ามอะเก็ก ซาฟเจ้าหันไปค แต่ไม่มีอะไร

"พระเจ้าช่วย" ซาฟเจ้าหายใจเร็ว "ทนเห็นจะมี
ขณะนั้น โถกคเ็นมาและเบคไฟฟ้าคเ็นทางล่องหน้าซาฟเจ้า
"อะไรครวบ ลุง" เขาพค "ท่านคคกใจ เรื่องอะไรคน"
ซาฟเจ้าวีรสคอก คราวนมอค่าหลังคคซาฟเจ้า ซาฟเจ้า

แข่งศีรษะไว้ “อะไรข้างหลังไม่เห็นหัว” ข้าพเจ้ากระซิบเสียง
แหบ ๆ

เขาเลื่อนนั่งไฟไปทางขวาของข้าพเจ้า แล้วก็ไปทางซ้าย

“โอ” เขาว่า เสียงหน้ากตัว “สขัคคืทานนเอง นนหมมน”

“ที่ไหน”

“เหนือศีรษะท่าน”

ย่นคางออกไปไกลที่สุดที่จะทำได้เพื่อรักษาระยะให้ห่างที่สุด
ระหว่างข้าพเจ้าและชายย่นคางแล้วหันศีรษะไปทางซ้าย แรกก็

สัมผัสอะไรเป็นขน ๆ สุนัขและน้มน้ำ ซึ่งทำเอาสั่นหลังข้าพเจ้าเขย่น
และข้าพเจ้าพบหมกเงือกกับหมกข้าพเจ้า ลิงสน่าตาลตัวเล็กกำลัง
จ้องมองลวดตา

“สขัคคืโคมาอูปักยเรา” โกวต อ้ายตัวเล็กโหนทิวซัน
ไปเกาะศีรษะข้าพเจ้าอย่างคล่องแคล่ว มันนั่งอย่างพอใจและไม่
ยอมลง สขัคคืออกจะชอบข้าพเจ้า ดูเหมือนเราจะเบ็นเพื่อน
กันต่อไป

ลานบ่หินยวซึ่งค่อจากห้องเราไปโรงเรือน มีธระมากตั้ง
แต่ครู่แรกโดยทุก ๆ คนกำลังทำงานเพื่อกิจการรอบสุคทายน

ในราวปลายเดือนกุมภาพันธ์เราก็มพร้อมสรรพ ผู้สือชาว
จำนวนแรก ซึ่งพเนออกภูษรเล็ก เพื่อให้เข้าไปในประเทศสยาม
คือ แควร์ แซลล์ เคน เอียน และปอด ผู้ทกถาวนนทาทรยกบน

03/06/2565

และรู้จักชายแดนอินโดจีนและส่วนเหนือของสยามคทสค์ - ซึ่งเป็น
ทางที่จะไปไค้กายทสค์ เราเกือบขนเพา พัทและคนอิน ๆ ว่าเป็น
สำราญ

ปอด ผู้อาวุโสโดยอายุกว่าเพื่อนในห้าคนนั้นจะต้องไปทำการ
โดยลำพัง เขาได้รยการศึกษาวชิชาทหารมากทสค์ เป็นคน
ผิวคล้ำ สูงขนาดธรรมดา นารีรู้จัก และทำตัวเป็นเพื่อนกับทุกคน
หน้าที่ของเขาคือหาทางเดินประจำจากชายแดนอินโดจีนไปปอดท
คทสค์ ศูนย์กลางทางรถไฟในภาคกลางของสยาม เขาจะเป็นผู้
คทสค์กับมี สือชาวอิน ๆ นำสิ่งของที่ข้งการไปให้ และถือ
เอกสารสำคัญหรือชาวอิน ๆ ที่ส่งทางวิทยุไม่ได้แทนเขา

คนอื่น ๆ ให้ไปเป็นคู่ ๆ แล้วค่อยไปจึงแยกกัน ค้างมุ่งไปจุด
ณะเพาะ แคร่รู้จักชายแดนตะวันออกเฉียงเหนือคทสค์ เขาเป็นคน
ขุม กาลังกายปานกลางและรู้จักซึ่งใจ พินเอกชายถดราเขา
เป็นสอดสารทสค์ คู่กับเขาคือทาชานแซล ซ็โกโรธและใจเร็ว
ไม่กลัวใครหรือสิ่งใด ทั้งสองทำงานร่วมกันโคค แคร่สามารถ
นำกำลังของแซลให้เป็นประโยชน์ทสค์

เชียน เคย อยู่ ลำปางใน สยามส่วนเหนือหลายปี-คำยลซึ่ง
เครื่อง ขน ขอบเบ้ของพลเอกเซนโนสที่กำลังทำลายแทบทสค์ปีศาห
เคนและเชียนจะเข้าไปในเขตคทสค์ สองคนนค้งกันข้ามทางจิตค
เกี่ยมซอเดคและเลนนักทฤษฏี แต่เคนเป็นนักปฏิบัติ เชียนสมาธิ

ไฟชีตาแคปฮา ผันแต่ในการหาวิชาเครื่องวิทยุให้คชน และ
เคนวิศวกรเมคานิกซะทำใหม่ไนไซโต ทั้งสองไซเวลาหลายชั้ว
โมงแกไขเครื่องแก่งตัวให้เหมือนจริง คุเขาคักันคี่ เมื่อเขา
ได้แล้วเคนจะไปทำการท้อคตริคคัล

ก่อนท้จะแยกกัน ห้าคนนี้จะเดินทางไปเซดลกับพันเอกกฤษร
และพลเอกไซ้ ซ้าพเจ้าด้วยจะต้อไปไกลแคเซดเพื่อจกรารเรือง
เงินกับผู้สขชาวของพลเอกไซ้ซงจะเป็นผู้นำทางเทก ๆ เพื่อ
ปลดคกภัย เราคถลงกันว่าลโธและซ้าพเจ้าไม่ควรจะไปพร้อมกัย
คณระน แต่ตามไปภายในสองวัน เทกปลดคมเยนพ้อคัจน ลโธ
และซ้าพเจ้ามีเอกสารประจำตัวพร้อมตัวบรปล่าวย ซึ่งแสดงว่าเรา
เป็นหน่วยสอนเดินทางซงพลเอกคอนส่งไปมกหคคคนในกองพลที่ ๘๓
ของพลเอกดู ซึ่งคงชยที่เมืองไซควานโนนของเซด

เราคคคว่าเราไคระวังแล้วทุกอย่าง แต่ครันวันที่ ๒๕ กุมภา
พันธ์ วันก่อนหมู่แรกจะออกไปวันเคียว เราสังเกตเห็นละเบียง
ครังประเภทค ของเขามขายบอกซคคว่า สำหรับกองทัพสหรัฐ
อเมริกัน ซึ่งจะเป็นการยากท้จะอชขายแก่ผู้สขชาวแอฟริกาเผือญ
พบเจ้า ความเคอนรอนอนันทำให้เราต้องตรวจหนวยเดินทาง
ใหม่โดยกวตชน

อัครการ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๑๙๔๔ ทั้งห้าคนลาเคกอื่น ๆ และ
ออกเดินทางปลดคกทางเขาไปเซด เคนและแซลซงไคลองเครื่อง

แต่งตัวปลอมอยู่หลายวัน ก็เหมือนจริง ๆ มากกว่าคนอื่น เข็ม
 ชักของเคนซึ่งเล็กมากจนอาจใส่บ่อฟันได้ เขาได้ใส่ไว้ในพระ
 พุทธรูปที่ห้อยคอ ซ่อนไว้อย่างฉลาดในรอยสลักซึ่งไม่มีใครจะหา
 ได้ คนอื่น ๆ เข็มเข็มชักแบบกระตุ้มก็ตกขี้เสื่อเซต ซึ่งมีลักษณะ
 เหมือนกระตุ้มอื่น ๆ ที่มีก้นชอกขี้เสื่อกลึง ทุกคนมีแพรสเหลียมม
 วยพิมพ์แผนทอนโตจีนและไทยแลนด์ — เขาและซ่อนไปง่าย ถูก
 นำไปแยกและจันทนทานผืนไม้

คนของเรามีเครื่องมือสำหรับหั่นกิ่งซัด ซัดหนึ่งมีเลื่อยเหล็ก
 กล้าเล็ก ๆ ขาวสวานอฟท์ สามารถตัดเหล็กทงแข็งที่สุด อาหาร
 หั่นกระเบื้อง เม็ดขาลาโซน เบนชตรอน ซอคโคเลทหนึ่งก้อนและ
 หมากเคียวหนึ่งข้อ ผู้สื่อข่าวทุกคนมีวิทยุคนละเครื่องซึ่งถอดจาก
 กันได้ ซ่อนไปในถุงเกลอที่ขยับปีกไปบนหลังฟ้า เครื่องวิทยุรับส่ง
 เมื่อถอดแล้วท่อไม่ใหญ่กว่าขนมขึงหกก้อน แต่เมื่อประกอบกัน
 ก็อาจส่งข่าวได้ไกลครึ่งห่าระยะไมล์โดยสะดวก

เขามีเงินสีกไปมาก ทองราคาสองพันคอสลลาทุกคนซ่งซ่อน
 ไว้ในตัว โดยมากใส่กระเปาะหนึ่งเล็ก ๆ หลายใบซึ่งคาดกับเข็ม
 จุกหรือห้อยเชือกคดของคอ หนึ่งในสี่ของทองนั้นเป็นรูปพรรณ—สาย
 สร้อยแหวนและกำไล นอกนั้นเป็นเหรียญอินเคีย (โกลดา) ทำ
 พิเศษไม่มีตรา เพื่อไม่ให้ทราบว่ามาจากไหน และยังให้ออนยตร์
 พันธสวดของ/๒๐๐๐ ฟรังเศสเล็กน้อย กับเหรียญเงินขนุนหนึ่งร้อย

ไปด้วย ในคืนแค้นคนบ้าเหี้ยมดุจคอตตายังรักษาคำของมัน ขณะ
ราคาเหรียญเงินกระดาษตกทุกวัน มันหนักหกลกอินทอแป่อนัก และ
จะเอาไปมากกว่าร้อยเหรียญแล้วยังเดินป่าตลอดวันนั้นไม่ไหว

พฤหัสที่ ๒ มีนาคม ลีโอและข้าพเจ้าตามไป คณะเรามี
นายทหารสามหนั่งนาย คนเลี้ยงมาหนึ่งคนซึ่งเคยเดินทาง ๗ น
มาแล้ว กับพลทหารห้าคน ฟังสองตัวยนต์ทุกเครื่องนอน เครื่อง
ครัวสามตำรับทำใหญ่พิเศษจากบริษัทเอเชียนครอมนิและพิทช์สะเบียง
๐ สองหีบ กาน้ำไฟฟ้าหนึ่งหีบ ขี้สากหนึ่ง โถไม้มีกะตัก และ
คีย์บ้านชั้นสองกระเบื้องซึ่งใคร่จะเป็นกาน้ำเมื่อวันศุกร์คิมส์ ของหวาน
คือขนมผลไม้มาจาก YMCA โคคัสวิด เพนซิลวาเนีย ซึ่งตาม
แจ๊วในเอกสารข้างในโถส่งออกทั้งหมด อีกเก้าพันเก้าร้อยเก้า
สิบเก้าอันนั้นคงไม่มีใครมีความนิยมชมชื่นมากเท่าอันนี้

เวลากลางคืนเรานอนนอนอึดอัดอย่างสบายในกระโจมเล็ก
หนักสามแปดซึ่งคงใคร่เสร็จในสามนาที กระโจมนี้ไม่เขี่ยกาน้ำ
และนอนสงจากฝนมากพอที่ฝนตกหนัก ๆ ก็จะไม่ท่วมขังน้ำได้

เย็นวันที่สองเรามาถึงไปเคียนป่า หมู่บ้านปลุกขนะสา คน
พื้นเมืองเป็นชาวฮ่าสขเนองมาจาก 'ซ่าน' และพิทช์ไทยโดยข้าง พอ
เราตั้งกระโจมเสร็จแล้วก็เดินเข้าไปในหมู่บ้าน ทันใดก็เห็นชาว
บ้านคนมาควยภาชนะที่นาสงสัยว่าเขนกระเบื้องสะเบียง ๐ สามของ
เราถามเขาแล้วรายงานว่าเมื่อสองวันมาแล้วชาวบ้านซ่อนอยู่หลัง

พุ่มไม้ตระหง่าน ‘พอคัจจน’ ผ่องโหละหลายากัน พอจันหมุ่นนไป
แล้ว ชาวบ้านนักชกกระบองชน และทำหุหวตคเขาแล้วเที่ยวชวค
ใคร ๆ ว่ามีขงอเมริกาทคทสคในจำพวกภาชณะคกัน

เราคกใหม่ากในการชาคคความระวังภยัน แต่ยังมีสังนำ
กลวิคข้อไปอีก

“เขา บอกว่าพอคัจจนเหล่านนี้เป็นคนหาปลา อย่าง ฮกริส”
ลำผคคข้อไป “เขาขวังไม้ทอนเล็ก ๆ ทอนหนึ่งลงไปในน้ำ ประ
เคียวกมีเสียงทม น้ากระรายและปลากระเด็นขึ้นในอากาศ ขนผง
และท่วไป เขาว่าหมุ่นนไม่เคยไคกันปลาเกินใหญ่เหมือนครงน
ไม่เคยมีชาวตะวันออกชงผ่านทางนคกไฟเขาเท่าห้าคณน”

เราไคแต่หวังว่าเท็กข้างหน้าเราจะเลิกหาชอเสียง—มันเสียง
อันทรายมากเกินไป

บทที่ ๑๒

วันที่สามเราผ่านภูมิประเทศที่เปลี่ยนแปลงเป็นตอนๆ ภูเขา
สูง ๆ นาดาลล์ก็ขยับขยับไปด้วยหญ้า ปรุปรุเป็นหย่อม ๆ
ควยดอกไม้ป่าและคนไม้ซึ่งกำลังผลัดดอก ในที่สุดเราไปทันทหาร
สามร้อยคน เขาจะไปซุ่มกองพลที่ ๕๓ ซังลีโอและข้าพเจ้าจะ
ต้องคิดค้อด้วย ทหารเหล่านี้คนน่าสงสารที่สุด แต่งเสื้อกาง
เกงนมผ้าฝ้ายสีน้ำเงิน ผ่าพ่นแข็งซากวัน และใส่รองเท้าสาน
ฟาง หน้าตาโดยมากมีรอยออกผิ ตามักควมผืนแดง ทั้งหมัดดู
เหมือนได้รบอาหารไม่พอ หรือไม่ก็เป็นวรรณโรค

“โดยมากเคยเป็นยาจกวรรณพิภ ซึ่งเอามาจากถนนในคุน
มิง” เตนินส์ลี ล่ามของเราอธิบาย

ราวสี่ห้าหรือยี่สิบคนมีขนยาวโบราณ นอกนั้นหาขกระ
บุงหนักซึ่งแกว่งระหว่งกระบอกไม้ไผ่ซึ่งอยู่บนไหล่ ข้าพเจ้า
มองดูเขาจากหลังมาจึงเห็นในกระบังมีก้อนเกลือและข้าวสาก คัน
หนังโดยละเอียด หน้าตาเศร้าสลด แยกหม้อเหล็กซึ่งเขื่อนตา
ด้วยควมไฟ — เขาคงเป็นพ่อครัวแน่

“ทหารหมื่นคนของพลเอกถนนครั้งหนึ่งเคยถูกลอบ” ลิปต

ตึกครุ เหมือนพวกนี้ เป็นคนทำงานซึ่งขี้ลึกขား และผกและสร้าง
พิพาท

ขณะที่เรากำลังขึ้นเขา และผ่านอีกหมื่นหนึ่งราวหกสิบคน
หรือกว่า ก็ไทยนเลียงรองแล้วเสียงชะอะวุ่นวาย คนหนึ่ง
ก็พยายามหนีโดยพู่เขาไปในกอหญ้าคาสระข้างถนน แต่นาย
สืบเห็นและร้องขึ้น อีกหลายคนวิ่งหนีบ้าง แล้ววิ่งรอกกันจนหลาย
ปาก ฟ้าของเราที่ปากนั้นถ้อยหืดออดหน้า และชนมาจับเรา
ซึ่งมันตรงไปตรงมา ข้างเราจับก็มีไว้ได้ และแกว่งตัวกระ
โศกสงมาขณะคนเลียงมาวิ่งมาจับและปล่อยมา

ทหารทั้งหมดก็ขึ้นเห็นปากกระบอกไปที่เด็ก ซึ่งกำลังวิ่งผา
หญ้าคาสระ และยิง เขาร้องอย่างน่ากลัวอยู่สักครู่แล้วก็ยิงข
ข้างเราเสียใจให้ฝันสาธยายหนีไปไม่พ้น ทหารโดยมากก็ตาย
มากกว่าสามชีวิต คนหนึ่งล้มลงโดยหมดแรง

จากนั้นมาเหมือนไม่มีอะไร นอกจากคนตายเป็นทางยาว
ซึ่งแสงไฟให้เห็นว่ามันเป็นเรื่อง "ไปไม่ทันเพื่อนก็ทิ้งให้หมา" บาง
ศพเห็นก็ว่าพิศายก็วันสรวงวันเท่านั้น บางศพเหลือแต่กระดูก
คงโดนกระโดยเสื่อซมอมอยู่แต่บนเวลาท่า คนวันนั้นเราจึง
ถือไฟใหญ่ ๆ ไว้ที่ค่ายพักจนสว่างเพื่อไล่เสือ

"หลายคนคงจะตกทั้งเลยกลางทาง" เคนนี่สัพทขณะเรา
ผ่านศพหลายศพซึ่งเหลือแต่กระดูก "เขาได้เดินมาจากคนมึง
ตลอดทางและ อาจจะล้มได้ทุกขณะ"

“สิ่งหนึ่งประเทศจีนมีคนจำนวนมาก” เขาพูดต่อไป “ซึ่งจะ
ชนะสัตว์ในที่สุด” ร่ายอมเสียดูแลคนตอญวนหนึ่งคนก็ได้

ข้าพเจ้า อคติคิดไม่ได้ว่าคนทั้งคนจะระคายกลางทางนั้นจะ
หนักอย่างไร

“ช่วยไม่ไหวต้องตายมาก เขาไม่มีมั่ง ไม่มีทมิชตมหน้า
ต้องตมหน้าสกปรกจากลำธาร ร่างกายก็ชกโซมด้วยโรค” กระ
แต่จีนจำนวนมากจึงให้สิ่งเหล่านี้ทำเป็นเมโค

“แต่ทำไมล่ะ” ข้าพเจ้าถาม “ก็ทรพยทหาคนไก่ในตลาด
มีคนหนึ่ง ผู้ว่าการคนเคยขยงมดงวอยลานคอดลดา” เขาคน
เคยวกโทษที่จะหาหมิงและหม้อต้มให้ทหารแมนแคนตัน

ลึกลับ “เขาไม่เอาใจใส่คนจนว่าจะเป็นอย่างไร”

ข้าพเจ้าขอขยใจพระผู้เป็นเจ้าเจงเยย ๆ ทมคนจนมากกว่าผู้ว่า
การจังหวัดในประเทศจีน

วันที่หกเรามาถึงแม่น้ำโขง เราข้ามด้วยแพทำเป็นไม้ไผ่
สานวางบนต้นไม้ชุกเป็นรูปเรือซึ่งผูกติดกัน ขณะเราข้ามนำทหาร
จีนของเราถึงมือหงตมและอย่างปลาตจขไตในแม่น้ำ บัดนี้เราอยู่
ห่างจากเซตโตไม่ถึงไมล์

แซลช้อย่นฝั่งขณะเราชน แต่ทำเป็นไม่รู้จัก เขาระวังอัน
ตรายมาก เขาของเขารออย่างไม่เคยเห็นในชีวิต แล้วเดินขึ้นไป
ตามลำน้ำอย่างไม่มีอะไรทำ เมื่อสัมภาระต่างๆ ได้ขึ้นขึ้นบกและ

ทหารกับคนเลี้ยงมาไต่เริ่มเกินจนเขา และคนเรือก็กลับไปแล้ว
พื้นเอกกฤษณ์จึงเดินลงมา

“ทุกสิ่งพร้อมแล้ว” เขาทักเรา “นายพลจะให้ท่านอยู่ใน
โรงไม้ไผ่” เขาชวนเขยขาวทขอกเขา “เท็ก ๆ อยู่ในคอก
ต่ำลงไปทางโน้น แผนการฉกคือให้ท่านพบกับผู้นำทหารของโซะ
พุงัน แล้ววงจูงชนเท็ก ๆ ก็จะออกไป”

เทพพลเอกโซะก็ขยักสิ่งของฝั่งแม่โขงใหญ่โตมาก เขา
ไต่เพี้ย่าน ขนขานหนึ่ง ทำด้วยไม้ไผ่ซีกและทังพิน ผา และ
เหล็ก ซึ่งแบ่งเป็นเก้าห้อง จากคอกเก้าห้องหลัง เขตทนมรวไม่ใ
ปลายแหลมกันทางริมแม่น้ำ มันอยู่สูงและไต่ที่คั้นงามเมื่อคขึ้น
ลงไปทางด้านนอกปกคลุมด้วยต้นไม้ และไต่เห็นภูเขาฝั่งตรงข้าม
เขารับรองเราและชี้ให้นายทหารคนสนิท และเมื่อเราจะกลับ
เขาพูดว่า “ท่านจะรับประทานอาหารกับขยุณศรีของสิบสอง
ปันนา”

“ใคร” ล้อถาม

“แล้วจะเล่าให้ฟัง” ชายพูดเขา ๆ

เมื่อเราจากมาแล้ว ชายจึงเล่าแก่กระหายเรา “ถษตรีย์
เตกนปกครองราชภูริครล้าน” เขาบอกเรา “เป็นบุคคลสำคัญ
มาก - ถษเมิล ไธ เรียกว่าประเทศของเขาไม่ถก ทนราษฎร
ไม่เอาใจใส่ด้วยลกลางหรือกณันตร ผู้ครองเมืองที่แท้จริงคือ

“ทวดหน้าผนแตรเกลือและกษัตริย์หมู่คนต่าง ๆ”

“นารู้มาก” ข้าพเจ้าออกความเห็น “แต่เราจะต้องใช้เวลา
กับพลเอกโธ๊ะไม่ดีกว่าหรือ ไม่เห็นลีสสองขบวนจะเกี่ยวขงกับ
เราอย่างไร”

“มากทีเดียว” นายตอย “ในชั้นแรกเรามีโอกาสที่จะทำ
อะไรให้กษัตริย์—อะไรซึ่งจะเป็นการช่วยไต่หืดและจอมพล”

“อะไร” ลีโอถาม

“แผ่นดินของกษัตริย์แตกเต็มอยู่ในเขตต้มหาชนรัฐจีน ถึง
แม้ว่าเขาไม่ได้สลายจงรักภักดีต่อเจียงในกาลก่อน ไต่หืดอยาก
จะไต่แผ่นดินนี้เข้าภายในกรอบของรัฐบาลกลาง เขาไต่ส่งคน
ของเขา ครุและแพทย์ เขาไว้ในราชสำนัก”

“คือเจาะจากข้างใน” ข้าพเจ้าพูด

“พลเอกโธ๊ะบอกผม ว่าเขาไต่ จกกวรให้กษัตริย์เด็ก
บุตรนายกรัฐมนตรี และบุตรขุนนางที่มีอิทธิพลอื่น ๆ ไปเซเหมา
กับเรา”

“คือเราจะต้องเป็นผู้ปกครองเด็กเหล่านั้น?”

“ช่วงเวลาอันสั้น ข้อที่เราจะช่วยเหลือจริง ๆ คือขอพล
เอกเซนโนลทให้ส่งเครื่องบินมาเซเหมาเพื่อรับเขาไปจนถึง เพื่อศึกษา
วิชาที่นั่น เจียงต้องการให้อยู่ในโรงเรียนของเขา”

“ผมได้เกิดความกิดละ” ลีโอมีศีรษะ “แต่พออยู่ใกล้

นั้นเกินไปจนจมพลงไม่สบายใจ “ตามันโตกษัตริย์เศกก็จะทำให้
ระเบียบใหม่ของมันแฉกแฉงขึ้น”

“ถูกแล้ว” ชายเห็นด้วย “และในตำแหน่งเรากการช่วยเหลือ
โตทลให้ทำสำหรับเขียงจะเป็นประโยชน์แก่เรา”

“ถูกแล้ว” ชาวเจ้าพด มันเป็นการประหลาด ชาวเจ้า
คิคุ ทมอะไรหลายอย่างที่ต่างกันในสงครามนี้ ซึ่งไม่จำเป็น
แก่กลยทอ แต่เพื่อเอาใจสาชาต่าง ๆ ของกิจการทหาร

“ยังมีสาเหตุอีกอันหนึ่ง ทำไมเราจึงควรแสดงความเคารพ
คำวั้น” ชายตอบไป “ผมโตพดจากยวษิน — มารดาของเด็ก
เขาพันความระถูกผมว่าสิบสองปีนนาเคยเป็นแควนหนึ่งในจำพวก
แควนของสยวมชงโคเลยไป ราษฎรเป็นไทยคือหรือบรรพบุรุษ
ของไทย คนไทยแรกมาจากดินแดนนี้ ราชินยกผมพดภาษา
เคียวกัน สำหรับผมเหมือนกยมาถึงบ้านเกิด เขาบอกว่าแม่
เวลานพดเืองของเขากยังไปมาที่ชายแดนสยาม เขาจะเป็นประ
โยชน์แก่เรามาก คิคุตอบไปถ้าเราคิดคอกยราชวงศทวยคิ เรา
ฮารจะไคริยความช่วยเหลือจากเขามาก”

เวลาบ่ายสันาพิก้า พดเอกโตะ พันเอกกฤษฐร ลีโอ และ
ชาวเจ้า กดิช มา ท ผง แม่นาซงเวอใหญ่และคนพายหกคนคอกยอยู่
เพือรยพวกเรา เราต้องไปทามนำสามไมล์แล้วเลยวชนสาชาแม่
โขงไปอีกทลยร้อยทล กถึงที่ประทัยของยวกษัตริย์ จากท่าเรา

เค็นซันบันโตซันผ่านบ้านของผู้เช่าที่ถนนกษัตริย์ มีเสื่อผืนตากากอยู่
 ราชสำนักก็เหมือนเป็นเพียงมากกว่าค่านัก มีเสื่อเจ็ดแถว ๆ ละ
 สิบหกต้นคาไว้ โถกั้นเข็นกินตวยแข็งและไว้ม้า เย็บไก่หลาย
 ร้อย และหมหลายโหลวาง फैนผ่านอยู่ระหว่างขามาและเสื่อทเรียง
 กันไถระยะ ธรรมเนียมต่งแผลงเล็ก ๆ ซึ่งเต็มไปด้วยครวยของร้อยประทาน
 เล็ก ๆ น้อย ๆ สำหรับชายผู้เช่าที่กินแขกหรือคนเค็นทางซึ่งมาจาก
 ไกล เพศมาเที่ยวงานซึ่งจะมีภายหลังการเลี้ยง

ข้างบนทำหนักในท้องพระโรงกว้างใหญ่ ซึ่งมองไปเห็นโค้ง
 แม่น้ำ ขวบนกษัตริย์ ท้าวศรีเวียง ตชนรบเรา เข้านั่งกางเกงสัก
 หลากอ้อนเสื่อและใส่เสื่อนอกผ้าเส็ดสีนาเงิน ทอพิบกลตู่เควของ
 หมายตำแหน่งในโรงเรียนมัธยม ทำด้วยเงินรูปอักษร ๗ ซึ่งคร
 ุเงินของโศกหลโตให้เขา

ข้าพเจ้าเฝ้าพบว่าชายหนุ่มรูปเรียวอายุสิบห้าปี เป็นคน
 ฉลาดและกิริยาดี โดยยขายเป็นล่ามเขาขอยใจเราทักว่าถึงทำเต็ม
 ความสามารถที่จะจัดการส่งเขาไปจงกิ่งและดูกระหายที่จะเพิ่มวิชา
 ความรู้

“คุณหวังว่าจะไม่ลาหลังเกินไป” เขาพูด “ฉันจะเกลี้ยกล
 ุถ้าจะต้องอยู่ชั้นเดียวกับเด็ก ๆ”

เขาชกนาคกร ซึ่งถงแม่แต่งพลเรือน แต่ก็เป็นนายทหารจาก
 ั่วเวลา บ้านเกิดชองพลเอกไซะ ขณะเรากุยกัณคนใช้ก็นำถาด

กล้วย ถั่ว ของกรอบ ๆ และขนมพบนเมืองมาตง

เวลา ๕.๑๕ เราถูกนำเข้าไปในท้องพระโรงใหญ่ที่พรหมแดง
'ปลัดสิงห์' โต้พอนันท์ทั้งสองคนตั้งอยู่ปลายห้อง ไก่กรกซึ่งชายเป็น
คนและประศับเพชรเทยม เห็นอนันท์ไปมีรูปชาวตะวันตกออกท้องพลู
หอยจากข้อ ไล่เสียดสนาเงินไม้มีแขนและนุ่งกางเกง ปากคายยา
มวนขนาดใหญ่ มีตดอบนพกสวดยเล็ก ๆ ซึ่งทำในเยอรมัน

"นั่นใคร" ข้าพเจ้าถามพลเอกโช๊ะ

"ลุงของกษัตริย์เทศ" เขากะซิบ "เขาหวังจะนั่งราชบัล
ลังก์ ที่แขวนรูปไว้นั่นเพื่อก่อนราษฎรที่ซื่อสัตย์ให้ระวังเขา"

ท้องพระโรงใหญ่นี้เต็มไปด้วยโต๊ะกลมดำ ๆ ซึ่งมีบายช้อ
แซลส์แดง คณะเรานั่งร่วมโต๊ะกษัตริย์ที่คนปลัดสิงห์ ซามแรก
ที่มาตงหน้าเราเย็นกระบังคอกแต่ข้าพเจ้าไม่รู้จักอาหารโน้น

"อ้อ" พลเอกโช๊ะพูดเบา ๆ "คนลูกหม"

"ขอโทษ ท่านว่าอะไร" ข้าพเจ้าถามอย่างไม่เชื่อ แล้วท

อึกท

คนหมจริง ๆ ลอยอยู่ในน้ำมันเยม อาหารแปลกที่สกัดทชน
โต๊ะกษัตริย์ นวลเล็ก ๆ โผล่จากชน และเมื่อพลเอกคนควบซัน
เคลือบมันแก่คนยังกบมีชีวิต ข้าพเจ้าไม่เคยกระตักอาหารใหม่
และรีบลงชิม เหนือมันทำให้คิดถึงคนหม แต่เหนียวกว่าและมี

ครั้นงานทั้งสองมาตง พินเชกกฎุชกรกระซิบกับข้าพเจ้า “ใน
กวาง นิคอด โปนิก กนแก่น้อย”

แล้วต่อมาอีกนอกอนลกยาศักคคล้ายขนมหม่า ซึ่งว่ายออยู่ใน
นำชอศทปรังวรสก นเอนของหายาก — จมกซาง ข้าพเจ้ารู้
สึกว่าเหนียวและไม่ใคร่มีรสนอกจากเครื่องประกอบคือแฮมยูนน
ชนเล็ก ๆ

ภายหลังกินเนอร้ประหลาดคน เราลงบันไดกว้างไปที่ลาน
ซึ่งคนนยร่อย ๆ ยางนงบางยน กำลังคอยการแสดงอยู่ เราเง
เกาอดตจากขางหน้าสองสามแถว และไคเห็นม่านแพรวหนก ซึ่งปก
ลตกลายเป็นนกยงกำลังย่าง

อาหารทเสร์งไปนนเลียงละเพาะผู้ชายทงนน บคินไคเห็น
หญิงในราชสำนักออกมา เขาพากันนั่งแถวเดียวกันข้างหลังเรา
ละนนไคเห็นไปครง ๆ เราไคเห็นนางงามของสียสองบันนาคอย่าง
ละเอียต เขาใส่เสื่อขาวสัดคฉลาด และปักคอกไมทนม กุหลาย
หรือมิลวลยผกเป็นมาลัยวงรอยมวเขตเกลาไวสูง เหวยบาง ๆ ออก
แสดงให้เคนควยเจมชกเงินกวางตงนวฟุต หญิงเหล่านเรยวกม
อกกลมก็มี คเหมือนวงระย้าทแต่งแพรวพราว

แปลกไปจากนางงามเหล่านคอยคตควาของกษัตริย ซึ่งไค
เสื่อลินนขาวสอาดและกระโปรงใหม่มแถบมรกตและแคงสัดยกัน
และชอยลีม่วง เขาทำมทำนงมาคตมปอมปลคว้แต่หนักไปกจา
และวงรอยควยส่ายทองประดับหอยสัทสลักเป็นกุหลายเล็ก ๆ

สภาพสตรีซึ่งเขาพอใจมากที่สุดคือเจ้าหญิงเล็ก ๆ ซึ่ง
แต่งเสื้อยาวสีน้ำเงินสด และสวมรองเท้าแตะสีคนสีชมพู ยืนเป็น
คอกไม่เขยวเหลียงแดง เขาสูยยามนวนยาวสยนวนพด เกยว ๆ
กียกมือชนเข้า ๆ ซึ่งนวนหงสรวนแหวนเส้นทองสยสองชั้น แล้ว
เอายามวนอินยวนวนนออกจกข่าก และพ่นควนตำออกมทงมก
เป็นกลุ่มไทมม

แม้ว่าเราไม่เข้าใจการแสดงซึ่งเป็นเรื่องสั้น ๆ หลายเรื่อง
มันก็ทำให้ผู้ดูสนุกสนานกันมาก เด็กเล็ก ๆ สกปรกหมู่หนึ่งซึ่ง
แต่งเครื่องสำอางสีน้ำตาลแกมแดงหัวเราะกันตลอดเวลา

ลีโอดองข้าพเจ้า และศรีประจักษ์เซน ซึ่งเขวมนให้เห็นชัด ๆ
ทฉาก ๆ หนึ่ง

“ใดหลีกแล้ว” เขากะซิช

ข้าพเจ้าตกใจคนคมมากกว่าการแสดง หญิงวัยไซคนหนึ่ง
ขนาดไม่เกินเต็กสยขวยซึ่งกมอรภทวขช่า อุมิตาสิขแปดเคอน
ขงเจ้าหญิงองค์หนึ่งเขาสะเขวกระซิบสีข้างแน่น ผ่าผอนสกประก
และเสื้อเขคอกออยู่ คประทงเขก่าวออกมจกย่ล่องไฟในหนึ่ง
สอกลอนสอนทวกรรอง ‘แม่ท่าน’

ราวกลางคก เราขอยใจ ยวกะษทริย และราชัน ที่ไทให้ความ
เพ็ดพิเพลินเรา แทนที่จะล่อทวนนำเราข่าขงคนได้เอามารย
กสยทพก คนของนายพลถอได้อินใหญ่ ๆ นำหน้าเรา สองทง
สว่างและเพื่อไลเสื้อทวข

บทที่ ๑๓

วันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าและลีโอใช้วันนี้ให้หมดไปโดยเล่น 'รัมม' เราได้เห็นเด็ก ๆ เดินผ่านบ้านไปว่ายน้ำเล่นในแม่น้ำ แต่เขาก็ไม่ตกกันเลยหรือทำตัวอย่างหนึ่งอย่างใดที่แสดงว่ารู้จักกัน แครทไต้เปลี่ยนแปลงไปมากในช่วงสัปดาห์ที่เดียว เขาได้เริ่มไว้หนวดและใส่เสื้อยาวจนในท่วงที่ประหนึ่งเคยได้มาหลายปี

เย็นวันนั้นเราไปหา พลเอกโซ๊ะ เพื่อพบปะกับคนที่เขาเลือกสำหรับนำทาง แครท เคน เอียน และปอลไปไทยแลนด์ เขาคือพันเอกเจิวซึ่งใตุดอกเรียกกลับมาเซดณะเพาะงานน นอกจากเขา มีพลเอกโซ๊ะ ข้าบ ลีโอ และข้าพเจ้า เรากำลังนั่งอยู่ในห้องนั่งเล่น ซึ่งมีพระพุทธรูปศิลาสมาธิอยู่เหนือเตาไฟ และทำให้ข้าพเจ้าเผลอไปบ่อย ๆ ว่าเป็นคนตลก

“ พันเอกเจิว เป็น เจ้าจากคินแกนลาวในอินโดจีนเหนือ ”
นายพลพูด “ ตำแหน่งของเขาที่นั่น คล้ายกับกษัตริย์เด็กของเราแต่ในชั้นต่ำกว่าหน่อย ”

นายพันเอกเล่าแผนการของเขาสำหรับเด็กของเรา และ
พลเอกโซ๊ะแปล

“ผมจะตั้งโต๊ะปราศจากภยันตรายตลอดทางที่ผ่านอินโดจีน
จนถึงสยาม” เขาพูดอย่างมั่นใจ “ถึงแม้ว่าแยกเส้นทางใหญ่
ระหว่างเขตที่แทน ผมและคนของผมก็อยู่แถบตลอดชีวิตและ
รู้จักทางเล็ก ๆ ที่ยังไม่ใครสำรวจ” เรารวมกันรอบแผนที่อาณา
เขตที่นั่นซึ่งเขาแผ่ไว้บนโต๊ะ

“ตามที่ท่านเห็นนี้ เรากำลังขยับใกล้ชายแดนอินโดจีน
ที่เดียว” เขาพูด “และจะเข้าไปได้ภายในสองสามวันถ้าเป็นเวลา
สันติภาพ ระหว่างนี้จะต้องเสียเวลาถึงเจ็ดวันจึงจะถึงชายแดน
ตรงที่ใกล้สถานีของเราก่อนที่เมืองดำ จากนั้นเราจะเดินลงต่อไป
ไปจนถึงสักครู่ที่มณฑลยูนนานเข้าไปในอินโดจีน แล้วคน
ของท่านจะแยกเป็นคู่ตามทิวเขาใด ๆ คือ แครนและแซลไปด้วยกัน
เขียนและเคนคักัน แต่พอไปถึงคนเดียว เราจะผ่านเขตที่สำรวจ
แต่ชายแดนจนถึงแม่โขงอีกครั้งหนึ่งซึ่งใช้เวลาสี่ห้าวัน เมื่อ
ข้ามแม่โขงแล้วเข้าเขตที่ไทย แล้วคนของท่านก็จะไปต่อไปโดย
ลำพัง”

นายพันเอกพูดอย่างน่าเชื่อถือ เขาบอกว่าผู้สื่อข่าวของเขา
ไปมาอยู่เสมอและคงจะไม่ต้องรอนาน ข้าพเจ้าอดคิดไม่ได้ว่า
ถ้ามีการไปมายังสยามมากดังนี้ เหตุไรได้สิ่งจึงไม่ให้ข่าวทหาร
หรืออื่น ๆ ภายในประเทศสยามแก่สหชาติเลย

๐๘/๐๙/๒๕๕๕ คำนวนันเมื่อเราอนอนอยู่บนเตียงสนาม ข้าพเจ้ารู้สึกเป็น

ครั้งแรกว่ามีอะไรอย่างหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าคิดว่าหรือรู้ยากก็ไม่มีใคร
 รู้มาก่อน พันตรีเคฟเฟลินได้เข้าใจผิดคิดว่าไม่มีผู้ใดภายนอก
 ทราบว่าภายในประเทศสยาม ทยุขุณยคนกำลังทำอะไรกันบ้าง
 อย่างน้อยพลเอกโตห์ลิต้องทราบเพราะเขามีสายลับไปมาอยู่เนืองๆ
 ข้าพเจ้าได้พยายาม หลีก ฐาน มากจนทุกทีทศเผยความจริงว่าหัวหน้า
 รัฐบาลลับจนเป็นคนเปรี๊ยะ เขาพบน้อยแต่ฟังมาก เขาปล่อยให้
 อเมริกันพูดแต่เก็บส่งที่รู้ไว้สำหรับตัวเอง ข้าพเจ้าสงสัยกันว่า
 เราทันเขาไหม

ระหว่างขณะพินเอกกฤษพรพจากกับพลเอกไซ้ เขาได้เรียน
 รู้ว่าพลเอกณิน แม้ออกันว่าเป็นสัตว์ของไทย แต่ความจริง
 เขาได้ ทัก คือ ฉาน มีทร กัย ส่วนของกองทัพไทยที่ตั้งอยู่ในมณฑล
 เชียงตุง โดยที่เราได้มีผู้ทรงคักจะเข้าไปหาตลอดแล้วโดยความ
 สงเคราะห์ของพลเอกตอน เราจึงตัดสินใจไปหาเขาเพื่อให้สน
 สงสัย และในขณะที่เดียวกันจะให้ได้โอกาสขายทราบกำลังและที่
 ตั้งค่าง ๆ ของทหารไทย เราส่งจดหมายไปเรียนนักศรัยได้กว่า
 การกลั๊ยเซหมาก้องเลื่อนไปสองสามวัน แล้วเราออกเดินทาง
 เข้าวันรุ่งขึ้น

เราไม่ได้ล่าเก็บ ๆ ซึ่งกำลังจะออกไปในวันที่สอง ถ้าทุก
 สิ่งทุกอย่างเรียบร้อยเหมือนคนของโตห์ลิต้องสัญญา เราควรจะ
 ใ้กรัยข่าวภายในสามสัปดาห์

คณะเรามีสืบหาคนรวมทองพลเอกไซ้ พลทหารและคนเลี้ยง
ม้า เราไปตามถนนผ่านกลางหมู่บ้านและในไม้ซ้ากัถึงทางในทุ่ง
ซึ่งทะเลหญ้าคาสูง มันนำเราไปโดยมากริมแม่น้ำลิวซาโท ซึ่ง
สองฟากมีต้น 'ไล้ซว' ขึ้นเต็ม ต้นไม้ในขณะนั้นไม่มีใบแต่ดอก
ทองขาวคล้ายกล้วยไม้

พลเอกไซ้ซึ่งนำหน้า ชี้ให้ดูทางหลังควาแฝกบนต้นไม้

"กระท่อมสำหรับยิงเสือ" เขาพูด "ของพลเอกดีแห่งหนึ่ง
ก็ขี้ข้างลวง" เขาคือ มีรวกกลมเล็ก ๆ พอควักกแพะหรืออดกวี
ออกใหม่ ๆ แฝงอยู่บนต้นไม้เห็นอนนมขุ่นงเช่นแผ่นกระดาน
ซึ่งลึกลงไปถึงหัวมือเขามือยาวมียอกคล้ายสัตว์

ก่อนครวันตกคืนสักหน่อย เมื่อเราได้เดินมาสืบหาไม้ดี
แล้ว ก็พบกับผู้แทนของพลเอกลูกชายเมืองไซ้ เมื่อเขาร้องสั่ง
ประตูกำแพง ทลอมรอยเขตต์ กองบัญชาการของพลเอกลูกเขตรับ
แล้วเราเห็นบ้านไม้ไผ่ทาบูนขาวหลายหลังซึ่งนำคู่มาก มีผู้มากหลาย
กำลังชกชกสไลอันลือมอโยธย ดและเสนาธิการของเขา พลเอก
แยบ ซึ่งแต่งเครื่องแบบกะทกรกทั้งสองคน คอยรับเราอยู่ในห้อง
รับแขก เราชมเชยค่อนหน้าพลเอกดูว่านายทหารของเขาแต่งตัว
ดีมาก

"ครับ" เขาพูด "เรารักษาวินัยเคร่งครัดทนทงเครื่องแบบ
และอน ๆ ึ่งนั้นผมจึงไ้ทำงานไ้การไ้โดยรวดเร็ว"

ผลงานของกว้างนมแผ่นทัก ๆ หลายแผ่น ซึ่งแสดงอาณาเขตที่สงครามยุโรปและแปซิฟิกด้วย นอกจากเขตต่างๆ ในตะวันออก

ขณะนั่งอยู่กลางสิ่งแวดลอมสมัยใหม่สบายและมีระเบียบในที่พักพลเอกดี ข้าพเจ้าทวนไปคิดถึงพลทหารที่เค็นเหนอชอชอน และศพของเพื่อน ๆ ซึ่งใครเห็นความทางมาเชล

ที่โต๊ะอาหาร ข้าพเจ้านั่งคิดถึงพระคาชอดิกหนุ่มชาวคินคนหนึ่ง ซึ่งแต่งเสื้อยาวสีดำ สวมหมวกสักหลาดซึ่งเล็กกว่าศีรษะ ใส่แว่นตากรอบกระ และไว้หนวดสองสามเส้นดังนัยใด เขาคือพ่อынทง

“ท่านจะพูดคุยเขาเป็นภาษาใดก็ไ้” พลเอกดีพูดอย่างขอด
“ในเก่าภาษา เลอกเขา ฝรั่งเศส อังกฤษ จีน เยอรมัน อิตาลีเลียน -”

ข้าพเจ้าหยุดเขา “อังกฤษกิดแล้วสำหรับผม” ข้าพเจ้าพูด
“เขาไกลจากคนชนผม”

“ท่านเป็นอนาสนาจารย์ประจำกองพลหรือ” ข้าพเจ้าถาม
“มิไ้” เขาตอบ “ผมเป็นทบรึกษาการเมืองชองท่านนายพล”

ข้าพเจ้าคิดว่านบนเป็นตำแหน่งไม่เคยมีสำหรับสาวกของพระ

05/08/2565

ผู้เป็นเจ้า

“ผมโตที่ทองเทยวอย่างพระธิดงศ์ในเวลาท้ายหลังน... เขาอธิบาย “และใครเยี่ยมเยียนเขตคทาง ๆ ที่ใคร ๆ ไปไม่ถึง เพื่อส่งสอนคนพนเมืองให้เขาศาสนาของเรา”

ข้าพเจ้าคิดว่า การที่เขารัฐมประเทศและคั้นเคยกยคนพนเมือง คงจะเป็นประโยชน์แก่รัฐการลยของเรามาก

“ท่านไปคนเคียวหรือ” ข้าพเจ้าถาม

“มิได้ ผมมีคนใช้คารชลคไปค้วยคนหนึ่ง เขาช่วยผมในการชมนมสวก ซึ่งเรามีในป่าทุกเช้า เป็นคนเคร่งมากและขอร้องให้กระทาพธโดยเคมท เขาเคร่งครคค่อหน้าศาสนา มากจนคนในกองพล ๕๓ เรียกว่า ‘ศาสนาจารย์’ พุดให้ทหลายภาษา และพุดสำเนียงพนเมืองระหว่างนกับสยามได้คล่องแคล่ว เขาจำเขนมากสำหรับเรา”

‘พ่อ’ ทงเล่าเรื่องดินแดนไกล ๆ ในเอเชีย เช่นเขตค ‘วา’ ซึ่งไม่มีใครมีใครไป บ้านของผูลาคีระคน

“เราค้อย ๆ รู้จักพวก นน จน บค น รู้จักกันดี” เขาพุด

“ศาสนาจารย์ ได้แก่งงานกับชลกสารวาลาคีระคนหนึ่ง”

“เขายังดอขระเพณสคขวานอยุคหรือ”

“ผมโตเห็นคีระคนข้อยู่ลายไม้ททางเข้าหมู่บ้าน คนพนเมืองควายมากในดุคไซไม้ผลิ ก่อนปลุกข้าว เขาถือกันว่าโลทิต ผสมกยคินทาเินาค”

ข้าพเจ้าชนลก

“อย่างไรก็ดี” พอลกล่าวต่อไป “เขาเป็นคนกล้าหาญและซื่อสัตย์ และมีกฎแห่งความประพฤติอย่างสูง ถ้าใครได้สัญญาให้ท่านไปมาได้โดยสะดวกแล้ว เขาจะรักษาคำพูดไม่ว่าในกรณีใดๆ เขาถือเป็นเกียรติยศของเขาคนตายออกมาเสียจากทรมาน และจะปฏิบัติจนชนกลางท่ากระสุนชนกล”

“ภาษาอังกฤษของท่านดีมาก พ่อ ข้าพเจ้าชม” ผมอยากทราบว่าท่านได้ฝึกหัดพูดที่ไหน”

เขายิ้ม “ผมใช้หมัดของผมได้ทีเดียว” เขาพูดกำหมัดในท่านถ่มวย “ควรทึ่งผมเป็นนกมวยสมัครชนเลิศของเซียงไฮ้”

“ดีสำหรับท่าน ท่านเป็นนกมวยและนักคาราเท่ด้วย”

“ผมเรียนทั้งสองอย่างจากพระฝรั่งเศษในเซียงไฮ้ ท่านส่งผมไปสวีตเซอร์แลนด์ แล้วผมเรียนสำเร็จที่เจเนวา กลับมาจากยุโรปใน ๑๙๓๘ และขณะทำงานกับคนจีนที่เซียงกง อยู่ย่นักมวยอมบย ผมมีความยินดีที่จะใช้ความคุ้นเคยกับเขาคันและคนพื้นเมืองให้เป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติ”

ขณะพักกับพ่อฉัน ข้าพเจ้าสังเกตเห็น กุญแจรูปพลเอกกลับพลจากนั้นด้วยดี เขาคุยกันอย่างสนุกสนานใจ และได้ยินนายพลสัญญาภัย ข่าย ๐5/08/2556 จะให้ชาวโคเบเค็มที่เกวชองกับ นายทหารไทยซึ่ง

เขาได้คิดก่อด้วย

ภายหลังอาหารค่ำนายพลหยิบรายนามลับมาให้ที และ
ชายตรวจโดยถ้วน "ฮา" เขาพูดเสียงดัง "นั่นเพื่อนรัก
คนหนึ่งละ เป็นนักเรียนของผมที่โรงเรียนเสนาธิการกรุงเทพ
แสง ทรรพสุต - ผมรู้จักเขาค่ะ"

"ถ้าท่านต้องการติดต่อกับเขา ผมคิดว่าเราจะส่งสารให้
ได้" พลเอกพูด

ชายนั่งลงทันทีและเขียนถึงศิษย์ของเขา ซึ่งบางคนเป็นหัวหน้า
เสนาธิการของกองพลหนึ่งของกองทัพไทย ซึ่งตั้งอยู่ที่เชียงใหม่
"ผมรู้ว่าคุณได้เขาก่อนนี้โดยความจำเป็น" เขาเขียน "คุณ
จะช่วยประเทศเราได้ เป็นอันมาก โดยแจ้งข่าวทหาร ขาดอย่างแก่
เรา" ชาย บอกเราว่า ในสารฉบับแรกนี้เขาจะถามชื่อหัวหน้า
อื่น ๆ ในกองทัพเท่านั้น ทมิททาจะชักชวนเขาทำการกับสหชาติได้

เขาสนทนากันแล้วยื่นให้พลเอก ซึ่งพูดว่า "เรากำลัง
วางแผนการณเพื่อนศพบที่ชายแดน ระหว่างเสนาธิการของผมนับ
นายทหารไทยสองคน แล้วเราจะให้จดหมายของท่านแก่เขา
ทันที"

ลีโอและพ่อทงเข้มาาร่วมคุยกับเรา ข้าพเจ้าเห็นได้ว่าลีโอ
ชชยใจพระมาก

ของท่าน” เขาพูด และส่งเงินให้หาพนหรือเงิน — ราวสาม
สิบดอลลาร์อเมริกัน

“นั่นเป็นจำนวนมากที่สุดที่ผมเคยได้รับในระหว่างเวลาหลาย
ปีของผมมาทำงานที่นี่” พอลทงพูดด้วยความขบขัน “มันเป็นการ
ลำบากตลอดมา เพราะผมไม่ได้รับความสงเคราะห์จากสังฆราช
เป็นเวลานาน และการที่ใครพยายามและทำมาได้วันหนึ่งก็โดย
ความช่วยเหลือเล็กน้อย ๆ น้อย ๆ ของคนพนเมืองในเขตนั้น”

“ท่านได้ชักชวนชาวบ้านให้เข้าศาสนาได้กี่คนแล้ว พ่อ”
ลีโธถาม

“แปดสิบสองคน” เขาตอบทันที และพูดต่อไปด้วยอา
การยิ้ม “ซึ่งเป็นจำนวนไม่มากนัก แต่ท่านจะแน่ใจได้ว่าเขานับ
ถือพระผู้เป็นเจ้าจริง ๆ เขาไม่ได้เข้าศาสนาเพราะผมมีศรัทธา
ใหญ่โตหรือโดยหวังว่าจะได้ทรัพย์สินสิ่งของจากผม ความจริงเขา
กลับช่วยผมด้วยกำนันชาวไซและเล็ลลา”

“ท่านได้ทำงานกี่มาก พ่อ” ลีโธพูด

“ผมอยากจะไปหาท่านอียิปต์ในกรุงจิง” เขาตอบ “ท่าน
คงจะยินดีช่วยผมบ้าง ถ้าทราบขัญหาชีวิตของเราที่นี่”

“ถ้าคั้งนั้น ทำไมท่านไม่ไปเซเหมากัยเราเล่า” ข้าพเจ้า
ออกความเห็น “เรากำลังจะพากษัตริย์เด็กไปที่นั่น แล้วส่งต่อ
ไปยังจิงโดยเครื่องบิน ซึ่งท่านจะไปด้วยก็ได้”

“ผมไม่ทราบว่าพลเรือจระเข้ขอมใหม่” พระพทอย่างไม่

แน่ใจ

เมื่อเราพทกับนายพล เขาดีใจมากที่ท่ถูกขากการเมืองของ
เขาซึ่งได้ทำงานหนักไต่ประสพโอกาสอันหายากนี้ “ท่านควรได้
พักผ่อน” เขาพท ทั้งพระและนายพลยินดีมาก เพราะการ
เดินทางต้องการเวลาหกสัปดาห์เท่านั้น แต่ตนตระเป็นหลายเดือน
ถ้าไปมาและเกี่ยวัน ก่อนวันกำหนดกลับของเรา เขาชวนเรา
ไปเยี่ยมเมือง ‘เซ’ ซึ่งกำลังมีการสร้างสนามบิน ณ หนึ่งชาว
เมืองทำตัวเป็นเพื่อนคิดถึงขอกให้เราถ่ายรูป

ส่วนต่อมาเรากลับไปถึงเซอี และวันรุ่งขึ้นก็รวบรวมกัน
ออกเดินทางไปเซเหมา คนม้าและฟ้าตามกันเป็นแถวยาว และ
คงดูเหมือนผู้ไปล้างขายในนียบแคบเตอเมอริ กษัตริย์รักเธอ
นอริ บุตรนายก และชนนางเล็ก ๆ สามคนไปด้วย และยัง
มหาตเล็กอีกสี่คน พลเอกใช้มีบริวารมากมายตามเคช และ
พอทท ซึ่งนั่งกางเกงขาสั้น และสวมเสื้อเชิตสักหลายชอน สัเท
ปล่กขชายไว้ข้างนอกได้เอาศาสนาจารย์มาด้วย

ชนนางเล็ก ๆ สักคนน แถงตัวดี และนั่งตัวตรง บนหลังม้า
ท่าทางเหมือนทำด้วยยางรถยนต์ ทคคเป็นสอง แล้วยกส้าลขชาว
แถง ทุก ๆ คนขมาแก่งและมาของเขาใหญ่กว่าและทำที่ตะนอง
กว่าของเรา

“มันไม่คงทนเหมือนอย่างมาของท่าน” กษัตริย์เต็กบอก
ข้าพเจ้า มันเชื่อว่ามันเป็นพิษแก่สัตว์และเราเห็นว่าของเราซึ่งคืบ
ไต่คืบเพราะความกรุณาและการรักษาอย่างดี”

การเดินทางกลับเซ่เหมือนกันเวลาเท่าที่เคย เราได้ติดต่อกับ
ทางวิทยุกับสถานีกลางทงวัน ซึ่งได้ติดต่อกับกองบินที่ ๑๔ ฉะนั้น
พอเราไปถึงในวันทหก เราก็ได้รับข่าวว่า ซี ๔๗ กำลังมารับเรา

ที่สนามบิน บตรนอชของนายกกากลางยื่นคอยอยู่ข้างข้าพเจ้า
ข้าพเจ้ากินอาหารแล้วเข้าไปทักเขา และพูดกับพ่อทองว่า “เครื่อง
บินควรจะบินเข้ามาทางช่องเขานนเวลาสามนาฬิกา” เขาก็บอก
ตามทข้าพเจ้าพูด

เวลาอีกสามนาฬิกาพ่อทองสามนาฬิกา เครื่องบินโผล่มาตรงที่
ข้าพเจ้าซี ซึ่งข้าพเจ้าได้เคยเห็นมาหลายครั้งแล้ว

เราควรเดิน ๆ มองสนามฟ้าแล้วก็เครื่องบิน

“นักของท่านรอยเข็มนาฬิกาส่งท่านจริง” เขาพูดกับ
พ่อทอง “มันมาตรงตามสั่ง และก่อนเวลาสามนาฬิกาเสียด้วย”

ข้าพเจ้าหัวเราะเมื่อได้ฟังคำแปลจากพ่อทอง

“บอกเขาร่านกขิงจะคอยทำตามสั่งต่อไปอีก บัดนี้มันจะ
ต้องบินรอยสนามสองครั้ง แล้วลงมากในข้างหน้าพื้นเอกกุญชร
และพลเอกไซ้” ข้าพเจ้าบอก

เมื่อเครื่องบินได้กระทำอย่างทข้าพเจ้าพูดลงหน้า และประ

ตอนที่ ๔๗ ลำใหม่ไต่เข้ก ออก และคนหลายคนไต่กระโศกออกมา
เจ้าคกเข้าตงและแลตงความเควพนทก ปรหลาคททไม่มขนนซงรู่
จกเซอพงค่างซงขาพเจ้า

ต่อมาออกสืบนาทพอทงและพลเฮกไซ้กซนเควองยบ ตาม
โศยแถวซวทรวนออก 'เลอคนำเงิน' อายุสืบกว่าย ทุท ๆ คน
ตอผาคงจมกไว้ตามค่างออกเล้าของนทกนทงผู้หน่งว่าแกเมาไค
เมอขนนทของคณชว คณศคทายคอสสาสนาจารย์ ซงดงแม่
เขาจะทามพระซงเขาอย่างกล่า ข่าพเจ้าแนใจว่าเขาจะยบคประจัน
หน่ากยแม่บายลาคระษะทในชวเวลามคมากกว่าชนเควองยบ

• สกคมีเขาถลิตทงพา ทงนเวาจงไตทาหนาคของเวาทมตอ
พลเฮกไตหลและเจียงไคเซ็ค กษัตริยเตกจะศคษาในจงกิงสท่าย
และในระหว่งนนั้นเขาคงไครับทการสั่งสอนในหลักการของพรรคก
มินทง

บทที่ ๑๔

เรานั่งคุย วิทย์ ที่เซเหมา อยู่ ทุก ชั่วโมงจนราว กลางคืน
เมษายน ด้วยความหวังว่าจะไ้รับข่าวจากสื่อสารซึ่งเราคิดว่า
คงเข้าไปอยู่ในไทยแลนด์แล้ว ขณะนั้นวอชิงตันก็ถามมาเสมอ ๆ
“ทำไมช้า” เมื่อไรจะได้ข่าวที่ไปเอา”

เช้าวันหนึ่งเราประหลาดใจมาก เพราะปลดเค้นมาจากเซล์
เขมรชาวไม้ค้ เด็กสามคนยังไม่ไ้ไ้เริ่มออกไป เขาเล่า และเขียน
และมคนซึ่งออกไปแล้วของกลับมาก “เหตุการณ์ไม่ไ้ไ้ไปตาม
สัญญาของไ้ค้” เขาย่น “คนของพลเอกโ้ระอ้างข้อข้ค้ของ
ต่าง ๆ ไม่ไ้ไ้เราออก ครึ่งแรกเขาบอกว่า เจ้าหน้าท้ฝรั่งเศษคน
หนึ่งถูกฆ่าโดยคนค้าข้งเถื่อน และชายแดนจึงถูกตรวจตรา
อย่างกวดขัน ภายหลังเขาว่ามีแม่พในเขตค้นน ในที่สุดเข้
บอกว่าเขาไม่พอ ผลกลับมากเขาเอาเคยริน คิวินินและซ้ค้ฟ้
แต่ไ้ค้ ๆ ท้อใจมาก เราไม่เชื่อว่าคนของไ้ค้ค้ค้ใจจะไ้ให้เรา
เข้าสยามเลย”

“เขาคงอยากแน่” ข้พเจ้าพค “อย่าล้มว่าไ้ค้ค้ให้ค้
มีน้สัญญาเราไม่มีข้ข้งถึงว่า ‘จะช่วยเหลือค้ความสามารถ’”

ปอลสันศรัยะแสดงว่าไม่เห็นด้วย “ถึงแม้ว่านายใหญ่ต้องการคองนั้น แต่ที่โน้นข้างชายแดนมันไกลจากที่ทำการของหัวหน้าคนของเขาระวังแค่ชีวิตของตัวเอง” เขาตอบเบา ๆ

“ผมไม่ค่อยเข้าใจ” ชาวเจ้าพัก

“คุณ เหล่า นั้น คงได้ เสียเวลาหลายเดือนในการสร้างทางประจำเข้าและออกจากสยาม และหาบ้านและทำบลดที่จะซื้ออาหารได้โดยปลอดภัย บัดนี้เรามีเครื่องวิทยุหลายเครื่อง ฉายาแยกพิพเขาเครื่องเคียวทางลายนั่นจะฉีกเผย เป็นสก็สันของบัตรอาหารของพวกเขาเล็ก ๆ นั้นซึ่งได้เป็นผู้ทำงานตลอดมา ผมคิดว่าเขานำคนและเขียนกลบ ก็เพื่อให้พยายามหาทางใหม่ นั่นทำให้หมกกำลังใจ แต่เราก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากคอยนายทหารของไซ้ต่อไป ปอลรวบรวมญาติแล้วก็กลับไปเซดด้วยใจหนัก

เราเผ่าวัดขยอยู่ตลอดคยสิบสี่ชั่วโมงก็ยังไม่ได้ข่าวเลย ทั้งวอซึ่งตนก็คอยกระตั้นเราอยู่เรื่อย เราไม่รู้จะทำอย่างไร บันนเพา พท และแซม ซึ่งเป็นตำรวจสำหรับเขาสยาม บัดนี้ รู้สึกว่าเขาจะไม่มีโอกาสเลย เราได้ใช้เงินไปหลายพันคอลลาและสิ้นเวลาอันมีค่าไปหลายเดือนจึงได้มาจนถึงสก็ประเทศจีน แต่ก็กลบมาฉกักไว้โดยผู้ที่เราหวังความช่วยเหลือมากที่สุด

05/08/2065
เรากำลังมองหาความช่วยเหลือจากทางอื่น

ขณะที่ข้าพเจ้าแทบหมดหวัง ก็ได้ยินเสียงเครื่องบินมาจากคุณมิ่ง เมื่อไปถึงสนามบิน เครื่องบินกำลังพอดี และต่อมาสักครู่พ่อทง พลเอกไช้ และนาวาตรี มัลลันไมลซ์ซึ่งเพิ่งได้เลื่อนยศก้าวออกมา ไมลซ์ก็บินมาเซ่เหมาเพื่อเยี่ยมเราอย่างไม่ให้รู้ตัว

ภายในสี่ห้านาทีพันเอกกฤษกรเรียกประชุมที่ห้องนั่งเล่นในโรงเรียน เขาคังใจจะพุดกับพลเอกไช้ให้ถึงที่สุดในการที่เราไม่สามารถออกไป ไช้ฟังเฉย ๆ จนชายจบ

“ผมจะแก้สถานการณ์ทันที” เขาพุด “ผมจะเรียกพันเอกเจียวมาทำโทษ”

เขาพยายามปลอบชาย “ข้อซัดของพี่ชายแค้นจะหมดไปโดยเร็ว และเราจะพาคนของท่านไป”

“มีอีกสิ่งหนึ่ง ท่านพลเอก” ชายพุด “ขอลยอกเราว่า เคนและเฮียนดกพาไปทางที่ไม่มีใครเคยลอง ท่านพลเอก เด็กของเราถูกไช้ขังกับหนุตะเถา นี้ไม่ใช่ความช่วยเหลืออะชะนิตทวอซึ่งมันไต่รบค้ำรบรองให้แก่หน่วยของเรา”

“แต่ท่านทราบความประสงค์ของข้าพเจ้าและพลเอกโก้หลแล้ว” ไช้ค่าน “ท่านมีคำสั่งญาของเรา”

“ก็สัญญาอันแหละที่ผมกล่าวถึง” ชาย พุดเฉย ๆ “แต่เวลาก็ล่วงมาหลายสัปดาห์แล้ว คนของท่านก็ไม่สามารถขยับัก

ตามคำสั่งท่าน หรือมีฉันทนก็ไม่ต้องขยับยั้ง”

นายพลเอก หน้า แกรงด้วยความโกรธตกท้าวว่าเขาไม่เห็น
นายของคนของเขา มันเป็นขณะที่ไม่สบายใจกับทุกคน เด็ก ๆ
พวงนงกชขรปยณ คอยคำคอบของเขา หลายวันผ่านไป แต่
นายพลก็หาคำคอบไม่ได้

แล้วกฤษพรพคชน “ข้างที่เราจะไปโดยไม่มีใครช่วย แต่
ก็จวนเข้าฤดูฝน มีฉันทนผมจะส่งเด็ก ๆ ที่สำรองไว้”

ฉันทนพ้อทงพคชน “ซึ่งทุก ๆ คนประหลาดใจเป็นอันมาก
“ยังทำได้” เขาพค “ผมเคยเดินทางในแถบนั้นในฤดูฝน
มีอุปสรรคเวลาทกทสค เพราะแม้พคจะไม่คิดว่าจะมีผู้ล่อลวง
เดินทางในฤดูกาลเช่นนั้น”

“มีทางไหนท่านคิดว่าจะไปได้” กฤษพรถาม “คนของ
พลเอกไซ้ระคมีชื่อชคชของไม่กนนั้น”

“ถ้าผมทำเอง” พ้อคอบ “ผมจะไปทางใหม่ที่เคียว จาก
เขตไปเมืองลง—ไม่ใช่เมืองล่า เมืองเล็ก ๆ นอยริมส่วนแคบของ
พม่าซึ่งกว้างสิบเอ็ดหรือสิบสองไมล์เท่านั้นและยื่นเข้าไปในอินโด
จีน ผมจะข้ามดินแดนนี้ตามทางสูงบนเขาซึ่งมีแต่ชาวป่า แล้ว
เข้าอินโดจีนโดยเรอทเมืองเล็ก ๆ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับเมืองลง ที่
นั้นจะไม่มีใครสงสัยคนของท่านกับสัมภาระพ้อค้ำของเขา”

“พ้อทง ถ้ากัวท่านเองจะพาเด็ก ๆ เข้าสยามได้จะเห็นการ
กทสค” เขาพค

05/06/2385

“ผมมักจากการศาสนาของคุณแล้ว” พระพักตร์โดยเร็ว “และมี
หน้าที่ขอพลเดกดี ผมก็ได้ไปเสียนานและเพิ่งกลับมา”

ข้าพเจ้าถามคุณไต่ทันท “ท่านต้องการเงินสร้างโบสถ์ให้
สาวกของท่านไม่ใช่หรือ”

“เป็นความฝันยิ่งใหญ่ของผม” เขาตอบอย่างอ่อนนวย
พระเจ้า

“ถ้าท่านทำการสำเร็จ ผมจะให้เงินพอสร้างโบสถ์—
เหรียญเงินแท่งๆ พันคอสลา—รวมทั้งค่าใช้จ่าย เงินแถมและเวช
ภัณฑ์สำหรับคนจน” ข้าพเจ้าพูดเร็ว “นอกจากนี้ท่านจะยังช่วย
สหชาติเป็นอันมาก”

“ผมทำงานสำหรับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าก่อน แล้วเงิน” เขาตอบ
อย่างแปลก

“แต่เงินเป็นสหชาติประเทศหนึ่ง” ซารัลชเตอนเขา ข้าพเจ้า
เห็นได้ว่าเค็กทั้งหมดหวังว่าพระเจ้าจะยอมนำพวกเขา

“ท่านมีคนออกกคนที่จะต้องส่งเขาไป” เขาถามกฤษฎะ
“ทุกคนรวมทั้งซารัลช แต่ ผม มีแผนการอันหนึ่งสำหรับ
ซารัลช” ชายพูด

“ผมจะเขาไปมากกว่าห้าไม้ได้” พระพักตร์อย่างไม่แน่ใจ
“ทั้งสัตว์พาหนะทัวย ก็มากเกินไปที่ผมและสาส์นจารย์จะดูแล
ได้” ข้าพเจ้าเห็นได้ว่าเขากำลังอ่อนลง

“ท่านจะเอาไปใ้ใครคนเข็นอย่างมาก” กณูชรถาม

“บางที แต่สามจะดีกว่า แต่ถ้าเต็ก ๆ จะทำงานหนัก
และทำส่วนของตน สั้ผมก็รีบไ้” เขาพูดในที่สุด

“ท่านรีบหรือ พ่อ” ชายถาม

“รีบ ถ้าพลเอกโ้จะไม่ว่า”

พลเอกโ้จะไ้เสียความเชื่อถึไปมาก เขาก็มีครึะรีบร็อง
นึกเค็ยว ซึ่งเก็ยไมมีใครสังเกท

“ผมจะทองใ้ใครกับความเห็นชอบจากพลเอกเสียก่อน” พ่อ
ทงพูด “แต่ผมก็คิดว่าไม่ขัดข้อง เพราะผมก็จะไ้ชาวทเข็นประ
โยชน์แก่เขาด้วย—และสำหรับท่านด้วย พลเอก” เขาตอบอย่าง
นอบน้อม

พลเอกโ้จะมีครึะ ซึ่งน็อยกว่าก่อนอีก

“มีคนเราไ้ออกกนละ” บันนพูด พ่อทงเข็นสื่อสารทปลอม
ทวิสันิต และเรามีความเข็มนในทวิเขามาก สาสณาจารย์ก็มี
คนชอบมาก ไ้โดยละเพาะอย่างงักคนทเค็ยเห็นเขาระหว่างทาง
ไม่มีอะไรเข็นการลำยากแก่เขาเกินไ้ จะเข็นต้องเข็ทอนลม
ด้วยปากเมอสิบเส็ย หรือทมนำเพ็มชนห้หลาย ๆ ชั้

“สิ้คนไหนจะไ้” ข้าพเจ้าถามชาย

“บันน เพา พ็ท และแซม” เขาตอบ “ภาษาฝรั่งเศสอัน
ถูกต้องของบรรดาศั้จะช่วยให้เขาปลอมเข็นญวน ผมจะส่งเขาไป

ทำทางกีดกันระหว่างเมืองลำและสยาม คงเหลือแต่อาโนลต์
เมื่อชาวรัสเซียสำเร็จเรียบร้อยแล้ว ก็พาเอาอาโนลต์เข้าไปทำ
งานด้วย นอกจากนั้นญาติพี่น้องของโศกสินสยามเป็นคนทนมก
แล้ว อาโนลต์จะไปหาเขาไ้เร็วกว่าคนอื่น”

เขาอธิบายแผนการดีใหม่ย่อ ๆ “เราจะไปเซลด้วยกัน
ทั้งหมด” เขาพูด “ต่อไปนี่คือล ผมอยากจะให้ท่าน ดีโอ และ
พันตรีคิกไปกับพ่อและหมู่ของเขาจนถึงเมืองลง ผมจะไปเป็น
เพื่อนอาโนลต์แค่ชายแดนอินโตะเงินต่ำลงไปทางใต้”

แล้วเขาพูดกับเด็กทุกคนทีละคน และแจ้งรายละเอียดที่จะ
ต้องปฏิบัติ คนหนึ่ง ๆ ก็จะไปประจำเขตที่หนึ่ง และจะไม่รู้จัก
กัน ฉะนั้นถ้าคนใดถูกจับและถูกทรมาน ก็จะไม่สามารถบอก
แห่งหนของคนอื่นได้

ก่อนเราออกจากเซเหมาเช้าวันที่ ๒๗ เมษายน มีเครื่องบิน
มาลงลำหนึ่ง นำคนไทยสองคน คือคเคอร์เอกโซยและคเคอร์
โจน ซึ่งเส้นใยปราโมซสั่งมาจากวอชิงตัน “เอก” และ “คเคอร์
เคอร์ยา” — ตามที่เขาถูกให้ชื่อ — มีเวลานิดเดียวโคตกทหายเพื่อน
เก่าและถูกชักนำให้เพื่อนใหม่ ก่อนเราออกไป

ต่อมาออกหนังสือคำตราเราที่เซลออก ในคืนก่อนวันที่เรา
จะแยกกัน พันเอกกฤษรเรียกขนิ นเพา พัท และแชนมา
พร้อมกันและพูดส่งเสริมกำลังใจเช่นครั้งสุดท้าย

“ท่านได้รับการฝึกหัดอย่างดี” เขาพูด “ท่านได้ผู้นำทาง
 ทดพิศในตะวันออก—บุคคลซึ่งท่านรู้จักและชมเชย เพื่อนคน
 ไทยกำลังหวังในความสำเร็จของท่าน ท่านกำลังจะไปทำกิจการ
 ชักเงลาหาญ อ่าเฮลว และ” เขาจบด้วยวางหน้าหนักย่นทุก ๆ
 คำ “ถึงจะพบอุปสรรคอย่างไร อย่ากลับมา”

รุ่งเช้าเราแยกเป็นสองหมู่ พันเอกกฤษกรกับผู้ช่วยสองคน
 วิศวกรและซาร์ลซัมมิงไปทางใต้ ขณะลิโอ พันตรีดีค พอทง
 สาสนาจารย์ ผู้สือชาวสก็น อ่าโนสค์และซาฟเจ้ามายังอยู่ที่เซด อ่า
 โนสค์เป็นหัวขี้แค้นแรง และจะไปสมทบพันเอกที่หลัง เพลามี
 บัวยช่วยมลาเรีย

ลิโอกับซาฟเจ้าตกลงจะไปเยี่ยมเขา เผื่อจะช่วยเหลือ
 อะไรได้บ้าง เราจะเดินทางไปเมืองลงควยกัน ฉะนั้นไม่เป็นการ
 เดินเล่นในความระวังความปลอดภัยอย่างไร

“รู้สึกเช่นอย่างไร เพา” ซ่าฟเจ้าถาม

“ไม่ใคร่ดี ลุง” เขาตอบ “ปวดไปหมดและกินไม่ได้มา
 สองวัน มันออกหมด”

“เป็นไซหรือเปล่า” ซ่าฟเจ้าถามและค้ำหน้าผากดู เขา
 เป็นไซ

“และหนาวสั้นบ่อย ๆ ด้วย” เขาพูด

0550812566 “ใช่ตามแพทย์จนประจำกำมด ซึ่งมาคิดหาเดบรินให้ เขา

ไต่ถามควินนินแต่อาเจียรหมต

“นอนงีบย ู่ สักสามส่วนก็หาย” แพทย์จับพุดอย่างเอาใจ เมื่อเขาฉิตยาเสร็จแล้ว

“ผมทำคังนินไม่ได้” เขาควาง “ผมถงเวรตองส่งชาวไปเซเหมาคคนน ผมตองลกซนไปหมนเครื่องทำไฟฟว”

นี่เป็นงานหนักแรง ซึ่งเป็นการจำเป็นเพราะเรวคิตว่าจจะไม่พบไฟฟวในเขตค้ที่จะไปทำการ เราจึงของไซ้เครื่องทำไฟหมนตวยมอ เพื่อไต่กระแสไฟสำหรับบริษัส่งอยคั้งชัวโมง ทองหมนเครื่องทำไฟเสยก่อนคั้งชัวโมง นี่เป็นข้อบกพร่องชงทง โฮเอส เอส แลรกองทพเวรพยายามแกไขคองแต่เรมสังครวม

“เด็กคนอื่นคนใดคนหนึ่งเขาจะทำแทน” ข้าพเจ้าพุด

“ลงไปค้แมนากันหมตแล้วละ ลง” เขาพุด “ไม่มีใครอยู่นอกจากอาโนลค้ และเขาก้บวยเหมอนผม”

“อย่าเป็นห่วงเลย เพา” ข้าพเจ้าปลอบเขาคอีก “ผมทำก้ได้”

แล้วก้ไต่ยนเสยงเครื่องหมนอยข้างล่าง ข้าพเจ้าลงบันไดไปค้ ครนกวาซนบนชานก้เห็นอาโนลค้ยรพนชาว

“บอกเพาไม่ตองเป็นห่วง — ชาวของเขาคจะออกไปค้คนน”

เขาพุด

“แต่ท่านไม่สบาย นันหนักแรงเกินไปสำหรับท่าน” ข้าพเจ้า

อาโนลด์ก็มลงตัวร่างกายตัวเองซึ่งถลอกเสียดึงจนแฉะ กล้ามเนื้อขึ้นเป็นล่ำ ๆ ไตเห็งอตกาลงไซม

“ผมยังมีกำลังมากสำหรับงานนี้” เขาตอบ “บอกพวกแกแล้วกันอย่าเป็นห่วง เขาต้องอดมกำลังไว้สำหรับเดินทางไกล”

ขณะเช้าพเจ้าก็กลับไปบอกพวก ออกศึกไม่ได้ถึงรักจิตใจซึ่งผูกเค็ดสองคน คนหนึ่งอาโนลด์ น้องเขยของผู้สำเร็จราชการแผ่นดินคนไทย และเป็นรองจอห์นเท่านั้นในความมั่งคั่ง ออกจากเตียงนอนนอนเพื่อย่อยมาช่วยเพื่อนของเขาให้ รักษา กำหนดการในการกระทำด้วยความสามารถอาโนลด์ก็แสดงว่า ไซ้เขาต้องการทำงานของเราให้สำเร็จเท่านั้น แต่ยังไม่เคยเรียนมาแล้วว่า ความขบถอันแท้จริงเกิดจากการให้

ต่อมาอีกหลายวัน เมื่อเขาและอาโนลด์หายป่วยแล้ว อาโนลด์ก็ตามกบฏออกไป และเราที่เหลือก็มุ่งไปตะวันตกเฉียงใต้ ยี่รายแถมพระมา

คำกล่าวควรสวดท้ายของพี่น้องยังฝังใจอยู่ เด็กๆเดินทางที่จะไปเมืองลงเงียบ ๆ ประหนึ่งเป็นครั้งแรกที่เขารู้สึกตระหนกในความรับผิดชอบ เขาได้ถูกเก็บไว้เช่นสำรอกที่จะเข้าไปคือเมื่อได้มีการติดต่อสำเร็จในขณะนี้แล้ว แต่เขาคงต้องมาเป็นผู้

เบิกทางโดยทันที

ย่น ย่น เพา พัท และ แซม ปลอมตัวเป็นคนขายของเลวๆ
 ออกเดินไปขายแคนพะม่า ไล่สัตว์บนทกของไปข้างหน้า เขาได้
 หักเดินเข้าเปล้ากันมาหลายสัปดาห์แล้ว เพราะว่าเขตต์ฟักโน้น
 เมืองลงอยู่ใกล้วัฒนธรรมมาก จนขึ้นรองเท่า แม้จะทำในตะวัน
 ออกก็อาจทำให้เกิดความสงสัยจนได้ มาทชมาจากเซเหมาไค้ถูก
 ส่งกลับงานทำการวิทยทั้งงาน คนไทยเหล่านี้คงใจจะให้ชินกับ
 การเดินวันละสิบไมล์ขณะยังอยู่ในเขตต์ทเป็นมิตร สำหรับเพา
 เป็นการลำบากมากภายหลังเพงพนจากไซมลาเรียทเซด คุเขา
 ชุมมาก ซุเพาจึงขอให้เขามาของซาพเจ้า แต่เขาปฏิเสธ

“อย่าเลย ลง ผมยังคงเดินอีกหลายวันและหลายร้อยไมล์
 ผมต้องทำควให้ชินกับการเดินอย่างรวดเร็ว”

ย่น หรือพท ทรวจก สายหนังทคาคเคืองวิทยทกหนึ่งหรือ
 สองชั่วโมง เครื่องเหล่านี้เขาไค้ห่อด้วยผ้ากันฝนและย่นลงกัน
 กระบุงสี่ข้าง และรองฟางกยไปไม่วไยเป็นชั้น ๆ

“พ่อ” เพาพท “เราจะทำอย่างไรถ้าทหารแยบค้นเราและ
 พยวิทย”

คนของพระเจ้าตอบเฉย ๆ “ม่่า เพา ไม่เป็นไรเพราะของ
 กันตัว”

สินค้าต่าง ๆ ทบนทุกไปเพื่อชอนวิทย มีเข็มชอนปลาย เข็ม
 เย็บผ้าและกำยเหล็ก กระจกเล็ก ๆ และยาซึ่งรวมทงยาเม็ด

ซัลฟ่าจำนวนเล็กน้อย ยานเคมีขอเสียงมาถึงมมโลกอันแสนไกลนี้ ฝ่ายชายสศรามาเป็นมัต ๆ กับของอันให้เกลียดกลม และมีความมากที่สูกักคอรบนสศกขยักด้วยลวดลายสวยยาวหลายร้อยหลา ซึ่งพ่อทงเอามาจากคุณมิ่งสำหรับกิจการศาสนา

“หญิงข้าและข้าชอชมา” เขาบอกเรา “มันชายคล่องกว่ายาเม็ด นอกจากมีพ่อชานแก่กำลังจะตายหรือเด็กเจ็บ”

พ่อทงรู้จักทางราวครึ่งของระยะที่จะไปสยาม ภายหลังกินเขาหวังใน ความสามารถทาง ภาษา ของ สาศนาจารย์ และความช่วยเหลือเหลือของหัวหน้าบ้านซึ่งเขาเคยให้ยา

“ไม่มีอะไรเท่านั้น” เขาพูด “มันก่อนเพื่อนทุกแห่ง” เขาเอาควินนินชนะนิกได้ปลอกมาด้วยห้าพัน

“คัมภีร์ทุกของพิภพลาคณะ” พ่อพูด “หมอนกนิตน้อย ยี่ห้าโหล่น เมื่อฝนมาจะเป็นสายน้ำไปหมด ถึงเมืองลงเราจะต้องแลกมาเอาฟ้า”

“ท่านเป็นนาย พ่อ” ข้าพเจ้าพูด “ผมมีเงิน ตามฟ้าจะเอาได้เท่าที่จะเอา”

“พันเอกเหลือยง ซึ่งขงคิมขญชาทหารจันตเมืองลง เป็นเพื่อนผม” พ่อพูด “เขาจะหาฟ้าให้เรา—และสะเยียงด้วย”

“ผมมีขงชนะนิกโตท่านจะเอาไป พ่อ” ลีโธถาม

“ชาว ผักแห้ง และคนเขียง” เขาตอบ “พอสำหรับ สิบวัน”

“แชนม์ ถ้าท่านใดกินเท่านั้น พอดึงสยามก็คงเหลือนา หนักไม่ถึงกระของตมนาที่ได้นำครังโย” ลีโอล้อแชนม์

“ถ้าพอทงว่าม่นพอ กัดสำหรับผม” แชนม์พูด ข้าพเจ้า ตใจทแตก ๆ เชือดอผู้นำทางของเขา

“เอาสะเบียง ๐ ไปสักสองสามกระของใหม่เพื่อเพิ่มของแห้ง” ลีโอโอ “ผมมีเหลือ”

“พระเจ้า ไม่เอาละ กัดจะเข่นอย่างทไปเคยนป้า เมื่อคน พนเมืองขคมนชนมา ก็ไม่กระไรนัก แต่ต่อจากนไปมันหมายความว่า ถึงคอกของเราทเดียว”

“แชนม์ ผมมีช็อคโคเดทสองท่อน” ข้าพเจ้าพูด “ถ้า ทงหือเสียบ ก็จะไม่ม่ใครรู้ว่าของกอกทพี่ ส ร อ”

“โอเคใหม่ พ่อ” แชนม์ถาม

“แน่นอน” เขาตอบ “หูกเสียบเข่นช่นเล็ก ๆ ใตไร ๆ ถิ่นก ว่าเป็นขนมเงินธรรมดา แต่ระวงนา ของกระของม่ได้ นอกจาก ทัมยาย ทำในญูน”

เมื่อถึงเมืองลง พนเอกเหลียงหาทพทให้เร็วและตกลดจะ หวาฟ้าให้ คามทพอทงใดทนาย ขณะเราคอกคนของพนเอก เทยวหา พอทงและพนตร ย นายทหารเงินพาลีโอและข้าพเจ้า

เดินขึ้นมาเมืองลงสไมล์ เราถึงยอด แมตเทอซอน บ้าน เกือบ
หมดแรง

“ข้างหนานแหละเป็นภูมิประเทศที่ข้าพเจ้าจะพาเด็ก ๆ ไป”

พ่อพูด

ประหนึ่งเราได้มานอนอยู่ที่ปากอ่างหยกมหามาในบัดดล ภาย
ในระยิบไปด้วยสีต่าง ๆ - รวมทงมรกตเพชรนิล และจากหินวิม
นำไกลทาลิช ๆ เห็นเส้นสีม่วงอ่อนและหยกแดงสวยงามที่สด ช้ำมี
ซ้ำใหญ่ขึ้นคือแถบดินแดนของพระม้าวางสยเฮ็คไมล์ซึ่งยื่นเข้าไปใน
อินโดจีน

“พรุ่งนี้เราที่จะเลยแนวภูเขานั่น” พ่อทงพูด “และอีก
หนึ่งคือยกถึงแม่โขงซึ่งจะคองข้ามโดยเรือ

พันตรี ขพาเราไปอีกคานหนึ่งของขอกเขาแล้วหยุด

“อย่างที่ท่าน อยาก จะเห็นทหารไทยอยู่ที่ไหน” เขาพูด
ข้าพเจ้าเดินไปอีกสองสามก้าวและกำลังจะเลยวลงทางขวา

“ไม่ใช่ ไม่ใช่ ขยายนถนน” พันตรีเคื่อน “เดี๋ยวจะฉุด
ยิง ไปทางซ้ายจึงจะปลอดภัย”

“ถนนกลองเหมือนถนน” ข้าพเจ้าพูด “มันผิดกันอย่าง
ๆ”

“เราไปทำความเข้าใจกันว่า” พันตรีขธิบายอย่างไรก็
“ถ้าไม่มีนายทหารแยกไฟในบริเวณนั้น ทหารทั้งสองฝ่ายจะไม่ยิง

กันขณะที่ต่างคนต่างอยู่ในเขตต์ แต่ตามนายทหารแบพเรา
ต้องระวังหน่อย”

“ทำไมจึงจะรู้ว่ามันมา” ข้าพเจ้าถาม

“ยามของเราจะเห็นมันขึ้นมาตามถนนเชิงคูง” เขา

อธิบาย

“พอ ถ้าไทยกับจีนทนชอชพอกันกตงนนั้น ท่านก็ไม่น่าจะเป็น
ห่วง” ข้าพเจ้าพูด ขณะเราเดินกลับมาค่าย

“มันไม่จ่ายอย่างนั้น” พันตรีขยับพูด “มันกสยลยในค่าย
ทหารไทยทุกหนทุกแห่ง ถ้าผู้สื่อสารของท่านถูกชตัว เขาก็
จะกตงให้นายทหารแบพ เพราะผู้บังคับบัญชไทยไม่กล้าทำ
อย่างอื่น เปลา่ ผมคนหนงละไม่อิฉาพ้อ”

ก่อนคำกั้ไค้ฟ้า และเทกไค้เทวียมพร้อมเสร็จ เขาไค้ตรวง
กสละเบียง เงินและการบั้นจเคว็องวิทย ตามคำแนะนำจากพ่อทง
เขาคันเหรียญเงินให้พันตรีคคเลยเป็นส่วนมาก เพราะมันหนัก
และเบ็งเหรียญทองโทลากันสองร้อยเหรียญ ซึ่งเขากว่าและ
ราคาามากกว่า

รุ่งขึ้นแต่เช้าเขาไค้ออกไป พันตรีคค ลือ และข้าพเจ้า
ไปส่งถึงเชิงเขาเมืองลง ซึ่งเราพักอยู่สักครู่ แล้วลาซึ่งกันและกัน

“เราจะเข้าในสยเมและสั่งข่าวก่อนท่านรู้เสียอีก ลง” แซม

มีพทเรียบ ๆ โดยตงใจทำจริง

“อย่าเป็นห่วงเรา” เขาเติม “ถนนนี้ไกล แต่เรากำลัง
ไปบ้าน”

“พระเจ้าจะคุ้มครองเรา” พ่อบุญธรรมเขาจ๋มอกับ
ข้าพเจ้า

เราขยับตัวยืนเมื่อเด็กหนุ่มๆ แข็งแกร่งของตระกูลมั่งมี
และเก่าที่สุดของตะวันออก ซึ่งดูเหมือนกับพ่อค้าเร่ร่อนๆ
แต่ๆ เดินลงไปเหยียบเขา รวมนักแล้วเขาไม่หนักเท่าไร แต่
พลังความอาจหาญและเจตนาอันแรงกล้าแล้วเขามันหนักกว่า
บุคคลสามัญมาก

ข้าพเจ้าตนาฬิกา—เกานาฬิกา ขณะเรารอคอย ฝนก็ตกลง
มาทำใหญ่ ฤดูฝนไทยคงทนแล้ว

บทที่ ๑๕

พอเราถึงกองบังคับการของพนเอกเหลียง ก็เห็นมาต้าม
งามตัวหนึ่งใหญ่กว่าของเราครึ่งเท่า กำลังถูกจูงออกมาให้นาย
พนเอกตุ มั่นยืนอยู่ หัวหงก จมกสัน ข้าพเจ้าไม่เคยเห็นมา
ต้ามไหนในประทศจีนจะเทียบได้

“ช่างงามจริง” ข้าพเจ้าร้อง

“ครบ” พนเอกข้ม “แต่เปรียบวนไม่มีใครช้ำโตนออกจาก
ผม นายทหารของผมตกแขนหักไปสามคนแล้ว”

“ผมลองหน้อยไต่ใหม่” ติดตามทาบเข้มนันด้วยควมหวัง

“ไต่ช้” พนเอกข้ม “แต่ท่านคิดว่าจะบังคับมันไต่หรือ”

“ผมก็คิดว่าไต่” ตัดพด เลื่อนเข้มชดข้นเข้าไปให้กระชับ

อีกครู่หนึ่งก็คักนงครอมหลังยกยคาพยคัตวนน และทงสอง
ประลองกำลังเฮาชนะกัน ในสองสามนาทีแรกเราบอกไม่ได้
ว่าใครจะชนะ แล้วในทันทีมันก็หอนน เมื่อกลับมามัน
อยู่ในบังคับของตักเต็มท

พนเอกข้มใหญ่

“พนตร สมให้ทาน” เขาพูดอย่างใจดี “มันจะไม่มัน
นายอน”

คิดดีใจมาก

“ผมจะไม่ยอมให้ไปเพื่อเงิน” พนเอกพูดต่อไป “แต่ถ้า
หรรยเพื่อนซึ่งจะรักมันและผูกมัน เพราะผมไม่มีเวลา ผมยินดีให้
เป็นของขวัญ”

“ผมจะเรียกมันว่า ‘อ้ายดำ’” คิดพูดเมื่อชอบใจพนเอก
แล้ว และเหวี่ยงตัวชนหลังมันอีก เรารู้สึกในน้ำใจพนเอกเหลือยิ่ง
มาก การแสดงไมตรีจิตต์ของเขาใจทำเข็นอันมากให้ความไว
วางใจในคนจีน ซึ่งเราต้องการ กลับมา

ข้าพเจ้าก็ได้เป็นเจ้าของม้าตัวใหม่เหมือนกัน ซึ่งเราตั้ง
ชื่อว่า ‘ขนมขง’ ถึงแม้ว่าครึ่งหนึ่งมันเคล็ดโอตคกเขาลงไปลึก
ลึกฟุคและจมอยู่ในหลุมน้ำ เราก็ยังเช่นเพื่อนที่ทนต่อไปคือชั่ว
เวลาสามเดือน แล้วมันก็ทำกขข้าพเจ้าเช่นเดียวกับมัน แต่ผล
ก็หน้อยกทข้าพเจ้าเคระคอบตรงท ๆ เจ็บที่สุด แล้วขายให้ เบน
เทาราคาทข้าพเจ้าซอมา

การเดินทางกลับเซเหมานนั้นเป็นเวลา นานและเค้รวา เบยก
ฝนไซกแก้ววันเต็ม ๆ ตั้งแต่เช้าจนค่ำ ถ้าไม่เค้ทนอนอึดลม
แล้วเราคงหมทอาลัยทายอยาก เราได้นอนหลับอันและแห้ง แม้
ว่าคืนจขม^{๒๕๖๕}เราคิดถึงบนน เพา พิต และแซม เขาจะทนทุกข

เวทนาเพียงใดโดยปราศจากกะโหลก และมีผ้าผวยจนผืนเดียว
สำหรับปูนอน บัดนี้เราเข้าใจทำไมพ่อทองจึงพูดว่าแม้พวงจะไม่เชื่อ
เลยว่าใครจะพยายามเดินทางในฤดูฝน

เราถึงเซเหมา ๓๐ พฤษภาคม และอีกห้าวันพลเอกไช้
และกฤษณ์จึงมา

ดูชายเห็นทุกขี

“มีข่าวอะไร” เราถามขณะเขายืนตัวหน้าเตาถ่านเล็ก ๆ

ในห้องประชุม

“ไม่มีอะไรที่ ผมนั่นใจ” เขาตอบขมวดคิ้ว “ไม่ใช่แต่
คนสองชาวที่อยู่ใต้เมืองลำ แต่ท่านายทหารจีนบางคนก็กลัวที่สุดที่
เคยเห็น ทุกวันเขาสัณญาค่าง ๆ นา ๆ ว่าจะทำและยอมตาย
สำหรับใต้ที่หลังเขารักยิ่ง แต่เมื่อถึงเวลาก็แปล่าทางสัน ผมนั่งอยู่
จะจับคนหนึ่งซึ่งไม่ยอมออกเดินเพราะฝนตก — ว่ามีเครื่องแบบชุด
เขียวและจะปล่อยขี้ให้เขยอกไม้ไผ่”

“ท่านทำอย่างไรจึงชู้นายทหารจีนได้” ทอมลัดด์ค้นคว้า
ของเราถามโดยเร็ว

“เพราะใต้ที่หลังและพลเอกไช้ ทั้งสองคนให้อำนาจสิทธิขาด
ไว้ ไช้ยอมรับว่าเขาไม่รู้จะทำอย่างไรและว่านายทหารหนุ่ม ๆ
ที่ใต้มาทุกวันนี้ซ่อนแอบอย่างไม่น่าเชื่อ”

“แล้วคุณเองจะจากไปไม่ได้แค่วันนี้” ข้าพเจ้าถาม

“ไม่มีใครไต่ถามจากเคนและเขียนถึงหลายสัปดาห์ เขาไม่มีเครื่องวิทยุ คนสื่อข่าวของโธมัสกำลังเขาไปเองระหว่างเขตอินโดจีน เขาใจว่าจะเขาไปให้แก่เขาคือเมื่อเขาเข้าสยามก็เรียบร้อยแล้ว”

“แต่ทำไมเขาจึงไม่เขาไปเอง” ลีโอดาม

ชายยกไหล่ “อย่าถามผม เขาไปแล้วเมื่อผมไปถึง ผมเดาเอาว่าภายหลังที่เขาออกไปแล้วคงกลับมา และความซัดซังของทหาร ๆ เขาคงคิดว่าไปโดยไม่มีเครื่องวิทยุคงว่าไม่ไปเลย”

“ปลอดภัย”

“ผมพบเขาที่เมืองล่า เขาเขียนนิศ และเพิ่งออกไปเมื่อสองสัปดาห์หนึ่ง แต่เขาไม่ได้คิดที่จะเอาเครื่องวิทยุไปครัยอยู่แล้ว จึงเป็นปัญหาว่ากว่า”

“และแคร์กัยแซล เขาถูกเก็บเครื่องวิทยุด้วยหรือ”

“เปล่า เขาไม่ยอม” ชายพูด เม้มริมปาก “เขายังอยู่ในอินโดจีน — ไม่ไกลจากชายแดน — ที่ค่ายลพพงสวัสดิ์ เขาเขียนกำลังเตรียมเองจะให้เขาล่องแม่น้ำไปกับพ่อค้าเก็บใช้คนหนึ่ง เขาซ่อนเครื่องวิทยุไว้ในกระสอบข้าว ได้มีการซัดซังเพราะหนังสือเดินทางแต่ในที่สุดก็เรียบร้อยแล้ว และเขาไปจรดถึงนครหลวงของแคว้นลาวแล้ว”

๒๕/๐๘/๒๕๖๕
และชาร์ลส์”

“เขาอยู่กันนกับเขาเจ็ว เขาไม่ให้เอาโนลด์ลงไปจนกว่า
เขาจะทราบความเป็นไปของผู้สื่อสารอื่น ๆ” โอลด์จะเป็นผู้ติดต่อ
ต่อทางวิทยุกับเรา ขณะซารลซ์ไปอินโดจีนเพื่อสืบสวนเหตุการณ์
ระหว่างเอาโนลด์อยู่ที่เมืองล่า”

“นั่นไม่ได้อีกแล้วทำไม แต่ก็นว่าไคยง” ชายเจ้า
พวก “แต่ยังมีอะไรอีกในใจท่าน คุณท่านเป็นทุกข์มาก”

“จริง พลเอกไซ้ต้องการเงินสามล้านเหรียญเพื่อ
สร้างสื่อสารทางดินแดนมาใช้”

“สามล้าน” เขาย้ำกระมัง” ทอมระเวยก็ออกมา

“สื่อสารทางดินนอกสายหนึ่ง” ชายเจ้าพูด “เขาก็มอง
แล้วสายหนึ่ง เพราะฉะนั้นเราจึงไคมันแทนที่จะหาทางเข้าทาง
ดิน”

“ผมทราบแล้ว” ชายพูด “แต่พลเอกว่าเขาต้องการ
สายใหญ่กว่าเท่าซึ่งจะมีทุกขณเผลอคล้ายมากกว่า และ” เขาทำ
หน้าเขยว “มีเจ้าหน้าที่มากจนออก”

“ยังกับขายมา” วิคตอร์พูด

“ไซ้ต้องการตั้งร้านตลอดทาง” ชายพูดต่อไป “มัน
จะช่วยซ่อนข้อไขในการลี้ภัยจากเขตหนึ่งไปเขตหนึ่ง และใน
เวลาเดียวกันจะกำบังการส่งเครื่องวิทยุเป็นทอดๆ เขาบอกว่าเงิน
สามล้านเหรียญ จะเป็นเงินนม ซึ่งรัฐบาลจีนจะใช้จ่ายให้ภายหลังสง
คราม”

“แผนการณไช้ไม้ไค้” ข้าพเจ้าพทย์คำ “เราจะเอาเงินจำนวนมากเท่านั้นมาไม้ไค้ สนามขินกินอ่อนเค็มทีแล้วเครื่องขินจากคนมึง จะมาลงเซเหมาะเป็นครังสทท่ายในวันสองวันนต่อไปเราจะไม้ไค้เงินมาจนหน้าแล้ง เราวิทย์อาโนลด์เถอะให้ขอกจกให้ปฏิขิตตามแผนการเค็ม งานของเขาคือทรวงสายม้าไช้ที่มีอยู่แล้วโดยไช้เงินทีเอาไปค้วย เราควรเค็มก่อนพยายามูวั้ง ”

“ถูกแล้ว” จิมพท “ถ้าเราส่งเค็มเข้าสยามทางอินโคจีนไม้สำเร็จ เราไม่ต้องการสายม้าไช้ ถ้าพ่อทงเขาไปไค้กับขินน เพา พท และแฉม เขาจะรวมสายทงสองไวค้วยกัน แล้วจะไค้สมรรถภาพดีกว่ามาก ทั้งไช้ขายกันออกกว่า ”

ข้าพเจ้าแน่ใจว่าพลเอกไช้เสียใจ แต่เขาข้มอย่างทีเขาเคयरขิดตกลงของเรานื่น ๆ ค้อมมาทสายวันพันเอกกฤษธรและลีโอดอกไปนครหลวงของขินนนั้น ลีโอมึงานระเบคทำสายใหม่ในตะวันออกเฉียงใต้ ไม้มีอะไรในเซเหมาะทีชายและพลเอกจะทำไค้ขก เราไค้แต่คอยและหวังชาวทางวิทย์ทีจะส่งมาในวันทีหนะกรวดฎาคมตามตกลงกัน

พันเอกกฤษธร ก่อนจะไป ไค้ดงพนทวิคคผู้สามารถทสคคนหนึ่งในคณะ ให้ทำงานแทนในการควยคมคนไทยขณะเขาไม้อยู่ เรนคิชพรอมทีจะขายเขาทพทใหม่ ทพทนเสียเวลาสร้าง

นานกว่าที่เราจะไว้ เพราะช่างไม้จีนไม่ยอมทำงานในฝน เมื่อฝนตกเขาจะหยุดทำงาน และเขาก็ยังได้หลังคาส่วนที่มุงแล้ว และเล่นการพนันกันด้วยอนับตรีเงินมีค่าใหญ่ ๆ เขามารบกวนข้าพเจ้าบ่อย ๆ จะขอเพิ่มค่าแรงงานโดยอ้างว่าค่าครองชีพแพงขึ้น

เช้าวันหนึ่งกรกฎาคม เราตั้งเครื่องรับในชานาคคตินทก ลงกับเตียง ๆ และพยายามรับ แต่ไม่มีสัญญาณเลย เราฟังทงวันแต่ไม่ทำอะไร ล่องวันรุ่งขึ้นอีกก็ไม่มีโชคขึ้น และค่อย ๆ ไปทุกวันตลอดสัปดาห์ ๆ ละสี่ครั้ง หาสัญญาณสักคืนก็ไม่ มี แล้ววันทีสิบเรารับข่าว แต่ไม่ใช่จากเด็ก ๆ ที่ไปกับพ่อทรมันมาจากชาร์ลชิตชายแดนอินโดจีนซึ่งซุกและน่าตกใจ

แครีและแซลถูกฆ่า จะส่งอีกภายหลัง

ในช่วงต่อมา ชาร์ลชิตอธิบายว่าเขาได้ทราบจากคนข่าวสองทางคือ เงินค่าผันเดือนซึ่งทำงานให้เขา และสื่อสารของพลเอก โไซและโตลด์ เด็กทั้งสองโตลงแม่น้ำโทไปกับพ่อค้าจนถึงปากน้ำซึ่งค่อกับแม่โขงตามแผนการณ์ ครั้งหนึ่งเขาถูกลาดตระเวนฝรั่งเศสตรวจ แต่ผ่านไปได้โดยปราศจากการสงสัย

เมื่อถึงที่ค่อกับแม่โขงนกลางของพ่อค้าออกความเห็นว่าเป็นความเสลาที่จะให้แครีและแซลไปหลวงพระบาง นครหลวงลาว เพราะที่นั่นคนไม่ไกลสยามเขาค้อและยังจะเสี่ยงภัยทุก ๆ วันท้อจากถูกแยบ

หรือฝรั่งเศษจับ เขาอาสาเข้ามาแม่น้ำและฝากกับผู้ใหญ่บ้าน
ซึ่งเขาแน่ใจว่าเชื่อได้

แควและแซลเห็นด้วย และข้ามไปกับหลานพ่อค้าและผู้นำ
ทางคนหนึ่งของไท่หลี่ เขาถูกชักนำแก่ผู้ใหญ่บ้าน แล้วผู้นำทั้งสองก็กลับมาหาพ่อค้า

ก่อนรุ่งสว่าง หน่วยลาดตระเวนชายศึกล้อมบ้าน จับแควและแซลและคน เขาเทกระสอบข้าวออกและพบเครื่องวิทย และยังมีพบเหรียญทองคำ เมื่อเทถึงทั้งสองถูกพาไปในป่า เขารู้สึกตัวว่าจะถูกฆ่า จึงสู้และพยายามหนี แต่สู้ก็ยังไม่ไหว เขาใจว่าเขาถูกฆ่าเพื่อเอาทองคำนั้นด้วย

เหตุการณ์อันนี้โดยประกาศแก่สัตว์ ทน ทว่าสัตว์สารภีกำลังพยายามเขาสยามกับเครื่องวิทย ซาร์ลศพคิดว่าตลอดชายแดนมีแยบพิเฝ้า ซึ่งจะทำให้คนของเราเข้าไปยากขึ้นมาก

ขณะที่ใจความของคำระหีสของซาร์ลศพซึมซาบเข้าในใจเรา เรารู้สึกอีกครั้งว่าเกมที่เราเล่นนั้นคืบชนียงนัก เราจึงคอยฟังวิทยช่วยอาการร้อนรนหนักขึ้น

เขาถูกฝนมาโต้หลายสัปดาห์แล้ว ข้าพเจ้าไปทกระท่อมวิทยวนละสัปดาห์ครั้งตามหัวโหม่งที่จะตกคอกัน และเผื่ออยู่อย่างมีหวังและเคยกับแพทบาง แต่ภายหลังสักครั้งก็ไม่ได้ไป แต่ข้าพเจ้าคอยคอยจนเกิดโรคเคอริเมซ เขากลับมาห้องและเห็นเขาสัน

ด้วย เราไม่พุดถึงเด็กที่หายไปอีก

รู้สึกเหมือนฝนจะไม่รู้จักหยุด ตกทุกวันตลอดกรกฎาคม และสิงหาคม ภูมิประเทศเป็นทะเลโคลน สนามบินมีน้ำสูงสองฟุต และตึกจากเจดีย์เหมือนทะเลสาบ นอกจากเจดีย์มรกตอื่น ๆ อีกเล็กน้อยเท่านั้นที่น่าไม่ท่วม เราไม่ใคร่จะจดหมายตั้งแต่เดือนมิถุนายน

ในระหว่างว่างจากฟังวิทยุ เราใช้เวลาให้หมดไปโดยเล่นโปเกมอนหรือเล่นกับสัตว์เลี้ยง เพศคตกลมหมัสตาซงเราเลี้ยงด้วยนมขวด บันไดเก่าสู่ชั้นบนใหญ่ ๆ และสิ่งกว่าเฮมเมอมีบันไดระโหล่เรา คคสนใหม่หน้าต่างยหัด และมันทำเมื่อไรต้องการเหล่าหรือของารใหญ่อกต คุกรักของมันคือชายเบอกสุนัขตำรวจ ขางทมนหยอกกบสปีคค

สปีคคคนซุกซนและชอบวิ่งราวปากกาหมกซมส์คาคาตของของข้าพเจ้า แล้วเราไปให้เทกไทย มันไม่เอาปากกาออกจนสี่เซมวคาตของซงส่วยกว่า ในเทศสคสปีคคโตเมยสนาตาลตัวเล็กกว่าตงควง หน้าตาซงเครียค

นาย 'น้ำกลว' งเท้า ชอบมาหาเรา แต่เพราะหิดทมมันขยลาคนนอกจากเขนครงคราวเมอเบอชทะอยู่โตพิน มันมาทฬามองคเราลัคควแล้วถหนไป ก่อนทเราจะม่โอกาสทำความคั้นเคยมันไม่ต้องการอะไรกับสุนัขตำรวจสองตัวมัน นอกจาก ยกหัวขึ้นกม

ขณะที่นั่นชนชั้นคนยากคนจนทุกที่ เสื่อเหลืองควใหญ่ ๆ
ก็หิวจืดจนตบเข้ามาในหมู่บ้านเพื่อหาอาหาร คำวั้นหนงภาย
หลังตะวันตกสลักครี เสื่อตวหนึ่งคายเอาเท็กแดง ๆ ไปจากกระ
ทอมที่ปลายเขตคหมู่บ้าน และอีกสปีคาวเทอกตวชะย่าขอทานท
หลังขอยู่ ข้าง ถนน และ กติ ขาซาคก่อนเสียงรียงเรยปวที่จะนำคนมา
ช่วย เราไปช่วยมที่อยู่ข้างนอกในเวลาคาวกตองมีเพื่อนไปช่วยและ
ถอยนกับไฟฉาย

คำวั้นหนงเมื่อฝนเพ็งหยก เราเบ้คหน้าต่างทางหนวลาน
กะเห็นไฟสองดวงในทมตห่างไปไม่เกินหกฟุต ดวงไฟเคลอนท
ไต่ ทเหมือนเข้ามาใกล้แล้วถอยออกไป ทุกคนได้เห็น แต่จิม
เขนคนแรกทรู้ว่าเขนคาลือ ทอมลคชกระโตคไปเอาขันแล้ว
วิ่งไปทลาน แต่ไม่ทัน เราเข้าไปกักพวรอยคินใหญ่ ๆ

รุ่งขนเราจทรบายว่าคนเลียงมายงเสื่อตวนนโต ขณะมัน
กำลังจะเข้ามาทอยู่ในคอกของผี ใหญ่บ้าน มันวคโตเก๊าฟุคสองนว
และเราถ่ายรยกันข้างมัน

เราอยู่กันเรยบ ๆ ห่างจากหมู่บ้าน ฉะนนพลเมืองของ
เซ:หมาและชาวเขารอบ ๆ ไม่ใคร่สังเกตเรา แต่มีสองสังททา
ให้เขาเอาใจใส่

เราหาลคไค้มาเลียงเองเพื่อไม่ตองของของพอควไค้หน้าเลอต
ในเมือง 05/07/2508 พนุอัสามัญและเวียงง่าย แต่ในระหว่างถุกฝน

ไม่มีใครทำอะไรทำ เบนจึงได้ใช้เวลาหลายชั่วโมงเพื่อตกแต่งแก้ไข
 เขาเอาใจใส่ต่อทุก ๆ ตัว บ่อยครั้ง เห็น สัตว์ สำหรับ ประการศึกษาน
 ทำคอไม่มีใฝ่ให้อยู่คล้าย ๆ กับสวนเคนเล่นเล็ก ๆ และทำห้อง
 ให้อนทนทุก ๆ ตัว โดยให้หีบสระเย็บ ๐ และเครื่องระกอบทงแล้ว ครั้น
 พลเมืองไท้เจริญขึ้นถึงกว่าสองร้อย สนวนก็กลายเป็นสิ่งอศักรวย
 ชื่น

เกิดเลื่องลือไปตลอดดงทุ่งนา และบางทีคนพนเมืองดง
 ไหลพากันเดิน ทาง มา ว่า ไก่ผี ที่เหล่านที่เลี้ยงบนเขาอยู่กัน
 อย่างไม่ ไก่ก็รู้สึกเป็นผิดไปช่วย และไม่ยอมนอนนออกจาก
 ในห้องของมันเอง บางทีเกิดกตัญ เพราะออกตัวหนึ่งจำห้องไม่ได้
 เห็นจะเป็นเพราะไม่ได้เขียนเลขทวิ และเขาไปนอนเสียก่อน
 คนพนเมืองที่เดินทางมา ก็กลับไปเล่าให้ฟังต่อไปเรื่องประหลาด
 ต่าง ๆ ของคนขาวและผิวนาตาลที่โตมาที่หุบเขา

อีกสิ่งหนึ่งของคนพนเมืองคือภาพยนครซึ่งเราได้สังเกตเห็น
 ที่ฝนไม่ตก เรามพลมคิดมาข้างเสกน้อย และมีมาเพิ่มเติม
 นาน ๆ ครั้งหนึ่งภายหลังฤดูฝนเมื่อเครื่องบนเขาหรือ ช ๔๗ มาถึง
 เวชเพศได้ส่งมาให้เราหลายม้วนจากหน่วย ๑๐๑ ซึ่งได้มาจาก
 รัชทวอลทกส์เนย์

คนพนเมืองคนเห็นกันมาก เขาตั้งอาปากค้าง 'หมเล็ก ๆ
 สามตัว' 05/08/2565 'กลาสซันบัต' และ 'แมวกบิลูกแกะ' ทำให้เขา

เธอร้องอย่างซอซอใจ เกิดคนใช้บอกเราว่าพลมกิสเนย์คิกิโดนต
มากกว่าอย่างอื่น ยิ่งใหญ่กว่าสวนไม้เลื้อยอีก ชาวชนบทไม่เข้า
ใจเราชาวอเมริกันทำให้สัตว์พวกใดอย่างไร ทั้งที่เขาได้ยินในจอ
วอลทกิสเนย์แห่งฮอลลีวูดโตทำให้เขาเห็นเราเย็นผิวยิ่งใหญ่ยิ่งกว่า
ซ ๔๗ โตทำให้เขาบูชาเรา

จึงวิทย์ว่าเขาต้องการเงิน เบนจึงไปไต่ระหว่างกลางฤดู
ฝนเพื่อเอาไปให้ เขากลับมากายมากกว่ามั่วชวคและโคเคนมา
เกือบตลอดคทาง ทั้งต้องช่วยมาข้ามเขาแทนที่จะเป็นทรงกินขาม
“ถนนลำบากมาก ลุง” เขาพูด “ถ้ามันเหมือนกบที่ ๆ
พวกเราไป ผมไม่เห็นว่าจะลอคไปได้ดีอย่างไร ผมมีคนช่วย
และมีสระเรียงไปมาก แต่ยังมีสัตว์พาหนะไปตรงตรงและผมเอง
ก็เกือบไม่ได้อีก”

รายงานของเขาไม่ทำให้เราใจดีขึ้น

การกักต้อระหว่างเรากับเงินเลียงมี พลทหารและนาย
ทหารซึ่งเราต้องใส่เสื้อลงเป็นลำดับ ภายหลังจากการเดินทางขงเบน
เราได้รับยี่ลจำนวนใหญ่โต ใ้แก้วเคียวที่นายทหารซึ่งคุมพลทหาร
สี่คนซึ่งเสงงมาสัตว์ไทรยประทานราคาสิบดอลลาร์อเมริกัน เรา
คิดคำนวณ แต่ก็ต้องออกให้

วันหนึ่งพันทวีศสังทหารของพันเอกเลียวซึ่งกินค่าจ้างของเรา
แต่เขาไม่ทำงานกว่านายพันเอกของเขาจะลงความเห็นด้วย ค่อ

เมื่อศกกรุงทว พนเอกเลี้ยวกลับโครช เขาว่าทำให้เขาชายหน้า
 ทหารของเขา และระดอนยามทั้งหมตกอนเทียบวันรุ่งขึ้น นอก
 จากเขาจะไว้รับจดหมายขอโทษจากพันตรีตก ก็คไม่ยอมพยายายาม
 คคช่วย ครนออกสยนาทจะเทียบข้าพเจ้าแต่จงจดหมายลงนาย
 พนเอกแจ้งว่าเป็นความผิดทั้งสองฝ่าย ก็คลงนาม แล้ววกเชิญเงิน
 ทั่วหมตกนเลี้ยงคาวนนนเพื่อเป็นเกียรติยศพนเอกเลี้ยว เขามา
 กนทั้งหมตก เมื่อเสร็จงานเงินกคชคไทยและทุกคนส่วยาดจะสร็จริค
 คอวัดดประสังคของสทชาติ

รุ่งขึ้น เขาส่ง ยิลล้า สำหรับค่าอาหารและเครื่องคมเป็นเงินมาก
 มายเกินไป ผู้ส่งยิลลคคือแขกของเราซึ่งถอยญูชใช้จ่ายในการ
 เลียงนน

เรามีความคทนคทนคอกอย่างหนึ่งเมื่อพ่อครวจนเล่นการ พะนิน
 กยช่างไม้หลายคนและโค เงินหมตกกระเขา แล้วหนีไปเห็นอ
 คนของโคให้จับโคในสองวันต่อมาทพเออ แล้วคอกครวนส่งมา
 ทเซเหมา เขาจะถกยิงเขา เพราะโคร ๆ โกรชมาก—ช่างไม้ให้
 ว่าถกโกงและนายทหารอีกคาค.ขาโคเงินใช้มาก ข้าพเจ้าขอ
 คุ้มไว้ โทษขอรับรองความประพฤคของเขาในค่อไป ข้าพเจ้า
 กเห็นแก่ตัวบ้าง เพราะเขาเป็นพ่อครวคนเคียวที่จะทำโคในประ
 เทคจีน ซึ่งเจียวไซรชน ๆ ใหรับประทานเวลาเข้า สำหรับคนไทย
 และจีนน ไซรชนหรือเป็นกอร่วยเท่ากัน แต่ทอหมลคชและ
 ๒. ๒. 05:08/2568

ครั้นวันที่ ๑ กันยายน ก็ออกมาหาข้าพเจ้าในห้อง “ลุง”
 เขาพูดอย่างร้อนรน “เมื่อกันท้องขึงคับการพนันเอกเดี่ยวผมพบ
 คนไทยคนหนึ่งซึ่งได้หนีมาจากสยามและเพิ่งมาถึง เขาผ่านเขียง
 ตงในพระม่าและบอกผมว่าผู้บังคับการตำรวจคนนั้นชื่อพิชิต พิชิต
 คนนี้เคยเป็นครูผมในโรงเรียนนายร้อยตำรวจที่กรุงเทพฯ ก่อนผม
 ไปสหรัฐ ผมแน่ใจว่าถ้าผมไปถึงเขาได้เขาจะช่วยเหลือ เรา
 เห็นเห็นอย่างไร”

“ยังอีกเดือนหนึ่งจึงจะหมดฤดูฝน ลุง” ข้าพเจ้าคัดค้าน
 “ล่าน่ากำลังเต็มปรี่”

“ผมทำไต่ก็ข้ายคำ” เขาไม่ยอม “และรถก็โตข้อม
 แข็งแรงมาจากหมู่บ้านตัวหนึ่งแล้ว เขาไปกับผมก็ได้ ถ้าท่าน
 ยอม”

ขณะข้าพเจ้านิ่งคิดอยู่ ก็ผิดพลาดไป “คนของเราหายไป
 หมด แม้จกก็หายไปตั้งสองสัปดาห์กว่าแล้ว”

“จกบอกว่าจะไปคิให้อาโนตค์ออกไป ฉะนั้นเขาจึงไม่มีข่าว
 ระวังทางอากาศ” ข้าพเจ้าตอบอย่างระมัดระวังใจ เพราะข้าพเจ้า
 เองก็ไม่แน่ใจในคำอธิบายนั้น

“ลุง” ก็ผิดพลาดไป “อย่าหลอกตัวเราเอง ทำที่เช่น
 มาจนบัดนี้ สื่อสารของเรายังไม่มีข่าวอะไรเลย ถ้าไม่มีใครคิด
 ต่อมาในเร็ว ๆ นี้ เราก็จะถูกเรียกกลับวอชิงตัน เงินอีกสองสาม

คอลลาทต้องใช้จ่ายในการเดินทางของผมอาจตกต้นคอ”

ขณะนั้นจิมเข้ามา ข้าพเจ้าจึงเดินไปหาเขา

“เรามีแต่ไก่หรือเสือดาว” เขาพูด “ก็คุณกลัวไปเราก็

มีสระเขียง พาหนะ และเงินให้”

ข้าพเจ้าเห็นด้วย แล้วก็ค้อออกไปบอกข่าวแก่เอก”

“จิม” ข้าพเจ้าพูดอย่างสลดใจ “ท่านรู้ไหมว่าอีกสาม

เดือนจะครบสองขบวนแต่เราเริ่มงาน และขบวนเราไปได้แค่ไหน”

บทที่ ๑๖

“ในชีวิตคนเราถ้ามีขณะเดียวที่มีค่าเพียงพอ ชีวิตนั้นก็
นับว่าเช่นชีวิตที่โตได้ ไปด้วยดี” เขาตอบสรุปความ จิมเป็น
นายทหารไทยคนเดียวที่พูดอย่างที่เขาพูดว่า ชาวตะวันตกออก
ตัวจะพูด เขามาจากตระกูลนายธนาคารใหญ่ตระกูลหนึ่งของ
สยาม และบรรพบุรุษของเขาจะหาทายาทที่ตกเกื้อยไม่มีขอบพ้อง
เลยเหมือนเขาไม่ได้ออกแล้ว

จิมและเอกรวบรวมขึ้นสู่ระเบียงสำหรับพอหนึ่งเดือน และ
พร้อมที่จะออกไปภายหลังอาหารเช้า ขณะเขาขึ้นมาและเริ่ม
ลงไปตามทางที่เป็นโคลนดิน และฝนกำลังสาดใส่ฝนและหมวก
เหล็ก เขาพบว่า นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของเรา

ภายหลังเราไปแล้ว ฝนหยุดตกสองสามวัน พนักินแห่งพอ
ที่เราจะออกไปข้างนอกได้ ย้ายวันหนึ่งเมื่อเบนและเขาเข้าไป
มาและกลับมามีค่าย ก็ได้อินเสียงกระโถน

“ไปรษณีย์ ไปรษณีย์ เร็ว ดง ท่านมีจดหมายหกละฉบับ”

ได้มีคน มา จาก คน มิ่ง ชั่ง ถือ สาร รัง การ สำหรับ พัน เอก เดียว
และเขาได้เอาจดหมายส่วนตัวของ รามาด้วย

“ทีไหน ทีไหน” เบนตะโกน เขาได้กระโดดจากหลังม้า และกำลังวิ่ง

เบนรักลีซิลล์ภรรยาอเมริกัน ด้วยความสนเท่ห์ที่ทหาวกใน ชาวตะวันตก คนไทยอื่น ๆ รู้สึกว่าภรรยาจะต้องเป็นมารดา ที่แสนดี และไม่ถามเมื่อสามีกลับคำ ๆ แต่เบนเป็นชายหัวใจ เดียว ขณะเพื่อน ๆ สนทนากันกับการสมาคมก็หญิงในย่านามา คัดค้านหรือคนมึง เบนอยู่เขียนจดหมายขยควาวลงลีซิลล์ เพราะ เขาพเจ้ามีหน้าที่ตรวจจดหมาย จึงรู้ว่าเขาแสดงความรักมาก มาบเพียงไร

เขาพเจ้าอยู่ข้างหลังเบน เมื่อจุม ซึ่งเป็นผู้ทำการแทนเจ้าหน้า ที่ไปรษณีย์ หยิบจดหมายฉบับหนึ่งจากกองที่กระวายอยู่บน โต๊ะไฟ แล้วส่งให้เบน

“ฉบับเดียวหรือ อื่น ๆ ละ” แล้วเขาพูดเบา ๆ “ข้าพเจ้า เกือบไม่ได้อ่าน “ต้องมิดอก”

“เสียใจ มีเท่านั้น”

เบนเปิดจดหมายอันมีค่าซ่า ๆ ประหนึ่งมีความสุขขยขิมผล ของที่ใดถูกมือภรรยาทรกของเขาแล้ว

เขาอ่านจบในในชาติเดียว กระตาคเขียนหน้าเคียวตกจาก มือ และเขามองที่เขาพเจ้าประหนึ่งเคชานกำลังคิดสินประหารชีวิต

“ลีซิลล์มิดอกมเสียแล้ว” เขาพคคะกุกตะกัก “เขา

ของการหย่า และกำลังส่งเงินหมั้นมาให้คนมาหมั้น” เขางุนงงอย่าง
น่าสงสาร

“เงิน” เขาร้อง “ผมไม่หย่าอะไรกับเงิน- ผมต้องการ
ดิลลิดเท่านั้น” เขาสะอื้น

“เขารักดิลลิดมากเกินไป” คอคเตอร์บอพบท
เราไม่รู้จะปล่อยว่าอย่างไร จึงเดินออกห่างและปลอบเขา
เศร้าไว้ได้กอบกู้ผู้เดียว

ขณะนั้นกลิ้งจากหม้ายบ้านมาขอขาคอคเตอร์บอพบท เขาจึงขอ
เบนให้ช่วยจ่าย เราคือใจที่เบนมีอะไรทำให้ใจพวพนอยู่กับสิ่งอัน
ความเศร้าของเขาทำให้เราทุกคนสลดใจ

เมฆฝนได้ผ่านไป และเราพบแคตถึงหกวัน หยเขาได้
เราเป็นไฮอัยามเขาไฟ และสนามบินแห่งนครองดังได้

ยังมีและ ๆ อีกสองสามแห่ง แต่ผมจะไม่แปลกใจถ้า
มีเครื่องบินมาลงพร้อม ๆ ทดมลึกซึ้งพท เมื่อเขากลับมากับดวง
ส่องทั่วและเข็ดหลายตัวสำหรับอาหารค่ำ

เวลาสามนาฬิกาบ่ายวันที่ ๑๒ กันยายน เราไต่บนเสียงเครื่อง
บนเหนือศีรษะ และเห็นซี ๔๗ วนลง ต่อมาสองสามนาทาทิศพท
ก็วิ่งมาจากสนามบิน และข้าพเจ้าไต่บนเสียงคืน ๆ “พันตรีสมิธ
ครับ”

“05/08/2565” ข้าพเจ้าตอบ พยายามนั่งลงเจ้าขอเสียง

“ นพลเอกโคโนแวน ”

ข้าพเจ้าประหลาดใจมากและกำลังพยายามตั้งสติกับพอดเดียว
ปลายโน้ตสารภาพมา “ เกลต๋อ นจอนนเรสส์ ”

“ มาทำไมในแถบนี้ ” ข้าพเจ้าถาม

“ แล้วจะเล่า ” เขาพูด “ ประเด็นขึ้นมา ”

สักครู่ก็เห็นจอนนกับนายเรืออากาศโทอีกสองนายเข้ามาใน
ค่าย ทุกคนออกไปประชุมที่ศูนย์คหกรรมชนบทใหม่ที่นายเรือโท
คนหนึ่ง และตั้งต้นคนในผลลอัน ๆ ของเขา

“ ไม่มีไซคคอกเพื่อนเล็ก ๆ ถ้าเช่นเมื่อสองสามสัปดาห์
มาแล้วเราจะทำได้กว่า ” นายเรืออากาศพูด “ เราคงใช้เจ้าโค
ท ๑๐๑ ”

“ มีนายใหม่ ” จอนนถามภายหลังการชักนำ

“ ผลยวทเคียว ” ข้าพเจ้าพูด แล้วขมื่อไปที่กระท่อมไม้ไผ่ ๆ

“ กล้าใส่ารอนเต็มแล้วท่านก็เข้าไปได้ มันไหลอยู่นาทีเคียวเท่า
นั้นนะ เราพมใจมาก เมื่อสงครามแล้วผมก็คิดจะให้ใบสทธิแก่สภาพ
บรรยสองคนอะเขอครอมขและพทช ถ้าเขาต้องการ โดยไม่คิดค่า
บวชการ ”

อีกครู่หนึ่งจอห์นซึ่งพมพวงวมาเซ็คควณใหญ่ กำลังมุ่ง
ไปที่ผกบว ข้าพเจ้าก็อยุ่ที่ประตู และเห็นเทคคอกออกจากย่านของ
มนแล้วเดินเตาะแตะตามจอนนไปงอย ๆ เทคคคคงตกใจสัคว

ใหญ่ที่แต่งตัวประหลาดนั้น พอจอนนหยตหน้ากระต๋อม หมก
ไปทันและกอดขยั้นเธอเขา ก่อนที่ซาฟเจ้าจะทรนร้องบอกให้รีตัว
จอนนเหลียวมาพบหน้าชนรูงรังห่างไปนิ้วฟุตเท่านั้น เขาของตง
นใคร ๆ วิ่งมาท เทตคักใจก็ปล้ชอบเขา แล้ววิ่งกลับไปกระก

“ผมได้เห็นทุกอย่างแล้ว” จอนนพด “เซคเหิงออกหนา
ผาก “ทำไมไม่บอกเสียก่อนว่ามีสวนสัตว์ทุกขณะนี้”

ขณะเรานั่งอยู่ในห้องนั่งเล่นฝาไม้สน เด็กคนใช้พนเมือง
เข้ามาบอกว่า “อาหารพร้อมแล้ว” เป็นภาษาอังกฤษถกต้อง
แขกของเขาทักใจมากและเมื่อเรานั่งโต๊ะในอีกห้องที่ติดคอกันแล้ว
เขาพคอกด้วยสำเนียงชติ “ท่านประสงค์จะเบียง K หรือ C”

นายเรืออากาศคนหนึ่งพดว่า “ขอข้าวเถะ”
คนใช้ทำหน้าที่น

“อย่าถามเขามากเกินไป” ซ่าฟเจ้าพท “อังกฤษของเขา
หมดพงแล้ว ผลของความพยายามอย่างหนักตงหกเดือน”

ภายหลังอาหาร จอนนถามว่า - “เราจะไปพทกันตสองท้อ
ตสองที่ไหนไต้ นิค”

เราจึงเดินไปทางเขา แล้วเขาหันหน้ามาพท “ผมจะพทตรง
ไปตรงมา นิค ความจริงคืออชิงตันจวนจะหมดหวังที่จะไต้ข้าว
จากเท็กของท่าน สองคนแรกก็ตายเสียแล้ว และคนอื่น ๆ ก็คง
จะประสพเช่นเดียวกัน กองทัพยกหวัง โอ เอส เอส ให้ส่งข้าว

จากสยามแต่ไม่ได้ขยับเลย ผมถูกส่งมานเพื่อชอกของพลท ๕๓
 ของจีนให้ช่วย คิก ต่อก๊กกองทัพไทยเพื่อให้เราเข้าไปหาและขอให้
 เขางดการกระทำใด ๆ โดยคิกสินบนเขา

ข้าพเจ้าก็ใจทมิฬแล้ว โอ เอส เอส ได้ปล่อยให้ข้าพเจ้า
 กระทำกรตามใจชอบ เลื่อนยศให้สองครั้งและสนับสนุนทุกอย่าง
 ที่ร้องขอ แต่ข้าพเจ้าก็ทำให้เขาผิดหวัง ซึ่งหมายความว่า
 ข้าพเจ้าได้เปลืองเวลาไปเปล่า ๆ สองปี ถึงรายที่สุดคือ ชีวิต
 สองชีวิตได้สูญไป และบางทียังจะอีกหลายชีวิต เพื่อกิจการซึ่ง
 ในที่สุดก็ล้มเหลว

“ผมรู้ว่าท่านได้พยายามเต็มที่ นิค” จอนนพทขณะเรา
 เกินกลับมามีค่าย “แต่เราจะละเลยไม่ลองทุกทางไม่ได้” แล้ว
 เขาคือโดยเร็ว “บางทีสื่อสารของท่านอาจจะส่งข่าวมาภายใน
 สองสามวันก็ได้ และท่านก็ยังจะไต่หาทางของท่านต่อไป”

อีกหกวัน จอนน ก็มึนงงนอีกสองคนนั้นจากไป อากาศ
 ระหว่างหกวันนั้นไม่คี่ เขาจึงได้ติดอยู่ที่นั่น ระหว่างนั้นนิกและ
 วิคตอร์ได้พยายามแล้วว่าพันครึ่งเพื่อติดต่อกับ เพา ยันนพท และ
 แซม เราไม่ได้ยินจากใครเลย จนชนคิกและเอกก็หายเงิบ
 ไป เราท้อใจและทอทอาลัยว่ากิจของเราไม่สำเร็จแน่ และคิด
 ว่าอาจจะถูกเรียกกลับวอชิงตันวันใดก็ได้

คืนวันที่ ๕ ตุลาคม เรากำลังเล่นไปกอล์ฟที่เชียงใหม่
เป็นครั้งที่หนึ่งหมื่นอย่างน้อย เวลานั้นราว ๘.๓๐ นาฬิกา ข้าพเจ้า
กำลังถือสกีเดี่ยวเรียงแถมเป็นครั้งแรกในชีวิต ประทศเป็ทออก
โดยแรง และนึกเข้ามา ทั่วเข็ยกโซกเพราะวิ่งผ่าฝนมาจากกระ
ท่อมวิทย์

“เราไต่แล้ว” เขาร้อง “ต่อไต่ วิตตอร์จับเด็ก ๆ เมื่อ
ทำนาตนเอง เทียวนั้นก็ยังส่งอยู่”

ขณะที่หนึ่งเรางนงจนพทไม่ออก แล้วประหนึ่งเป็นคน ๆ
เดียวกัน ทั้งหมทกระโดดจากโต๊ะ โยนไฟและเข็ยกกระจายบนพน
และออกวิ่งไปยังกระท่อมวิทย์ ขณะนั้นฝนตกหนักและฟ้าคะนอง
แปดขยปลาย แต่ไม่มีใครนึกถึงเสื้อฝน มีอยู่แห่งเดียวที่เรา
ทุกคนต้องใส่ คือกระท่อมวิทย์

วิตตอร์เงยหน้าขึ้น เมื่อเรากระโจนเข้าไป พอข้าพเจ้าเรา
ตาเขา ก็ถึงปากกาหมึกซึมของข้าพเจ้าออกมาและเคาะมัน เขา
เข้าใจความหมายและขม ข้าพเจ้าได้สัญญาจะให้ปากกาทอง
ปากเกอร์แบบ ๕๑ แก้วที่รับข่าวได้คนแรก และซองบุหรี่ทองแก่
ผู้ส่งคนแรก

นี่คือผมให้หยยเครื่องฟงสองหรือเครื่องหนึ่ง และเขาใส่
เครื่องที่สาม บัดนี้เครื่องรับทั้งสามกำลังมงานมาก

๐5/08/2565 แต่ ผม และวิตตอร์ทุกคนสามารถจดสขห่าถึงสขแปคคำต่อ

นาท ยามเคราะห์ เผอิญเป็นขณะมีกระแสไฟฟ้ายันม้วนใน
 อากาศ การรียากที่สุดที่เราเคยคงแต่อยู่เซเหมา เสียเงเคาะ
 แดก แดก แดก ให้ออกออกขรทไม่ไต่บินช้าแล้วช้าอีก แด้แล้ว
 หม้ออักษรก็ค่อย ๆ กระจายชนบนกระตาด คำ ซึ่งประกอบด้วย
 อักษรห้าตัวทุก ๆ คำ เकिनผ่านกระตาดเขียนประจกกองทัพกำลัง
 รุก อะไรไม่เคยคิดเหมือนอักษรทเพิ่มจนทุกทเหล่านี้

ผู้สือข่าวของเราใช้รหัสลับซับซ้อนกันมาก ซึ่งคงใช้ความจำ
 เป็นสำคัญ

“ หม้ออินทรายอยู่ที่คนข่าวหรือไม่ ” ข้าพเจ้าถามแพท

“ ผมไม่ทราบ ” เขาตอบ “ นิคคนเก็บเว้านนรีหม้อลับ
 สำหรับคนหนึ่ง ๆ เราจะไต่ฟังต่อไปอีกสักครู่เท่านั้น เขาคุย
 เหมือนจวนจระบ ”

‘ หม้ออินทราย ’ คือตัวอักษรประกอบซึ่งคนใดให้ไว้กับผู้สือ
 ข่าวทุกคน เมื่อนำหน้าข่าวก็หมายความว่าเขาอยู่ในมือสือทและ
 ใ้ไ้เผยตำแหน่งของถานรบตั้ง และททการอยู่บนนทโดยดกมขย
 อยู่ในสายคาส์ตรู ชาวตะวันตกไม่เห็นด้วยกับความคิด ‘ เสือป่า ’
 ทว่าคนดกทรมานจะไม่ยอมขมขลอะไรก็ไ้ เขาอาจจะประจันหน้า
 กับแนวยิงเข้าและไม่บอกไ้ แต่เขาคิดว่าวิธีทรมานของแ้พ
 ระคงทำให้พทคนไ้ ผู้สือข่าวของเราไ้เตรียมสำหรับเหตุการณ
 นทอาจเกิดขมไ้

นึกวางหูฟังและลุกขึ้น ยังจะต้องแปลรหัส ขณะที่เรา
ยังไม่รู้ว่าคนของเราเป็นอย่างไร

“มีหม้ออินทราขายนำหรือไม่” แพ้ถาม

“เปล่า” นิคตอบ “ขอใ้พระเจ้าที่ไม่มี อย่างน้อยเขา
ไม่อยู่ในอินทราขาย”

“ใครกำลังส่งข่าว นิค” ข้าพเจ้าถาม

“เพา” เขาตอบ “ยังมีอีก”

เขาส่งข่าวสั้นให้จิมแปล แล้วกลับไปฟังต่อ จิมแปลเสร็จ
ในราวสิบนาทึ่ มันตั้งคนโดยกล่าวว่่าเด็กทั้งสี่ไม่มีภัย แล้ว
บอกว่าแครและแซลได้เสียชีวิตเป็นการแน่นอน แอ้กำลังกวต
ชนที่ชายแดน และลาถกระทรวงเงินชั้นในเขตที่ทไม่เคยทำ พวก
เราต้องหลบจากทางที่ทางมากอยู่แล้วเขาทางบ่า ไม่ช้าสี่เบียงก
หมด และบางครั้งก็ตองกินผลไม้และรากไม้ข่า ทงหาคนเข้
เข้ในมลาเวีย และแซมมีเข้นยคเกอิชตาย เขาเดินทางแปดสิย
เจ็ดวันงถึงเขตคไทย

แต่เคราะห์ก็ทข่าวว่่าสื่อสารกยเครองวิทย์กำลังพยายามขาม
ชายแดน ไม่ถึงแต่แอ้พเท่านั้น แต่ถึงที่ไตคินไทยด้วย ซึ่งมี
สมาชิกซอสตยคัมแอ้พหาคนต่อหนึ่งคน ทชายแดน ในที่สุด
ขณะขามเขตคแดน เด็กซอเราักตกไตคินจึยไปลึบ ๆ เขวขอก
ว่่าพลเอกอกคึยเป็นเบอรส์องของไตคิน ผู้สื่อข่าวถูกนำไปกรุงเทพ

05/08/2555

โดยเร็ว และ เชื้อหรือไม้กักตม เขากำลังส่งข่าวที่เรากำลังรั้งอยู่
 นจากกองบัญชาการตำรวจในกรุงเทพ!

ในที่สุดเราก็ติดต่อทางอากาศได้ จิมพูดถนัดขึ้นเวลาน่า
 คอย เราจะติดต่อกันไต่เรื่อย ๆ ไป ภายในหนึ่งชั่วโมงข่าว
 ถูกส่งต่อไปคนมิง เกลลิ่ง ริงกิง แคนท และวอลซิงตัน ขาดภารกิจ
 ไทยแลนด์ สองแสนสองหมื่นตารางไมล์ไม่เป็นจุดมืดสำหรับข่าวต่อ
 ไปแล้ว ได้มีโคมไฟจุกขึ้นในนครหลวงของสยามกว่าห้าร้อยไมล์
 ไปทางใต้ และเรารู้ว่ามีแสงสว่างขึ้นทุกที่จนเสิร์ฟสงคราม
 และอิสระภาพไปกลับมา

คนวนนูนไม่มีใครทสตันหลายเลย จนชนเทศกก็เข็นโรค
 คัดคอกันเด่นควยและมีส่วนในการรณรงค์ จนเมื่อมันโตเต็มเหล่า
 ชาวเขาไปหลายชาม จึงล้มหลกกันอนหงายหน้าหีบเสียง กอดกเท่า
 หน้าไว้กบท่อง และล้มตาข้างเดียว เพื่อชมชีวิตในโลกอันพิศดาร

บทที่ ๑๗

เรายังไม่วายคนไหน เมื่อพ่อตงก็สาส์นหารยกกลับมาจากชายแดนไทย หมวกยอดทศกัณฐ์คนต่างชน ๆ ลง ๆ มาตามทางเป็นทศนระที่เราต้องการรับรองมากที่สุด

“ท่านได้ข่าวจากเด็ก ๆ แล้วหรือยัง เขาทำสำเนาใหม่” เป็นคำแรกที่พอกกล่าว ขณะเรารุ่งออกไปรับเขาทั้งสอง

เขาคก็ใจมากที่ทราบว่าเราได้รับข่าวแล้ว

“ผมเป็นห่วงเขามากเหลือเกิน” เขาพูด ขณะเราห้อมล้อมเขาเข้าไปในห้องพักและเอากาแฟร้อนมาให้ เขาคก็เห็นอหยมคแรง

“เด็ก ๆ ได้บอกเราว่าท่านเจ็บมาก” ข้าพเจ้าพูด

“เราเจ็บเช่นมลาเวียกันทุกคน” พ่อพูด “แชนมมเป็นยดมากและเราให้ซลฟากวอานคนดิงหกลีบเจดเมคิงทเลา ผมเห็นเขายอย่างร้ายดิงดิงเทาดอกและตองดิงออก”

“เรา แปลกใจ มากที่มึนเปพคตรวจตราทางเหนือประเทศไทยขึ้นมาไกล” ข้าพเจ้าพูด

05/08/2025 “ผมเป็นหุ้สุดคเนมไทยแต่ผมเขพยนอยู่ด้วย” เขาคก็บวช

“ซึ่งทำให้เราไม่สามารถใช้ทางแคบพระมา เราต้องเลี้ยวไปทาง
กระพุงของยอนันโทและเข้าอินโตะจันทัน ยัสสวณภายหลัง
วันกำหนดที่เราคิดว่าเราจะไต่ผานพนคนแคบของพระมาแล้ว เรา
ก็ยังอยู่ในจัน”

“ท่านคงประสพโชคร้ายย่อย ๆ” เอกเห็นอกเห็นใจ เอก
เฟ่งกลั้มมาเซ่เหมากบักค เมอพยายามพยพิชิตไม่สำเร็จ

“ท่านเพิ่งได้ฟังครั้งเดียว ในช่วงแรกของการเดินทางบน
กลหลังหยากระบอกหนึ่งจากกระบุงที่ซำรต เราไม่รู้จนพระชาติตย
คกคิน ฉะนรุ่งชนเราจึงขอนกลบและมองหาคลลิตวณ ก็ไม่พบ
ค้อไปอีกหน้อยมาตั้นตะหม่อหุงคัม แตกแตรคกมึงททางไว้นอน
คินน

“พระเจ้า” นิคพท “กลางคืนท่านคงเคือกร้อนแยะเพราะ
ไม่มีมุ้ง”

“ถึงกลางวันที่ไม่ใช่ฝนตก ทางเดินกลายเป็นลำธาร เรา
ค้องหยกย่อย ๆ เพื่อทำแพไม้ไผ่ข้าม เราต้องเอาของบันทกออก
จากหลังสัตว์และให้มันว่ายน้ำไปเอง ครองหน่งมาของบนนจะจม
น้ำและกำลังตะกยเคมคิ ยันนค้องลงไปช่วย เขาจับชนค้อมัน
และคึงมันมาชนผ่งไท”

“ผมหวังว่ามาตัวนจะรู้สึกกับคุณ” วิคเคอ์พท
“๕ ๐5/08/2565
ก็เข็นของประหลาดมาก — มันดูเหมือนจะรู้สึกเหมือนอื่น กัน

เพราะตรงแต่กันแมวมันไม่มีใครกวนใจเหมือนตัวอื่น ๆ มีท่าทาง ๆ คอยแต่จะลื่นออกจากทาง ขวงกวีโกลดลงเขาไปครึ่งทาง เราต้องช่วยกันฉุดและทันกลับขึ้นมา ”

พ่อทองจิบกาแฟ “ ค่อยมามีท่าค้อยสงบลร ” เขาพูดต่อไป “ เราต้องป่นฝนลงไปในช่วงสองเท่าที่เคย มันจึงมีกำลังทำงานในวันต่อไปได้ ”

“ ท่านพบเจ้าหน้าที่บางใหม่ ” วิคเตอร์ถาม

“ ครีบี เราพบ ” พ่อทองตอบ “ โดยจะเพาะในอินโดจีน ที่มวงซึ่งก็จวนเจียนตเคยว ผู้ใหญ่บ้านเป็นคนถือคิดว่าเขาเป็นคนสำคัญและอยากหรืออยากเห็น เวลาเย็นวันหนึ่ง ขณะผมกำลังไปอาบน้ำและปลดอับให้เด็กสคนนกับศาสนาจารย์คองของชาย ผู้ใหญ่บ้านเขาไปทะเลพาและบนัน และซกระยงท มีทวยซงเวลานนชดอยู่ ‘ มีอะไรในนั้น ’ เขาถาม เกิดทงสองค้อยตามเทเตรียมกินไว้ ไปรตตามคนแก่คนนั้น เขาจะขยอกท่าน ”

“ ผมกลับมาพอกี และผู้ใหญ่นบ้านก็ถามผม

“ ผมทำงานกับรัฐบาลฝรั่งเศส กำลังร้นำสระเบยงไปให้คคคยข้างห้วยชวย ’ ผมพูด ทำใจเย็น ผมทราญแล้วว่าผู้ใหญ่นบ้านทุกคนได้รบคำสั่งให้รายงานแม่อมีใครผ่านหม่บ้าน ผมจึงพูดต่อไปว่า ‘ ท่านคองแห่งกบฝรั่งเศสทนทว่าเรามาทน ถึงแม่วาทททำการวอเทอยู่ธอริแล้ว มันเช่นกฎทเขลาสักหน้อย สงสารท่าน

จะท่องเที่ยวทางตรงส่วน — ไปสองวันมาสองวัน — แต่ท่านต้องทำตามคำสั่ง”

“แล้วเขารายงานไปหรือเปล่า” วิคเตอร์ถาม

“ก็เปล่า” พ่อตอบ “เขาคงคิดว่าทำไมเขาจะต้องเดินทางส่วนไปออกฝรั่งเศษซึ่งรู้มาแล้ว เขาเห็นด้วยกับผมและเดินออกไปไม่ถามถึงตุง ๆ ที่เรามีอีก

“เราหลบเจ้าหน้าที่และลดความเร็วในโรงยักกว่าหาอาหารรายประทาน” พ่อพูดต่อไป “เราพบว่าเมื่อเข้าไปในอินโดจีนแล้วกะตาคพแอสตรูไม่มีค่า มันอาจเป็นประโยชน์บ้างในนครแต่ไม่ใช่ในป่า และในเขตคนจนของเราต้องผ่านชาวพนเมืองไม่เคยค้าด้วยทอง ฉะนั้นเราจึงต้องเขย่าเข็มเขยผาและเข็มกลัดแลกเอาข้าว — และ ขอความช่วยเหลือ จาก ญาติของศาสนาจารย์ด้วย”

“ผมไม่ทราบว่าเขามีญาติในแถบนั้น” ชาวเจ้าพ่อตอบโดยประหลาดใจ

“ผมเองก็ไม่ทราบ” พ่อตอบ “แต่เขาหาพบ ครอบครัวยุคต่างไกลนั้นคงต้องจำบรรพบุรุษของตนไว้ในใจ เพราะไม่มีจกเป็นอักษรให้ทบทวนไว้ สกลของ เขาเก่าแก่มาจนเด็ก ๆ ต้องเสียเวลามากที่ท่องให้ขึ้นใจ เขารักศาสนาสืบสกลเป็นความลับ ถ้าผู้ใดว่าสลายสกลของเขาไปก็ถูกต้อง คำลึกลับว่าเป็นสมาชิก

ของครอบครัวนั้น และมีสิทธิ์เรียกร้องทรัพย์สินใดส่วนหนึ่ง ข้อ
 สำคัญมีอยู่ว่าเราทุกคนมาจากต้นตระกูลเดิมคนเดียวกัน ฉะนั้น
 ผู้ที่สืบทอดวงศ์ตระกูลกลับไปไหนก็ได้ไกล ก็คงจะพบบ่อยๆว่าคน
 ไต่คนหนึ่งที่เข็นคนเดียวกันก็ขี้ของผู้อื่น สาสนาจารย์มีความจำ
 กั๋ง และพอเราไม่มีอะไรกินนอกจากกล้วย เขาก็ไปไล่สายลับ
 สกกลขอมเขาจนพบญาติ ช่งยั่นก็ให้ไก่สองตัว และข้าว

“แต่ทองคำมีราคาในตลาดนี่” พ่อทงพูดต่อไป “วัน
 สิ้นเดือนมิถุนายน เราถึงหมู่บ้านเซิน ทนเราพบพี่น้องสคนช่ง
 ี่รวบรวมมาจากการค้าขายของเดือนที่เดินทางผ่านจีน ผมเอา
 โทลาทองสองอันให้เขาตรวจดู เขาทดสอบด้วยกรดและตีไฟมาก
 ที่เห็นมันเข้มทองบริสุทธิ์กว่าแหวนทองคำที่เขาสวม เขาให้
 เงินพันแอสโตรอัน โดจินห้าสิบลูกหนึ่งโกลา ดังนั้นอาหารของเรา
 จึงมีมากไปชั่วคราว

“เราถึงหมู่บ้านไต้ซ่งเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม” เขาพูดต่อ
 ไป “และพยายามศึกษากฎทางวิทยกับท่าน มันกำลังเป็นเวลา
 เหมาะ เพราะผู้ช่วยไม่อยู่ เขาไปเพาะปลูก และมีหญิงหลาย
 คนกำลังทำงานอยู่นอกบ้าน บันและแซมตงเครื่องขึ้นในบ้านๆ
 หนึ่งซึ่งมีแต่เด็กเล็ก ๆ วิ่งเล่นอยู่ เขาพยายามอยู่เกือบสองชั่ว
 โมงก็ยกทอกไม้โต ^{05/08/2565} ที่สามกรกฎาคมลงอีกครึ่งและไต่ขึ้นท่าน

ค่อย ๆ สักครู่ก็เบียดหายไป ต่อมาเราก็พยายามอีกหลายครั้ง
แต่ไม่ได้ยิน”

“น่าท้อใจจริง ๆ” นิคพูด

“ครีวี่ เราใจคอไม่ตักกันหมด ความลำบากได้ทำให้เรา
เห็นเจตนาของอย่างอื่น เราต้องย้อนกลับทางเก่าบ่อย ๆ และบาง
ทีต้องวอกวนเพื่อเลี่ยงแป๊ะหรือฝรั่งเศษที่เขินสักร หรือไม่ถนัดคนพ
เมือง เราผจญความลำบากไปจนวันกลายเป็นสัปดาห์ สัปดาห์
เป็นเดือน และเมื่อเราถึงชายแดนไทยเรารู้สึกเหมือนฝันร้าย
ชดระดมลาเด็ก ๆ นั้นเราเหมือนคนตายมากกว่าอยู่”

ในวันต่อ ๆ มา จิตใจของในค่ายกระตือรือร้นขึ้นประหนึ่ง
ถูกต้องของไฟฟ้า กระแสไฟไหลไปยังคนรัวไซ ซึ่งยอมบ่งผ่อง
ไสและทำงานอย่างไม่เคยทำมาก่อน เฮเลนร้องเพลงชดระซัก
ผ้า แม้สัปดาห์ก็สักขรรยอากาศที่เปลี่ยนแปลงไปใหม่ และหยุดชะโหมย
กด้วยของแอนตัวเนททเมยมน

ข่าวมาเรื่อย ๆ ก่อนเวลากำหนด — โคอีสมาเยี่ยมวันละห้า
ครั้ง พอเรารับระหัดจิมก็บ่จหนักแปล และภายในสองสาม
นาทีก็นึกและวิคตอริกส่งต่อไปในอากาศยังคนมิง แคนกี และหน้อย
โอ เอส เอส ๑๐๑ ซึ่งบักนีอยู่ในพะม่า

๗ ตุลาคม สองวันภายหลังการติดต่อกันได้ครั้งแรก เพาได้
บอกจุดสำหรับขอมยทาง ๆ บักนีกำลังทหารของแป๊ะก็ได้ทราบ

มีข่าวมาว่าสถานอุดมศึกษาศาสตร์ไทยคงเงินทั่วประเทศไทยแล้วและ
ในไม่ช้าจะได้ส่งรายงานอากาศ

ถึงแม้ว่าเพาโตทราวยเซอร์สองของไทยโดยแล้วว่าเป็นพล
เอกอัครราชทูต ซึ่งเราโดยให้โดยว่า 'เขตต์' เขาไม่เคยบอกชื่อเซอร์
หนึ่งจนต่อมาราวหนึ่งสัปดาห์ เมื่อเด็ก ๆ โดยทราวยกตใจกันมาก
เพราะเซอร์หนึ่งคือหลวงประคิมจุมนักรม อายุสี่สิบสี่ พะเขยของ
อาโนลต์ เขาเป็นผู้สำเร็จราชการของสยามแทนพระเจ้าแผ่นดิน
กินเด็กชานนทมหิตล ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในสวีเดน เซอแลนค็ชณะ
สงครามเกิดขึ้นและกลับบ้านไม่ได้

ระหว่างสมัยที่หลวงมาหลวงประคิมจุมนักรม โดยเป็นกำลังใจ และด้วย
อย่างอื่นงามแก่คนไทยหนุ่ม ๆ ผู้มีใจรัก การเปลี่ยนแปลง การปก
ครองและเป็นประชาธิปไตย เขาพบกันเป็นภาษาไทยว่า 'มาจาก
กินแล้วชนพา' เขาเคยเป็นเด็กจนซึ่งความเฉลียวฉลาดสามารถ
ได้ทำให้เขาได้รับเงินคนสกุลลาซิป ไปศึกษาต่างประเทศ - โรง
เรียนกฎหมายในปารีส ถึงแม้ว่าในสมัยนั้นการที่คนไทยสามัญ
จะเข้าไปถึงระดับขุนนางเกือบเป็นไปได้ เขาก็ยังได้ตำแหน่ง
ถึงขอรัฐบาลและได้รับบรรดาศักดิ์ซึ่งแปลว่า 'ผู้ก่อกองกฎหมาย'
เมื่อเขากลับจากฝรั่งเศส ๑๘๖๘

สิ่งที่ทำให้เด็กของเรวคนเค่นมากคือ 'รูป' โดยาของหลวง
ประคิมจุมนักรม ได้มีส่วนใหญ่ในความสำเร็จของการเปลี่ยนแปลงการ

ปกครองเมื่อสิบสองปีมาแล้ว เขาเป็นผู้วางโครงการชนต่าง ๆ
 วัตถุประสงค์ราชรัฐ และเป็นผู้ดำเนินการแย่งอำนาจจากสมบูรณาญา
 สิทธิราช การก่อกองทัพปราศจากโลหิตเมื่อวันที่ ๒๕ มิถุนายน
 ๑๘๓๒ ได้เปลี่ยนประวัติศาสตร์ของประเทศในเวลาชั่วคนเดียว
 และนำสันติภาพและระเบียบ อีสสระภาพและเสมอภาค และประชา
 ธิปไตยมาให้คนไทย หลักของหลวงประจักษ์ฐามีใช้ความหวังเคราะห์ ๆ
 ของนักอคมคติ เขาถือว่าทุกคนต้องได้รับการศึกษาและแรงงาน
 ทำอันมีรางวัลตามควร จึงได้ยกเลิกสิทธิพิเศษต่าง ๆ ที่หมู่ไทไท
 รับผิดชอบแยกไปจากพลเมืองทั่ว ๆ ไป

เป็นผู้ยกเลิกอำนาจในเทคนิคใดก็ตาม และเป็นผู้ก่อกองเปลี่ยน
 การปกครองซึ่งความสำเร็จไม่ใดทำให้กลายเป็นคนหัวเก่า ผู้ไม่
 แปรละอะไรที่เขาคิดเห็นกันมาก เขาพูดแต่ถึง 'รัฐ' ตลอดเวลา
 วางและที่โตะอาหาร ขณะเขาแสดงตัวทำงานร่วมกับแย็บ เขากำ
 ลังเตรียมแห่งหลังด้วยการลงทกลาที่สถอิน หนึ่งในประวัติศาสตร์
 ของตะวันออกที่เต็มไปด้วยการเคยกคิดดิ้น

บัดนี้เราได้ออกข้อใดเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าจึงคิดจะปรึกษา
 คำสัญญาต่อพลเอกเช่นโนลท์ซึ่งว่าเราจะทดแทนบุญคุณเขาที่ช่วย
 เรา ข้าพเจ้าจึงขึ้นไปหาเขาที่คนมิง

“ขอแสดงคว้ามินกั นคอด ” เขาตกเมื่อข้าพเจ้าไต่รับ

05/08/2565

อนุญาตให้เข้าไปแล้ว “ผมได้ยินว่าท่านได้วางผู้แทนไว้ในกรุง
เทพโคแล้ว”

“สี่คนนะครับ” ข้าพเจ้าตอบ “เขาส่งข่าวมาโดยตรงจาก
กองบัญชาการตำรวจ”

“กองบัญชาการตำรวจเจิวหรือ ไม่น่าเชียว” เขาพูดถึง
“แต่มันเป็นเรื่องจริง ครับ” ข้าพเจ้าพูดต่อไป “เรา
ข้อพิพาทว่ามีไต่กันในสยามกำลังทำงานกันจริงจัง และหัวหน้า
คนหนึ่งเป็นหัวหน้าตำรวจของไทย เขาพุ่งข่าวมายังเราโดยตรง
จากสกอตแลนด์บาร์กไทย”

หน้าอันอ่อนของเซนโนลท์แจ่มใสขึ้นด้วยอาการยิ้ม เขาลุก
ขึ้นและจับมือข้าพเจ้าไว้

“นั่นเป็นข่าวที่ นิคอด” เขาพูด “ทั้งเรื่องท่านสัญญาจะ
ช่วยผม”

เขาเดินไปที่แผนกแผ่นใหญ่ตลงนั่งและชักหนึ่งในสยามใกล้
ชายแดนพม่า

“ราวสามชมมาแล้ว บิดแมคแกร นักขบถอสติกทศกของผ
คนหนึ่ง ตกแก่เหล็กในเขตตน นักขบถอื่น ๆ ที่เห็นเขากำลังตกเชอ
ว่าเขาอาจรอดตาย ถ้าถึงนั้นยังมีโอกาสสนิทหน่อยที่เขาอาจถูก
จับเป็นเชลย ขอท่านกว่าไต่คนของท่านจะค้นหาเขาได้ไหม”

คำขอร้องของพลเอกเซนโนลท์ไปถึงเซเหมาเวลาหกนาฬิกา

เย็นวันนั้น

แล้วถูกส่งต่อไปยังโรงพยาบาลพิกา

ต่อมาส่วนเราใคร่ขอย เขาได้พบนมคนแก่ที่ขายเสลย

ใหญ่ในกรุงเทพฯ ซึ่งผู้คุมเป็นคนไทยแต่มีแบพกมดแล่อีกชั้นหนึ่ง

นายพลพอใจมาก “ให้เขาถามแม่แก่แรกว่าเขาแข็งแรงพอ
และยินดีที่จะหนีออกมาหรือไม่”

อีกส่วนมีคำขอยมาว่า แม่แก่แรแข็งแรงและอยากใหช่วย
ให้หนี เขาทำเป็นช่วยด้วยโรคร้ายแรง ทำเป็นตาย และถูก
ทำพิธีฝังในหีบ เจ้าหน้าที่ใดคนนำเขาออกจากค่ายคนวันหนึ่ง ใน
ถ้ำบังแห่งความมืด และพาไปริมน้ำซึ่งมีเรือรบไปยิงเครื่องบินค้า
ลีนาศึ่งคอยอยู่ แล้วเขาถูกพาข้ามอิมพ์ไปหาพลเอกเซนโนลท์

ขณะข้าพเจ้าอยู่ในคนมึง ข้าพเจ้าไปรายงานตัวที่พันโท
จากเดอะลิวัวร์ ซึ่งควบคุม ไอ เอส เอส ทนน์ “รู้จักทว่านาย
พันโทผู้เป็นคนแรกทชนข้ามอิมพ์ในเครื่องบินของตนเอง อันเป็น
ความสามารถที่ไต่แสงเมืออายุจวนสามสิบปี เขารับรองข้าพเจ้า
และชมเก็กว่าไต่ทำงานเป็นอย่างดี “ท่านมานขณะเหมาะ” เขา
พูด “นายจอห์นเดวซ์ ที่ถูกฆาการเมืองคนกอนของพลเอก
สก็ลเวลด์ ซึ่งขคนเป็นทที่ถูกษาของพลเอกเวคเคอะแมร์ อยาก
จะตามท่านจนถึงองคการของท่าน”

ข้าพเจ้าเคยไต่ยืนมามากถึงจอห์นเดวซ์ ซึ่งมีชอโต้เสียงว่าเป็น
ผู้ไต่แสงถึงความสามารถที่สุคนหนึ่งในการตรวจการต่างประเทศ

รายงานของเขาเรื่องสถานการณ์ ความเห็นและบุคคลต่างๆ ใน
ตะวันออกไกล กล่าวกันว่าเข็มนอกเข็มนและเกี่ยวข้องการวางรูป
นโยบายระหว่างชาติในส่วนนี้ของโลก ข้าพเจ้าประหลาดใจที่เห็น
เขาเป็นคนที่วางเรื่องบางคเหมือนอายุจวนสามสิบ เขาขอกความ
มุ่งหมายของเขาโดยเร็วและถามรวบรัดคคความ

“ตามที่ท่านทราบแล้ว ผมสนใจจะเพาะข้าวการเมือง” เขา
พูด “ท่านจะสงเคราะห์ผมมากถ้าจะสืบถามความเห็นของหัวหน้า
โตคนเกี่ยวข้องกับขบวนการต่างๆ เช่นการปกครองอินโดจีนโดย
ฝรั่งเศส ฉะนั้น ฉะนั้นของคชในอินเดียนอกและบริติชในมลายู”

ขณะที่เขาวางรูปการที่จะเขาคคคกับขบวนการเหล่านี้ เราก็
เขียนบัญชีคำถามสำหรับส่งให้ผู้สื่อข่าวของเรา

เราจบการพบปะโดยแลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับพลเอกได
หลินและความคุ้นเคยที่เราต่างมีต่อเขา เดวิดโตทราบคคถึงข่าว
เลื่องลือว่าคนของพลเอกบางคนได้ทำการค้ากับญี่ปุ่น และถาม
ข้าพเจ้าจะเอียงคคจะออกเกี่ยวกับความตายของแคร์และแซล

ต่อมาสองสามวัน ข้าพเจ้าถูกเรียกเข้าไปในห้องทำงาน
พันเอกเดอะซิวอร์

“นี่คือ” เขาพูด “ผมรู้ว่าท่านอยากกลับไปเซเหมาน
แต่ข่าวของเราในจีนเท่านั้นมากมายจนเราเกือบไม่สามารถปฏิบัติ
ผมจะรู้สึกเป็นบุญคุณมากถ้าท่านจะอยู่ที่นั่นสักสองสามสัปดาห์และ

ช่วยชีวิตแยกข่าวที่เราได้รบจากสยาม”

นักเป็นความคิดที่ทศ ที่เซเหมากำลังเรียบรอย และเขา
ไม่ต้องการข่าวจากท่านนี้ ข่าวทั้งหมดกำลังถูกส่งต่อไป โอ เอส
เอส ในคนมีง ทนโตมีการพิจารณาแล้วส่งแยกไปทิศทาง ๆ ข่าว
มาจากทิศทาง ๆ มากจนทุกที่จนแยกเป็นหมวดหมู่ไม่ทัน ข่าพเจ้า
ยอมอยู่

บันทึกของขณูราชการสหชาติต่าง ๆ ทั่วโลกทราบว่า โอ เอส
เอส เข้าสยามได้แล้ว การขอทราบข่าวจึงมากขึ้นแน่น ข่าวของเรา
ก็คงละเอียดขึ้น ระหว่างสยาม สถานทูตเสรีไทยและกระทรวง
การต่างประเทศในวอชิงตันมีการแลกเปลี่ยนข่าวอยู่เสมอ เรา
ส่งรายงานอากาศทุกยี่สิบสี่ชั่วโมงและแจ้งจุดขอมขมมากขึ้น เรา
สามารถบอกพลเอกเวคเตอร์แอมรวงการเคลื่อนไหวของ ทหารแอฟ
ฟริกาไปพม่า เรายกกองบินให้ทราบว่าคนไทยใช้สนาม
บินตอนเมืองค่านไหนดและแยกค่านไหน ทกสาขาของกองทัพบก
เรือ อากาศและผู้แทนของทุกรัฐบาลที่เป็นมิตรเร่ง คำตอบจากเรา
สำหรับคำถามสำคัญต่าง ๆ คำตอบมาจากภายในไทยแสนที่
แยกพิชิตโดยซัดเจน

๒๐ ตุลาคม มีข่าวว่าเคนกำลังออกมากับผู้แทนทางการ
ของรัฐบาลไปหารัฐบาลจีน ๒๕ พฤศจิกายน วิกตอเรียทิมมาว่าเขา
ทั้งสองมาดงเหนือแล้ว และพันตรีก็ได้สมทบด้วย ต่อมาอีก

ส่วนคณะ—นำโดยเคนผู้ถือสารสหชาติคนแรกทูลชาวกรุงเทพและ
ออกมามาก—ถ้าวอกจากเครื่องบินที่สนามบินคนมิง ฟันเอกเคอะ
ลึบวรรและข้าพเจ้าออกไปรียกัน

ข้างตัวก็คมีคนอ้วน ๆ แต่งชุดสักหลาดคออ่อนสีเทา แต่ก่อน
ที่ข้าพเจ้าจะไปถึง จีนสามคนโถ้วไปข้างหน้าและกำลังพาเขาไป
ทรถยนต์ทุกทีคอยอยู่

“ไปนั้นคือ ถูกล อุกล ผู้แทนรุษยงจีน” เคนพักขณะเราจับ
มือกัน “คนของไท่หลี่กำลังรับนำเขาต่อไปยังกรุงกิง โดยไม่
ยอมให้พวกข้าอเมริกันคนใด ”

“เพราะเหตุไร” ข้าพเจ้าพัก

“เขาไม่พอใจเพราะว่าตลารักษ์และศิลปะ ตามเขากล่าว
มาจีนเป็นผู้แทนรุษแต่ไปสหรัฐแล้วไม่กลับ เพราะว่าเรามีผู้ถือ
ข่าวในสยามซึ่งติดต่อกับโดยตรงกับอเมริกา เขาจึงต้องการให้ส่ง
ข่าวโดยตรงยังจีนบ้าง ”

“ท่านพักก็ถือกลขณะอยู่ในเครื่องบินหรือเปล่า” ข้าพเจ้า

ถาม

“เปล่า” คีค็ตอบ “แต่เขาแอบส่งข่าวเขียนหลังกระดาษ
ห่อขหว ”

“ว่าอย่างไร ”

05/08/2545
เราไม่ทราบ เป็นรหัสขงระของวทญตงตุลารักษ์ทแคนก

ผมคิดว่าควรขอกว่าอดทนรับร้ออย่างนุกโทษการเมือง "

" ผมจะไปพบเขาให้ไ้ " ข้าพเจ้าพูด และวิ่งไปทั่วถนนทุก
ขณะของรถกลกำลังวิ่งถาวรรถ พลเอกขึ้นของไ้ให้หลังซึ่งข้าพเจ้า
วิ่งกำลังยืนอยู่ข้างเขา

เป็นการชกนำสนทศต ขึ้นเขยข้อเราทั้งสอง ราวกับ แล้ว
ผู้แทนจากสยามก็ถูกคนจีนไปขนวนรถซึ่งรับขบออกไป

เราออกจากสนามบิน

" ท่านก็เขยเขยเนอย่างไรที่กรุงเทพฯ "

" เราโชคไ้ " เคนตอบ " เราระวังตัวมากไม่ไ้ให้ใครเห็น
ว่ามีตองคิดตัว ผมเอาของผมยัดในไม้เท้าไม้ไม่ถ่วง เคราะหัด
ที่ไม้ไ้ใครเหยียบ มันหนัก ครึ่งหนึ่งลาตครระเวนเข้ามาหาเรา ผม
ก็วางมันเข้าไปในพวขางถนน แล้วกลับมาเขาภายหลัง "

" ท่านเสยงภัยหน้อย " ข้าพเจ้าพูด

" เขยนก็ขมผมหายเขยเนหรงเมอคนของอดตพเราที่ชายแดน
เขยเนก็ขมขยขยเนและแสม เขาพาเราตรงไปกรุงเทพฯ "

" ที่ๆ ไ้เก้ส่งข่าวนั้นเขยเนอย่างไร " ข้าพเจ้าถาม ปลอดกับ
ที่เคยวหรือ "

" ที่เคยว " เคนตอบ " ถึงแม่ที่กองขยชวการตำรวจก็มี
คนสามคนเท่านั้นซึ่งรู้ว่ามไ้เครื่องวิทยุ ถ้ามีใครเข้ามาใกล้ๆ หอง
ขณะเรากำลังส่งข่า ๒๑๖๕ ผมก็ให้สัญญาณ และทุกสิ่งก็ถูกซ่อนทันที "

“ทีเดียวนะ” เคนตอบ “ถึงแม่ทงของบัญชาการตำรวจก็
มีคนสามคนเท่านั้นซึ่งรู้ว่าม็อบของวทช ถ้ามีใครเข้ามาใกล้ ๆ
ห้องขณะเขาก็กำลังส่งข่าว ยามก็ให้สัญญาณ และทุกสิ่งก็ถูก
ซ่อนทันที”

“เราประหลาดใจมากที่ชาวแมคแกรมาเร็วจริง” พันเอกพูด
“ทำอย่างไรจึงตอบได้เร็ว”

“ง่าย ๆ เพราะว่าเราได้รับทศกัศปายส์ของชาวทพรอมมลอไว้
แล้ว” เคนตอบ “เราทุกคนเมื่อแรกถึงคิดว่าจะต้องเสียเวลา
หลายเดือนเพื่อสร้างหมู่ผู้แทนและรองผู้แทน ก็มีความหวังว่าจะ
ขยายออกจนคลุมทั่วประเทศได้ภายในปีสองปี แต่เราพบว่างาน
พันพันก็เกินรับขึ้นแล้ว วุชและอชคัลยเป็นผู้ทำ ครั้งแรกต่าง
คนต่างทำ แล้วรวมกัน”

“หน้าที่สำคัญของท่านก็คือเป็นผู้ติดต่อ” พันเอกเคอะ
สับ্বরออกความเห็น

“ถูกแล้ว” เคนเห็นด้วย “คนของอชคัลยคนหนึ่งชื่อ แพท
ซ์ เป็นผู้ติดต่อของเรา เราส่งคำถามของท่านให้เขา แล้ว
เขาก็จะตรวจบัญชีรายชื่อเชลยหรือสหายจากฝ่ายสื่อสารซึ่งทำการรวดเร็ว”

“ท่านเคยสงสัยไหมว่าแพทซ์อาจให้ข่าวเท็จแก่ท่าน” เคอะ

สับ্বরถาม

“จริงอยู่เราก็คิดเหมือนกัน แต่ภายหลังเขาส่งตอยเรือง
แมคแกรและพาผมไปหาเรือแล้ว เราก้เชื่อเขาทีเดียว”

“แล้วรอดะ เป็นอย่างไร เขาอาจหักหลังเราก้ได้” ข้าพ
เจ้าถามเพื่อให้เคนพท้อไป

“ท่านจะไม่พท้อจนถ้าได้เห็นเขา” เป็นคำตอยเร็ว “ผม
ไม่สงสัยสักนิดเดียวว่าเขาเป็นผู้นำอันแท้จริงของไคติน ท่านก้จะ
เชื่อเขาเหมือนกันถ้าได้พท้อกับเขาสักสองสามนาที”

บ่ายวันนั้นทกกองบังคับการเคนเล่าแก่พันเอกเคอะลิวอร์ นาย
ทหารเสนาธิการของเขา นายเรือโทกุนนาร์มิกแลนค์ และข้าพ
เจ้าค้อไปดังสิ่งทเขาไคเรียนู้ภายในสยาม

“เรือไคเริ่มจัดหม้อรบแบบโจร และเขาได้ให้ผมทราบจำนวน
ผู้สมัครซึ่งเขาหวังจะฝึกในสองสามเดือน” เคนพท “เขาค้อง
การให้ เสนีย์ ปราโมช ขอร้องให้สหชาติทิงอาวุธลงมาให้”

“หัวหน้าร่วมของสหชาติ อาจไม่ต้องการช่วยประเทศ ท่ได้
ประกาศสงครามกับเรา” พันเอกเคอะลิวอร์สอิดขึ้น

“แต่เราก้ทำกับไคติน” เคนเตือนเขา “และ เสนีย์กร
ไม่ใช้เรือ แต่พิบลสงคราม ท่เขาข้างแยพและเป็นผู้รับผิดชอบใน
การประกาศสงคราม บัดนี้เขาถูกโยนออกไปแล้วและไคเลือก
คณะรัฐมนตรีกันใหม่”

“เหตุไรแยพจึงยอมให้คนของเขาถูกลงมติให้ชอก” กุน

“มันจะเออะอะไรไม่ได้ เพราะจะคงแย่งทหารไปเสียจากเขต
พระมา จึงใช้นโยบายทำเป็นหนนรวิบูลยประชาชน ”

“ เคน ” เป็นหน้าทของท่านที่จะยอขอชิงตน สิ่งที่ท่านเห็น
มา ” ข้าพเจ้าพูด “ ไร่ไฟไชยของท่าน คิยฐการภักดี ในคำ
แห่งเลขานการเอกสถานทุก เขาควรจะแนะนำท่านได้ดีในการ
รายงาน ”

ภายหลังประชุมเรารับเตรียมการให้เคน และตักไปเครื่องขึ้น
ยังสหรัฐ เขาออกไปภายในสี่สยแปดชั่วโมง ข้าพเจ้าแน่ใจ
ว่าประเทศกล้าหาญของเขาจะได้รับความช่วยเหลือสมควรที่
รับอย่างยิ่ง

ต่อมาวันหนึ่งขณะข้าพเจ้านั่งทำงานอยู่ที่โต๊ะข้าพเจ้า นาย
ทหารหนุ่มคนหนึ่ง ซึ่งมีเครื่องหมายนักโตคร่วมทหน้าอก ก้าวเข้า
มา ชิดชั้นแล้ววนทศกตแนยเนย

“ ร้อยเอกวิลเลียมเพย์รายงานตัวเองครับ ” เขาพูด

“ วิเศษ เราคอยท่านอยู่ ” ข้าพเจ้าตอบ ร้อยเอกไฟ
คุมคนไทยหมู่สองมา ซึ่งได้ออกมาเพื่อฝึกหัดการเดินขบวน ๑๐๑

“ ท่านพาคคนของท่านมาด้วยอย่างไร ” ข้าพเจ้าถาม

“ ครับ ผมจะนำเข้ามา ”

สักครู่หนึ่งเขากลับมากับไทยสามคน

“ ร้อยเอกชาลด์ ซอลล์และฮาเยต์ ” เขาพูด

ข้าพเจ้ารู้สึกเหมือนกับรู้จักเขาแล้ว เพราะเคยอ่านประวัติ
 ไอเอส เอสของเขา ร้อยโทซาลเป็นนักเรียนดีมากและนักกีฬา
 ชั้นเยี่ยม ซอลลิมบุคคลลักษณะที่ใครรู้จักก็ชอบ และเขา
 ถูกกล่าวว่าเป็นคนมีลาภ เพราะไม่มีอะไรหนักเกินไปสำหรับ
 เขา อายุนั้นยังมีบรรดาอเมริกัน พวกอังกฤษได้แต่ทำบุญช่วย
 เขาเป็นคนกว้างใหญ่ และดูเหมือนนักฟุตบอล มากกว่า นักศึกษา
 ทั่วไป

ทั้งสองคนขึ้นเครื่องบินลำแรกไปเซเตมา ซึ่งถึงที่จะไต่รบ
 ความชำนาญทางวิทยุ โดยช่วยผู้เชี่ยวชาญของเราที่เห็นเห็นอย
 อยู่แล้ว ลีเยกขอรุขมะซอน นักวิทยุอเมริกันคนใหม่ของเรา
 ไปด้วย ทอมลิกซ์จะกลับไปสหรัฐเพื่อพักผ่อน ซึ่งเป็นารสม
 ควรอย่างยิ่ง

บทที่ ๑๖

ไอ เอส เอส ในเอเชียแบ่งเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งมีกอง
บังคับการในจีน อีกส่วนในเอเชียอาคเนย์ซึ่งมีกองบังคับการที่
แคนคิงกา ทางมีสาขามากหลาย ขณะเราเตรียมการส่งคน
เข้าไปไทยแลนด์จากฟากจีน องค์การทรงข้ามใต้เตรียมมีผู้สื่อข่าว
ไว้เหมือนกัน คนไทยสองคน ร้อยเอกเบนและร้อยโทไวแมน
ซึ่งได้เรียนการ วิทย และสื่อสารใต้อีกทั้งลงในสยามโดยพาราชค
รบนั่นทั้งใจว่าจะให้คนทั้งสองทำการโดยลำพัง และไม่คิดต่อ
ถี่ยเทกของเรา เพื่อความปลอดภัย แต่แล้วเขาก็มาเป็นกองทัพ
ต่อเพราะเครื่องวิทยแตกเสียหายขณะเดินทาง

ในราวกลางเดือนมกราคม เมื่อได้มีการติดต่อโดยตรง
ระหว่างกรุงเทพและสิงกาทังแต่วันที่ ๑๖ ธันวาคมแล้ว ก็เป็นที่ชค
แจ้งว่าการเบิกทางอันสำคัญ โดยขึ้น เพา พิตและแซมก็ดัง
งอกออกผลแล้ววิเขาอย่างลำบากนี้ไม่จำเป็นต้องไปและลำทำกับผู้สื่อ
สารอื่นๆ การสมทบกับใต้อันแซมซึ่งตั้งถานมันแล้ว ซึ่งให้
เห็นว่าต่อไปผู้สื่อข่าวจะไปโดยเครื่องบินและกระโดดร่มลงเขตค
๐๖/๐๘/๒๕๖๕
เตรียมรบใต้อีกโดยเสียงภยเดกันอย ฉะนั้นชนอันสมควรกระทำต่อ

ไปก็คือ รวม โอ เอส เอส ทั้งสองส่วนเขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
 เพราะว่าส่วนแคนท์กำลังทำงานติดต่อกันอย่างใกล้ชิดกับบริษัท ซึ่ง
 ได้ติดต่อกับคนภายในสยามมาก่อนเหมือนกัน และจะเป็นผู้หาคา
 คาลีน่าให้สัสสารของ โอ เอส เอส ไปลงในอ่าวสยาม จึงตกลง
 กันว่าส่วนของเราควรจะไปสมทบเขา หน่วยรวมนี้มีพันเอกจอห์น
 คคลินเป็นหัวหน้า ซึ่งควบคุมกิจการ โอ เอส เอส ในพม่าและ
 เอเชียอาคเนย์ ครั้นวันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์เขาเรียกข้าพเจ้าไปแคนท์
 นิคอล เราต้องการเด็กของท่านหน้าทันที รูจิวิตยมาว่า
 เขาพร้อมที่จะขายการวิจัยสมัครรบแบบโจรให้ใหญ่โต เขาอยาก
 จะส่งคนไทยมาให้เราสำหรับฝึกหัดเป็นพิเศษ เมื่อจบหลักสูตร
 เขาจะไต่กลับบ้านและสอนคนอื่น ๆ ภายในประเทศ หน่วยอัน
 ชำนาญงานของท่านจะเป็นประโยชน์ที่สุดในแผนการณ์

“เรายินดีที่จะช่วย ผมจะกลับไปเซ เหมาทันท์และขายหน่วย
 ของผมที่เหลืออยู่มาน”

“ดีมาก ท่าน จะ อยู่ ที่ ค่ายลับของเราสืบหาไม้ค้ำจากหมู่บ้าน
 ทริง โคมาลีในเขตชอนเดิน และเกือบไม่มีมีการจรรจรในค่าน
 ันของลังกา ”

“นักถวิจะกินเวลาหลายสัปดาห์กว่าจะย้ายมาได้” ข้าพเจ้า

พูด

“ขณะที่ท่านเตรียมเงินตรงใหม่เสร็จ เราจะขบปัญหาท่าน

05/08/2565

ของรฐ เขาต้องการให้เราส่งนายทหารอเมริกันไปประชุม เพราะ
เขาอยากให้เราเห็นด้วยตาเองว่าการที่เขาขอความช่วยเหลืออัน
สมเหตุสมผล "

ฉะนั้น บ่ายมากในวันที่ ๒๘ มกราคม ๑๙๕๕ อเมริกันคน
แรกได้เข้าไทยแดนทกแยกพบค ศึกษกรณลซึ่งมาจากสคาชเทด
และก่อนสงครามเป็นหมอกฎหมายสรรพากรในบริษัทนวยอค เสียง
ความตาย และ ความ ทรมาณ ที่จะต้องได้รับถ้าถูกจับเพราะเป็นพล
เรือน เขาบินไปจากแคนคโดยคาตาลินา ไปกับเขาคือพันตรี
จอห์นเวสเทอร์ซึ่งเคยอยู่สยามสมัยแปดปีก่อนสงคราม เขาอยู่ใน
อ่าวสยามตอนใต้ ถูกพาลงเรือยนต์ขึ้นไปตามฝั่ง แล้ววิ่งยนต์
รับชีพไปคามถนนคนหนาแน่นในกรุงเทพจนถึงตึกใหญ่กลางใจพระ
นครที่เต็มไปด้วยแยก

ต่อมาห้าวันก็ไปวอชิงตัน เขาเสนอแผนกและแบบแสดง
กลยุทธ์ของญวนในสยามต่อหัวหน้าร่วมของเสนาธิการสหรัฐ เขา
วางแผนการฉวยบริบูรณ์สำหรับกาาร 'ลุกชน' ของไทยให้ค ซึ่ง
อธิบายกำลังคนและอาวุธที่จะออกสนามได้อย่างละเอียด

ความสำเร็จผลในการ ส่งกรินดีและมวยลเคอร์นำวันใหม่มา
ยังกิจการใต้ดินของไทย เกิดความเชื่อซึ่งกันและกันแน่นแน่ม
ทั้งสองฝ่าย และมีความเข้าใจซึ่ง ราวปลายเดือนกุมภาพันธ์ จิม
วิกตอร์ แพ้จาก ขอย จอห์น นิค และชาวเขาถงทรว โคมาดี

05/08/2565

'ทริงโค' ซึ่งมหาวิทยาลัยทานนัน อยู่ในพนรายนเหนือ
ฝั่งทะเล โรงพักที่สร้างขึ้นโดยควัน รัยคนนับร้อย ๆ - อังกฤษ
อเมริกัน พม่า ไทย อินเดียนตะวันออก และชาวแอนตามันซึ่ง
มาจากทางไกล นักภาษาศาสตร์หลายคนไม่สามารถเข้าใจสำเนียง
ต่าง ๆ ได้จากเสียงสับสนนั้น

"ไม่ต้องเข้าใจซึ่งกันและกัน" พันเอกเคนเนธแมนน์ หัว
หน้าสาขาศิลปะธรรมของ โอ เอส เอส พก "แต่ผมสังเกตเห็นว่าเขาไม่
เห็นต้องมามีคำทัก $P \times$ เมื่อไปรับส่วนแบ่งขหรือและเขย"

ถึงแม้ที่อลหม่าน ก็มีความปลอดภัยด้วย คนชาติเดียวกัน
อยู่ในกลุ่มบ้านกลุ่มเดียวกัน และคนทำงานพิเศษรวมทางครดก
แยกไว้ในโรงพักต่างหาก ไม่มีใครตามถึงเพื่อนบ้าน เวลา
ค่ำ ท่าน อาง เล่นไฟปริตจกขอีกสามคนซึ่งรุ่งเช้าอาจแอบออกไปยัง
เรือไตน้ำซึ่ง จะมุ่งไปเกาะร้างหรือฝั่งทะเลเขาคึกกว่าพันไมล์ออกไป
โอ เอส เอส มีคนในเกาะแอนตามัน หมู่เกาะเมอกกีและจุด
สำคัญทางยุทธศาสตร์อีกสิบหรือสิบสองแห่ง ณที่เหล่านั้นเขาสังเกต
อากาศ สอด แนม เรือแยกและวิทยุข่าวจะถองขบัญญัติการตามเวลา
กำหนด เราไม่รู้ว้าใครจะไปไหน เรารู้จักกันเท่าที่เห็น เรียกชื่อ
• ปลอมกัน เช่น แอลซา หรือยารน และไม่รู้จักเรื่องของคนอื่น นอก
จากว่าเป็นส่วนหนึ่งของภาพ โอ เอส เอส อันใหญ่ ซึ่งชนต่าง ๆ
ถูกรวมโดยคนหลายร้อยซึ่งโดยมากอยู่ในกลุ่มตึกในซอยจากถนน

05/08/2565

คอนซัลท์วอซันในวอชิงตัน

เมื่อเรามาถึงทริงโค คนของรือหน่วยแรกได้มาแล้ว เขา
ร่วมกับคนไทยอเมริกันของเราอย่างพินอง สโมสรของเราลงมือ
ทำงานทันที คือสอนวิธีช่วยเหลือและแก้วย และการก่อและแปล
รหัส นิคย้ายไปอยู่ที่สถานวิทยุฝั่งทะเลสาบฟากโน้น และคน
อื่น ๆ อยู่กับข้าพเจ้าในโรงพัก นิคทำกำหนดเวลาเสร็จภายใน
เจ็ดวันและได้ติดต่อกับผู้สื่อข่าวทุกคนในสยาม ซึ่งเราได้ฟังมาแล้ว
เสมอ ๆ สะเซียงได้ถูกปล่อยลงไปที่หน่วยต่าง ๆ ใกล้เคียงแดนพม่า
และได้ส่งรหัสใหม่ไปให้คนในกรุงเทพ ยัดนั้นเขาสามารถพบกับ
เราข้ามมหาสมุทรอินเดียโดยสำเร็จผลเท่าที่เขาคงเคยพบกันที่เซเซมาที่อยู่
ใกล้กว่า

ชาวไทยทั้งหมดขบขันรวมเป็นหน่วยเดียวกัน ชาวจากส่วน
ต่าง ๆ ของประเทศไทยมาที่ทริงโค และถูกวิทยุต่อไปพม่า จีน
เกาส์ ลอนดอน และวอชิงตัน

เราได้อยู่ใน 'ศาลงู' ข้าพเจ้าไม่ต้องทำอะไรอยู่ตั้งสี่ปีค้ำ
นอกจากขายแคตตาล็อก บางทีไปว่ายน้ำในมหาสมุทรอินเดียกับ
พี่น้องของค่าย ซึ่งเชื่องกว่าแมวเลี้ยง ข้าพเจ้าไปเยี่ยมหน่วยลัก
ค่าง ๆ และสังเกตเห็นว่าใครจะแต่งตัวอย่างไร หรือไม่แต่งเลย
ก็ได้ ในค่ายทหารนทชนกันเองที่ลอส อองเจลีส OC - สมาชิก
ของหน่วยปฏิบัติงานต่าง ๆ - สูง แข็งแรง ทำงานเบ็ดเสร็จ ภายอยู่

ในคุณ เป็นนักรวยหน้าอาชีพแทบทุกคน เขาเล่นเวรอย่างฝาคิด
แสดงการรวยไทนา และฝึกนักเรียนให้ทนทานต่อแดดลม ครัว
น้ำตาลอื่น ๆ หนึ่งโล่งสังเกตเห็นไปมาตามค่าย มีหมื่นคนพนเมือง
ความหลังหมื่นละสิบองสิบสองคน หนึ่งกางเกงขาสั้น ซึ่งกำลังไปเข้า
ชั้นนักเรียนวทยหรือบทเรียนพิเศษเรื่องการหาเงินในป่า

แล้วมาวันหนึ่งข้าพเจ้าถูกพันเอกคคคิด เรียกกลับไปพักของ
บัญชาการที่แดนคันท นายพันเอก นักเรียนเวสคพอยนทชอชยพ
ตรงไปตรงมา และเขาเอ่ยจุดประสงค์ทันที

"นี่ เราต้องการขยายแผนการนี้ของเรา เราได้ฝึกคน
ไทยของรบ ฝึกคนเราเตรียมจะส่งอเมริกันเข้าไปสอนคนอื่นเป็น
พัน ๆ พันเอง ผู้บัญชาการคนใหม่ พลเอกเรมอนทิวลเลอร์
อนมท ซี่ ๔๗ สิบสองลำให้เราได้ เราจะได้ปล่อยผู้ทำเนิงานและ
วิศวกรเรียกหลายพันกับสะเบียงอื่น ๆ ที่ค่ายต้องการ แมกซชอชพ
ที่ปรึกษาการเมืองที่เกลด ซึ่งเป็นคนเฉลียวฉลาด แน่ใจว่าอาจจะ
เป็นประโยชน์แก่การต่อต้านในประเทศไทย เขากำลังทำรายงาน
เสนอผู้ใหญ่ในวอชิงตัน ในรายงานนี้เขาออกความเห็นว่าคุณ
ขยายกิจการไทยเช่นเดิม คือการสื่อสาร ออกไปตั้งการตั้งนาย
ทหารอเมริกัน และกองเขตครยแบยโจรสลัดสองเขตสำหรับฝึกหัด
คนหมื่นคน

"ชิตอยู่ชอชย" เขาพูดคือ "เขาหน้าทวยชิ่งคินหลาย
คนไม่อยากจะส่งชาวอิไททหาร ของประเทศ ทศยูเนน ๆ แล้วก็เป็นสัตว์

05/08/2565

ทันทีที่เราผูกพันให้รบแยบโจรก็ไม่เป็นประโยชน์ถ้าเราไม่ให้ยื่นด้วย
ผมหวังว่ากระทรวงการต่างประเทศ จะเห็นด้วยในการให้อาวุธแก่
หน่วยที่เราสอนเอง ต่างหากจากกองทัพไทย

“นายแอมบอดโลว์โมแฟท หัวหน้ากิจการเอเชียอาคเนย์
เป็นผู้เที่ยวในกระทรวงการต่างประเทศ ซึ่งเข้าใจสถานการณ์โดย
ตลอด ผมต้องการให้ท่านไปหาเขาที่วอชิงตัน และบอกเขาเป็น
ส่วนตัวว่าได้ทำอะไรไปบ้างแล้ว และยังคงต้องการอะไรอีก ทั้งขอ
ให้เขาสนับสนุนด้วย

“และ” เขายบ “โปรดบอกนายโมแฟทถ้าเขามั่นใจ
สำหรับ ซึ่งกระทรวงการต่างประเทศอยากจะได้ก็มีผู้สำเร็จ
ราชการเองก็งให้มากกับท่าน เพราะว่าเมื่อท่านกลับมาแล้ว ผม
จะส่งเข้ากรุงเทพ!”

ในวอชิงตัน นายโมแฟท พกกับข้าพเจ้าอย่าง เองงานเอกสาร
เรากำลังนั่งตรงกันข้ามข้างโต๊ะทำงานในกระทรวงการต่างประเทศ
“สิ่งสำคัญที่สุดที่ท่านจะต้องย้ำแก่ผู้สำเร็จราชการไทย คือ เขา
จะต้องไม่ทำการเปิดเผยใดๆ จนกว่าผู้บัญชาการสูงสุดแมนที่
แบตเตนจะให้คำมั่น บริษัทกำลังวางแผนการณรุก สืบจากแมนที่
แบตเตนวันกำหนดครุ และ ชวนรุชให้หน่วยงานลูกขนไวจัน
วันนั้น”

นายโมแฟทปรึกษา ปัญหาเงินของไทย และให้ข้าพเจ้าพกกับ
วิธีตามคำขอของเขา สมช. ข้าพเจ้าหนักด้วยตัวเลข และกระ

เขาหนังสือแนบด้วยเอกสารต่าง ๆ เมื่อเขาพาเขายกกลับมาแคนดิ

เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นรวดเร็วระหว่างเขาพาเขาไม่อยู่ คึกกรันดิ
ซึ่งเป็นคนเป็นพันตรี ได้ไปก่อนและเขาค้นอยู่ในกรุงเทพแล้ว ไปกับ
เขาคือร้อยเอกเขาวาดป่าลเมอร์ ซึ่งเคยศึกษาที่ชาวาค บัตร
ศาสนาจารย์เกิดในสยาม ซึ่งเคยอยู่ในประเทศคนกว่ายสิบหลาย
หนุ่ม ๆ อเมริกัน ผู้กล้าหาญของ โอ เอส เอส ได้เข้าไปที่ละคนโดย
กระโดดร่มเวลากลางคืน เพื่อดูกองทัพกองโจร มีเช่นบักแกรซซ
แห่งนิวยอร์ก อีเบนบาทเลทท์แห่งโลเซงเจลดิช ฟรังซิสโลเอเทิล
แห่งชิคาโก และทอมมัสแห่งอินคิอานาโพลิส เป็นต้น บางคน
ถูกฉวยโดย 'สัญญา' ขณะบิน บางทีก็เสียวคอทงลา ครึ่งหนึ่งอเมริกัน
และบริติชรวมห้าคนถูกฆ่าและคนอื่น ๆ บาดเจ็บในการประจันบาน
กลางหาว คนไทยอีกเจ็ดคนถูกส่งเข้าไป สามคนโดยเรือไคน้ำ
อีกสี่คนโดยปารารัฐ เขาถูกจับโดยแยกหมคนออกจากสองคน

ทุกของรถออกมาเรื่อย ๆ โดยเครื่องคาคาดีนา ซึ่งเดินทาง
สี่ปีคาคาดีนา ทุกคนท้อออกมาจากไทยแล้วคนก็ต้องไปสนทนากับผู้
แทนของโอ เอส เอส และ G - ๒ ซึ่งซักถามหาข่าวที่จะเป็นประ
โยชน์ในกลยุทธ์ สุขุมพี่น้องผู้เค้นในสยาม ก็ถูกซักถามขณะ
ผ่านไปวอชิงตัน เพื่อปรึกษาการเมืองกับอัครราชทูตปราโมช

G - ๒ ต้องการรู้โดย เฉพาะเกี่ยวกับ ถนนที่สร้างขนตงแก่
เริ่มสงครามสำหรับทหารแย่งใช้ พิศาลสุขุมตอบคำถามด้วยความ

ละเอียด และไม่มีข้อขัดข้อง และเขาวาดด้วยกินสอทางรถไฟใน
แผ่นดินไทยแทบทุกกระเป๋ยต ซึ่งกระทำให้ผู้ถามประหลาดใจ
อย่างยิ่ง

“ท่านเอารายละเอียดคนมาจากไหน” คนหนึ่งถามเขา

“ท่านเป็นวิศวกรหรือ”

“M. E. T. ชนบ ๒๔ พิศาลตอบและขม แล้วพูดต่อ

“ผมเป็นอธิบดีกรมทางในสยาม”

ต่อจากนั้น ผู้ซึ่งถามยดทุกคนก็ออกมาย่าง กระหยาบมากจน

“แผนกการเมืองหรืออะไรเหมือนกัน” คนหนึ่งขอมริบ

คนที่เก่งที่สุดคนหนึ่งคิด กมท จันทเรือง ซึ่งอยู่ในสหรัฐ

ระหว่าง ๑๙๓๘-๓๙ และเขียนเรื่องชีวิตตอนแรก ๆ ของเขา
ในสยามซึ่งอ่านสนุกสนาน ข้าพเจ้าเคยได้อ่านในเอเชียแมกกาซีน

เมื่อผมทกลับไปสยามในปี ๑๙๔๑ เพราะรอเขาได้เป็น

บรรณาธิการหนังสือพิมพ์รัฐบาลฉบับหนึ่ง ในหนังสือของเขาเขา

เขียนแผนการอุตสาหกรรม ซึ่งเริ่มโดยนายกรัฐมนตรีพลสงคราม

ซึ่งเขาก็คือขุน ขื่อใหญ่คือไทยทุกคนต้องสรวลหมวกและถ่มมือ

และกมทมีความไหวติงพิศมัยเห็นการปลอมแปลงเขื่อนักพฤษ

ศาสตร์ นักโหราศาสตร์ และจิตศาสตร์ของผู้ลือชาว และนักสโน

ขุนซึ่งเขามากอนสงคราม เพศหาเพื่อนและผู้ร่วมทำงานไว้ เขาไม่

ประหลาดใจที่ถูกรับและตึกคก เมื่อพลสงครามกลาเป็นผู้นำ

การโดยทางอ้อม เมื่อเดือนธันวาคม ๑๙๔๑ เขาได้รับมอบ

05/08/2565

โทษสองข้อมา แล้วก็มีกลายเป็นส่วนหนึ่งของการต่อต้าน และ
ขณะกำลังเดินทางไปวอชิงตันก็สื่อสารลับจากผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน
คืนประเทศของเขา

วันรุ่งขึ้น จากวันที่ข้าพเจ้ากลับมา แคนดิด ก็ได้รับข่าวจาก
ลอร์ด หลุยส์ เมานท์ แบต เทน เชิญไปรับประทานอาหาร กลาง วัน
ข้าพเจ้าสงสัยว่ากระทรวงการต่างประเทศคงได้แจ้งการไปวอชิงตัน
แก่ท่าน

นอกจากกระทรวงข้าพเจ้าต้องทำแล้ว ข้าพเจ้าอยากเห็นลอร์ด
หลุยส์ผู้ซื่อสัตย์ซื่อ ซึ่งเพราะเป็นลูกพลกนของพระเจ้าแผ่นดิน
อังกฤษและเป็นผู้บัญชาการสังกัดของสหชาติในเอเชียอาคเนย์เป็น
ผู้ถูกกล่าวขวัญถึงมากที่สุด ในระหว่างผู้ที่กำลังปฏิบัติ ราชการอยู่
ในส่วนของโลก

ข้าพเจ้าไปยังที่พักเมานท์แบต เทน ซึ่งเดิมเป็นบ้านของผู้
ว่าราชการ และเป็นที่พักใหญ่สุดริมอยู่ฝั่งบนเขาเซงเอ็งเมืองเล็ก ๆ
และทะเลสาบที่แวบววยเหมือนเพชร นายทหารคนสนิทชักนำ
ข้าพเจ้าแล้วลอร์ดหลุยส์จับมือข้าพเจ้าแน่น เขาอ้างกางเกงขาสั้น
ขาวและเสื้อเชิ้ตเบคคอส เป็นคนที่ใครเห็นแล้วต้องตกใจ สังกว่า
หกฟุต และไม่มีท่าทีไว้วางใจของอังกฤษเลย ข้าพเจ้าคิดว่าอเมริกัน
ทุกคนต้องชอบเขาทันที

อาหารที่รับประทานน้อยมาก แต่ก็ยังมีคอเคเทลในแก้วเมล็ด

ขุนทำให้เหมือนงานสังคมที่บ้านในชนบท

ในกรณีแวดล้อมเช่นนั้น ก็ค่อนข้างพยายามหาที่จะกล่าวถึง
เรื่องเกินคน เช่น เตรียมการบุกและการเปลี่ยนแปลงการปกครอง
“เราต้องมีคนและยุทธภัณฑ์อีกมากกว่าจะรุกได้” เขา
บอกข้าพเจ้า

แล้วเขาแสดงอารมณ์ขบขันอย่างเลิศ “เมื่อฉันไปอังกฤษ
เร็ว ๆ นี้” เขาพูด “ฉันได้อ่านเรื่อง ๆ หนึ่งเขียนโดยผู้ตั้งข่าวที่
กล่าวว่าระหว่างที่เขาบินออกมาหนี เขาได้เห็นเรือยนต์ทุกสระเบียงฮาว
เป็นแถวสุดสายตากำลังมุ่งมาเขตศรขของเรา ฉันเที่ยวหาเขาจน
พบ และถามเขาว่าเขาทราบหรือไม่ว่าความจริงนั้น สิ่งของที่ทั้งใจ
จะสั่งให้เราเปลี่ยนทางไป และกลับไปยุโรปเนือง ๆ เขาตอบอีก
อีก “ท่านนายพลเรอ ก็มีความอธิบายอย่างกะทัดรัด—ผมคงนั่งที่ลับ
หลังอยู่ในเครื่องบินลำนั้น!”

เราหัวเราะแล้วลอร์ดพลบซัพคอตอย่างเอางาน “มีคนเราได้
รับความช่วยเหลืออย่างมากขึ้น แต่ถนกระนั้นเราก็ยังไม่สามารถตรึง
อีกสักหน่อยเมื่อเรามากำลังเท่าที่จำเป็น”

ต่อมาได้กำหนดวันรุก และเป็นหน้าที่ของข้าพเจ้าจะต้องไป
บอกกรณีให้หน่วยการลอบซบฮาวของไทรเจนถึงเวลาที่บรรดา จะรุก
คือในเคอนพฤหัสบดีภายใน และไม่กี่อนนั้นเป็นอันขาด

บทที่ ๑๘

“นิก” พินเอกคคลินพูดในห้องทำงานเช้าวันหนึ่ง ภาย
หลังวันข้าพเจ้ารับประทานอาหารกลางวันกับเมานท์แบคเคน “น
คือพินตรีอะเลกซกริสโวลค เขาจะไปไทยแลนด์กับท่าน”

ข้าพเจ้าขมอกกับนายทหารหนุ่มผมทอง ซึ่งเป็นคนมีภูมิรู้
เขาคิดเครื่องหมายนักกระโดดร่ม

“เราเชื่อว่า ยัคินเราอาจลงที่สนามบินดัยภายในประเทศไค
แทนที่จะไปลงในอ่าวโดยคาคาลินาแล้วเดินทางอันเสี่ยงภัยไปกร
เทพโดยเรือยนต์” นายพินเอกผู้ผอมแกร่งพูดต่อไป “อะเลกซ
จะไปควบคุมสนามบินสนามแรก ซึ่งอยู่ที่ทวูเขี้ยวในสยามส่วนกลาง
แผนการณคือคือไปภายหลังเราจะไปลงโดย ซี ๕๗ เวลาเข้ามิก
ที่สนามของอะเลกซ แล้วนักบินไทยจะมารับเราไปกรุงเทพฯโดย
เครื่องบินประจำถิ่น / ถ้าแผนการณใช้ไค ซี ๕๗ ของเราจะ
สามารถบินทะลุระเบียงไปได้มากกว่าคาคาลินาและเรือยนต์ ท่าน
เป็นคนแรกที่ทดลองแผนการณใหม่นี้” เขาค้อหัวน ๆ

“ผมได้ถามท่านมา นิก เพื่อถามว่าเด็กคนไหนของท่าน
จะเหมาะที่สุดที่จะเป็นผู้ช่วยทางวิทยุของอะเลกซทวูเขี้ยว เรา

ต้องการนายทหารไทยที่พูดอังกฤษได้ดี เราได้คิดจะเอา เลค เพราะเขาจบการฝึกหัดที่ทริงโค และตามที่ท่านทราบดี เป็นคนไทย แต่ซึกของที่ไม่สู้เก่งทางภาษาอังกฤษ เราต้องการผู้ชำนาญภาษา ทน

“ ผมคิดว่าหม่อมเจ้าจอห์นนั้นเหมาะที่สุด ภาษาอังกฤษไม่ ยดพร่อง และเขาก็อยากเข้าประเทศของเขา ”

ขณะรับประทานอาหารกลางวันกับคริส ไวลด์ ข้าพเจ้าได้ เรียนรู้ว่าเขาเป็นเจดเบ็คคนหนึ่ง - หรือเจด ตามที่คณะของเขา เรียกตัวเอง คณะนี้มีชื่อเสียงใน โอ เอส เอส และตลอดของการ ราชการลับต่างๆ ในโลก ที่ได้ทำการหลังแนวในฝรั่งเศสก่อนและ ภายหลังวัน D เขาได้ลงหลังแนวเยอรมันและช่วยรั้งคนอาสา ฝรั่งเศสชนเป็นหน่วยรบ ซึ่งได้มีส่วนในความสำเร็จของการบุก ของเรา ก่อนสงครามเขาเป็นนายธนาคารในบอสตัน อ่าวน หนึ่งส้อมมากและวิ่งเป็นการออกกำลังสองสามไมล์ทุกวัน ในช่วง เวลาหลังปีศาหที่ ทริงโค เขาได้ชวนเขวราย เรียนภาษาไทย ได้มาก กว่าที่ข้าพเจ้าเรียนมากกว่าสอเข้ ข้าพเจ้าพิจารณาเห็นว่าเขาจะ เป็นผู้บังคับขนามบินลับหลังแนวสัตว์ ทศียง

เราบินจากแคนดีไปคีลคิตตา และคอยอยู่ที่บ้าน o ตก โอ เอส เอส ในตำบลทอลลกันจ เพื่อจัดการตรงสัปดาห์ให้พร้อมเสร็จ

05/08/2565

* 1) day วันกำหนดรถขนขึงฝรั่ง

บ้านเราในความมืดมิดของ พันเอกแมคกีย์ อยู่นอกเมืองไกลจาก ถนนหนทางมากจนไม่มีใครเคยไปถึงนอกจากคนของ โอ เอส เอส และหมอง

ข้าพเจ้าไม่ใคร่พบ กับ อะเล็กซ์ นิก นอกจากเวลารับประทาน อาหาร เพราะเขาเรียนภาษาไทยเวลาเช้า อย่างรู้สึกความจำเริญ และออกกำลังกายเวลาบ่าย ข้าพเจ้าใช้เวลาโดยมากกับจอห์น เรสส์ ซึ่งเมื่ออยู่แคว้นหว่างเดินทางไปหน้ะย ๑๐๑

บายวอนหนิง จอห์น และข้าพเจ้ากำลังเดินออกประตู บ้านญาติ ของเรา ภูมิคนพนเมืองรูปร่างหนุ่มกระตัก มีผาแคบ ๆ พันเอว และถศะกร้าหวาย โผล่มาจากข้างทาง เขายื่นมือขอทานใน สำเนียงซอกซฟอรด์ “กินชา ท่านคราย กินชา”

เราตกใจ จอห์นกระโดดถอยและพึมพำว่า “กินชา นรก อายนคงเป็นสอแซพ

เจ้าคนพนเมืองเขตฝาศะกร้า เราก็โตะเห็นงูแผ่แม่เขยชันร่า จากกันตะกร้า

“ซอรับเตี้ยว ท่านสัภาพ แล้วผมจะสั่งงูเห่าให้มาท่เท่า ท่าน” หมองบอกเรา

เรสส์กระโดดไปทางซ้ายสองสามนิ้วฟุต “ทีไหน” เขาถาม

“ทีไหนก็ได้ตามแต่ท่านจะประสงค์” หมองเอาใจและยิ้ม

เรสส์โยนเหรียญมาให้เขา คนพนเมืองยกลงนั่งของตระกร้า แล้วเดินไปหยิบกิ่งไม้ข้างถนน หักเป็นสองและขว้างไปไกลถนน ห่างจากข้างหน้าจนนราวสองฟุต เรามองตามก็เห็นเงาเท้ายาว อย่างน้อยห้าฟุต และหมอกกำลังสวดเสียงแหลม

“อีกหนึ่งรอบ ก็ได้ออกหนึ่งเงา” เขาร้องเป็นเพลง

เรสส์เกิดมึนในคตชน “แกทำให้มันออกมาในส่วนหลัง ประคนันไตใหม่” เขาถาม

“หนึ่งรอบ หนึ่งเงา ที่ไหนก็ได้” นักเปลือยกายออกซ ฟอว์ดตอชอย่างใจ

“เอาห้ารอบ” จอนนพต “เขาให้เต็มสวนทีเดียว” เขาโยน ธนบัตรให้หนึ่ง “ใคร ๆ ก็พยายามทำให้ฟันเขากว้างลึบแต่ก็ช คชขัน แต่เขาเก่งกว่า บางทีสองสามตัวจะทำได้สำเร็จ”

หมอกตะเบ็งเสียงขณะขว้างกิ่งไม้ตาม ๆ กันเขาไปในประตู เลียบคานาหารยามเกอรัช่า ซึ่งตาลกของเมื่อเห็นทุกหนทุกแห่ง ทิวสวน หมอกไม่รู้จักหยดคชอย่างกับเขา

“คิดว่าท่านให้เขาห้ารอบเท่านั้น เขากำลังทำตัวที่เกานแล้ว” ชาวพระเจ้าพัก

เรสส์ดวงกระเขาเอามคชนบัตรออกมา “พระเจ้าของข้า ให้ศศิโยเสียบแล้ว” เขาร้อง “ไป ไปกันเถิด”

05/08/2565
ความร้อนกำลังจืด เราเข้าไปยืนคอยรถลากไต่ร่มต้นพัว

อินชี่ชาน่า พักถนนตรงข้ามใต้ต้นไม้อีกต้นหนึ่ง ช่างตีกลม
กลางแจ้งสองคน กำลังตีกลมอินทอวนสองคนซึ่งนั่งขัดสีมาธิอยู่ใต้
กรวยไทร คางหลายลอนของลูกค้าและพวงเข้รื่องขึงเขาซึ่งเห็น
พระสุณั้บ่างขาวและเสื้อเชีททกกำลังข้ลิว ทำให้เขาคเหมือนเจ้า
สาวอ้วนในการแด้ตงสครล้ทว

“เล่นเอาผมรู้สึกเอวเล็กเอวบาง” จอนนพคและลยพวง

“นั่นใครวิ่งมาตามถนน ผอมจริง” ชาวเจ้าพค

“คนผิวขาว เป็ลลย และกำลังวัง—อะไรในอากาศละนี่”

จอนนแปลลใจ อินทอวนทงสองกเห็นวางทกกำลังเขามาใกล้เหมือน
กัน

ค้อขะเล็กซอออกกำลังกาย แต่ครวงนคเหมือนกำลังกายใ
เล่งงานเขา เขาคเห็นอหมคแรงเพราะความรอนจต ช่งค
จะประหารคนทแข็งแรงน้อยกว่เขา เห่งลออกโซ่มทว อ้าปาก
เห่งนหน้าและหายใจหอยดงกยไคยนขณะทวงชวงลคทายของสาม
ไมล

ครนเขามาใกล้ เราจงเห็นว่าเขาไม่เป็ลลยกายทเคียวอย่าง
ทเวานก กางเกงขาส้นทตกแคตจนล้ตคทำใหคเป็นคิงน

อินคสองคนนกาตงไคเถยงกนดงนกวงอย่างตนเตน ไม่
เคระมีอะไรเช่นนในคคคคตา ชาวอินคเป็ลลยกายม้ดมไปตาม
ถนนหนทางช่งช้อทานไปช้อกนชา แต่ไม่ดงความอภพเหมือน

คนผิวขาวนั้น ทางของกริสโวลด์ก็นำเขาไปใกล้ห่มคนพเนเมืองราว
ช่วงแขนเท่านั้น และเมื่อเขามาใกล้ ผู้พระเจ้าสร้างรูปถึงทั้งสอง
ก็ลวงเขาไปในผาปูน เขาเหยียบงืนออกมาหลายอัน และยื่น
ให้ขณะก้มศีรษะทักอย่างกนเอง "ไวชอกันชา กันชา"

นักวิ่งก้มค้อยก้อยๆ แล้วเร่งผ่านไป ทั้งหอบและเหงอโซม
คังแตนน เพราะข้าพเจ้าและจอนัน สมาชิกผู้หนึ่งของครอยคริว
บอลคิมอรรถเทนท์สก็ตเกิดกเลื่องลอคลอคจักรภพอังกฤษและอเมริกัน
ว่าเป็นคนขาวคนเคียวที่เคียวถกให้ท่าน โคโยอินเคียน

เช้าวันที่ ๑๕ กรกฎาคมเวลาเจ็ดนาฬิกาตรง น้องเขยข้าพเจ้า
เรือโทจอห์นอาชโยลคซึ่งเป็นผู้คแลสำนักงานปลอศควัยของ โอ เอส
เอส ในคัลคิตตา พาเราไปทเครื่องบินสำหรับไปร่างกุง นอก
จากอะเล็กซ์และข้าพเจ้าห่มหมอมเจ้าจอห์น เลค และคอคเคอร์ยา
ลอคยอร์ชหวิหน้าฉายรายงานของสาขาวูการลยก็ไปด้วย ยอร์ช
เป็นคนเล็กแต่แข็งแรงและโตส่วน ฉายลยิบห้าแต่คหูนุ่มกว่าราว
ลยิบ เขาจะไปสำรวจว่าจะคองการคนของเขาเท่าไร และควร
จะอยู่ในค่ายกองโจรหรือช่อนไวในทอนในกรุงเทพ เขาไม่กังวล
เลยว่าเป็นพลเรือน ซึ่งจะไครบโทยทคทอย่างรุนแรงจากมือแยพ
ถาตุกรยิบ

เราถึงร่างกุงเวลาหนึ่งนาฬิกาและใช้ป้ายและค่านนนอยู่กม
05/08/2565 พันโทเคฟอินเคอร์ชงเป็นผู้คแล โอ เอส เอส ทนน 'เบนน' นัก

บนไทยซึ่งได้ผูกหัดพิเศษสมทบเราเพื่อนำเราลงทมิฬเขียว

“เคฟ” ข้าพเจ้าพูด ขณะค้อยอยู่กระเบื้องกว้างของบึงกะ
โลว์ของเขา “ผมเคยทราบดีว่าจะปล่อยนาฬิกาใหญ่และนาฬิกาเล็ก
ผู้สื่อข่าวทมิฬหัดทหน่วย ๑๐๑ ลงลงในร่างกึ่ง แล้วเขาเช่น
อย่างไรต่อไป”

“เขาลงโดยพาราชต์เรียบร้อยแล้ว” เคฟตอบ “แต่เราไม่ได้
ข่าวจากเขาอีกจนคนของเราขายเข้าร่างกึ่ง แล้ว แฮร์ ลิตเทิล
เผชิญพบทะเลขอมเม็กซิกันซึ่งเคยอยู่ค้ายเคียวกับนาฬิกาใหญ่”

“ดังนั้นเขาถูกจับ” ข้าพเจ้าถาม

“ไม่มีใครทราบว่านาฬิกาเล็กเป็นอย่างไร แต่นักสืบลับชี้คว
นาฬิกาใหญ่เมื่อเขาลงไปแล้ว” นายพันโทเล่าต่อไป “ดูเหมือน
ว่านาฬิกาใหญ่ได้ทำงานให้เราตลอดเวลาดังแม้ว่าเราจะได้สงสัย
เขา และ แผลกพอก แม้ที่เราเคยคิดที่ ๑๐๑ ว่าเราควโตนไม่ม
ความกล้า ทะเลขอมเม็กซิกันผู้นับชกว่าเขาทนการทรมานทรนแรง
ที่สุดที่แบพเคยกกระทำและไม่ยอมบอกอะไรสำคัญเลย”

“แล้วมันฆ่าเสียหรือ”

“เขาตายโดยการทรมานนั้น เป็นที่ ชาวอเมริกันว่าก่อน
นาฬิกาใหญ่ค้ายเขาเอียวควมาพูด ‘อย่าเป็นทุกข์ พันเอกคิดลินจะ
ช่วยเราและเขาจะเอาไอซ์ครีมงานใหญ่ ๆ มาให้เราทั้งสอง”

มันเป็นเรื่องน่าสังสาร คนพันเมืองควโตมมีความอยากกิน

เท่าเด็กเล็ก ๆ ซึ่งเราไต่สงสัยว่าอาจขายยาของเขาเพื่อเงินลับ
เหรียญก็ได้ ไต่พิสูจน์ตนเองว่าเป็นผู้กล้าหาญที่สุดคนหนึ่งของ
องค์การ

เราขึ้นจากสนามบินร่างกึ่งในท้องฟ้าใช้เวลา ๓.๑๕ นาฬิกา
ก่อนเที่ยง เราไต่ยอมผ่าหมอนอนสั่นแดงสักรากเตียงนอนของเรา
เพื่อ ยอมรับ ความหนาวจัดซึ่งจะไต่รู้สึกเมื่อขามภรรยาชายแดนไทย
พม่า และขณะเรานอนหลับอยู่ในที่นั่งในเครื่องบินคล้ายดังนำ
ขลุ่ยมาถืออยู่บนพาราซัทและตัวห่อหุ้มด้วยผ้าสีสด เราคิดว่าวิ
โตนั่งไต่หัดตัวในนิยายเด็ก

ทาง เค้นใน ฟาน้ำ เรา ผ่าน กำแพง เมฆ ซึ่งปกคลุมรอบเรา
หมอกหม่นแล้วเข้ามาข้างในประตูซึ่งเปิดอยู่ คุกเป็นทางไปโลกอื่น
มากกว่าประตูของซ.๔๗ เราขึ้นเหนือภูมิประเทศภูเขาอันเปลี่ยว
เปลี่ยวอยู่ราวสองชั่วโมง แล้วจึงเห็นพนักคนป่า ประเด็นหย่อม ๆ
ด้วยนาข้าวตาหมากรุก ในที่สุดข้ามแนวเขาโดดเดี่ยวแล้วลงใน
หุบเขาเขียวว่าเหว เราอยู่ภายในสยามแล้ว และไต่มาถึงภูเขิว

พอเครื่องบินหยุดนิ่ง เราแปลกใจมากที่เห็นนายทหารไทย
ผู้หนึ่ง สูงใหญ่และโหล่งกว้าง ยืนอยู่กลางกลุ่มคนงานสนาม พล
ทหารและนายทหารกองบิน และกำลังถ่ายภาพยนต์เรากับกล้อง
๑๖ มม การรับรองอันเปิดเผยนี้ผิดคาดมาก เพราะเราไม่เคย
คิดว่าจะขึ้นไปเกิดในสนามบินลับในสยามที่มีแต่พอยู่ทั่วไป

นายทหารผู้หนึ่งวิ่งมารีบเรา เขาแต่งกางเกงขาขาวและ
เสื้อเชิ้ตสีฟ้าของกองทัพอากาศไทย เจตชะหรือมงกุฎทองและทาว
สองดวงบนข่าแข็งคัสของเขา

“ พี่เอกคัสคัส โคน ” เขาพูดเป็นภาษาอังกฤษชัดถ้อย
ชัดเจนนำกริยาวัยนามแฝง “ ผมเข็นรถเล่นกลองฉาบรูปต่ง
แก่แอนนะโปลิส ”

“ แอนนะโปลิส ” ข้าพเจ้าร้อง คำนี้ทำให้เห็นภาพแปลก
ไปจากภูมิภาคนี้

“ ผมอยู่นี่สองปี - ในนามจริง ทวี จุลทรัพย์
ข้าพเจ้าวิ่งนักโต ข้าพเจ้าเคยไต่ขี้นพิกัดหนักถึงสมาชิก
ไตคนคนหนึ่งที่หนึ่งของเราในกองทัพอากาศไทย หน้าตาเขาตื้นเฉลี่ย
ฉลาด และคางกว้างทำให้ดูเหมือนชาวซาโวมามากกว่าชาวตะวันตก
ออก

ขณะเราเดินไปที่พัก ลอยด์ขอร้องตาม “ ท่านมีคนทำอะไร
ในสนาม ”

“ นายทหารสิบเก้า นายกับคนสมัครสองร้อยสี่สิบ
แปด ไม่มีผู้สนามนหรือ ”

“ ูแน่นอน ” เขาตอบ “ มันอยู่ในบัญชีสนามไทยฉบับ
ปกค ”

“ แล้วทำไมท่านจึงนึกว่าปล่อยตกยทให้สูญแทนละทีน ” ลอยด์
ถาม

“เพราะว่าแพทย์คิดว่ากองทัพอากาศไทยเป็นผู้ใช้เท่านั้น มันไม่สงสัยว่าจะมี ชี ๔๗ มาลงจากพระมา ทนไกลมาก ทางมาคือโดยทางเดินเท้าทางเดียว และแพทย์จะมาก็ค้อมแฉวงโดยเราไม่รู้ไม่ไ้”

“แต่ชาวบ้านไกลๆและคนพื้นเมืองที่ท่านใช้ชั้นของละ เขาจะไม่เที่ยวเล่าหรือ”

“เราไปบอกเขาว่าใครพูดจะต้องตาย เรามีผู้สืบข่าวในหมู่บ้าน และคนแปลกหน้าที่มาจะไม่บอกเลย” เขาตอบอย่างน่ากลัว

“ได้ทีนี้คงกว้างขวางกว่าที่เราคิด” ขำพเจ้าพูด

“เรามีสมาชิกปฏิบัติงานห้าหมื่นคน” โขายอกเฉยๆ และระยังมีอกนัยแสร้งๆ ซึ่งจะช่วยเมื่อถึงเวลา”

“เขาไปช่วยแล้ว” ขำพเจ้าพูด “พันธมิตรจ้อทันทิดตีสายาลวิจัยของผู้สื่อข่าวของท่านนี่”

“เขาเป็นคนกล้า” พันเอกพูด และเล่ารายละเอียดที่ ชี ๔๗ ของกิลด์ติดขึงตกโดยเครื่องส่งสัญญาณของแพทย์ห้าเครื่อง “ชาวเครื่องบินตกถูกส่งมายังสมาชิกใต้ดินซึ่งมาดิ่งเครื่องบินก่อนแพทย์ เขาพาคนทรอตกตายจนเกือบตามทางขรุขระแล้วต้องลงแม่น้ำในเวลาค่ำในเรือสำเภาเล็ก ๆ จนถึงกรุงเทพ ทนเขาได้รับการรักษาศายาลจนแข็งแรงพอที่จะส่งกลับโดยเครื่องบิน

กาลอยู่ที่สนามบิน — คนไทยในหมู่ที่สองซึ่งได้มาโดยคาคา
ลีนหลายสัปดาห์แล้วและกำลังคอยอะเล็กซ์ เขาเป็นเพื่อนสนิท
กับจอห์น และหม่อมเจ้ายินดีมากที่ไต่พบกัน

กาลหันมาพุดกับลอยด์และข้าพเจ้า “ท่านนายพันท่านชาย
พระนั้นไม่ใช่หรือ”

ข้าพเจ้าไม่อาจปฏิเสธ

“ไม่มีอะไรสนุกกันเท่าที่นั่นหรอก” เขาพุดต่อไป “เรา
มีปืนไรเฟิลสองตัว ที่เก่งทั้งคู่ ผมจะพระนั้นกับท่านและนายขอร์ด
คนละห้าสิบบรรยากาศของผมนะพระนั้นของท่าน และท่านจะได้เป็นผู้
เลือกนกด้วย”

ซึ่งเป็นการยักยอกธรรมดา

“เอาไก่มา” ข้าพเจ้าพุด และลอยด์ตกลงด้วย

เด็กพนเมืองสองคน ซึ่งทำงานในสนามบิน ถูกส่งให้ไปเอาไก่
เขากลับมาในห้า นาที หนึ่งเข็มนาฬิกาและได้ไต่อยู่กับดี อีกตัว
ผมขนนัยนำที่เรศ ตามความคิดข้าพเจ้าแล้วเปรียบกันไม่ได้
เพราะตัวแรกแข็งแรงดี แต่ข้าพเจ้ารู้สึกว่าจะไม่ควรถ่วงเกินไป
จึงพุดว่า “อ้ายควักกระดูกกระดูกนี้คงดี”

“จริง” กาลตอบ

“และอีกตัวก็ยังดีพระนั้นมาหลายหน”

“จริง เป็นไต่งามมาก” กาลเห็นด้วย

“ถาลอยคชอบทวย ผมกเอาทวน” ข้าพเจ้าพูด ชั่วครู่

งาม ลอยคกมคัระ

เขาทำทวาง แล้วเดกพนเมืองทงสองเซาประจาหวมมกข
นกกั ซมองคกนอจากรากกรว ตาเขันมน ขนพองและคไม่
ทนใจทระโคสูกน พอคองคตมกกระโคคเขาเตะกนทอกและลม
ลกคลกคลลอยคกขณ เมอรบรอยข้าพเจ้ารู้สึกวากข้าพเจ้าเขน
คตแน

ระหว่างรอยขณเรกลบมาทมมพกขงมน เขาเซตหน้าไกควย
ผาชนทนออื่น ๆ เหมือนทำไหนกรวยอาซิพ แปลงขนและบก ขณะ
นกกทงสองยกขาเหมือนนกรวยพกเมอย

ตลอดรอยสอง สาม และสี่ นกขงเราเขันคอ จอหิน ซง
ไคกาหาคสิรบขงลลอยคไวพคกับนคขงเขา “เอาให้อยู่เคยว
และนำเงินหวาคสิรบมาขานใหพอ” พอเรมรอยหัว เขาหันมาพค
กขข้าพเจ้า “ลึง ประเคยวนคขงลึงจะเขอคตมคและเขคไปเขา”

มันไมใช่ประเคยวคแต่ทนโค กังรู้กัน นคขงเรารองอยาง
ไยเสยและวังรอย ๆ วง ไกขงคาลไลคตาม

“ใช่มา ท่านสุภาพ” คาลพค “นคขงท่านแพแล้ว”

“แพจริง” ข้าพเจ้ารองขณะ ลอยคคและข้าพเจ้าสงเงินให

“ใช่ไมไดนออกจกแกงกระหริ”

“๐๕กระหริ” คาลพค “ผมไมเห็นควย มันราคาเขันทง

หนักเท่าตัว ใคร ๆ ก็เลือกมันแต่ไม่เห็นชนะสักที”

“ อย่างนายขจรหรือ ” ชาวเจ้าถาม

“ ท่านเลอกกอน ” คาลเคอนชาวเขา “ ถ้าท่านเลือกตัว

ชนะ ผมก็ทำอะไรไม่ได้ ”

ลอยกหัวเราะ “ เราเสร็จเขา นิค หนีไม่รอด ”

ภายหลังตีไก่ เร่งขบ เวลา๒.๓๐ พันเขามาปลุกเรา “ พายุกำลังมา เราต้องไปกินละ ”

“ ผมทราบว่าไม่ปลอกก็ยที่จะลงทอนเมืองก่อนมค ” ชาวเขาตอบเสียงร่ง “ และเมื่อถึงแล้ว ก็ยกยัสขนาทจากบางกอกเท่านั้น ”

“ เราต้องหนีพายุ คือเราจะขึ้นไปสระบรกกอนซึ่งห่างจากทอนเมืองครึ่งชั่วโมงเท่านั้น เราจะคอยอยู่ที่นั่นจนมคจริงออกค่อไป ”

อะเล็กซ์ จอห์น และเลคคองอยู่ทภเขยว คอคเคอวยายนตรงไปกรุงเทพในเครื่องผูกหตแบพกับดงต่าง ๆ พันเขาคคคสโตนนำชาวเขาภลอยคไปทเครื่องแฟรไซลคคคคตงแบย ‘ F ’ ซึ่งมกำลังเร็วรารอย ไม้คต่อชั่วโมง

“ แยกไม้โดยคตสนามบินทอนเมืองทอกหรือ ” ลอยคถาม ขณะเราเข้าใกล้เครื่องบิน

“ ไม่ทั้งหมด ” พันเอกชียาย “ มันแบ่งเป็นสองทอน แยกไซต่านคระวันออก และเราค่านคระวันคก ”

“มีแปดคน” ชาวเจ้าถาม

“ราวแปดร้อย” เขาตอบ “แต่มันจะไม่รบกวนเรา”

“ท่านรู้ได้อย่างไร” ลอยด์ถาม “ท่านเคยสองพาดูแทน
ลงถนนแล้วหรือ”

“เปล่า” เขาขอมริบ “รอเองก็ไม่แน่ใจ แต่ผมคิดว่า
คนของเราทำงานเรียบร้อยพอที่จะทำได้สำเร็จ นอกจากนั้น
ทำไมจึงจะมีอันตราย เราถูกสมมุติว่าเป็นพันธมิตรกับยูนิ
แควอบินของเราไปมาทอนเมืองวนละหลายครั้ง และไม่เคยม
อะไรทำให้เกิดสงสัย เหตุใดจึงครึ่ง”

ลึสนาชาวเผ่าคงไม่บอกว่าเซอรอยเปอร์เซนต์ และลอยด์
ก็เหมือนกัน พันเอกเห็นเราแล้ว

“ผมขอลาหน่อย” เขาพูด “สมมุติว่าท่านอยู่ทสันาม
บินนวยอริคหรือวอชิงตันและเห็นเรอบริตชิล ท่านจะนึกหรือว่า
อาจมีนายทหารเยอรมันหมอบอยู่ข้างหลังเครื่องบินลำนั้น เปล่า
เลย ก็เป็นการเหลวไหล คือไปปล่อยให้ผมเป็นห่วงคนเที่ยว”
แล้วเขาพูดต่ออย่างจริงจัง “ท่านรู้ไหม ถ้าท่านถูกริบ ก็หมาย
ถึงคอผมด้วย”

ลอยด์และชาวเผ่ามองตากันประหนึ่งจะพูดว่า “ใจไม่คิดเลย”
แต่เราทั้งสองรู้ว่ามีไก่ออกจากเสียงก

เราชนแฟรงไชลก็ขงประกะเทยวักถยขนสังทงทคโคไตของสนาม
เวาเห่นมาคิน บอมเบอช เคราะหรือยล้าหนง ผังอัยคองรำในนาข้าว
มีนโคทกฟงเพวระพวยยามออกไปก็ยเคอองวทยทหนักเก็นคัว ข้าง
หน้าเราสะเงอเมฆฝนใหญ่ซงคเห่มอนจะคตลรเวาขณะโคกโคไค้ ขณะ
เราเลียงไปข้างๆ ฟองน้ำค้ำใหญ่หนักเคลอกลงสนามและโซกถ
เจยวประกะหนงถกขยโคยมอัยกษ

ถึงสระบัวภายในหนงชวโมงสสัยนาท และเราเดินไปทกระ
ทอมนอกสนามหน้อย คนประกะจำพนคินหนเคอองขนเล็กของเรางน
มันมายนอัยหน้าประกะโรงพกทเคยว เราค้อยๆแอยลงแล้วเข้าไป
ข้างใน นายพันทรไทยผยงคยขกของขนรบริรองเวา เรานั่งลงหน้าโต๊ะ
หยบายๆ และลองอาหารว่างทคอยอัยขนโต๊ะเล็ก ซาพเจ้ามองไปทง
หน่าทง และเห่นเห่มอน คนผวขาวเปลือยกาย หน่งหน่ง ก้ำล้งลยทา
ข้ำมยอกเชวระยะไกลออกไป

“เข้ามาจากปรำจ” พนเอกคคคพิค มองคามสายตาคำขำม
ซาพเจ้า

“ปรำจอะไร” ลยคคำถาม

“ค้ำยสะเลยออสเตรเลียน” ทคคคคคอบ

“มีออสเตรเลียนทนทรอ” ซาพเจ้าถามโดยแบลคใจ

“มีราวหรืออัยคน เขาโครบความล้าขากมาก” พนเอกพิค

นายและพลไม่มเสื่อผาและถกขงคัยให้ทงงานหนักในแคคจัต ไค้

05/08/2565

* ข้อค้ำยระเลขที่พระฉาษ

อาขยนำทรมแม่นำสปีตาห์ลละคร่งเทำนน เวลลอบเฮอาอาหารไปให้
คามแต่สยซ่ง แลระบอกขำวซัยชนะของสหชาติ ซ่งซ่น้ำใจเขา
ไว้ทักว่าอย่างอื่น ขาของเขาคือความหวัง

ขำพเจ้ารู้สึกละอาขยใจที่ กำลังรับ ประทาน อาหาร เฮอร์ อร่อย
ขณะซ่างๆ มีคนนับริบอบๆ ซ่งเคยเป็นอิสสระแต่ขัตนถกค่อนเปลือย
กายไปตามถนนอย่างสัทวี่ แต่ในเวลาเดียวกันขำพเจ้าเข้าใจทักว่า
ถ้าเราพลาคินก็เก็ยวักจะต่งไปรวมอัยกับเขา

ราว ๖.๒๖ พันเอกคคคสโตนคณาฬิกา

“ถึงเวลาควรไปแล้ว” เขาพูด

เราขนกลับเขาในเครื่องขบน แลระกถักเขญเข้าไปในสนาม ลุก
มีอสสองคน พยายามคักคเือง แต่ไม่คัก ซ่งเรากัประหลาดใจมาก
หม้อไฟตาย

“เราะกัองเสียงหนอขยคอกขำมไปเครื่องแพ้วไซลคอกเครื่อง
โน่นโดยไม่ให้ใครเห็น” พันเอกสโตนพค ซไปทเครื่องขบนทจอก
อัยกลางแจ้งราวร้อยหลาออกไป เราเก็ยบดง กัพอกคชาวนาสคณ
กำลังค่อนควาขขำมถนนคระมาทางเรา

“นหลยเขาน” คคคสโตนพค ซึรานเล็กๆ ทซ่างขอบ
สนาม ลอยคัและขำพระจำกระ โจนะขำก้ำยงอัยงนกพิลยขกลับรับ

ต่อมาอัยสียนาท ซาวนากัผ่านไป แลระเราโค่นงอัยในเครื่อง
ขบนโดยปลลคกภัย ใบพักหมน เครื่องคักแล้วเรากัสุพา และขิน
เห็นอนาขำวหลายพันไร้ซชเป็ลยนพนคินเป็นทะเลสาบใหญ่

ต่อมาสี่สัปดาห์ เราเห็นแสงไฟตอนเมืองโตเรา โรงเก็บ
เครื่องดนตรีเรียงราย ทั้งสองข้างสนาม แต่บ้านของไทยนั้นเย็นกระ
รอก เราไม่ได้วันรอบสนามแม้แต่ครั้งเดียว แต่ลงเลยในซีกไทย
ที่เขียว สนามเล็กมากจนเราไต่บนแนพรองเพลงอยู่ในที่พักขณะ
เราเล่นอยู่กับดิน แต่แม้มีโรงเก็บเครื่องดนตรีอยู่ในที่ในค่าน
ไทย และคนประจำพันของแม่ ฟังเสียงเครื่องดนตรีเขาขามสนาม
อยู่ใกล้ๆ เรา เมื่อเราหยุดดื่มก็ห่างจากเขาไม่เกินห้าหลา

“หมอยลบทพน” พนมเอกก็คิดพมพา

เราสั่นทำตัวเล็กที่สุดที่มนุษย์จะทำได้ เราอาจไต่ขึ้นเสียง
แม่ฟโดยซัดเงินขณะเขาค้นเครื่องดนตรีออกจากทางซนลง แล้ววัด
คลื่นเสียงร้องและเสียงฆ้องมาทางเรา ดอยก็และข้าพเจ้ากำลัง
ฟังพายอยู่กับพนม หน้าอยู่ซัดกันจนจมูกจกกัน เหนือไหล่จาก
หน้าฉากข้าพเจ้า และข้าพเจ้ารู้สึกมีเมตตา ไหลลงข้างคอ

คิดค้นหน้าไปทางหน้าต่าง ร้องสั่งเป็นภาษาไทยและโยก
มือให้แม่ฟกลับไป เสียงระระกึ่งขึ้น และคำสั่งก็คึกคึกแข่งขัน ใน
ที่สุดเสียงหยุดทันที

เหงอเขนเมตตาๆ อยู่บนหน้าคิดค ขณะเขาบนกลีบทรง
“เรียบร้อยแล้ว” เขาพูด “ซัดของเรามาช้าและแม่ฟเป็นแต่
อาสาเชิญเอาเข้าโรง เขาอยากทำตัวเป็นเพื่อนเท่านั้น ออกสองสาม
นาทิตานจะปลดปล่อยเหมือนกันอยู่ แอนนะ โปลิส” เขายังพัน
ทั่วที่ห้ายเป็นห่วง

“อยากอยู่แอนะโปลิสขณะนี้” ลอยศักดิ์กระซิบ ข้าพเจ้า

ก็อยากเหมือนกัน

อดสักครู่หนึ่งคนของพันเอกตอมเราเหมือนผง และเครื่องบน
ซึ่งคนไทยตามสั่นก็เข้ญไหว ถูกล้อมโดยจำนวนสองเท่านั้น เรา
ถูกเข้ญเข้าไปในโรง แล้วเขาปิดประตู และเรากำลังจะออกจาก
เครื่องบนก็พอกตาคัส “หมอบลง” อดสักครู่เขากระซิบ “ข้าง
นอลมีแปฟสองคนกำลังพดกับคนไทยที่ไม่ใช่พวกใต้ดิน

เราเข้ญกันขยับกับพันเฮงออก กว่าพันเอกจะบอกว่าจะปลด
ภัย เสือผ้าของเราจะขยับหน้าใต้

มีคนเข้ญประตูข้างออกเงยบ... เราขนรอยนตู่เก่าๆ ในความ
มืดจกและมุ่งไปกรุงเทพ ระหว่างทางไฟหน้าส่องทหาร แปฟคน
หนึ่งซึ่งไบกมีอิโให้เราหยก พันเอกคคคเตรียมจะชน แต่แล้วเห็น
ว่าเขาคงขออาศัยไปควย จึงขยรถหลักไป แต่เฉียดมากจนเรา
อาจขยมือไปตักควไ้ ขณะขยอยู่ในพระนคร เราผ่านวังมกลแปฟ
มากมาย เลาะค่ายชะเลย และเลี้ยวเข้าถนนในเขตควัง ซ่งมค
ขมุกขมัว เรามาตาคาหนกเจ้าฟ้า อิมฎางค ซ่งสนพระชนมแล้ว
เข้ญข้าพระมหากษัตริย์ ประชาธิปก ผู้ทรงพระนามอโหมงก อยู่ควัง
หนิง ทนเขนแผนกสยสวอนอาชญากรรมเท่ากข้สักฮตแลนคยวรด

ของบริเตน แต่ความจริงเข้ญองบัญญัติชาการ โอเอสเอส ในกรุงเทพ
A05/08/2565
มรางวัลเงยบๆ ในความมืดฮกมาพบกับเราคือ เสาววรรค

ปาล์มเมอร์ เขาจับมือก่อนรับโดยแน่นและกระซิบว่า " เขามาทาง
นี้ คืนเนอพรอมแล้ว "

บนโต๊ะใหญ่ในห้องรับประทานอาหาร ซึ่งมีแสงไฟมัว ๆ มน
เย็น สลัด แดง มะเขือเทศและผลไม้ ข้าพเจ้ารู้สึก ร่างกายไคพก
ผ่อนจากเส้นประสาทที่ตึงเครียด และรู้สึกหัวใจของตนที่

พินหนอกคึกคักกำลังแสดงจุดหมายต่อเขาวารด์ในเงา และเขา
ทั้งสองกำลังหัวเราะกัน

" ท่านไม่ต้องการมันอีกแล้ว " เขาวารด์พูดขณะที่เขาสั่งคน
และพินหนอกคึกคักมันเย็นชื่น ๆ

" ไม่ต้องการอะไร " ข้าพเจ้าถาม

" ผมไม่ได้ให้ท่านก็ เพราะไม่อยากให้ใจเสีย " คึกคักพูด
เป็นจุดหมายจากพินทรี ที่สนามบินฉะเชิงเทรา ซึ่งผู้บัญชาการกองทัพอากาศ
ไทย แจ้งว่า ท่าน และ ลอยด์ ถูกจับที่หนึ่งในสองไมล์ทางทิศ
ตะวันออกเฉียงของสนามบินภายหลังจากท่านได้กระโดดลงมาจากเครื่องบิน
ถ้าเราถูกแยกหยกกลางทาง เราก็จะอธิบายได้ว่าเรากำลังพาท่าน
ไปค่ายคุมขัง "

" ท่านคิดว่าใช้ได้หรือ " ลอยด์ถาม

" เราบอกไม่ได้ แต่มีหวังมาก "

ลอยด์ และข้าพเจ้ากำลังหัวเราะกัน

บทที่ ๒๐

ร้อยเอก เขา วรรัต ป่าสเมธร์ทำการแทนหัวหน้ากิจการ โอ
เอส เอส ในกรุงเทพฯ ตั้งแต่เกิดกรีนลิตซ์ไปจนถึง... ซึ่งเขา
ป่วยอยู่ในโรงพยาบาลนั้น

“สื่อสารไทยชุดแรกของเราอยู่ที่ไหน ผมจะพบได้ที่ไหน”
ข้าพเจ้าถาม

“ในไม่ช้า เขากำลังทำงานสำคัญในส่วนต่าง ๆ ของประ
เทศ” เขาวรรัตบอกเรา “ยืนยันแอมมาทอนคนวนหนงเมือสปีคาห
ก่อน เขากำลังจัดจำหน่ายสื่อสารทชายแดนไทยมละาย

“เพราะมาพร้อมหรือมอรน” เขาพูดต่อ “เขาเป็นนักวิทย
สำหรับพันตรีอเบเนชาติเลทท์และสืบเอกแกลลิกเซอร์ทค้ายผกหค
แบชกอของโจรเฟิซอร์บร

“และพิทกัยแซม” ข้าพเจ้าถาม

“แซมกำลังช่วยร้อยเอกมิม่าและนายสืบคนสนทกิลเบตชัน
หัตถ์นักไทย เขาอยู่ที่เขตคชระนิตนเขตค้เดี่ยวในประเทศ พัทธเ็น
ผู้ช่วยแพทย์ชนายร้อยตำรวจเอกซึ่งได้ทำประโยชน์มาก เมื่อถูกก่อน
ขณะเกิด 05/08/2365” เขามจะไปอย่างทงงในไม่ช้า

ซึ่งอยู่ทางตะวันตกของสนามบินสระบุรี เพื่อทำงานก่อสร้าง อา
โนลด์อยู่ที่ชลบุรี ค่ายของพลเรือหลวงสังวรวิธไมก์ไมล์ออกไปทาง
ตะวันออกเฉียงใต้จากนี้ ท่านจะได้พบอาโนลด์ เคนอยู่ยลใกล้
ชายแดนอินโดจีนฝรั่งเศส ซึ่งอยู่ค่อนข้างไกล เขาคงไม่มา
คืนอื่น ๆ คงมาได้”

ข้าพเจ้าเสียใจที่จะไม่ได้พบทุกคนในคืนนั้น เขาได้ทำงาน
หนักมาก และข้าพเจ้าปลื้มใจที่ได้มีส่วนด้วย

ภายหลังอาหารค่ำพันเอกคคคส์โตนลาเรา แล้วเราชวนข้าง
บนและรอกอยการเขียนเขียนของวิธีซึ่งกำหนดเวลาเพียงคืน

ขณะที่เราคุยอยู่นั้น เขาว่ารถเล่าเรื่องนำส่งสารของจอร์น เวลส์
เทอร์ เวลส์เทอร์ได้ทำงานก่อสร้างอยู่คนเดียวกว่าสองเดือนก่อนเขา
ว่ารถและกิจการนี้มาถึง การอยู่กินในสยามก่อนสงครามเย็น
เวลากว่าสิบแปดปี เช่นการตระเตรียมอย่างหาไหนไม่ได้สำหรับ
ให้เขาทำการสืบสวนระหว่างประเทศ โดยตัวคนเดียว—ชาวอเมริ
กันผู้เดียวในกรุงเทพฯ—หลังแนวสตรีสร้อยไม้ เขาศึกษา
การติดต่อระหว่างสื่อสารไทยและสถานวิทยุ ไอ เอส เอส ที่ทรงโค
ไต้ยดลกักอยู่ในห้องเล็กค่อนข้างมืดทงวันคืน มีริ้วเมื่อไรอา
ถูกแบพมาพบเขา เขาจึงมีเส้นประสาทตั้งเตรียมแทบทนไม่ไหว

“เมื่อเรามาสมทบเขา” เขาว่ารถพูด “จอห์นก็สบายมาก
ถ่านถึงความทรมาณที่เขาได้รับ เขาไม่ใคร่พทจา แต่ไม่มีอะไร

นักลวทแสดงว่าจะมีอะไรขึ้น เราพวกนี้ถนัดการเดินทางของคึกไป
วอชิงตันและคำสั่งที่ควรวางแผนการรถที่แค่นี้ได้มีออบเขามา

“ขอเห็นเริ่มแล้วถึงความออกสัทธิเพื่อนคนไทยของเขากำลังได้
รับจากแอฟ เขาทนหนักดังเพื่อน ๆ กำลังถดถอยมานานไม่ได้ และเริ่ม
แสดงผลของงานหนักแลเห็นจะเหนื่อยเกินไป ต่อมาอีกสามวันก็
หนาวสันและเจ็บไซ้ เราคิดว่าเป็นมลาเรีย”

“แล้วท่านมียาให้ไหม” ข้าพเจ้าถาม

“เราให้กินฮาเตอริน และดื่มน้ำคอกชเลาซัน แล้วพ่นไท
สำเรียงของ G-๒ ไทยมาหา เขากำลังสันเหมือนขี้ไม้ และบอก
เราว่าสถานีแก่งคอกชเลาซันและคนไทยตายกันมาก — โดยมาก
เป็นพลเรือน

“สถานี แก่ง คอกช เป็น เขา จุดหนึ่งที่เราได้เจอคนสหชาติโดย
ฉะเพาะ ไม่ ให้ขอมันในระหว่างสี่วันเพราะไทยกำลังเคลื่อนทหาร
ขึ้นไปเหนือเพชฌนาการ เคลื่อนไหวของหน่วยทหารแอฟ”

“เป็นความเข้าใจผิดอย่างร้าย” ลอยด์พูด

“ขอเห็นเขาเป็นเรื่องใหญ่” เขาวาร์ก็พูดต่อไป “ไซ้ก็กลับ
และเขาเหงาหงอยมาก รุ่งขึ้นเขาลุกขึ้นแต่เช้า อ่านทวนข่าว
เดือนที่เรามาได้ส่งไปเกี่ยวกับสถานีนั้น และจะส่งข่าวถึงกองบัญชา
การว่าเราจะกลับหมดเพราะกิจการล้มเหลว ผมห้ามไว้ทัน และ

ทั้งแต่นั้นเราก็ตัดสินใจว่าคคควรรจะเป็นผู้ควบคุมเด็กซาด และให้โอกาสเธอหนีพัก”

“เขาสมควรได้พักผ่อน สองเดือนกว่าๆก็เรียบร้อยแล้ว พอที่เข้ามาใครๆ” ข้าพเจ้าพูด

“เขาผิดวิธีผิดที่” เขาว่ารับขอมริบ “ครั้นต่อมาเด็กขอมมีเวลาระเบิดขึ้นในโรงเก็บของแปะไฟใกล้ๆ เขาตกใจคนและร้องอย่างบ้าคลั่ง กว่าเราจะสงบเขาได้ก็ถึงชั่วโมงครึ่ง ภู่ง นายแพทย์มาตรวจซึ่งพิเคราะห์โรคว่าเป็นพิษอาเจียร

“ก่อนคืนวันที่ ๑๓ เมษายน จอห์นคลั่งมากจนเราต้องใช้ปืนเข้าไปในยางกอดส่วนแปะเพื่อขอมปืนในคลาตมิด เขาบอกว่าสำหรับย่าแก่ของเขาซึ่งเข็นโรคจิตตนเองจากเสียงขอมบและต้องทำให้สงบ เราให้จอห์นกินมอหนงแล้วเขาก็นอนหลับในคืนนั้น แต่คืนรุ่งเช้าก็คลั่งมากขึ้น”

“ผมคิดว่าท่านกับคคคงตกใจ”

“เราไม่อยากจะเห็นจอห์นตกนรกทั้งเป็น เขาจับคลั่งวันละสองสามครั้ง บางทีคงเจตคนจึงจับไว้อยู่ ครึ่งหนึ่งเขาได้ตามปืนซึ่งเข็นเพื่อนสนิทสี่คนหนึ่ง ด้วยมีคคไว้ เขาเห็นอะไรกลับหมกและพูดว่าคนไทยทั้งหมกเป็นสัตว์และกำลังวางแผนการจะสังเราให้แปะ”

“เขาต้องการหมอกคค” ลอยตพูด

“ รอสั่งมาใหม่อีกคน ซึ่งเคยศึกษาในอเมริกา เขาตรวจ
ทางพยาธิหลายอย่าง แล้วบอกว่าจักษุอยู่ในอันตรายร้ายแรง
ตึกหรือขาเท้าคงอยู่กับเขาถกนาค ครึ่งหนึ่งเขาหลุดออกไป
และพยายามย่นหน้าตาเง เขาร้องเรียก ผัสสอชาวทสันามขณะมีคน
สองคนผ่านมาถามถนน ชิวอยู่ห่างไปไม่เกินห้าสิบลวา ”

“ เพราะห้กทไม่ใช่แะพ ” ข้าพเจ้าพค

“ จอห์นไม่มีใครเป็นใคร ” เขาวรรคคอบ “ นั่นเป็นครั้งแรก
เราต้องอกข่ากเขา ”

“ กังแค้นนมาพวกแพทยทำให้เขาสูญเสียหทัยไหล ตลอดยสย
สี่ชั่วโมง เราคอยหาหใจคองเมื่อพันเอกคคลินส่งกาตาลินา
มารัยจอห์นไปสหรัฐ ซึ่งเขาจะไ้รับการรักษาพยาบาลชระนคคคอง ”

“ เขาได้ผ่านเวลาร้าย ” ข้าพเจ้าพค “ ท่านทรายใหม่ว่า
เกี่ยวเขาเป็นอย่างไร ”

“ เราไ้ชาวจากโรงพยาบาลรอไซ ทคคคคทว่า เขาจะหาย
สนิท ” เขาวรรคพค “ ยันทุกสิ่งทุกอย่างก็เรียบร้อย ผม
คองว่ามนกมคานขบขนเหมอนคน ”

“ ผมกล่าพระนว่าท่านไมนคอย่างนขณะน ” ลอยคพค
“ ขบขนอะไร ”

“ วัพคกับลคสมนของเขาและเขาลงความเห้นว่า การไว้
สมาคคคองไ้เป็นเหตุคองให้จอห์นเจ็บ เขาคคทว่าการถูกชิวอยู่ใน

05/08/2565

ห้องตงสองเดือนพอแล้วที่จะทำให้ใคร ๆ คลัง เขาจึงเข้าบ้านไว้
บ้านหนึ่งในตำบลเงยบ ๆ บรรจหญิงสาวไว้แปดคน ซึ่งมีหน้าท
รักษาจอห์นและในเวลาเดียวกันของภนให้ผมและตค เขาถึงภย
วางยามตำรวจเพิ่มขนในบริเวณนั้นเพื่อความเรียบร้อยทุกเขต

“ผมต้องว่าเขาทำส่วนของเขา”

“คีย แต่เมื่อพันโทสำเร็จมาตามเราไป ‘รักษา’ เขาพัก
เป็นนัยเกินไปจนเรารู้ไม่ถึง ทั้งตคและผมกลับคิดว่าเขาเหนื่อย
และเป็นห่วงจอห์น — เรารู้สึกอยากนอนมากกว่า”

“ผมทราบต่อมาภายหลังว่าเราพลาดการสังคมนตรีรัฐบาลไทย
ของเสียเงินราวพันดอลลาร์”

ข้าพเจ้ากินาฬิกาพักเป็นครั้งทีสลับภายในสองนาท

“ผมอยากรู้เรื่องจริงมาก” ข้าพเจ้าพูด “ผมพยายามเดา
มาสองขแล้วว่าเขาคือใคร บัดนี้ตค ๆ ไม่พักอะไรอื่นนอกจาก
ถึงเขามาคงสองสามเดือน ผมอยากเห็นว่าหัวหน้าใดคินหน้าท่า
เป็นอย่างไร ผมคิดว่าเส้นประสาทเขาคงคงเครียดจนรู้สึกเหมือน
อยู่ข้างหน้าเสื่อทรมาณสองก้าวเท่านั้น เขาจะทนไปได้อีกมากน้อย”

“นั่นคือที่เราได้ตามกันเอง” เขาวรีตตอบ “เมื่อไร

เขาดมลง ก็เป็นเคราะห์ของเรา แม้เขาแสดงความรักร่วมใจ
ได้เป็นอย่างดีมาจนทุกวันนี้”

“ผมคิดถึงความสามารถที่เขาคงทนมากที่สุดในข้อเมือ

เดือนก่อน” เขาวาร์ก็พุดคุยไป “ແພ່ໄຕຣີມຄລອຽນທ໌ ๒๕
 ມີຜູ້ນາຍນ ຈະມີການເລີຍໃຫຍ່ສຳລັບບາງກອກແລະຫົວເມືອງ ຄົນ
 ໄທຍເບັມ ຯ ດຸກເຊີຍຸ່ມຕ ແລະໂດຍມາກຕັກໃຈກລັວແທບທາຍ ເພາະ
 ວ່າໃນງານຜະນຸນເມື່ອຫລາຍເດືອນມາແລ້ວແພ່ໄຕຣີມຄລອຽນທ໌ໃນ
 ອິນໂຕຈິນແລະຍັດການປັກຕຽນຂອງເລີຍ ຈຶ່ງເລືອກລອກທົ່ວໄທຍແລະຄຳວ່າ
 ປະຣາວິທະຍາສາສະໜາຈະຮ້າງອຍ”

“ແລ້ວຣຸຊເຊີຍໄທຍ” ລອຍທໍດາມ

“ເຊີຍທໍເບັວ ແຕ່ເຂົາທຳງານຂອງເຂົາຍັງຄົງບໍ່ມີໂອກາດທໍ
 ອະໄວຣ໌ຈະເກີດຜູ້ລາດຜູ້ຊົນ ເຂົາສິ່ງຄຳຕັກເດືອນໄປຍັງສຸມາຊິກໄຕັກິນ
 ແລະທຳມື່ມາໄປກິນເລີຍເລີຍຕຽນທຽນ ຜູ້ທໍໄປເຂົາແນະນຳໃຫ້ທິດ
 ອາວຸກໄປທຽບເພື່ອຊຸກເຊີຍ”

“ແລ້ວເຂົາໄປທໍໄປທຽບ”

“ເປັລຳເລຍ ແຕ່ເຂົາມີອິງຮັກກິຍຳຈຳນວນມາກໄວ້ໄກ້ ຯ ພອ
 ເຮັກໄຕັກິນ ທຸກສິ່ງເຊັ່ນໄປໂດຍເຮັຍບຽບອິດນິນ ແຕ່ຕໍ່ມາສິ່ງ
 ສາມວັນເຮົາໄຕັກິຍຳຂ້າວ ທຳໃຫ້ເຮົາແນ່ໃຈວ່າ ແພ່ໄຕຣີມຄລອຽນທ໌ ຜູ້ທຽບ
 ຜູ້ທຽບແກ່ເປັລຳເລຍໃນນາທຳສັກທາຍ”

“ທ່ານມີຮອຟັສຕຽນອິນແທງຮຽນທຽບ”

“ມ້ອຍຳແນ່ອິນ ເຮົາໄຕັກິຍຳວ່າຄົນໄທຍສາມສິດຄົນໃນຜູ້
 ຮຽນທຽບເຮັດການໄດ້ໄກ້ຂ້າຍແຕ່ນະຮາຍຜູ້ທຽບທຽບທຽບໄດ້ດຽວໂດຍເຈົ້າຮາຍ
 ຄຳວັນນີ້ 5/08/25 ຮູ້ວ່າຄຳສິ່ງໄປເປັລຳເລຍແຜນການໄປດຽວທຽບ ແລະ

โปรแกรมอาหารค่ำได้เข้าไปตามวงไว้เต็มทุกแห่ง”

“ แปะสงสัยว่ามีใครคนไหนใช่หรือ ” ข้าพเจ้าพูด

“ แน่นอน ” เขาวัดเห็นด้วย “ มันรบกวนวออยู่เรื่อย
เรื่องสะเบียงทมันเห็นเราทริให้แก้หน่วยกองโจร มันรายงานแก่เขา
เพื่อควมรู้ของเขา ว่าคนสังเกตการณ์ของมันได้เห็นการส่งโดย
พาราซัท แล้วมันเตือนอย่างกิริยาเรียบร้อยให้ทำโทษผู้ทริบ
สะเบียงนน มันทว่าถ้าเขารักษาบ้านของเขาให้สะอาดไม่ไ้ มัน
อาจจะต้องเข้ามากวาดให้ ยิ่งรชไม่ใคร่แก้ไข มันยังสงสัย ”

เราไคยนเสียงรถยนต์เข้ามาในถนน และอีกครู่เดียวนชก
ขณะเขาข้ามพินหินอ่อนและกำลังขยับนไคใหญ่ คนไทยห้าคน
เข้ามาในห้อง ข้าพเจ้ารู้สึกทันทว่าคนข้างหน้าเข็นรถ เขาเป็น
คนเกมส์สภาพดี แต่งตัวโกนุงกางเกงขาขาวและใส่เสื้อนอกนแพร
เปลอกไมขาว และพินคอกผ้าไหมขาวบักลายละเอียด ซึ่งทำให้หน้า
อันเต็มและแดงเรอ ๆ เท่านั้น เขาเป็นใหญ่ในห้องตงแต่ก้าว
เข้ามา

มากับเขามีพลเอกออคตลยเกตจรัสหรือ เบตท หิวหน้า BBI
ไทย ทิเรก ชัยนาม อติตรีฐุมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ
และเอกอัครราชทูตในญญันทเพงแควมา ทวี ตะเวทิกุล อธิบดีกรม
การค้าต่างประเทศ และทวี บณยะเกต รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ศึกษาธิการ 05/08/256๕ เขาเป็นคณะที่จับใจ

วศพงศ์อังกฤษดี แต่เขาถนัดภาษาฝรั่งเศส เราจึงพากัน
คุยภาษานั่น

“ผมหวังว่าท่านอยู่สบาย” เขาพูดด้วยมารยาตร่างามคล้าย
กับเราได้มาเยี่ยมบ้านชนบททาสังขสข

“จะสบายกว่าวันที่ไหนไม่ได้แล้ว” ข้าพเจ้าตอบตามจริง
“ซึ่งมีส่วนโดยรอบนศเหมาะที่สุดสำหรับชนบทการดิย”

“มันเหมาะดีโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพราะแม้พริ้วว่าแผนก
สขสวนอาชญากรรมได้มีวัตถุไว้ทนมานานแล้วเกี่ยวกับงานของเขา
ถ้าเครื่องคนของแยกบุคคลนของท่านและสขทรอยข้าวได้ เขา
ก็จะนึกว่าเป็นของเรา”

ก่อนลงมือพูดอะไร ข้าพเจ้าพูดว่า “ท่านคงจะสนใจที่จะทราบว่า
ว่ากระทรวงการต่างประเทศได้มีจดหมายถึงผู้บัญชาการไปรษณีย์
ของสหรัฐขอให้พิมพ์ไปรษณียากรพิเศษเพื่อเป็นเกียรติแก่ไทยแลนด์
ไปรษณียากรนี้จะอยู่ในชุด ‘ประเทศอุกบก’ ซึ่งได้ใหม่เกียรติฝรั่งเศส
นอเวย์ เดนมาร์ค เกาหลี ภูธรอน ฯลฯ มาแล้ว”

วศขชอโยใจ “จะเป็นการดีมากที่จะบอกแก่คนมันสักหาหมน
คงกับโยปลิวทโฆษณาว่าเหตุไรสหรัฐจึงสั่งให้ทำ และทางเหนือ
กรุงเทพ” เขาออกความเห็น ทุกคนเห็นด้วยว่าจะเป็นประโยชน์ทาง
จิตทีใจแก่ราษฎรเมื่อรู้ว่าเราไม่ถือเป็นศัตรูแต่เป็นผู้ถกญบ นกคช

05/08/2565

เราต่างนั่งลงทเกาอควสขาย แล้วข้าพเจ้าเริ่มกล่าววชระ

ชื่อของข้าพเจ้า ฝน ท่าน ทั้งสองจึงต้นและตอนคนหรืออย่างปึง
ว่าท่านจะเลื่อนการลุกขึ้นจนกว่าลอร่าทหุยเมานท์แบคเตนจะพริ้ม
และรักได้ในเวลาเดียวกันกับโคคินของท่าน "

ผู้สำเร็จราชการแผ่นดินกล่าวตอบ "ผมกำลังมีความลำบาก
ที่จะเห็นแยกคนของผมไว้ ผมจะทำดังนี้เมื่อมันสะดวกไม่ได้ "

โดยความขี้ขลาดของแอฟไทยได้ให้เงินจำนวนใหญ่ ซึ่ง
มากจนทุกที เงินที่เขาใจว่ามีประกันเป็นเงินเย็นในธนาคารอยู่
แต่ คนไทย รู้ตัวว่าเงินไทย กำลัง จะ ลง ตะกรำเค้นกระตาคเพราะ
อยู่ใกล้จะแพ้สงคราม

โตโดยมีวิกฤตการณ์เมื่อเดือนพฤษภาคม ทั้งบริเตนและสหรัฐ
ต้องร้อนใจมากเมื่อรู้ตัวไปว่าแอฟริกาของอกรวยล้านยาหนะก
เห็นออกไปจากจำนวนที่ได้อัญญาสำหรับข รัชดอยักปฏิเสอเสย
เหลือเกิน เขา รู้สึกว่าจำเป็นที่จะแสดงต่อโลกให้เห็นความรู้สึก
อันแท้จริงของคนไทยและมีวชเดียวที่จะทำได้คือสั เราแนะนำรช
ให้พยายามตกลงเพียงห้าล้านกอนและหน่วงการต่อสู้ไว้จนกว่า
จะถึงเวลาเหมาะ แอฟยคมีขการประนอมซึ่งไทยไม่ยอมเลย เรา
ทราบว่ายไทยจะรบไปไม่มีกำหนดไม่ได้และจะไม่ยอมรคภัย แต่
ชื่อของข้าพเจ้าคือขอให้ทนไปอีกนิต

"เมื่อพฤษภาคมเรามีฐานะที่จะลุกขึ้นสู้ดีกว่าเคยจนเสียอีก
ผู้สำเร็จราชการแผ่นดินกำลังพูด " เขาไม่มีคนมากเหมือนเวลาน

และยังไม่ไ้เริ่มตุนเสบียงอาหารดังที่เขาทำอยู่เวลานี้”

“แต่ท่านจะยืนหยัดอยู่ไ้ในข้างกอกเพียงสัปดาห์หรือรว นัน
พณ ๆ ท่าน” ซาฟเจาฟก “ตามคว้ลชของทำนเอง”

“ถกแล้ว และขางที่สามสี่คาทหสนามอินคอนเมืองชงเรา
เตรียมพรอมค้มาก แต่ถาทำนไ้สมทบกับเราใครจะรู้ว้จะเป็น
อย่างไ้”

“เราไม่ยู่ในฐานะที่ท่าไ้” ซาฟเจาฟก “เราม่งานที่
อิน ความช้วยเหลือใหญ่ยงของทำนต่อสหชาท ค้ชทำคาม
ที่ทำนไ้ท่า ค้อินงไว้ก่อน”

“แต่จะร้ให้เราทำต่อไ้นานเท่าไ้” รู้ธถาม “ทว้ ชอก
พินโทสมค้คำเรยกรอชงหลังของแบพ”

ทว้ ตะเวทีกุลเป็นช้่านาญการคลังไทย เขาพุดช้ ๆ และ
หนักแน่น

“เมื่อเริ่มสังครามม่เงิน หม่นเวยนช้รวรสองร้อยล้านบาท
ราคาต่ำกว่าสามบาทต่อหนึ่งคตอลลาเล็กน้อย ไทยแลนท้ไ้ม่ย
กุลย้สันค้าเช่นทพอใจมาเป็นเวลานานเพราะสันค้าอ๊กมากกว่าเข้า
เช่นปลกข้าวไ้ม่มากกว่าความต้อการเป็นช้นมาก และในประเทศ
เล็ก ๆ แต่ได้รยสุกักรม่คงของเรานม่รู้จกอกค้ากันเลย รู้ยบาล
อาจะชอกพินช้ยทว้กักรยหมค้ภายในม่กช้ว้ม่งในลตนคอน ถ้า
ประเทศต้อการ แล้วญูย่นมา แก่แรกเขาเรยกรอชงเงินบาทแต่พอ

ควร และไปก็ ยืมก็มีประกันโดยเงินฝากในบัญชี ครั้นแบพ
ประสพโชคร้ายในสงครามกตของการเงินบาทมากจนตก เราได้
ให้ยืมแล้วลงพินหารอบด้าน ซึ่งเป็นเหตุให้เงินในไทยเพื่อชนลงแปด
เท่า เกยวนพินโทสมช อยู่นไทยเรกรองออกอย่างไม่น่าเชือคค
พินล้านบาทสำหรับเวลาระหว่าง ๑ กรกฎาคม ๕๕ ถึง ๑ มกราคม
'๕๖"

"พินล้านบาทเที่ยว อะไร นั่นเข้าเกินไป" ข้าพเจ้าของ "เงิน
ของท่านจะทนอย่างไรได้"

ทวยักษ์ใหญ่ "ใครจะรู้ว่าเราจะตั้งเงินให้ยืมออกได้เท่าไร บาง
ทีมันจะทนได้ บางทีก็อาจไม่ได้ มีอยู่อย่างเดียว เราได้ขายร้อย
ล้านเข้ายืมชี่ เราจะหวังจ่ายเงินที่คงเห็นานที่สุดท้ายทำได้
บางทีวัน D จะมาถึงเร็วกว่าเราคาด" เขามองคข้าพเจ้าอย่างสลก
ใจ "มันเป็นความหวังอันเดียวของเรา"

"ท่านจึงควรเห็นได้ว่าเป็นการยากสำหรับเราที่จะหวังเข้า
ไปอีก" รอดพูด "เรานั่งอยู่นี้ ใกล้ความวินาศเข้าทุกวิน และ
เราไม่มีแม้แต่โอกาสที่จะบอกโลกถึงความรู้สึกขงเรา"

"จริง" ข้าพเจ้าพูด "แต่รัฐบาลของเราและของบริเณ
ใหญ่รู้ความจริง และวันหนึ่งพลเมืองมหาประเทศของเราจะได้ถก
เล่าให้ฟัง แล้วเขาจะให้เกียรติท่านสำหรับที่ท่านได้ปฏิบัติไป"

ผู้สำเร็จราชการแผ่นดินยืมคืน ๆ "โปรดขอกเขาเดี๋ยวนี้"

05/08#2565
เราคงรักหวเราะ เพราะเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้

ชีวิตสองหน้าไม่ใช่ของง่าย” ผู้สำเร็จราชการพฤก “เวลา
 กลางวันผมนั่งในวังและทำเป็นมีพระมากเกี่ยวกับราชการกิจ แต่
 ความจริงได้ใช้เวลากันหมดในเรื่องปัญหาไต่คน คือเราจะไต่คน
 เพิ่มขึ้นอย่างไร จะเล็กลงอย่างไร เจ้าจะย้ายผู้ว่าราชการจังหวัด
 ไต่อย่างไร จึงจะเหมาะสมกับจังหวัดที่เรามาขายอเมริกา และเจ้า
 จะไต่สมาชิกไต่คนไว้ในจุดสำคัญ”

และเห็นปัญหานักเรียนสาปสูญ” บุดยเกตุออกความเห็น
 คุยนาเลียงทำเห็นถกกับเคอวลอรร บุดยเกตุแลค้ายกองโจร

“จริง นักเรียนทหายไป” รุอริออง “พันโทสมิถ คนที่เรา
ส่งไปให้ท่านผกคทศกรานันโดยมากสมิถกรจากมหาวิทยาลัยธรรม
ศาสตร์กรการเมือง ซึ่งลยส่งออกไปโดยไม้ออกแม่แต่บิภามารดา
 เมื่อเร็ว ๆ นี้เรามีวันหยุดทางพุทธศาสนาหลายวัน และบิภามารดา
 ใ้มาจากภาค่าง ๆ ของไทยแลนค้เพื่อเยี่ยมบุตร ทุกระยะ
 ๓๐ เซ็นเซนคนของเรา ต้องบอกเขาว่าบุตรของเขากำลังทำงาน
 รั้ยาลอยอยู่ในชนบท เขาจะบอกว่าการเรียนวิทยอยู่ในทวีงโค
 พันสองร้อยในล้อออกไปไม่ได้ บิภามารดาขอมเขือคองหรือสอง
 ครั้ง แต่ข้คนออกจะสงสัย ประธานโตมาทำผมนั้นเป็นครั้ง
 ๓๐ ทลมาภายในสิบวัน เพราะคึกหาเรื่องปดใหม่ให้บิภามารดาเด็ก
 ฟังไม่ได้ ท่านคนนักรว่าเราได้เอาจากมหาวิทยาลัยหมด”

05/08/2565
 ว่าเป็นเหตุชวนลออกไปเรียนบ ุกว่าห้าสิบคนแล้ว” บุดยเกตุพฤก

“มีสิ่งหนึ่งเป็นการแน่” วิธสรูป “ถ้าเรามีชีวิตอยู่ภาย
หลังสงครามนี้ เราจะไม่ฆ่าคนทั่วทั้งทวีป แม้ขณะนี้เราทำได้
ก็โดยหุยก็น้อยวัน”

ต่อมาเมื่อมีการขงเราได้ตกลงกันแล้ว ข้าพเจ้าคิดว่าว่า
“ผมได้นำของขวัญมาให้ท่านเล็กน้อย” ไม่มีใครเปลี่ยนสัญญา
ชาวตะวันออกกรีกของขวัญและหวัรี แต่ไม่แสดงความยินดีกรับให้
เห็นเลย

สำหรับข้าพเจ้ามีชุดปกากการหมกชมและคนสือทองคำ ซึ่ง
โอ เอส เอส หามา และสำหรับเขตต์ กล้องนำรูปเชนิคหายาก
และก่อนสงครามกับพิณลีสสองม้วน เชาว์บิชของขวัญใส่กระ
เปาะโดยไม้ออกความเห็นเลย

การพบปะสั้นสัก เมื่อเขาไปกันแล้วข้าพเจ้ามีหวังว่าข้าพเจ้า
ได้ทำความสำเร็จ ในการยากก็เขาถึงความสำคัญที่จะเล่นเกมคชย
มันเป็นสิ่งที่สำคัญก่อนนี้ที่เราจะคงไม่ทำอะไรได้ เพลา — ดง
นมเงินเพื่อจะเสียหายเพียงไร

เวลานั้นจวนสว่างเมื่อ เสาจารัดพาเข้าไปในห้องนอนของเรา
ในส่วนหน้าของชั้นสอง ซึ่งกำลังมีลมเย็นพัดมาบนโซฟาหนึ่ง เรา
ดมสังขนเตียงเหมือนตายมากกว่าอย วันนั้นเป็นวันตื่นเด่นมากที่
สทในชีวิตข้าพเจ้า—ดงในประเทศสหรัฐกลเขาไปสร้อยไม้ส ในครอง
ย่นอเมริกาหนที่ไม่มีอารี เห็นออสเตรเลียนเปลือยกาย หมอบ

๒๗๐

ในเครื่องขิ่นและฟังเสียงเซอะอะญุ่น และในที่สุดมานอนอยู่กลาง
ใจพระนครตะวันออก ในวังซึ่งขึ้นกองบังคับการ ขององค์การลับใน
ระหว่างแย่งเจตพินคน ทั้งหมกตัญญูประหลาดเกินไข่มุกเป็น
จริง

ทนอนระวางแข็งและแคบ แต่ข้าพเจ้าไม่เคยหลับสนิทเหมือน
๒๕
กรรม

สำนักหอสมุด

บทที่ ๒๑

ข้าพเจ้าแน่ใจว่าไม่มีผู้สืบทอดการสืบคนใดที่จะได้เคยยู่ที่ระโห
ฐานคังพวก โอ เอส เอส ใคอยู่ใ คำ หนักสรวงหลายของสยาม
เป็นตกลองชั้นมทงคอบ ทวตกลายบนสเหลือง หลี่เคามังกระ
เบองสน่าตาลประจคขาว ๆ แยกตกลวช เพคานห้องรบริงเป็น
ตอกกหลายทองสลก ผงบนเมสเหลียมสนาเงิน และห้องรบริง
ทานอาหาร เบคอกออกไปทสรวงชงเคมพคไปทวยกหลายแคง ชน
บน พรมสเลคคนกในห้องรบริงแคงมทวกลายตอกกหลาย และ
เพคานห้องนอนเจคห้องอนกวางใหญ่แคงเป็นกหลายเล็ก ๆ เคมีไป
หุมค กลิ่นหอมทวนจากสรวงหลายโซยเข้ามาในห้องในวังทุก
ห้อง

นายกรฐิมนทวิ พบลสังครามชงตกลอกไปแล้ว ผู้ยู่คน
สคทาย คิงจระจำรังชองเขาเคยวันไมเคิ เคยงนอนชองเขา
ชงกวางใหญ่จนนอนทางไหนก็คิโดยสยาย ใคถูกย้ายไป และ
ห้องนอนเปลี่ยนเป็นห้องวิหย
ตอกกยห้องนี้โดยประค คคิ ห้องหนรังสคชองนายค ยคิน
ปรจรุเคมีไปคด้วยคิระเทคควิ ชงผู้รักชาติหคคนใช้เวลาคคนเกอย

ทั้งหมดเพื่อทำงานประจำของการเรียงแลแปลรหัสที่เขา ออก ตลอด
เวลา

ในห้องทำงานเก่าของนายก เกรงรังรอบวัดที่กำลังเรียง
หกเครื่องทำงานในอากาศเกือบไม่หยุดเลย ขณะข้าพเจ้าเล่าทั้งหมด
ชายหนุ่มซึ่งทำงานหนักและรวดเร็วสิ่ง หรือ ชัย โดย ความ เร็ว เติม
ขนาด ข้าพเจ้ารู้สึก ว่า เราจะหลุดไปอีกไม่ได้นาน เมื่อใดแม้
เริ่มตรวจด้วยเครื่องฟัง เขาจะไม่เชื่อเลยว่าแผนกสลับส่วนอาชญา
กรรมของไทยแลนด์จะมีจราจรทางวิทยามากมายดังนี้ เพราะมี
สาขาในประเทศเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

โอ เอส เอส ไท ย้ายกองบัญชาการมากกว่าหนึ่งครั้ง การ
ย้ายมาวางนี้ไต่ทาคนในคนเคยว เขาอาจบอก ต้นเหตุคือคนไทย
เชื้อใดคนหนึ่งซึ่งทำงานในที่เก่า ข้างถนนไปซัดกลด้วยที่ร้านผลไม้
ซึ่งเจ้าของไม่ใช่พวกใต้ดิน คนของเราประหลาดใจเมื่อไต่คน
เจ้าของร้านพูด พร้อมยกยลันศรัยะ ว่า "ชาวอเมริกันในตถนน
ก็แก้ด้วยจริง ๆ เขาใส่ไวท์หมวก"

คำกล่าววน ซึ่งพูดอย่างเล่น ๆ ประหนึ่งใครก็ได้บรรยายกิจการ
ลับของเรา ทำให้คนทอดออกไปซอของคนนั้นตกใจมาก เขาขาย
งานให้ตุการณกษัตริย์ และในราวบ้ำคำเค็ก ๆ ก็ถูกย้ายไปวังสวน
กุหลาบ

จนอยู่ระหว่างทานอาหารเข้านั้น ซึ่งมีไข่และใส่กรอก สัปรส

มะละกอละส้ม ยังไม่เสร็จ เขาวารตพดชน “ พนจะวิกตัว
ท่าน ”

ร้อยโทพน คนไทยผัดหักโดยอเมริกัน ซึ่งได้เข้ามาในห้วง
มีสัญญาชาติญาณสำหรับการคมนาคม เขาสามารถแปลข่าวยากๆ
ขณะกำลังคุย ครึ่งหนึ่งเขาหาหม้อกัษรทซากและแนะนำหม้อไ้ก
เกอร์ของเพื่อนในเวลาเดียวกัน เขาเข้าข้างสหรัฐทั้งกายและใจ
“ วิกตัวทำไมกัน ” ลอยด์ถาม “ ถ้าสำหรับให้ขั้คพักบอก
เขาให้ไปข้างๆ ”

“ ไม่ใช่ ” เขาวารตหัวเราะ “ สำหรับรองเท้าคาดเท้า
มันหนักเศษหนึ่งส่วนสามของรองเท้าของท่านและเย็นสบายกว่า ”

พนคอยอยู่กับกระตาดและกินสอคำแห่งหนึ่งแะวาทรูป เท้า
เรา เมื่อเขาเสร็จ ช่ายเส็กกล้าสันคนหนึ่งแะงัดอากงงชั้คชาว
ผัวผูกคอกำ เจ้ามานละยมกับเขาวารต

“ นายบุญล่อม ” เขาวารตชักนำเรา “ เขาเป็นผู้ช่วยผู้
อำนวยการทรัพย์สินพระมหากษัตริย์ เป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
และเป็นช่างตัดผมทางการของไ้คติน เขาแะงัดคั้คผมแะงะหว่าง
ทางไปหรือมาจากประชุม ” นายบุญล่อมพูดเป็นไทยกับเขาวารต
และยื่นห่อของให้

“ อาวุธผมยกให้ท่าน ” เขาวารตพดกับเรา “ เขาเอากาง
เกงเหล่านมอไทยของขั้วญ มีนั้สบายกว่าแะงะของแะงัดตัวขั้วญ ”

เรามาก ผมใส่ตลอดวัน”

“ทำไมจึงไม่ได้ใส่ขณะนั้น” ลอยด์ถามอย่างสงสัย

“กำลังสังซัก”

กางเกง เป็น ถุง แพร่ใหญ่ แขนยืดยาว — ใหญ่มากจนเราไม่
ต้องเป็นห่วงถึงขนาด เราเลือกแต่สีเท่านั้น เราสวมขาแล้ว
พียูเวอกางเกงก็หน้าห้อง มันเขามากและเป็นตลอดเวลา เขา
วาร์ดีใส่สีม่วง ข้าพเจ้าเลือกเขียว และลอยด์ทำ

“นาย บัญ ล้อม บอกว่า เขาไม่ ต้องไปเข้าประชุมสภาผู้แทน
ราษฎรจนสิ้นอาทิตย์” เขาวาร์ดีแปล “เดี๋ยวนี้เพียงแยกสามสิบ
ฉะนั้นถ้าท่านคนใดต้องการทัศนคติผมเขาจะยินดีคิดให้”

ข้าพเจ้าในใจอยากถามว่า แต่ใครคิดเสียแล้วที่คิดคิดตามเมื่อ
ส่วนมาแล้ว และช่างคิดคิดเสียเกรียน ถ้าคิดก็ออกคงจะเกิดขลุ่ย

แต่ลอยด์ผมขาว ข้าพเจ้านั่งว่าเขาคงไม่อยากจะให้คิดถึ
เขาเลือกช่างใด แต่บุญล้อมหรือไม่คิดเท่านั้นเอง และเรา
คิดว่าจะต้องอยู่กรุงเทพหลายสัปดาห์ด้วย เขาจึงต้องยอม

สภาพรุษ ผู้ ควบคุม ทรัพย์ สัน พระมหากษัตริย์วิรัตทัศนคติ
เขายกเก้าอี้มาให้ลอยด์นั่งและลากโต๊ะมาใกล้ ๆ สำหรับวางเครื่อง
มือ ซึ่งหยิบยืมออกมาจากกระเป๋าเล็ก ๆ มีกรรไกรต่าง ๆ และแบง
กระเบื้องใหญ่ เขาไม่คิดมุดอกบนเขอนให้ลอยด์ แต่บอกให้ลอยด์
ใส่ แล้วตยของตัวตัว เขาตัดไปและปล่อยให้เขยผมหล่นตามใจ

พอลอยตบย่นว่าคืน บุญล้นมกได้แบ่ง ถึงนี้สองสามครั้งลอยตกไม่
กลายนอกร ในที่สุดเขาหิยอะไว้ออกมาเหมือนแปลงขี้ตู่ไฟ
แล้วขี้ตู่ลอยตัวอย่างเร็ว ลอยค้บออกข้าพเจ้าทีหลังว่าเขารู้สึกคันอยู่
หลายวัน แต่ใครจะว่า ๆ เขาต้องตักผมออกไม่ได้

พอบุญล้นขี้มไปโยกเข้ามา โยไม่ใช้คนปลุกตักตักคนหนึ่งท
ข้าพเจ้าพบในสยามเท่านั้น แต่เป็นคนมีบุคคลิกลักษณะแปลกท
สกดเคยพบในชาติด้วย ชื่อของเขาแปลว่า 'โย' เขาหั่นวก
คืบ แต่ก็เข้าใจทุกคนรวมทั้งชาวต่างประเทศ และมีกจะคิดว่า
เขาเข้าใจกันเอง

พอเขาเข้ามา สันหาเฮวาร์ตักกระจำยม จึงเห็นโคซค ๆ
ว่าเขาชอบคนโยคนนมาก

“แกทเลาแล้วหรือ โย” เขาพด

หั่นวกโยเขาใจทนต์ เขาเกร็งกลามเนอตอก และก่อนเรา
จะพูด เขากะศรัษะลงจคพน แล้วตงทวบนหัวแม่มือ ครั้งแรก
บนสามนิ้ว แล้วสอง ในที่สุดเหลือแต่หัวแม่มือ เขาวาร์ตว่าน
เขนวรขอกว่าหายคแล้ว

ลอยตรองตาลถน ข้าพเจ้าคคงเหมือนกัน “ไม่มีใครใน
โลกทำอย่างนั้นได้ — จะสยายหรือไม่ก็ตาม”

“โอ เมื่อไรเขารู้สึกสยาย เขาจะหกขะเมน แล้วตงทวบน
หัวแม่มือ” ๐๕/๐๘/๒๕๕๕ “ยังกยแมว”

“ เขามองหน้าท้อใจ ” ข้าพเจ้าถาม

“ ชักเสื้อผ้าให้สยบลิ้นคน รวมทงท่าน คอยทไต่ ทำความ
สะอาดห้องนอนและป้ทนอน ”

“ เขามานอย่างไร ” ลอยด์ถาม

“ ตามปกติ เขาทำงานกับขุญต์อม ” เขาจารย์พูด “ วัน
หนึ่งเผอิญเขาอยู่ขณะรบก้นว่าคนใช้ไทยขรรวมการักษาความลับไม่
ไต่ และเมื่ยตัวย ใ้เขาใจริงของงานนั้น ”

“ เขาขอยังไร เมื่อเขาพคไม่ไต่ ” ข้าพเจ้าถาม

“ ท่านจะเห็นเอง ” เขาจารย์พูด และข้าพเจ้าก็ไต่เห็น

เขาเริ่มถามไ้เกยวของกยตัวเรา หนวกใ้ฉลลาดกนบาย
ราวอย่างช้คความหมาย ส้าหรับลอยด์เขาเอามอวงรอตหลังศรัยะ
แสดงว่าลอยด์ศรัยะล้าน เมื่อหมายถงข้าพเจ้า เขาใ้เกยวพั้ง
แก้มและผ้งไหล่ แสดงว่าเขนคนอ้วน และโพธแสดงว่าเขาจารย์
อ้วนเหมือนกันแต่ส้เกว่าข้าพเจ้า เขาทำท่าเช่นเดียวกับกัน แต่
เขย่งตัวย

ข้าพเจ้าใ้หนขศรัโยลระหาบาทหนึ่งใ้ เขาพระนมมอประหนง
ส่วคใ้ และกมเกอยถงพน เขาจารย์คยอกวว่าใ้เกยวเนทออเมริกัน
ใ้ใ้เอาใ้ เพราะเป็นชนขศรัก่อนสงครามและพิมพ์ในอัทถย เขา
รู้ว้ามค้ำมากกว่าชองแยะพ

เขาวาร์ตกล่าว " เขาเป็นเบอร์สองในกองทัพเรือไทย และเป็นเบอร์หนึ่งของสมาชิกนาวีของไต้หวัน เขาบังคับบัญชาสารวัตรสามพันคนด้วย "

" สามพัน มากอยู่ "

" งาน ของ เขา ส่วนหนึ่ง คือ ประกันความปลอดภัยและความสะดวกให้เรา เช่น เมื่อเราพบ กับผู้แทนบริษัทที่งาน โนนของพระนคร ก็เป็นหน้าที่ของสารวัตรที่จะดูแลให้เราไปถึง และกลับโดยปลอดภัย " เท็กขอมรำคาญคนหนึ่งบอกผมว่าพลเรือนที่เราเห็นตงครั้งขณะเราผ่านถนนต่าง ๆ - คนที่เดินเล่นกับเพื่อนหญิง เช่น วรดเล็ก อ่อนข้างคล่อง หรือคุยกันเป็นหมู่ ๆ ตามมุมถนน - เป็นสารวัตรของพลเรือเอก ถ้า รวดแย้จะขยับที่หน้าหรือตาคณะ เรนพบเรา ขณะ รวดเรา ย่างแขนหรือหยุดโดยสาเหตุอื่น สารวัตรจะกลุ่มรวมกันฆ่าเสีย แล้วแอบเอาศพไป และจะไม่มีใครฉลาดขึ้น แล้วกลุ่มในถนนจะเดินเล่นต่อไปอย่างก่อน "

" ผมไม่เคยได้ยินคนมาก ๆ รับผิดชอบคนนึกเดียว " ลอยด์ก็ออกความเห็น

" ไม่มีใครเหมือนพลเรือเอก " เขาวาร์ตพูดต่อ " เมื่อเขานำเขาส่งคนมาถามว่าท่านจะอยากอาหารอะไรนอกใหม่นอกจากนมในบัญชีปกติ "

" นนมอะไรบ้าง " ลอยด์ถาม

“ส่วนใหญ่คือสะเท็ก เนอควาง ลุกแคะ เบ็ท กะหริ์ สะหลัก
ฝักกาศศก กล้วย มะละกอ และไอซครึมถ้ำคองการ วันเรา
ไต่ส่งมาจากโรงแรมข้าง”

“ไอซครึมและสะเท็ก พระเจ้าทั้งหลาย และเมียผมกำลัง
อยู่ในวอชิงตันด้วยปลาเท่านั้น”

“เราไม่อาหารทะเลด้วย อ้ออ๋อ” เขาว่ารถพูด “กึ่งตัวใหญ่
ทสึด ชุรลด้วยซอสเค็มทหายาก”

ข้าพเจ้าออกจะเห็นได้ว่าทำไมเขาว่ารถจึงสามารถเพิ่มน้ำหนัก
ตัวจนล้นท้ายปอนคขณะอยู่บนส้วอัยไมล์หลังแนวแยก

โดยที่เราทราบว่าเขาทำเพื่อเราทั้งสิ้น เราจึงเตรียมควงที่จะ
ชอยเขา และชอยเขาจริง ๆ โทกว่าแซมมอกขนาดเคียว เขา
เป็นเจ้าหน้าที่ไทยที่เล็กทสึดที่เราเคยพบ มีท่าทจริงจังและตาไว
แลข้าพเจ้าเชื่อใจว่าเขาทำอะไรก็สำเร็จ

เขาให้ขลุ่ยวีโรรบไทยแก่ข้าพเจ้า และอธิบายเรือสามล้อ
กว่าลำ ทั้งแต่เรือฝักหัดและเรื่อนำมันดึงเรือโตน้ำ โดยละเอียด
“ผมอยากให้ท่านไปทเอง” เขาพูด “สัปดาห์หน้าเราจะไปตรวจ
กันสักคน”

ข้าพเจ้าชอยใจเขา แล้วเราเข้าไปรับประทานอาหาร
กลางโต๊ะตงแจกันเงินสรวบักชอกหลายทงคองการ ผม
ของใบซึ่งรักความสวยงาม ของหวานคือไอซครึม ทำด้วยควม

แทบขรึสัทธิ ซึงอรอยทสี่ทขาพเจ้าคยวัยย่ประทาน ไอชคัรม
หน้งดงแย่งกัรบประทานในระหว่งพวกเราสืบแย้คคน และเมือ
ลุดจากโตะไมมีไอชคัรมเหลือเลย ข่าพเจ้าคัไท่ไมคองคยวัย
ข่าวย่ายวนนน เพราะข่าพเจ้าคองวัย

“ พันโทสำเริงจะมานานาพักากยข่าวลาทสี่ท ” เขาว่าค
พต “ เขาก่าล้งวัยประทานกัยแย้พ เขาวัยประทานกัยมนเกอช
ทุกวัน ไปทำงานที่ ๕-๒ เขย่นข่าวสำสำหรับเรานแล้วระคัมกัน เขา
เอาข่าวมามากจนเราคองใช้คันสองคนสำสำหรับส่งออกไป ”

“ ท่านไม่วัยสัทธิหน้อยก่อนเขามาหรือ ” ลอยคัถาม

“ ไม่ ผมชินค้ออาหารกลางวันหนัก ๆ นอกจากนั้คัถาม
เพ็งมาจากคนคัมมากมาย ผมจะค้อคัค ”

“ ถ่าผมกันอย่างนทกัวัน ผมจะหนักดงสอระยช่าสย ”

ข่าพเจ้าพคัก็ลอยคัชณะชัชนันไต

“ ผมจะระเข็ค ” ลอยคัพต

เวลาห่านาพิก้า ตรงค่อนาขั พันโทสำเริงดกันำเข้มา เขา
เป็นคันอ้วน รีมปากหนา หน้าออกฝั กระฉับกระเฉง ดั่งแม่เขา
เข้ใจเราพตภาษาอังกฤชคัก็เก็ยว แต่เขาสลัยการสนทนาคัยคั
“ ขอโทษ ” เนอง ๆ ซึงเขาพคัพร้อมกัยคัวงคัระเหมือนเต่า

“ เพื่อให้ท่านทรวก่าล้งทหารเวลาขัจุบัน พันโทสมิท ”

เขาพต ๐๕/๐๕/๒๕๖๕ ญู้นมีในสยามรวลัยสองกองพล กอ้งละประมาณ

หมื่นสองพันคน รวมทั้งท้าวชายแดนพม่าและอินโดจีน

เขาซ้เขตต์แดนในแผนที่ซึ่งเขาวาร์ทโคไกวาง ออกบนโต๊ะข้าง
หน้าเขา

“หาดงอยู่บนความชายแดนพม่าจากตองยี่ในสหรัฐฐานโตถึง
เมืองหางทางตะวันออกเฉียงใต้” เขาพูดและชี้เขตต์

“กองพลกทตส ไท้พลเอกกิมระ อยู่ในสยามเหนือ” เขา
พูดต่อไป “กิมระไต่แบ่งเป็นสามกองใหญ่ซึ่งเขาวางไว้ในแคว้น
เซียงตุง เมืองเลนและระหว่างเมืองหะบิงเมืองซี

หนังกองพลกทตส” เขาพูด “เห็นอพระโค สองคามแม่น้ำ
สะโคง และหนะทมะละแหม่ม

“กองพลธิการของพลโทชาโต๊ะมีกองบัญชาการ อยู่ที่ตะวันออก
ออกเฉียงเหนือของกรุงเทพ และกระจายออกไปทั่วพระนครจน
ถึงสระขรุและปรารันขรุ กองพลของพลโท ะตารี ตั้งถานที่
กาญจนขรุไต่

“ทน” พันโทพุกประหนึ่งเพ่งจะเริ่มถึงจุดหมาย “ผมทราบ
วันนี้องจะมีมาขกรหนึ่งกองพลเต็มอัตราในไม่ช้า แต่ไม่เหมือน
กองพลอื่น ๆ มันจะไม่อยู่ในบังคับบัญชาของกองทัพอยู่คนแต่
จะอยู่ใต้ออกทไฟไซ่ง่อนญุ่นซึ่งตั้งถานในอินโดจีนฝรั่งเศส มันจะ
ไม่เข้ามาในสยามแต่จะอยู่ที่ชายแดนที่ปากเซ”

เขาวาร์ทโคไกวางและโคยะวัง แล้วนำขึ้นไปข้างบนทันที

เพื่อวิทยุถึง แคน คล้าหรัยจ่ายไปยังกองทัพลุซเซชาติและหน่วยทหาร
อากาศต่าง ๆ

พันโทอยู่ชกสัสยามาทสันทนมาถึงกำลังทหารแยกภายในสยาม
แล้วเสร็จงาน เขาก็อพยพจนควบการคุมเพอร์บริองเขา เรืองแรก
ทล้าเรงคยดง คือ คาวาภาพยนตร์อเมริกัน นางสาวเคยแฟรงซิส
ซึ่งเขารับว่ายชวลช ๆ ครั้นเขาทราบว่าข้าพเจ้ารู้จัก เขาก็อถาย
เขนเพื่อนสนทนกันทันที

แม้ข้าพเจ้าได้อยู่กับเพื่อนคนไทยในเอเชียส่วนนั้นส่วนนั้น มา
เขนเวลาสองขครัง แต่ข้าพเจ้ายังพูดไทยได้เขนชยนัก มันเขน
ภาษายากมาก ซึ่งมีผลกสำคัญที่เสียงสูงต่ำ วรรณถ่าสำเนยง
เพยงไปนิกเดยวความหมายก็เปลี่ยนไปเขนคนละออย่าง มีขระโยค
หนงเทก ๆ ที่เซเหมาไค่ชอนไว้ ซึ่งข้าพเจ้าพอพูดได้ถก ข้าพเจ้า
ถกถงจะตรงกัพันโท

“ท่านอยากได้พหูฉึ่งใหม่” ข้าพเจ้าถาม ช้ามากและลง
นำหนักเขนคำ ๆ

“ขอโทษ” พันโทพูด มองอย่างเก่า แล้วหัวเราะใหญ่
เขาคยตันขา แหงนหน้า ลยทองควมมือทงสองข้างและควยท่า
ทางในแะยไม่เหมือนชาวตะวันตกใด ๆ ที่ข้าพเจ้าเคยพบ

“ดีมาก” เขาร้อง “ดีมาก เราจะจัดคณะเล็ก ๆ สำหรับ
ท่านและลยดยขอรชในเร็ว ๆ โอโฮ ชันมาก ชันมาก” เขายัง

หัวเราะอยู่เมื่อเราแยกขมุนมกัน

พอพ้นโศกออกจากวงไปไม่เท่าไร เราได้ยินเสียงคนตรึมมาจากกระโจมในส่วนต่อท้ายเรา คงไม่ห่างไปกว่าสองร้อยหลาเป็นแน่
“อะไรว่ะ” ข้าพเจ้าถามเขาวาร์ต

“ก็อย่างที่ได้ยินแหละ วงแจ๊สอย่างดีเลิศ จเรกองทัพอากาศ
พลโทพิชิต เกรียงศักดิ์พิชิต กำลังเลียบวงวันเกิด แห่ไปในข้างกอง
จะไปทันนตงครึ่ง”

“เขาเป็นพวกใดกันหรือ” ข้าพเจ้าถาม

“เปล่า เเคราะห์ของเรา มีคะแนนเราอาจเสี่ยงภัยไปดีลาค
กัน” เขาวาร์ตพูด “สภาพสตรีสวยสุดจะมไปทันน”

เขาออกไปยังห้องรับประทานอาหาร ข้าพเจ้ายังไม่ลง
อาหารเที่ยงได้หนักมากจนไม่หิว ข้าพเจ้านั่งข้างหน้าต่างพาดนตรี
และเผือกแขกที่มาในงานพรุน ถ้าข้าพเจ้าเคยรู้สึกว่าเป็นคนแปลก
ก็ขณะนั้นแหละ ลอยคออ่านใจข้าพเจ้าออก

“นี่ ยิ่งดีกว่ากลีบกับ อย่าลืมขอสเตอร์เดียนที่ปราจ”

ข้าพเจ้าขบคหน้าต่าง เข้าห้องส่วนตัวโดยเร็วแล้วนอน

บทที่ ๒๒

“นิก” เขาวัดพบ ขณะเราสับหรืออยู่ในห้องรหัส “ท่าน
และลอยคันจะไต่ขยับแล้วเมื่อเราไต่ทงยาเป็นการใหญ่ ไม่
เคยมีการยุ่งเหยิงเหมือนครั้งนั้น ”

ข้าพเจ้าทราบว่า โอ เอส เอส และ OWT ทวักกันไต่ทงยาเป็น
จำนวนมากเห็นอกรงเทพ แต่ไม่ทราบรายละเอียด

“ก็ท่านบอกเราในแดนทิวาเรียบริธ ” ข้าพเจ้าพุด

“ตามเหตุการณ์นั้นก็เรียบริธ ผมจะบอกไปทั้งหมดเป็น
รหัสอย่างไรได้ ” เขาอธิบาย “เราตกลงจะฟังเห็นอู่ทั้งพระเมรุ
ที่หารสองหมวกจะดำเนินถ้าถึงผูกคอตยันทัน ณ เวลากำหนด เพื่อ
ลือให้คนมอง หัวหน้าไต่คนตกลงให้คนของเบตครยผลิตชอบใน
การเก็บถึงใส่ยา ”

“และจะฟังจำนวนมาก — พาราชตกว่าห้าสิบ ฉะนั้นเบตค
จึงสั่งตำรวจสามร้อยคนสำหรับงานนี้ และเตรียมรถบรรทุกขนาด
ใหญ่ไว้สองคันที่ขอยสนามสำหรับรับเข้าไปยังที่ซ่อนทันที ”

“ท่านได้กระทอกอย่าง ” ข้าพเจ้าพุด

“ในวันนั้น มีเจ้าหน้าที่ขนส่ง ไปคตหารสองหมวก ผูกคตกัน

05/08/2565

หลายคน ซึ่งเป็นการแปลก ” เขาวาร์ตพุดค่อไป

“ มีอะไรผิดปกติหรือ ” ดอยคถาม

“ ทักสิ่งกำลังเห็นไปอย่างเรียบร้อย — ทหารกำลังเดินแถว
มีคนมาฆงทัพผสมควรร และคนของเขตคพร้อมสรรพก่อนเครื่อง
บินมาทงชั่วโมง แล้วเครื่องบินก็ขึ้นขึ้นขึ้นเป็นพเลยงมาตง ตามโดย
ลิเชอเวตชรขนาดใหญ่อซึ่งปล่อยพาราชัทหาลับขึ้นถ่วงคยของ ”

“ ใคร ๆ คงนึกว่ากำลังถกขอมข ” ขัฟเจ้าพุด

“ ครกเห็นนกตงน นแต่อกครวงวงไปยงหือขง เขาไม่ไค
ขคอะไรแกทหกรเกยวกับแผนการณ คระนทหกรพกนแตกแถว
และวิ่งไปทพาราชัท คนของเขตคก็ออกกลางกลุ่มทคยว และ
เกิดแย่งกันขยทหกร ” เขาวาร์ทหวระ “ เมื่อหมคพาราชัท
แล้วคนของเขตคก็ขคทงหมคนออกจาทหกรหือ ซึ่งไม่เลวเลย ”

“ แยพทอะไรอยู่คคอรเวลา ” ขัฟเจ้าถาม

“ มันมาตงเมื่อเสร็จจกนแล้ว ทหาร ค้าวจ รก และยา
ทไปหมคแล้ว ขัฟไท้กระจยไปว่านักโคคร์มอเมริกันไคละมา
มันจกตงยามไว้ทคทแหง แล้วมันพขหือ ๆ ทนงจกเขตค และ
พขข้างในมีเอคสาร์ว่า แยพจะทว่ายานไคยาพิข หรืออาจไคเอง
ก็ไค ท่านจงเอาไปให้หนักเคมึนแยกคก่อนไซ้ มันโกธมาก ”

“ มันคคคว่ากระไรสำหรับหืออน ๆ น ”

“ อหุหมมมันจะมคความคคคค วันรุ่งขนเอคคคิรราชทค ”

ยามาไม่ไต่ไปหานายกรัฐมนตรีหลวงโกวิทอภัยวงศ์ นายกรัฐมนตรี
คนบอกว่าไม่ใคร่สบาย แต่เอกอัครราชทูตจะพบให้จงได้ เมื่อ
พบกันเขาบอกว่า "ทำไมไม่ลองยาตอเมริกัน บางทีมันจะช่วยให้
หายได้"

บ๊วยวนต่อมาข้าพเจ้ากำลังเขียนหนังสืออยู่ที่โต๊ะ โต๊ะขึ้น
เสียงคันทันโต สักครู่เพาและพิทเข้ามา

"เฮลโหล ลุง" เขารอ "ทำไมไม่ไปพบท่าน"

เราตามและตอบก้นายทั้งสองสามนาทีย่างรวดเร็ว ข้าพเจ้า
ไม่ไต่เห็นเขามากกว่า เพาไต่มาจกค้ายกกองโจรตเพชชเรเพอ
ตรวจร่างกาย เขาตรวจว่าเขาเป็นแผลในกระเพาะอาหาร และ
ไต่เอาเพามาด้วย

"ท่านรอนอกมาก ลุง" เพาพูด "แยพะเยอะแย"

"ท่านคิดว่ามันรูว่ามีอะไรกันหรือ" ข้าพเจ้าถาม

"ยัง แต่มันจะรู้ไม่เร็วนัก ถ้าเมื่อสองสามวันเองแยพลอง
คนเข้าไปในทาระที่น่าไปค่ายแจะกำลังมุ่งไปโดยเร็วขยงนถพิลย
ถลียขาน ถ้าเราไม่ไต่คักฉาเสีย มันคงบอกก้นายมมเน"

"ท่านทำอย่างไรก็ศพ"

"ฝังในป่า สำหรับแยพมันก็หายไปเท่านั้น แต่มีหลายคน
แล้วทหายไป และเรากลัวว่าผู้บังคับบัญชาแยพะจะสงสัย"

"เคยไว้ก่อน เพา ท่านจะต้องอยู่จนเสร็จสงคราม ท่าน

เห็นเมยและลคนอชหรือยัง"

05/08/2565

“ ก่อนผมไปเพ็ชรบุรี ” เขาคอย หนาแน่นขึ้น “ ผมเห็น
เขาสองครั้งกำลังเดินอยู่ข้างคลอง ผมต้องห้ามตัวเองเสียแยะ
ไม่ให้อ่างเข้าไปหา ผมจะต้องคอยเท่านั้นเอง ”

พทได้เวลาคนคนทำงานนอกเขนของออกเลย แพทช
“ แพทชทำงานกับคนไทยที่รับคำแนะนำจากบริษัท ” เขา
พท “ แต่ไวแหม่นกับผมกำลังตั้งขายของผู้สื่อข่าวให้เขาในเขตคท
เราไม่ได้รับแจ้งอะไรจากตำรวจ ”

“ ท่านคงมีธุระมาก ” เขาพทออกความเห็น
“ จริง ” พทตอบ “ แต่ผมชอบ ผมชอบทุกอย่างที่เราปฏิบัติ
ไปแล้ว — นอกจากขณะเข้าสยาม ” เขาเติม “ ผมจะไม่ยอมข้าม
เขตคทแดนนอกถึงจะข้างลานยาท ”

ประภะเข้คและพนเข้ามา กำลังทันเต้น
“ ฟงน ” เขาพท “ ผมเชื่อว่าไคเห็นชะเลยอไมริกันเมอก
แะพมหลายคนทสถานรถไฟ เขาเกิดขตัวเปล่าและถูกคอินยังกับ
ฝูงแกะ ”

“ ท่านเข้าไปใกล้จนเห็นแน่ว่าเป็นอเมริกันหรือ ” พทถาม
“ เปล่า ” พนรับ “ แต่ข่างคนพทสำเนียง ส.ร.ช. ” แล้ว
พนพทคือ ภายหลังหยกคคค “ เขาไม่มีกลิ่นเหม็นอเมริกัน ข่าง
ทจะไม่ได้ข่างน้ำหลายวัน ”

05/08/2565

“ ออย่าปล่านัก ” เขาพทหวเราะ “ ออย่าล้มว่าคังแต่ ”

บริษัทขอมอบประเป๋า เราได้ไม่ได้อายน่าเหมือนกัน”

“เราควรจะลองใช้ถึงกับจนอย่างสิ้น” เพาพูด “เขาขอมอบน่านัก”

“ท่านอยู่ใหม่” เขาวาร์ตเรียก ผลักประตูเปิด “ผมมีข่าวซึ่งจะทำให้ท่านแปลกใจ อีเขนบารทเลททเฟิงวิทย์มาว่ามีคนรอดตายจากเรือรบซซซซซซสองคนโหดหนจาก คุณ แอปพราวลียทำไม้ล้อออกไปและมาทค้ายเขา”

“ซซซซซซ” ข้าพเจ้าร้อง “มันหายไปไม่มีร่องรอยราวสองขมาแล้ว” นีเขนกรงแวงรู้ว่ามีคนรอด

“บารทบอกว่างค้ำบอกว่างค้ำว่าสองรอยทค้ายแอป” เขาวาร์ตปิดประตู และรีบไปห้องแปลรหัส

“พูน” พทพทซซซซซซ “ผมคิดว่าซซซซซซเลททท่านเห็นทสถานมาจากซซซซซซ”

“คงตั้งน” พนเห็นทวบ “ท่านรู้ใหม่ฮอสเตอเลียบคนนนไม่ข่าอย่างเราคัก”

“ฮอสเตอเลียบคนไหน” ข้าพเจ้าถาม

“ซซซซซซเลททททททซซซซซซคนของเบคตพยกกำลังหลงอยู่ในข่า เขาคั้งเกอบคลอชเวลา แต่บางครั้งขางครวจกส่งขดงขางราวหนึ่งหรือสองชั่วโมงและพคัมเหคผล เขาบอกว่าเคยอยู่กับคนทรอดมาจากซซซซซซ” 05/08/2565 เขาบอกว่างเมอแอปเห็นเครองบนสทซซซซซซขาคับนมา

หงบอมยทสะพาน มนกไล้สระเลยอเมริกาไนไปไตนัน

“ระยำมาก”

“แยะชอชอย่างนัน ถ้ามันรบนกโทษหนโค มนเขาผก กบเสา ทมทวยหอกปลายชน เอนามันลาคแล้วจคไฟ”

นิกแล้วทำให้เราเศรา แต่เมื่อเราแยกกันเรายังคงใจทำ หนาทชองเราที่จะไล้แยะพุดอกจากสยาม

วันรุ่งขึ้นเขียนมาหา “ท่านทำอะไรทน” ข้าพเจ้าถามภาย หลังการตกทาย

“ผมมเวรอกบเบตค ผมจะถกย้าย”

“เรื่องอะไร”

“ผมอยู่ในเขตคโคราชและคคังการคนช่วยชนสระเชียง คน ใคคินในเขตคคันนไม่มีพาหนะ ผมจึงขอความช่วยเหลือจากเพื่อน ฆางคนในกองทพทเชอโต เขตคโครชใหญ่—ว่าผมเดินแล้ว”

“จริงใหม่แล้ว” ข้าพเจ้าถาม

“อจจะจริง ผมทำคนเคียวไม่ได้” เขาตอบโกรชๆ

“ออกลยจะจับผม”

“เงยหน้าไว้เด็ค เขียน รจคงไม่ปล้อยให้เขาทำคังนัน และท่านควรรจะตงคคใหม่ให้ถกทาง

“ผมอยากไปอ่างทอง ผมใคคินความอะไรทำมาคทสนาม

เอียนคอบราเวงซัน เมื่อเราพุดถึงตำแหน่งใหม่ และ
 เมงเซาจะกลบขเป็นทวเขาเองอีก
 เมื่อเอียนไปแล้ว ขาพเจาพุดกัยเฮววารกและพุนตงเรื่อง
 ของเขา

คนไทยนั้นก็ว่าไม่ชอบคันอันกว่าให้ตอความรับผิดชอบของ
 มากเกินไป” เอวารักว่า “ก่อนท่านมาตง รัสเซียเทศันเขว
 แล้วขงคน”

“ผมเควว่าเขามิทำทางอเมริกาขึ้นมากเกินไป”

“จริง รัสเซียเทศันว่าชายหนุ่มคนไทยที่มีกรยามารยาตที่ดีเมื่อ
 เข้าไปหารัฐบุษย์ใหญ่ตองกนมื่อและกนมื่อข่างนับถือ ไม่ใช่คต
 หลัและให้ห้มากเคยว” เขาบอกขว่าไม่เป็กรยาทคตทชายหนุ่มจะ
 ลกขนพคในตประชัมทมิชวราชการชนสัง จนกว่าจะถกตามความ
 เห็น รัสเซียเทศันว่าเขาคเคยศึกษาในต่างประเทศและเห็นใจในท่วงท
 เสวของเขา แต่เขาขอให้จว่าเงินที่โคจ่ายสำหรับสลกอลาชข
 นนเงินไทย ฉะนนควจะพยายามเควพอรรวมเนยมและประเพณ
 ไทย”

“ทพคตงเคยวห้มากนนมิได้ห้มาขตงท่านคตทหรือ พุน”
 ขาพเจาถาม

“เปล้าเลข ลง ผมมิอะไรข่างนน” เขาพค ดึงหือ
 ห้มากจากกระเชวเสอ “เฮสีกขันใหม่คريب” เขาคขงมคตทกระเชว

เสมอ ข้าพเจ้าชนโลกเมื่อคิดถึงที่เที่ยงจะทำแก่สยามในสองสาม
ปีข้างหน้า เขาได้วางโครงการเฟื่องฟูภายหลังสงคราม เรียกว่า
'บริษัทเครื่องสำอางค์' และคิดจะเอาหมากเคี้ยว สัตยาปาก บุหรี่
อเมริกัน และวัฒนธรรมอื่น ๆ ของตะวันตกมาขายให้คนไทย
ข้าพเจ้าคิดว่ารัฐพฤก

วันหนึ่งเรือ เอกวิษระชัย แห่งเสนาธิการของนายพลเรอโน่า
แขกแปลกหนาม้าหาเรา ซึ่งเขาเรียกว่า "ร้อยเอกซาล" พบ
เป็นผู้แปล

"คนของร้อยเอกโคพิยส์สถานจบวิทยุของแอฟ" พบบอกเรา
เขาวาร์ตและชีพเจมองค์ากัน ถามันใช้โตคไม่ซำกคง
รับเราโต เพราะเราส่งข่าวออกไปติด ๆ กันด้วยคลื่นที่ไม่โคลง
ทะเบียน

"อยู่ที่ไหน" เขาวาร์ตถาม

"ห่างจากถนนกรุงเทพปากน้ำสามกิโลเมตร" พบแปล

"ปลายซอยในทุ่งนา และห่างจากสถานีวิทยุไทยที่อยู่ในซอยเดียว
กักราวสองร้อยเมตร" การที่แยกตั้งสถานีของมันไว้ไกล ๆ ก็คง
เพื่อขงกันถูกขมขัย"

"เราจะทำได้โดยวางลูกระเบิด" เขาวาร์ตพูดอย่างหนักใจ

นายร้อยเอกไทยให้รายละเอียดของโรงหอคอยที่ปลายถนน

ณ ก่อนเขาจบเราทราบพรทำงานสำเร็จได้

“ถ้าจำเป็นจะต้องขอมียุสสถานวัตถุของเราด้วย ก็เอาเถิด”
เป็นคำสุดท้ายของร้อยเอกชาติ

เขาวาร์ตเพิ่งออกไปเพื่อวางแผนการฆาตกรรมสถานจับคน
สันักผลุนผลันเข้ามา “ถึงวัน D แล้ว”

เขาวาร์ตไต่ขึ้นก็กระโดดตกลงมาที่ละสองคันบันได “ท่าน
ว่าอะไร สัน” เขาถามคนไทยที่กำลังคนเค็น

“จริง ๆ” สันพูด เขาค่อยส่งบลอง “เมื่อคืนนี้เครื่องบิน
บริษัทฝ่งหนาลงจอดที่ เกาะชายฝั่งทะเลสยามใต้ แล้วเข้า
ในเวลาครึ่งเรือประจัญบานสองลำ เรือดำเดี่ยวแม่ดำ และเรือส่ง
อาหารคอยโคหกดำส่งทหารขึ้นใต้อ่างกระสุน”

ข้าพเจ้าตกใจมาก ข้าพเจ้ามากรุงเทพฯกับสารจากกระทรวง
การต่างประเทศโดยตรงและจากผู้บัญชาการสูงสุดเมานท์แบตเคน
เองถึงมือ ขอเขาไม่ให้ขยับจนนัดนั้นกัน และบังคับบริษัทกำลังยก
ผู้เดียว ก่อนหน้ากำหนดหลายเดือน ก็ไม่ออกเลย

เขาวาร์ตส่งวิทยุไปแคนคัททันที ถึงพื้นไทยก็ลวลินสัน ซึ่ง
บังคับบัญชาขณะนั้นเอกคคลินไม่อยู่ไปร่างกุ้ง เขาบอกตามคำ
คนขอหรือและถามว่าวันยกโคโลอินเข้ามาหรือ

อีกสองชั่วโมงวัดคคคอบ

‘สวมเสื้อเชิ้ตไว้ออน แบนเคิมไม่เปลี่ยน เมื่อโคเปิดยอน

ห้าห้าก็ย้ายวันนั้น สุกกลับมา "เร็วไปหมดแล้ว" เขาพูดอย่างละเอียด "มันเป็นการรอกหลอก"

อเมริกันคนแรกคนหนึ่งทงแกไม่ใจที่สถิตลงในสยามโดยพาราซูท คือ ยักษ์แกอชช เขาได้ไปทำงานทกาญจนบุรีร้อยยี่สิบห้าไมล์จากพระนคร เพื่อฝึกหัดกองโจร จึงหวัดคนสำคัญมากทางยุทธศาสตร์เพราะรถไฟสายกรุงเทพพม่าผ่าน แยกต้องใช้ทางนี้สำหรับส่งเสบียงและเคลื่อนทหารจำนวนมากเพื่อทำการรบในพม่า งานของยักษ์นั้นหนักชรายงานการเคลื่อนไหวของทหารแยกพม่าผ่านกาญจนบุรีและสิบแผนกต่าง ๆ ของแยกในเขตคั่นนั้น ข้าพเจ้าไม่สามารถเยี่ยมค่ายของเขาได้ ฉะนั้นจึงตั้งใจใหม่โอกาสพูดคุยกับเขาและเรียนรู้งานละเอียดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งเพราะข้าพเจ้าได้ติดตามกิจการของเขาตั้งแต่คั่นที่จริงโต

"เริ่มแก่กัน" ข้าพเจ้าพูดแก่นักกระโดดร่มชาวอินเดียอกภายหลังการตกทาย "ท่านตกใจใหม่เมื่อกระโดดลง"

"ครั้งแรกไม่ตกใจ" เขาพูด "ท่านก็ได้ทราขว่า 'ซอนัน' ได้ตั้งมั่นทกาญจนบุรีและได้ส่งรายงานอย่างค้มาออกออกไป ผมแน่ใจว่าเขาคงจักไว้ร้อยร้อย ในระหว่างทางจากร่างกิ่งผมพยายามนึกภาพว่าจะเป็นอย่างไร สัญญาตให้กระโดดลงค้คอกองไฟที่สัมมนาข้าว และดวงเล็ก ๆ แยกดวงตรงกลางซึ่งคงเป็นรูปอักษร B และแสงโคมทำวระหีสอักษร A ผมคิดแต่เห็นซอนนคนเคียวกลาง

ทุ่งมีทขณะเที่ยงคืน ซึ่งคอยฟังเสียงเครื่องบินของเราและแอบ
จุดไฟ

“เราบินมุ่งไปจุดนั้นก็ และเห็นไฟสัญญาณขึ้นทันทีถูกต้อง
ผั่งจึงกระโดดลง รั่มของผมไม่กระตกรนก็ และผมกำลังบอก
ตัวเองว่าทุกสิ่งเรียบร้อย แต่เมื่อใกล้พื้นดินผมเห็นคนเต็มไปหมด
มีอาวุธทุกคน ผมคิดว่าความลับแตกแล้วและว่างเล็ก ๆ ใต้ตัว
ผมสองสามร้อยฟุตเป็นแนพ และผมกำลังลอยลงไปกลางพวก
มัน”

“ท่านคงอยากมีเครื่องยนตที่คล้ายพาราซัท”

“เมื่อดังคน ผมก็เอาบินออกจากไหล่ หยอบลงยึดดิน
และร้อง ‘สวัสดี สวัสดี’ ซึ่งเขนคำไทยคำเดียวที่จำได้ เขา
ร้อง ‘สวัสดี’ พร้อมกันและ ท่าน ผมเขนคนสยายใจให้สดใในสยาม
ซอสนั่งมาหาและผม ไม่เคยตั้งใจที่ไปพบใครเท่าครั้งนนี้”

“ท่านเริ่มทำงานทันทีหรือ ข้าพเจ้าถาม

“คนวนนเนยต้นเตน ผมไม่ค้อยเข้าใจสดานะการณิก
วันรุ่งขึ้นผมจึงทวายเป็นทหาร แปะประจำกาวญจนบุรี มีกำลังรารหา
หมัน แต่จำนวนซนลรเสมอเพราะมันเตนนโยบายเคล็ดอนไหว
ทหารบ่อย ๆ”

“ผมคิดว่าเพื่อข้อะกันใครวางแผนการเชกรรานมัน”

“แน่นอน๒/25๒๖ซอนนเนแนะนำให้รู้จักกับ ‘ซุน’ ผู้ยังค้อการ

ตำรวจไทยในเขตคันน เขาทำงานใกล้ชุกกับซอนนและโคเรียก
ไทยหนุ่ม ๆ สองร้อยคนเขาฝากหัด เขามืออาวุธคาโยนอเมริกาแล้ว
แต่ไม่รู้จักใช้ งานชิ้นแรกของผมคืออริคคนเหล่านี้โดยเร็วให้เป็น
หน่วยร่วมงาน ผมจัดเป็นกองร้อยมีสองร้อยสองคน - สหมวค
หมวคละห้าสิบคน ผู้บังคับกองหนึ่ง นายทหารคนสนิทหนึ่ง - และ
เริ่มหัดอาวุธทันที

“ท่านรู้สึกลำบากมากไหมที่สอนวิชาซับซ้อน เช่นอาวุธ
กับผู้ที่ไม่รู้ภาษาอังกฤษ” ข้าพเจ้าถาม

“เราแก้ปัญหาข้อนั้นตก จนหาคนไทยพูดอังกฤษได้ไต่
หกคน ผมสอนอาวุธแก่หกคนนั้น แล้วเขาไปสอนต่อให้กองโจร
ที่ค่ายไม้ไผ่ในป่า บ้านทวน สองสามร้อยหลาจากที่ทำการ เขา
ใช้อาวุธธรรมดาเป็นอยู่แล้ว จึงเรียนได้เร็ว

“กองร้อยแรกฝึกหัดออกไปที่บ้านทวนสอง สิบคาห์ แล้วย้าย
ไปอยู่ค่ายใหม่เจ็ดไมล์ทางตะวันตก พอออกไปอีกสองร้อยคนก็
เขามา เมื่อมีคนร้อยการฝึกหัดคงเสร็จ ผมก็ยอมเห็นเหนื่อย
และต้องส่งข่าวไปสั่งกาหลายครั้ง บอกว่าสถานการณ์เรียบร้อย
แต่ผมต้องการผู้ช่วยจริง ๆ”

“ท่านคงฝังงานท่วมหัว

“นั่นเป็นชนแรก เราได้คนมาฝึกหัดอีกสองเหล่าภายใน

ต้องสืบทอด เหล่าสุดท้ายนั้นสามารถขยับ ฉะนั้นเราจึงมีการมอบ
คนที่มีอาวุโส

“ท่านจะคิดแค้นคนมาก ๆ ท่านนี้ใครอย่างไร”

“เราเอาไว้ในค่ายสแห่ง และเข้าไปตรวจ ครั้นจน
ศัวรรษแยก ก็พอที่ซาร์โอสเวสต์ เฮคคอารีตา และจิมโฮแกน
กระโดดร่มลงมาช่วย”

“โอสเวสต์พักไทยได้ไม่ใช่หรือ” ข้าพเจ้าถาม “เขาเป็น
คนทรยศภาษาไทยในหลักสูตร ASTP ที่ U.C. ใช้ใหม่”

“ครั้น เขามีลูกโอสเวสต์ เขาอยู่กับผมทุก ๆ ทำการ
ขณะอารีตาไปที่เขาจำศีลเพื่อทำงานกับคนสวอยคน และโฮแกน
ถูกมอบให้ดูแลสวอยคนทั้งสองเรื่อง เขาทำงานอย่างอาชญา
และในไม่ช้าเขาก็ได้คนเการอยที่คิดใช้ได้จริง ๆ อารีตาสอนหลัก
สูตรรูกสวนขุ่นกล และในไม่ช้าก็ทุก ๆ ได้คลานรักใต้ห่ากระสุน
ขุ่นกลเหมือนทหารเก่า ภายในสี่ปีตาเห็นแรกในเดือนสิงหาคมผม
รู้สึกว่าเขาอาจสู้รบได้ทีเดียว การใช้กำลังและซ่อนตัวขณะลาด
ตระเวนของเขาดีมาก และเขาเคลื่อนไหวที่เงยขมเหมือนแมว”

“เวลานั้นคนใหม่มาอีกสามร้อย เราจึงแยกค่ายใหม่ทั้งหมด
ปลิงทางเหนือสวอยเรื่องแปดไมล์ จึงรวมเป็นพันสองร้อยคน
ที่มีอาวุโสและกำลังผูกคอตายอย่างจริงจัง”

“ท่านคิดว่าเขาจะสู้แย้งจำนวนเท่า ๆ กันได้ไหม” ข้าพเจ้า

“ผมเชื่อว่าใช่” เขาคอยทันที “เขากำลังเขารูปทหาร
 แท้ ๆ นอกจากนั้นเขามองดูพร้อม เช่นในหมวดห้าสิบคน
 มขบยว M 1๑๒ กระบอก คาโยน ๖ บินโรมรัน ๓๒ บินกล
 เขยรวาวนิง ๓ บินเชรนหรือ B.A.R. ๓ และบาสูก้า ๖ กิ่งในเขา
 จะมีการยิงสังกว่าหน่วยแพพชนาคเท่ากัน และ แน่นสน ทุก
 หมวดมีเครื่องมอระเบิดทำลายมากมาย

“ความจริง” ยักพค่อไป “จุดอ่อนแอทางยุทธศาสตร์
 ที่เหมือนความไม่ปลอดภัย แพพเป็นพัน ๆ อยู่ทางออกไปเพียงสิบ
 สองไมล์เท่านั้น แต่ตามันมีลาคกระแวนตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมงใน
 เขตที่นอก ๆ ผนึกนี้ ผมเคยถามเขาว่าทำไมเขาจึงไม่กลัวแพพ
 จะขยายออก และคำอธิบายของเขาทำผมประหลาดใจมาก”

“ว่าอย่างไร”

“จนว่าคืนวันหนึ่งขณะนอนหลับอยู่ในบ้านที่กาญจนบุรี เขา
 ถูกปลุกโดยเสียงระเบิดข้างล่าง พอมีคนใช้คนหนึ่งตัวสั้นเข้ามา
 ในห้องและบอกว่าทหารแปะสิบสองคนกำลังมาจับเขา ขนขึ้น
 ออกจากหน้าต่างแล้วหนีไปที่สถานีตำรวจซึ่งอยู่ใกล้ ๆ รุ่งขึ้น
 เขาเรียกตำรวจทั้งหมดมาและให้ถ้อยความบอกคอยอยู่ แล้ว
 เชิญนายทหาร แปะมาขอคำอธิบายในกรณีคดีพยายามลักตัวเขา
 ครั้นแปะปฏิเสธต่าง ๆ เขากลับขบอกว่า ถ้าแปะอยากเล่นสีกปรก
 เขาก็สีกปรกด้วยได้ แล้วห้ามไม่ให้เขาไปในเขตที่ใหญ่เขตคหนึ่ง

05/08/2555

ของกาญจนบุรีหรือในย่านหนอทางรถไฟ”

“แล้วสำเร็จไหม” ข้าพเจ้าถาม

“เขายังคงตามคำขาดของเขาโดยวางยามตำรวจทางเขา
ไปในเขตหวงห้ามและสร้างแนวของกันหนอทางรถไฟ เมื่อเจ็ดวัน
นเองทหาร แยกส่ง หมวกพยายามผ่าน แนวทาง บัง กันของชน
ตามทางรถไฟ แต่เรายิงและมันถอยไป รุ่งขึ้นชนเข้ากาญจนบุรี
เพอร์บนายทหารแยกส่งมาขอโทษว่าทหารพวกนั้นเป็นคนใหม่จาก
บางกอก ซึ่งออกฝึกหัดลาดตระเวนและไม่รู้จัก กฏในกาญจน
บุรี” ผมชอบออกซอขใจมาก แต่ช่นบอกว่ามันไม่ทำไรนัก เพราะ
เขาเคยมีนายพลแยกส่งสามคนมาขอโทษเขาในเวลาต่าง ๆ กันที่ได้
ทำผิดกฏของเขา”

“ละมันมันใจไม่เอาใจใส่ในการ ลาดตระเวน ภายนอก”

ข้าพเจ้าออกความเห็น “มันแพ้”

“แต่เคยมันเป็นคนละเรื่อง” บัดพูด “แยกส่งที่ว่า

เครื่องบนเราโคกทั้งคนและของลงในเขตกาญจนบุรี มันคงจะ
เรียกช่นไปในไม่เร็วก็ชา”

“ท่านพร้อมที่จะสู้มันไหม”

“ก็แยกส่งหาหมั้นหรือ ไม่พร้อมแน่” เขาร้อง “แต่มัน

ยั่วคราวทศใหญ่ ๆ ยิงสั่งว่า ‘อย่าเพิ่ง’ เมื่อคนไทยเอาลูก
กระบอกตะโม่ ยิงจากที่กำบังของแยกส่งมาให้ ผมอดคนก็ไม่คิดว่าจะเป็น

การร้ายที่จะถึง 'กินเวลา' ไว้ในโรง ของมันสัก สองสามอัน และจะไม่มีใครรู้ว่าอะไรทำให้เกิดระเบิดขึ้น เราจะตัดทางรถไฟ พะม่ากรุงเทพหลาย ๆ แห่งก็ได้ คนของเรากำลังรื้อร่นและจะ ขอมเสียเขี้ยวสีกซชอแต่ให้ใครเริ่มการลอบทำลายแปฟ "

" ครับ มันก็ไม่ใช่จริง ๆ " ข้าพเจ้าเห็นใจ " แต่นั่นเป็นคำ สักของเรา บริติชทรายว่ารถกำลังรื้อร่นเพียงไร แต่เขายัง ย้ำว่ารถไปก่อนเป็นที่สุด "

" อีกอย่างก็เด็ก ๆ ทรนทราย คืออยากช่วยชะเลย์อเมริกา นบริติช ออสเตรเลียน และคัสสองพันในค่ายคุมขังทางกาญจนบุรี ก่อนแปฟมาตายหมก "

" รังมาของท่านไว้ก่อนจนกว่าจะเกิดอะไรขึ้นจริง ๆ " ข้าพเจ้า เตะขึ้น

บัตหัวเราะ " ราวเจ็ดวันมาแล้ว เราตกใจกันจริง เรา เพิ่งได้ระเบิด กระเบิด มีอ ชะนิคฟอสฟอรัสและชะนิคแตกเป็นจำนวน มากซึ่งเราเก็บไว้ในโรงไม้ไผ่เล็ก ๆ รุ่งขึ้นผมเข้าไปตรวจ สังกะต หีบใบหนึ่ง คง แกด เมอกลงมาผมก็เข้าไปดูและเห็นควันร่วออกมา กระทบบนผนังตลอด อยู่ห้าร้อยยอนต์ ซึ่งท่านก็ทราบดีว่าแรงกว่า TNT ก็ยชะนวนระเบิดเป็นร้อย ๆ - กินระเบิดพอที่จะเขาท้าการ เป็นผล

05/๑๘/256๓ สมรืองเรียกเด็ก ๆ ไทยที่มากับผมและชะหีบลูกกระเบิดที่เขน

ควัน ไม่เคยเห็นหูกคนใดเร็วกว่า เขาไปก่อนผมกะพริบตา
ผมต้องสะกดใจไม่ตามไป แต่ผมรู้ว่าถ้ากระท่อมถูกระเบิด ก็
เป็นอันตราย ถึงแม้เราจะไม่ตาย สิ่งระเบิดก็จะนำแบ๊พมาเป็น
แน่ ผมรีบหนีเร็วที่สุดที่ทำได้และขุดถูกระเบิดออก ลุดที่เข
ควันอยู่บนหีบที่เคียว มันแตกอยู่ ผมกระซำกชะนวนออกและ
ขว้างลุดออกไปทางประตู

“มันไม่ระเบิดหรือ”

“เปล่า มันใหม่จันดึบเอง”

บักเห็นด้วยกัยข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าพูดว่าเขาคงจะไม่กล้าค
ลปีรสอีก

บทที่ ๒๓

✓ ครั้นความปราศรัยของประเทศญูปุ่นเป็นดังนั้น สักคนแล้ว
คณะกรรมการอาสาสมัครสงครามและกระทรวงการต่างประเทศ
ในวอชิงตันก็ต้องการความรู้เกี่ยวกับว่าสยามได้ถูกนำเข้ามาใน
สงครามข้างญูปุ่นโดยอย่างไร

ข้าพเจ้าไปสนทนากับมร. เขากล่าวว่า "ดิเรก ชัยนาม
ระบอกรายภายในแก่ท่านได้ เขาเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
การต่างประเทศขณะนั้น ผมจะนัดพบให้ท่าน"

ชัยนาม ร่างบาง ผิวดำ ผมเริ่มงอก มาท้วงสวณหลาย
คนเคยว เพื่อแถลงเหตุการณ์วันที่ ๗ ธันวาคม ๑๙๔๑ ซึ่งเขาเห็น
ด้วยตาเอง (วันที่ ๗ นี้ในแถบนั้นของโลกเป็นวันที่ ๘) . ขณะเขา
พูด ข้าพเจ้าก็นั่งทกลงอย่างละเอียด

"พลเอกอศุศลย์เป็นรองนายกรัฐมนตรี" ชัยนามตั้งคน
"เขาเพิ่งมาถึงบ้านข้าพเจ้าเพื่อรับประทานอาหารค่ำด้วยกัน พอ
โทรศัพท์ทกริ่งขึ้น โดยรัฐมนตรีว่าการเศรษฐกิจการขอพูดด้วย เมื่อ
อศุศลย์วางหูโทรศัพท์แล้ว เขายอกว่าจะต้องไป และว่ารัฐมนตรี
เศรษฐกิจคนนั้นมากและบ้ากว่าสยามกำลังอยู่ในอันตราย

“ต่อมาโทรศัพทกริ่งฮึก มาจากเลขานการสำนักงาน นายกรัฐมนตรี บอกว่า อคฺลย อยู่ นั้น และต้องการให้ข้าพเจ้าไปทวง ส่วนกุหลายทันที ซึ่งเป็นที่อยู่ของนายกรัฐมนตรีพลสงคราม”

“ท่านทราบแล้วว่าเรื่องอะไรไหม” ข้าพเจ้าถาม

“ข้าพเจ้าสงสัยว่าเรื่องกบฏแยบ เย็นวันก่อนเชอโจเซย ครอสสยอัครราชทูตบริตชได้มาหาข้าพเจ้าที่บ้าน โดยด่วน และ บอกว่าเครื่องบินบริตชได้พบเรือรบญี่ปุ่นในอ่าวสยาม

“เมื่อข้าพเจ้าถึงเขตตวง” ชยนามพูดต่อไป “ข้าพเจ้า เห็นเอกอัครราชทูตญี่ปุ่นทางหน้าต่าง กบฏชชของเขานั่งอยู่ใน ห้องโรงรีบรอง ข้าพเจ้าขึ้นบนโถงนอกตกไปชั้นสองกบฏอคฺลย คอยอยู่

“เขากำลักร้อนใจ นายกพิบูลไม่อยู่ไปชายแดนอินโคโน และญี่ปุ่นข้างกลางกำลังขอพบรองนายก อคฺลย

“อคฺลยขยากอย่างขงที่จะหลกเลียงสวณะการณ ที่อาจ ถอนตัวไม่ได้ จึงขอข้าพเจ้าในนามของหัวหน้าการต่างประเทศ ให้รีบรอนคนผู้แทน ข้าพเจ้าลงไปพบเขาและเชิญขึ้นไปข้างบน ในห้องรีบแซก”

“ท่านเป็นคนไทยคนใญ่ในทันนหรือ” ข้าพเจ้าถาม

“นี่ก็จากอีกคนหนึ่ง—วาณิช ปานานนท์ อธิบดีกรมพาณิชย์

เขาตลกสงสัยมานานแล้วว่า เป็นสายให้ญวน และเขาคิน แน่ชอน
ทีเดียวน เขา มากขบคิดทะตญวน

“ยามาโมไต เอกอัครราชทูต ไกรวมมากทตองรอนาน
เขาย่นว่่าน่าเสียดใจทนายกไม่อยู่แลระรองนายกไต้ยฎีเสธไม่ยอมพบ
เพราะเขามำคำสั่งมาจากรัฐบาลของเขา เขาพทว่่าใคร ๆ ก็ทรวบ
ว่าสทรวุฒและขริเทนไต้กคชญวน และเวลาไต้มาถึงแลวทจะตค
ขันสั วนน” เขากล่าว “ญวนไต้ประภาศสงครวมกับรัฐบาล
ทงสอง”

“ท่านแปลกใจไหม” ข้าพเจ้าถามซัยนาม

“ข้าพเจ้า ทรวบว่า ความตงเคริยทระหว่งมหาอำนาจนมน
มาก แต่ไม่เชอว่่าญวนจะประมาทตงกับทำกอน”

“แล้วเขาตองกรให้ท่านทำอะไร”

“เขาตองกรให้ข้าพเจ้าอนญาตให้ทหารญวนเตนซามสยาม
ข้าพเจ้าคคคค่านว่่าเราเป็นประเทศกลาง แต่เขาพทว่่าสำหรับ
ญวน มันเป็น เรอเงน ค่ายและจะตองไต้ขริขอนุญาตเคลชอนกำตง
ททรวไปไต้ทุกทวง—ดิน ทเวธ และอากาศ

“ข้าพเจ้าเตอนเขว่่านายก พิบลสงครวม เป็นคน ๆ เดียว
ขบคิดระรัฐมนตรีไต้มขบอำนาจให้ตงทหารของ เรว่่าหุค ค่าน หรือ
จ้านนตอการรรกรวม

05/08/2565

นายทหารคคคคธ พลเอกทามูระ พคขนว่่าการรรงรชแปล

ว่าจะคงนอนเด็ด ข้าพเจ้าไม่ชอบคำขู่ของเขา แต่ข้าพเจ้า
ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรเมื่อเขาแจ้งว่า "ขณะทหารญวนกำลังชน
ขบวนที่ต่าง ๆ ในสยาม"

"ท่านตอยเขาว่าอย่างไร" ข้าพเจ้าถามชยันม

"น้อยกว่าที่ข้าพเจ้าอยาก ข้าพเจ้าต้องตกลงที่จะให้รอง
นายกเรียกประชุมคณะกรรมการ เราส่งเครื่องบินไปรับพิลา และ
คอยเขาอยู่ที่ตลอดคืนในห้องประชุม เขามาถึงเวลาเจ็ดนาฬิกา
และเจ้านางหัวโตะประชุม เอกอัครราชทูตญวนได้มากอยดั่งแต่
หกนาฬิกา"

"มีใครออกที่เข้าประชุม"

"ผู้แทนสรวงพรรค หนึ่งเขาข้างสหชาติ สองเป็นกลาง
และสาม - ซึ่งมีพิลาเป็นหัวหน้า - เขายังประเทศแแกน"

"ออกเลยเขตกประชุม และเขาขอให้ข้าพเจ้าเล่าการสนทนา
กับญวน เมื่อข้าพเจ้าพูดไปครึ่งเที่ยว พิลาห้ามไว้ว่า 'เรา
มาที่นี้ในใจกันเถอะว่าจะทำอย่างไร'

"รอ ชันเป็นรัฐมนตรีว่าการคลัง ขอร้องว่าก่อนที่จะลงมติ
โดยถ้วน คณะรัฐมนตรีควรจะนึกถึงเกียรติศักดิ์และความ
สมบูรณ์ในอนาคต เขาบอกว่าเราควรจะถามตัวเองว่าโลกจะนึก
อย่างไรถ้าถ้าเราต้านทานหรือถ้าจะยอม"

"พิลาตอยอะไร" ข้าพเจ้าสอดขุ่น

“ เขายึดถือ พทว่า นี่ไม่ใช่เวลาจะโคโยติงกันตงน แล้ว
เขาหันไปทางสมาชิกทหารคนหนึ่งที่เขาย่างแกน และถามว่าคิด
อย่างไร นายทหารผู้นั้นว่าการต่อต้านขึ้นไปไม่ได้ แล้วพบบ
ขอความเห็นรัฐมนตรีว่าการกลาโหม เขาเห็นด้วยว่าต่อต้าน
ญปนไม่ใช่

“ เมื่อได้รับคำตอบที่เขาคองการแล้ว พบบก็ชักงคนอื่นๆ
โตไม่ยาก โดยไม่เสียเวลาลงมติเขากล่าวว่าเป็นการชักเจนว่า
ไว้ประโยชน์ที่เราจะพยายามหยุดญปน และว่าเขาจะส่งทหารให้
หยุดยิง ”

“ ท่านหมายความว่าเขาไม่ปรักษาธิ ” ข้าพเจ้าถาม

“ เขาไม่ถามเลย เขาออกไปทันทีและแจ้งแก่เอกอัครราช
ทูตญปนว่าคณะรัฐมนตรีไทยอนุมัติตามคำขอแล้ว ”

“ แล้วว่ามติขออนุญาตตกลงต่อคณะรัฐมนตรี เขาออก
เราว่าญปนมีแผนการที่จะเสือนสามอย่าง อย่างที่หนึ่ง คือสัญญา
ให้ทหารผ่านเท่านั้น ทที่สอง - สัมพันธ์ไมตรีทางทหารกับญปนเพื่อ
ของกันสยาม ทสาม - ประกาศสงครามรุกรานบริเคนและสหรัฐ
ซึ่งสยามจะโตเขตต์แดนที่เสียไปก่อนกลับมา ”

“ และท่านเลือกแผนการหนสาม ? ” ข้าพเจ้าถาม

“ เปล่า คณะรัฐมนตรีแย้งกัน สมาชิกที่เขาย่างแกนม
ความเห็นแรกด้วยกับอื่นทสาม พวกเข็นกลางไม่มีอะไรจะพูด ”

ข้าพเจ้าพบว่า เมื่อเราไต่ช่วยญูนโดยตัดสินใจไม่ต่อต้านการเคลื่อนไหว
ทหารข้ามสยามแล้ว เราไม่ควรไปเกินแผนการเดิมหนึ่ง ออกสย
และรื้อถอนข้าพเจ้า เราสามารถชักชวนส่วนมากให้เห็นกับเรา
และได้ตกลงรับแผนการเดิมหนึ่ง

“ข้าพเจ้าไปหาเชื้อโจเซย์ครอสบี และ นายเฟลิกซ์รราชทศ
อเมริกาทันที และอธิบายสิ่งที่ได้เกิดขึ้น ทั้งสองพบว่าเขาเห็น
ใจมกของคณะรัฐมนตรี ถ้ามันไม่ไปเกินข้อความเป็นแผนการ
เดิมหนึ่ง”

“แล้วทำไมถึงเกินไปกว่านั้น” ข้าพเจ้าสอ

“เพราะข้าพเจ้าอ้วเฟ็ด ซึ่งเช่นประโยชน์ใหญ่ยิ่งแก่ญูน
และทำให้คนไทยที่เข้าข้างแกนทุกคนแข่งขัน พิชลเรียกประชุม
คณะรัฐมนตรีทันทีและแถลงว่าเขาและเพื่อนๆ บางคนได้ตรกครอง
ลึกซึ้งแล้วและคิดว่าเป็นการดีที่สัปดาห์จะร่วมกับญูนดังกบมีการสน
พันธ์ทางทหาร มีดังนี้ เขาพูด ญูนจะไม่เชื่อว่าเราตั้งใจ
จริง” แล้วเขาบอกว่าเขาได้ตัดออกขญูนแล้วในแผนการเดิมสอง
และได้เชิญเอกอัครราชทูตไปพบท้วงภายในหนึ่งชั่วโมง ซึ่งเขา
จะให้คำตอขที่นั่น

“อีกครึ่งชั่วโมงญูนมาถึงตามกำหนด แล้วพิชลพูดว่า
‘ครึ่งนี้ข้าพเจ้าจะแทน คิเรก เราไม่ต้องการลายเซ็นของท่าน’”

“เขาตัดสินใจเองเช่นทุกที่” ข้าพเจ้าพูด

“จริง วันรุ่งขึ้นทศสยสอง ข้าพเจ้าขอให้ทศสยขอกษัตริย์เป็น
 ส่วนตัวว่าต้องการลาออก วันทศสยสามในที่ประชุมคณะรัฐมนตรี
 พยัคฆ์กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ทราบว่ามีการลาออก
 เพื่อนแต่ยอมไม่ทิ้งเราเวลาลำบาก ขอแนะนำว่าถ้าผู้ใดคิดคัง
 นนขอให้ล้มเสีย”

“หรือได้ลาออกจากคลังหรือไม่”

“พยัคฆ์ย้ายเขาตามคำขอของแบพ แต่รัฐใคร ๆ ชอบมาก
 จนพยัคฆ์ไม่กล้าปฏิเสธตำแหน่งอื่น เขาเตะรัฐขึ้นขึ้นโตไปเป็นผู้
 สำเร็จราชการแผ่นดิน เพื่ออำนาจกิจการของพระเจ้าแผ่นดิน
 ซึ่งไม่อยู่ แล้วพยัคฆ์เอาตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการต่างประเทศของ
 ข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้าเป็นรอง ข้าพเจ้าพยายามลาออกอีก
 แต่เขาไม่ยอม ค่อมมาพยัคฆ์หาทางให้ข้าพเจ้าออกจากสยาม
 เขาเรียกไปทวงและบอกว่าเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ ข้าพเจ้า
 ควรเป็นเอกอัครราชทูตในญูบุน ครั้นข้าพเจ้าคัดค้าน เขาก็พูด
 ว่า ‘ปฏิเสธไม่ได้’ ได้ส่งโทรเลขไปแล้วขอให้ญูบุนรับท่านเป็น
 ผู้แทนของเรา เขาเป็นผู้เผด็จการพร้อมมูล

“พลเอกทศสย แนะนำข้าพเจ้าให้รับตำแหน่งนั้น และเลือก
 เขาหน้าทโดยระมัตระวังทศศ แล้วหนีไปประเทศจีนเมื่อใดของ
 ข้าพเจ้าไปถึงญูบุนไม่ทันสามสัปดาห์ ก็ได้รับโทรเลขจากพยัคฆ์ว่า
 เขาได้ประตวรศสงครามกับสหชาติ เหตุผลของเขาคือเราได้ถูก

ขอมบ่ไม่เป็นทเป็นทาง ข้าพเจ้าทราบภายหลังว่าประกาศนบไม่
มีลายเซ็นของรฐ และจึงเป็นโมฆะ แต่พิบลหยดเคอวพหลัก
ประกาศิตบ์เสียนานแล้ว”

เมื่อคแรก ชัยนาม จบ ข้าพเจ้ารู้สึกว้าใจในมากว่าสยาม
ได้ถูกชักจูงเข้าสงครามอย่างไร นเป็นคำบอกชระนคท ในมอ
กระทรวงการต่างประเทศสหรัฐและบริติช จะช่วยคตสันชาติ
ของประเทศนภายหลังสงคราม ข้าพเจ้านั่งลงเขียนรายงานยคยาว
ในคินนเพื่อเอากลับไปอชงคคควย และข้าพเจ้ามีรายชอชง
ข้าพเจ้ารู้ว่าจะสนใจคระกรมกว่าวอชญากรสงคราม

บทที่ ๒๔

บ่ายวันศุกร์ที่ ๒๗ กรกฎาคมเราใช้ในการนั่งดวงหน้าด้วย
ใจคอไม่สู้คิดถึงการเดินทางออกจากพระนครในคืนวันนั้นเพื่อตรวจ
กองทัพเรือไทยตามทัตกองกัน ถึงแม้ว่าเราได้มาอยู่ภายใน
กำแพงวังทองสีวันและอยากนั่งรถทรงรถเทพแต่มันเป็นการเสี่ยงภัย
ที่เราตรวจตรวจควรมีสักต่าง ๆ ระคนกัน

พลเรือเอกสังวรณ ชอก มา ว่า รถยนต์คันหนึ่งจะรับเราเวลา
๗.๓๐ ตามแผนการพบเขาคิดที่ไหนเราจะต้องออกนอนตลอดคืน
ฉะนั้นเราจึงพยายามหลับบ้างในเวลาบ่าย เมื่อถึงเวลากำหนด
เรือเอกวัชรชัยมา แล้วเราลงไปเจดียงข้างล่างด้วยกันและคอย
อยู่ในท่าตตงชั่วโมง แต่ไม่มีใครมา อีกสี่สิบนาทีเราคิดว่าเหลว
กพอที่จะขึ้นเสียงรถยนต์กระตอกอยู่ที่ประตู ลึกครู่เรือไทยประพันซ์
คนรถหน้าเตงของพลเรือเอกเข้ามา

“รถเขื่องไม่ติด” เขาอธิบายจริงจัง “หม้อไฟเย็นเหมือน
ปลาตาย”

“ผมหวังว่าท่านได้ใหม่แล้ว” ลอยด์พูด

๑๕๓๐๘๕๖๕
“ไม่ใหม่ แต่ดีกว่า” พันธุ์พูดเป็นนัย

“เราจะไปตลอดทางจนถึงอ่าวทัพเรือในรถคนหรือ” เขาวารัดถาม

“รถคน — ซ้อมมาแล้วเรียบร้อย” นายร้อยโทของกนเพื่อนของเขาตอบเร็ว “แต่อย่ากังวล รถผู้บัญชาการ ซึ่งไม่ค่อยได้ใช้ จะคอยนอกเมือง ก็ขยับขึ้นทุกคืนเกือบใหม่ห่อหุ้มมาจากร้านจีนแสนสองหมื่นบาท เป็นรถใช้แล้วทุกทีสัปดาห์ในประเทศไทย ไม่ค่อยกลัว”

เราขนมุ้ง ขนทอมมสองกระบอกและหม้อต้มมะขามใส่กำแพวร้อนครึ่งโหลขึ้นรถ เวลา ๘.๓๐ เรากำลังออกไปตามถนนยาวในวังระหว่างพุ่มกหลายทวม

“ผมหวังว่าจะไม่พบแบ๊พในเครื่องแต่งตัวเหล่านี้” ลอยด์พูด ขณะเราผ่านยามหน้าตึกที่ประตู และกำลังเดี่ยวออกถนนใหญ่ เราทั้งสามคนปลอมเป็นคนพนเมืองใส่เสื้อเชิ้ตขาวของเขาวารัด แต่สวมกางเกงขายาวทหารของเรา เพราะส่วนของเราที่ต่ำกว่าระดับหน้าตึกรถถือว่าฟันสาบคา ข้าพเจ้ากลัวว่าหมวกของเราเท่านั้นจะทำให้คนสงสัย เพราะเขาวารัดและลอยด์ใส่หมวกปานามาสีน้ำตาลอ่อนที่สวนหยาดๆ และข้าพเจ้าหมวกกันแดดไม้คอกใหญ่อย่างนักสำรวจ เรารู้สึกจำเป็นต้องใส่หมวกเหล่านี้เพราะเป็นของขวัญจากพลเรือเอกสำหรับโอกาสนี้

“ท่านจะเลี้ยงว่าอย่างไรดีวะเจอะแบ๊พ” เขาวารัดถาม

“ท่านเขียน นกโศก ของสาวตรีกำลังไปค่ายคุมขังใหม่ของเราต่างชลบรี” ประพนธ์ตอบ

“แต่ท่านไม่มีค่ายคุมขัง” เขาวาร์ศพด

“ผมทราบ ถาดอกแยกตาม เราก็จะอนุมัติการค้าขันทันที” ประพนธ์ตอบแจ่มใส “ทุกอย่างจะเรียบร้อย”

มันเป็นข้อแก้ตัวที่อ่อนมาก แต่ได้ใจคิดแต่เหตุคิของคนไทย เราซึ่ผ่านส่วนของกรุงเทพเป็นบ้านอยู่โดยความเชื่อ มันเท่ากับขบรุดเล่นในโลซเองเจดลึชเวลาเป็น ๆ ในฤดูร้อน

เราผ่านทีใหญ่ ๆ รวมทงสำนากายกรฐมนตรีซงกำแพง สัสมภักใหญ่โตแลคเหมือนวังมัวสีในเคอนหงาย มุ่งไปสะพานพระรามหนง เราเขาเขคคเล็ก ๆ ซงคนกำลังกินและคมีอยู่ในร้าน กาแพ้อย่างร่นเร้งปรำคจากทุกซัรอน หนุ่ม ๆ สาว ๆ กำลังเดินผ่าน หน้าร้านซงเขคไฟซ่างใน และคนสามล่อนั่งคว่อมรดคอยคน ซนอยู่เป็นคอน ๆ

ผ่านสะพานคองควิทใหญ่นนมาแล้ว เราแล่นเร็วผ่านสำนากักฟ้าซาทีกอนระโหฐูวณ ซงเขนทแข่งขันเกมชอคเกอร์เพอซง ค่ำแห่งชนะเลิศ แล้วเราเข้คไปคตามถนนเพดนิจิตต์ ถนนสถานคคของกรงเทพ ซงเราคได้เห็นสถานทคแมนจูโกะ เคนมารค และบรคชชะเงือชาวใหญ่ในเวลากลางคน

ทหลักเกำไม่ดี เรือเอกวชวชยชคทงวทญไทยสำหรัย

“ผมก็ใจโตเห็น” ลอยด์พูด “มีเลขเล็ก ๆ หนึ่งตัวเลยไป
นึกซึ่งเราต้องการจะเบียดออกจากโลกนี้โดยด่วน”

เรามาถึงคอกสัตว์มากขมัว เผาโดยแยบยลของคน ซึ่งกำลัง
จุดแก๊สอะเซทิลีน แล้วทันใด ขณะเราเข้าไปใกล้ที่เก็บน้ำมัน
ใหญ่โตเราก็เข้าไปในกลุ่มที่ผูกแยบ ทั้งถนนก็เต็มไปด้วยแยบ—
นั่งรถยนต์- ซิกกรยาน และปะปนหมู่ ๆ ข้างทาง คนที่กำลัง
เดินอยู่ยกมือขวางหน้าเรา และคนหนึ่งตั้งใจจะชนไปกับเราให้โต
แต่แสงไฟรถทำตามันมัวชั่วขณะ

แล้วเราเข้าไปขนานกับคลองสวยเหมือนรูปภาพ ซึ่งแสง
เดือนส่องสว่างคนพนเมืองกำลังถือเรือซึ่งเงยหัวรับลมโซซิค ขณะแล่น
ไปขนานน้ำเรียบช้า ๆ ใต้ของประมงก็แตกเป็นเปลวทอง หิ่งห้อย
วิบ ๆ เป็นกลุ่ม ๆ และเมล็ดดินย่างกับขนยารกำลังร่วงเหมือน
ดาวตก ทำให้เราลืมแยบในกรุงเทพไปขณะหนึ่ง

นอกเขตทศพระนคร เราพบรถของนายพลเรือ และรถบันทุก
เต็มด้วยเจ้าหน้าที่ตำรวจ นายพลเรื่อนำเราและรถบันทุกตาม
หลัง ซึ่งทำให้คนมองมากจน และเราไม่รู้ว่าจะรู้สึกปลอดภัย
มากหรือน้อยกว่าเดินทางโดยลำพัง

“นั่นให้โอกาสเราออกไปโตสามโอกาส” ข้าพเจ้าพูด “ถ้า
หม้อไฟเสีย เรายังมีอีกสองคันจะไปโต ถ้าเสียหมดทุกคัน ขาง
ทรงแยบที่เก็บเราโตจะเสียด้วย แล้วเราก็ตกอยู่กลางที่ฝั่งศพรด
เก่า”

“หรืออย่างอื่น” ลอยต๋อออกความเห็นเศร้าๆ
 ตลอดทางที่เรานั่งไป เราก็มักจะพอมองเห็นคน
 ตำรวจเร่ร่อนตาม ทิวข้างประมง ไม่เกินสองชั่วโมงจากกรุงเทพ
 เรือใบราชนavyอยู่ คนกระโดดขึ้นมาจากไหนไม่ทราบเป็นหลาย
 คน และช่วยนำรถของเราขึ้นไปบนแพทศกยเรือจริง เราข้าม
 แม่น้ำในสี่นาที แล้วร้อยโทประพนธ์อันหันมาพูด “ท่าน
 สุขภาพบุรุษ หย่อนใจได้ บัดนี้เราอยู่ในไทยอิสระ”

“ท่านหมายความว่าอย่างไร”

“ไม่มีข้าพฟากนตงหลายไมล์ ท่านนั่งตรงใดเอาหมวกออก
 และทำตัวตามสบาย หรือจะโยนงบนหลังคารรถก็ไว้ได้” เขา
 คุยอย่างขบขัน

เขาวารค ลอยต๋อและข้าพเจ้าเหยยคตัวตรงและพักสนหลัง
 เราดังข้างแสนภายในสี่นาที ข้างแสนเช่นชายหาดที่
 สวยที่สุดแห่งหนึ่งในโลก ในพันทพระมหากษัตริย์ มีกระท่อมไม้
 สองห้องอยู่หลายโหล ซึ่งดูในแสงเดือนเหมือนฉากกระตาคบน
 เวทีละคร

เราขีรลดลงไปดังชายหาดดีละสักครู่เราก็ได้ถอดเสื้อกางเกง
 และกำลังกำลังไปในทะเล เสียงคลื่น น้าแวฟอซฟอรัสและคน
 ฆ่ามันมันทำให้เรารู้ว่าอาจถูกแย่งปลัดมัจฉิ เราเดินน้ำอยู่ชั่ว
 โมงครึ่ง 08/20 ครึ่งแรกว่ายออกไปรับยกว่าหตา แล้วปล่อยให้คลื่น

ซึกเข้ามาเอง   นั่นเป็นการหย่อนใจครั้งแรกในเวลากว่าสอง
สัปดาห์ที่อยู่อย่างท่งเครียดหลังแนวสัตรี มันช่นทั้งใจและกาย

ทันใด ขณะเรากลับ มาฝั่งจากออกไปควงสุกท้าย ข้าพเจ้า
รู้สึกน้องข้างขวาดึงขยับประหนึ่งโดยปลาดำลงหัวจืด ข้าพเจ้าร้อง
และกระโดดขึ้นจากน้ำ

“อะไรบ้าง” ข้าพเจ้าร้อง และอีกครั้งข้าพเจ้าต้องกระโดด
อีก เมื่อร่างชายผู้หนึ่งโผล่ขึ้นมาข้าง ๆ ทวี

“เฮ นิค ไม่ได้พบกันอีกตั้งแต่ทรงโคเต็ยว”

“ฟรังซิส โลเฮกเคิล ท่านกำลังพยายามจะทำอะไร—เอา
ผมเข้าโรงพยาบาลหรือ แต่ท่านมานี่ได้อย่างไร” ฟรังซิสผู้บ่ง
คืบยัญชาค้ายองโจรที่ชลดรู แต่ข้าพเจ้าไม่คิดว่าจะพบเขาที่
และเวลาดกลางตกด้วย

“ผมกระโดดขึ้นรถผู้ยัญชาการ ขณะหยุดเตมนามนเมื่อสอง
สามนาทึมาน” ฟรังซิสหัวเราะ “ผมจะไปตรวจราชานาวิกัย
ท่าน”

“ท่านมาว่ายนานาทนน้อย ๆ หรือ” ลอยถัดมาอย่างค่อนข้าง
อิจฉา

“แทบไม่ได้มาเลย เพราะจืดได้ยากนะท่าน” เขาพูด

“ถ้าเปรียบกับสิ่งประหลาดต่าง ๆ ที่คนไทยทำสำหรับเรา
ผมคิดว่าน่าจะจ่าย” ข้าพเจ้าพูด

“มีไค้เลย” โสธอกเคิลพุก “เขาต้องเข้ากระท่อมบน
หาดทรายหมกตลอคสำหรับให้ท่าน เปลี่ยนเสื่อผ้า ในกระท่อมหนึ่ง
แต่ท่านกลับเปลี่ยนกลางแจ้ง”

“เข้าหมกข?” ซาฟเจาเวอชิง

“ครั้น ทงหมกขลับแปดหลังถูกของและไซโคยสมาซิกได้
กินเพื่อให้ท่านมาทนต์โคโดยไม่มีใครรบกวน มันต้องจืดหน้อย”

“ท่านชอบท้อยกองโจรของท่านใหม่” เซาวาร์ตตาม

“มันประหลาดทลศ” ฟรังซีสทัวเราะ “มันไหนในโลกที่
ท่านทำการสร้อยไม้หลังแนวซาคัก แล้วยงอยู่กินอย่างภีมิดาน
ไค้” เขาโยกมือไปทางฝั่ง “บ้านของเราอยู่ทบ้านพกรอนของ
ผู้บัญชาการเรือ ซึ่งมีคนใช้คอยรับใช้มากมาย จนเราไม่รู้จะใช้
เขาอย่างไร เราคนนอนเวลาหกนาฬิกา อยู่ในท่งหัดกองโจร
ไทยจนบ้ายห่านาฬิกาและกลับมากมบ้วยของเก่าเกยกขเคือองแกลม
แล้วเราล่วงทู้เย็น ซึ่งไว้เหมาะในห้องนั่งเล่นและมีผลไม้สดและ
อาหารทะเลเสมอ เวลาค่ำเราเข้านอนแต่หัวค่ำและไค้หลับมาก
พอสำหรับงานวันรุ่งขึ้น จริงๆ เขาเลี้ยงคเราคมากจนเราเกือบ
ลืมแยพ ถึงแม้วว่ามีอยู่ห่างไปสิบไมล์เท่านั้น”

เมื่อเราแต่งควเสร็จและออกเดินทางไปสัดคหีบ ก็เป็นเวลา
หนึ่งนาฬิกา ซาฟเจาหลับเกอยตลอคทาง

ทลศคหีบ อ่าวงามรูปเขี้ยขาวเจ็คไม้ล้และกว้างครึ่งไมล์

เราขยับออกจากรถ และพยัพพลเรือเอก ซึ่งคอยอยู่เพื่อพาเราตักพรวเรือ
ของเธอ

“นั่นเรือทำงาน” เขาพคชเรือยาวที่จอดห่างจากหัวสะพาน
รือยหลา “มันเป็นเรือผูกทศลาหนึ่งในสองลำซึ่งถูกขอมย์โดย
บริษัทและกำลังขอม

“ข้างขวาคือเรือคอบย โกล่าหนึ่งประเภทตราด” เขาพคช
ไป “เรามีอย่างนี้เจ็ดลำซึ่งอาจไปไคถึงพลตบยนช นอกจากนี้
เรามีเรือคอบย โกล่าอีกสามลำ”

“มันไปไคถึงพลตบยนชเหมือนกันหรือ” เขาจารย์ถาม
“ถามเรอนามันไปควย” นายพลเรือคอบย “แต่มันทำ
งานในน่านน้ำสิงคโปรไคไคโดยไม่ต้องมีเรอนามัน”

“นั่นเรืออะไรลำใหญ่ถคออกไป” เขาจารย์ถามและช
“นั่นเรือขอยยา เรอขยใหญ่ ยิงคย่มาก” เขาคอบย
“มันเป็นลำใหญ่ที่สุดคในสลาทหนขอมยมาไค”

“นทงกองทพเรือหรือ” ลอยคถาม
“มิไค” นายพลเรือคอบยไคยเร็ว “นอกจากเครื่องขย
ทะเลสยหาลาเรามีเรอไคนาสลา - สองลำใช้งานไคแต่อีกสองลำ
ไปไคไคไม่ถึงสิงคโปร”

“ท่านเขานามันสำหรับเรอเครื่องคเชลมาจากไหน” เขา
จารย์ถาม

“ส่วนหนึ่งมาจากตลาดมืด เหมือนเบนซินที่ใส่รถพาราเรามา
นี่” เขาอธิบายยุ่มๆ “ทหารแอฟริกันมาจากที่เก็บของมึน
และขายให้เรา แต่น้ำมันของเราโดยมากมาจากที่คนไว้ออน
สงครามและเราไปซื้ออันเสีย”

“ราชันว่ะจะต้องทำอะไรวัน D” เขาวาร์ตถาม ซึ่งตรงไป
จุดหมายเสมอ

“ขณะแผนการของเราคือแล่นขบวนแม่น้ำถึงกรุงเทพ และ
ยิงตกรังแปงทั้งหมด เรามีกระสุนสามร้อยดิกต่อหนึ่งกระบอก
แต่” เขาเติม “การกระทุ้งแล้วแต่สี่ชาติประสังค์ ถ้าผู้ยัง
คืบขัญชาของท่านต้องการให้เราช่วย ในการรกลึงคโปร หรือ ทำ
อื่น ๆ ที่ไปถึงได้ เราจะยินดีทำ ของเราเป็นกองเรือเล็ก ๆ”
พลเรือเอกจย “แต่สำหรับให้ท่านใช้ตามชอบ พอท่านบอกเรือ
ทุกลำก็จะออกทันที”

เรากลับไปที่บ้านพรอนของนายพลเรือซึ่งเราพบทุก ๆ กระ
เบียตนิ้วจอร์โคยครออเมริกันและไทยซึ่งหลบอยู่

“มาน” เฟริงซิสไลเอคเกิดพูด “ผมอยากให้ท่านยก
ชุดไฟ”

ที่ระเบียงคนไทยหนุ่ม ๆ นอนหลบอยู่ในดงสักหลาค้ออัน
บาง ๆ

“ไฟคือเป็นชุดไฟ” ชาวเจ้าถาม

05/06/2563

“เป็นเด็กที่สมองไวที่สุดคนหนึ่ง” ฟรังซิสตอบ “เมื่อวัน
 ที่ ๒๔ เขาจะทดลองกระโดดลง มันเป็นครั้งแรกที่ลงที่เขาเคยขึ้นเครื่อง
 บิน แต่เป็นครั้งแรกที่ลงกระโดดและกลางคืนด้วย ร่มของเขา
 เขาไม่เบ็ด และเขาตกแขวนอยู่ในอากาศ และแกว่งไปมาอย่างคุ่ม
 นานฟ้าโตเครื่องบินตกลงมุ่งกลับพะม่า ซดฟเข้าใจคิดว่าคนที่อยู่
 ข้างบนไม่รู้ว่าเขาขยับ เขามีสติพอทักวิทยุกับ ๔๕ ซอกยิ่งหลายนัก
 ข้างบนได้ยินจึงสำรวจกลับเข้าไปในเครื่องบิน ห้อยอยู่ปลายสายถึง”

“สมองไวจริง ๆ” ขาฟเจ้าเห็นทวย

“และเขากลับมาก” ฟรังซิสพูดต่อ “แม้ถูกมาแล้วอย่าง
 น่ากลัวเขากลับไปกระโดดใหม่ในคืนวันรุ่งขึ้นนั่นเอง พันเอกคคลิน
 รู้สึกภูมิใจในตัวเขาจริง ๆ เด็กไทยเป็นชนชั้นคนแหละ - คนเต็ม
 ที่และกล้าหาญนัก”

เขารุ่งขึ้น ซึ่งไม่ช้า เราคนนอนและโคเห็นทำอะรกันต่าง ๆ
 มากมายจนขาฟเจ้าประหลาดใจว่าที่ค่าบเก็บความลับไว้ทำไม
 กัน คนใช้มากมายวิ่งเข้าออก ต่างไม่ทำงานในโรงข้าง ๆ
 และเด็ก ๆ ร้องดูเราจากหน้าต่างบานเคียงข้าง ถึงกระนั้นทุก ๆ
 คนได้รับการสั่งสอนความลับเป็นอย่างดี เพราะคนของเราได้
 มาอยู่ทั้งหลายสัปดาห์โดยไม่มีแววจากแยก

“อาโนลด์อยู่ที่ไหน” ขาฟเจ้าถาม ทอมมมบซ์ ซึ่งเพิ่งคืน
 และมาร่วมกับเรา “เขาไม่ไปทำงานที่ค่ายกับท่านแล้วหรือ”

“เขาอยู่ที่ระยอง ที่สัมพันธ์มิตรทางอากาศให้ค่ายเรา เป็น
หน้าที่ของฮาโนลด์เอามาให้เรา และเขาได้มาทุกคนหกคนแล้ว
เขาแทบตายคั้งวิ่งไปวิ่งมา ผมบอกให้พักเสียบ้าง แต่เขา
ยังพอสันตึระยะ”

“เหมือนฮาโนลด์แท้ๆ” ข้าพเจ้าพูด ข้าพเจ้าเสียใจที่
ไม่ได้พบเขา ข้าพเจ้าอยากพบเด็กทุกคนมากและคิดว่าจะไม่ได้
พบฮาโนลด์คน

คืนวันนั้นเราลี้ภัยกรุงเทพโดยลำพัง ท้าเราอย่างประง
ชาวตะวันตกคนหนึ่งปรากฏตัวที่หน้าต่างรถเราทันที เขาแต่ง
แบบไทย - เสื้อเชิ้ตขาวเบ็คอกและโล่รัง ซึ่งเหนยบน เขายืน
แขนเข้ามาในหน้าต่าง จับมือข้าพเจ้า และพูดว่า “อย่าลืม พย
กันวันจันทร์” ก่อนที่ข้าพเจ้าจะรู้สึกว้าข้าพเจ้าไม่ได้ถูกจับโดย
โจรน้ำ และถูกจับมือลาโดยเจ้าภาพของเรา ผู้บัญชาการ
ทัพเรือ ซึ่งได้ลงมาที่ท่าในนาที่สุคท้าย

เมื่อข้ามใต้แล้ว เรามุ่งมากรุงเทพ เราเกือบถึงทเกษนามัน
ในถนนปากน้ำ เมื่อประพันธ์หยตรถด้วยห้ามล้อครึ่งซึ่งทำเส้น
ประสาทเราเสียและเตรียมพร้อมที่จะตระโศกทะเลหลังคา

“อะไรกัน” ลอยคักกระซิบด้วยเสียงแหบที่สุคข้าพเจ้าเคย
ได้ยิน

๐๕/๑๘/๒๕๖๕ “ผมลืมคีมในเครื่อง - ผมหมายความว่าในหม้อ” คน

ไทยร้องและหัวเราะอย่างใจทศเขาไต่เส้นเลือด “ คอยอยู่นั้ ผมจะ
ไปหาน้ำ ”

เขาหายไปในห้องแถว และเราหมอบลงในรถและคอย
ขณะนาฬิกาแล้วนาฬิกาเล่าผ่านไป ภายหลังก็เหมือนชั่วโมงเขากลับ
มา ถัดถึงแกดลอนและยังหัวเราะอยู่

“ แะพวกถนนใจแค่นี้ ” เขาหัวเราะขณะเขาเทน้ำลงใน
หม้อซึ่งกำลังเป็นไอ

เราก็กะแอม และเพลงผ่านรถบนทุกคนหนึ่งก็จอกอยซึ่งมี
แยฟสองคนนั่งข้างหลังบนหีบคลุมผ้าใบ ก็เข้าถนนตอนตเสียบ
มากและไต่บนเสียบก็องแกงยังก็ยรจระพัง

“ พระเจ้า ยางแชน ผิดเวลาเสียด้วย ” เขาจารย์ร้อง
ขณะประพินอัยเออออกไปตรวจ

“ ก็ — นั่นอะไรมาถามถนน ” ลอยคำถาม พอเห็นไต่ด้วย
แสงไฟหนามทหารแยฟเดินเข้ามา ข้าพเจ้าเออไปหีบขบนกล
แต่รู้สัถนวมอดอยคอกัยก็ตามแล้ว

ประพินอัยกำลังเทนรถยรจร และแยงก็ดูก็อินและบันกัยตัว
เอง

แยฟคนนั้นเข้ามาใกล้ราวสองสามหลา ยันแชนในท่าขอ
ไปด้วย อาการยิ้มอย่างพอใจแสดงว่าเราจะไต่ชนเปล่านั้นอน
แล้ว

ข้าพเจ้าได้ยื่นซองวารคชชนน ๕๕ เหนือซองออกเต็มหน้า
 ข้าพเจ้า ขณะนั้นแสงไฟรถยนต์ทุกทีเข้ามาใกล้สองรถเรา เรา
 จึงหมอบลงหลังที่นั่ง ขณะมันพุ่งผ่านไป เราเห็นทหารแบกเต็ม
 คนกำลังร้องเพลง เมื่อหน้าเล็ก ๆ คล้ายหนของมันเป็นซึ่งจึงมาจาก
 ท้ายรถ ห้างออกไปแล้ว หน้าแบกผู้ขอไปด้วยก็เห็นเงาโตที่
 หน้าต่างและมันยื่นแขนมาจับมือประคองข้าพเจ้า

ขณะนั้น ประพณีแยกประตูตรงข้ามและกระโดดขึ้นนั่งใต้
 พวงมาลัย

“ หินกระเด็นโคนฝาล้อ ” เขาอธิบาย แล้วพอเห็นแบกเข้า
 ท้ายโต เขาร้อง “ ระวัง อ้ายเที้ย ” ขณะเดียวกันเขาก็สควัด
 และพุ่ง รถออกทันที จนโคนผู้หวังโดยสารล้มกระเด็นไปข้างถนน
 เราแล่นไปในถนนใหญ่อย่างรวดเร็ว ประพณีหัวเราะดัง เราจะหัวเราะ
 ด้วยก็ไม่ออก แต่เราอดหายใจคล้ายวิตก ครั้นโตเข้าประค
 บามวังสวนกุหลาบ จึงรู้สึกว่ามี ‘ บ้านนอน ’ โตคู่ที่เหมือนมา
 ก่อนเลย

บทที่ ๒๕

เช้าวันอาทิตย์ที่ ๒๕ กรกฎาคม ไม่มีอะไรทำ มีข่าวเข้ามาเล็กน้อยและเกือบไม่มีออกเลย ขณะเรารับประทานอาหารกลางวันก็กระเบิดสนั่นหวั่นไหว และประตูห้องรับประทานอาหารเข็ญออก

“พระเจ้า อะไรกัน” ลอยด์ร้อง ขณะเรากระโดดออกจากโต๊ะ ข้าพเจ้าคิดว่าแม้ไฟช้อนส้อมกระเบิดเวลาไว้ในห้องรับส่งเครื่องปั้น” เขาวาร์คร้อง “แต่วงดนตรีโตไปที่เฉลียงแนวฉวยกลึงต้องระยะทาง ปี ๒๕ ส่องลำกำลังอยู่เหนือศีรษะ

เสียงกึ่งหนวกหู เฉลียงสนและหน้าต่างเขย่ากึ่ง

“เครื่องบริติช หมายถึงสถานข้างนอกกันเสีย” เขาวาร์คร้อง “ขอมอบขนาดหนักที่สุดที่เคยเห็นทั้งในกรุงเทพ คงทำลายราวรอดเป็นจล”

“ขอมอบ ลก หนึ่ง ตกใน แม่น้ำและน้ำ ฟุ้งชนสูงกว่าควันทเป็นเกลียวจากเขา แล้วมีเสียงระเบิดเป็นแนวตรงมาทางวงที่เราอยู่ คนไทยบางคนหายไปทางหลมหลม ภัยคงครัด แต่เราอเมริกันไม่กล้าไซ้มัน ลอยด์และข้าพเจ้าวงชนวงลง รู้สึกเหมือนกระถ้ำจน

ทรอกไม่มีการพยายามต่อสู้เครื่องบนบริษัท มันถูกขโมยให้ทั้ง
ขอมย์ทามใจ ก็เหมือนเข้ามาใกล้เราทุกที

“เครื่องบนขโมยได้แน่พอใบไหนหมด” ข้าพเจ้าร้อง “ทำไม
มันไม่ทำอะไร” แล้วรู้สึกตัว แล้วยล่แล้ว เข้าวารกโตยีน
และหัวแจะใหญ่ ขอมย์พลากเรา ที่หนักหยศสัน

การขอมย์ได้รัลัน แต่ความละอายของข้าพเจ้าเพ่ง. กิดชน
เขาวารกเลาให้เต็กๆ ฟังถึความผิดพลาดของข้าพเจ้า เขาก็
พากันหัวแจะ ข้าพเจ้าว่านั่นเป็นความพลงทเขาจะไม่ขอมย์ให้
ข้าพเจ้าลัม

ต่อมาเราได้รับรายงานการขอมย์ แปะหลายร้อยคนซึ่ง
กำลังอยู่ที่ทางกอกนอัย จึงเข้าไปแแต่ยก้าแพงโรงชกผ้าของโรง
พยาบาลซึ่งอยู่ห่างออกไปสองสามหลังค้ายัน มันนี้กว่าบริษัท
คงไม่ขอมย์โรงพยาบาล ตามเหตุการณี่สถานีรถไฟไม่ถูกขอมย์
แต่ถกหลงไตทำลายโรงชกฟอก เขาไม่ไค่คงใจ แต่ไค่แยะมาก
กว่าถ้าเขาเป็นคนยิงแม่นล่ยอีก

แยะโกธรมาก ทวักรุงเทพมันบ่นว่า “ท่านจะทำอะไรไค่
กยขาคักซึ่งไม่มีความแม่นล่ยเลย”

ครั้งต่อมาเมธรรมาเยี่ยมเรา เขาก็เบิกบานขึ้นมา

๐๘/๐๘/๒๕๕๕ เราห้าทางเวยกสมัครชายหนุ่มเช่นพัน ๆ ที่เราต้องถารหัด

เป็นกองโจรโค่นแล้วโดยไม่ทำให้แยกเกิดความสงสัย” เขาแจ้ง
“เราได้ออกพระราชบัญญัติใหม่ ‘การพระราชสาส์มึคร’ และ
ว่าราชการ จึง หวัค สามี สิบ เอ็ดคนในเจ็ดสิบสี่ก็เริ่มเรียกคนอายุ
ระหว่างยี่สิบสามสี่เขานักหก ในหน่วยของมัน แยกจะไม่เลย
ถ้าเราจะแบ่งไปเข้าค่ายท่านเป็นจำนวนมาก”

“ท่านได้ทำงานมากอยู่แล้ว เราได้ฝึกหัดหลายพัน”
ลอบคพค

“วัตถุประสงค์ของเราคือคนทั้งหมด และผมรู้ว่าเราจะทำให้
ท่านได้ทราบแผนการณ์ของออคูลย ทงจะแบ่งนักโทษเข้ามาด้วยหรือ
ไม่” เขาถาม

“เราเพียงแต่ทราบ เราได้พาราชทุรยเอ็ดคนมีม้าลงมา
ตามคำขอร้องของพลเอก แต่เขาไม่ได้ให้ความละเอียดแก่เรา
ท่านไม่กลัวว่านักโทษจะหนีแทนที่จะจับ แยกหรือ”

“เขาจะหนีไหนได้” เขาตอบแย้ง “จะฉกจับทันที นอก
จากนั้นนักโทษที่ไม่ชอบแยกเหมือนเรา และ” เขาพูดต่อ “ถ้า
เขาท้วงนาคี —” เขาไม่จบความคิดแต่คงหมายความว่าเห็น
โอกาสในชีวิตสำหรับนักโทษที่ดี ๆ

พลเอกออคูลยเข้ามาในขณะนั้น เขาเล่าแผนการณ์ของเขา
โดยละเอียด ๐5/0๓/๒๐๒๕ และให้ข่าวหน้าสนใจแก่เราอันหนึ่ง

“มีคนชาติจีนได้เสียชีวิตในการขอมย์เป็นจำนวนมาก” เขา

พุก “แต่เราสังเกตๆ ทำการว่าได้ย้ายประจำตัวน้อยเราลงสับ
ค ักก็ทราบว่าครอบครัวผู้ตายได้ตัวเงินได้โดยขายยายให้แก่
ททวารณฺยูณ ”

“มันเอาไปทำไม ”

“มันใช้เป็นหนังสือเดินทาง -- เขาไปค้าขายอื่น ๆ ใน สยาม
แล้วคงตัวเป็นเงิน ”

“ผมเข้าใจว่าทวารณฺยูณเห็นศพเป็นลูกศร่ากต ” ซาฟเจ้าพด

“จริง และพลเรือนแยกตัวที่รู้สึกว่าจะต้องแพ้สงคราม
แต่อย่าเป็นห่วง เรากำลังหามันอยู่ คอยก่อนจนวัน D...”

ซาฟเจ้าคิดว่าไม่อยากจะไปลงปลอมันน เมอคนของชคูลย
มาดบประค

“ท่านนายพล ” ซาฟเจ้าพด “ผมขอกซาฟเจ้าเมื่อเช้าน
ว่าเยอรมันหลายคนได้เปลี่ยนชื่อและสัญชาติเป็นไทย ท่านจะทำ
กัษเขาอย่างไร ”

“เราขอมให้แต่คนที่ชกก่อนสงครามหรือก่อนประเทศเยอรม
มันแลคองอาการแพ ”

“มันจะดแปลดมาก ทำสัชขางหน้า ทจะพบคนไทยผมทอง
พด คิค และมักฤษาเป็นไทย แต่ผมขามารดาเป็นเยอรมัน ”
ซาฟเจ้าออกความเห็น

๐๕/๕๑/๒๕๕๕
ก็แปลดปลกกว่าเก็ทของเราที่ ไปอเมริกาแล้วดลยมา พด

คิด และทำเหมือนอเมริกัน” เขาพูด

แล้วเปลี่ยนหัวข้อ พลเอกพูด ในน้ำเสียงเอาออระ “เขารวบรวม
บอกผมว่าท่านมียานอวกาศไฮโดรเจนมากด้วย”

“ครีบี ดีที่สุดในโลก ยานีเม็ค ๐”

“๐ สำหรับอะไร” เขาถาม

“Oblivion ผมคิดว่าถึงนั้นแต่ไม่แน่” ข้าพเจ้าตอบ

ข้าพเจ้าส่งกระดาษแข็งมียานีเม็ค ๐ ผูกอยู่แปดเม็ดให้เขาเม็ค
ขนาดหัวนมมือ อยู่ในปลอกยางและห่อกระดาษแก้ว ปราศจาก
รสและสี เม็ดเดียวจะทำให้หลับสนิทภายในสองสามนาที

“พลเอก ถ้าท่านมีเพื่อนแอฟ รังละลายเม็ดหนึ่งในวัน
ครึ่งถ้วยแก้ว แล้วใหม่คืน ท่านจะทำอะไรมันได้ยิ่งกี่ยอผัว”

คาเหยยวของเขาคือเป็นแรว “ท่านเอามาให้ผมสักห้าร้อย
ได้ไหม” เขาถาม “เราได้อ่างคนของเราในบ้านนายทหาร
แอฟซนส่งเป็นคนใช้ ในสองสามเดือนข้างหน้ายานีเม็คเหล่านี้
เป็นประโยชน์มาก

“เราก็มองอะไรที่ในทางนียงเหมือนกัน” ครูดย์พูดต่อ

“ท่านเคยได้ยินเรอรรถทหารแอฟสามคนทหนักทพซงเราจขบได้ไหม”

ข้าพเจ้าสั่นศีรษะ

“มันแต่งเครื่องแบบสวารจักร พกขนหลายกระบอกและ

บอกข่าวบ้านเขาเขาหลายหลาย ชาวบ้านบอกเรา เราจึงสืบตามไป

ถึงยังชั่ววาทมนกำลังหลับอยู่ เราเผอิญไปใคราชองสามอินเท่า
นั้น ซึ่งควนทำให้หลับสนิทจนไม่สามารถปลุกให้ตื่นได้จนกว่า
ฤทธิยาจะหมดไป”

“อินทำด้วยอะไร” ชาวเราถาม

“ตัวยาที่สำคัญที่สุดมีสองอย่าง คือ กระจกปลิงบนและโค
ราช คางคกหลังแดง ซึ่งพบในภาคเดียวของสยาม”

“แล้วคนไหนทำ?”

“เราหามันไปทำทำการเหมือนธงแบ่ง มีนิวามันหนึ่งแปด
แต่เรากลัวว่าเป็นผีเสื้อสวรรค์ เรากำลังซักมัน”

มีเสียงหลายเสียงทมิฬโศก และสักครู่หัวหน้าได้คืนอีกคน
หนึ่ง หลวงศุภชลาศัย อาษาหาลัชชเชามา เขาเป็นรัฐมนตรีว่า
ราชการและมหาดไทย บุตรของเขาเป็นคนหนึ่งในพวก
ที่ขึ้นไปฝึกหัดวิชาที่ทรงโค กตมศีลสารของชลาศัย ซึ่งได้เซเข้า
แข็งสำคัญๆ ให้เรา มีขอทางความซอสัตย์ สองคนทดลองใจใน
การพยายามลิดความดีที่ได้ถูกประหาร แต่เขาได้ตายโดยไม่มี
บอกชื่อหัวหน้าเลย

ชลาศัยเองได้เคยใกล้อินทราย เมื่อสองสามวันมาแล้วเขา
กำลังนั่งอยู่กับโต๊ะตรวจลกระเบียดมอสุหยทชะ โมบมาจากแม่พอด
ร้อยเอกสารวัตรแม่พเข้ามา รัฐมนตรีมีเวลานิดเดียวเขาเท่าเขย
หยหงส์เขาไปโต๊ะ แล้วเขานั่งบนโต๊ะหอยขาบั้งไว้ตลอดเวลาที่

05/08/2565

ร้อยเอกแม่พอยู่

“ท่านคิดว่าแย้พริ้แคไหน” ข้าพเจ้าถามซลาสัย

“ผมคิดว่าหกสิบเปอร์เซ็นต์” เขาตอบ “มันขอกดมเอง
ว่าเรามีคนไทย ซึ่งโตติดต่อกับสัมพันธมิตร มันรู้ว่าอาวุธ
ได้ถูกส่งลงโดยพาราวซด และส่งยว ผู้ถือสวรัชโยเข้ามาโดย
ทางเดียวกัน ที่จริง มันเคยจับผู้สวสรคนไทยของไอ เอส เอส
โตห้าคน ซึ่งพยายามเข้ามา แต่มันไม่รู้ว่าเป็นหัวหน้าและ
กิจการกว้างขวางเพียงไหน เมื่อมันรู้แก่ซลาสัยเปอร์เซ็นต์.....”

ผู้สำเร็จราชการแผ่นดินซงฟงอยู่ ที่เขินกวงและข้าพเจ้า
ทราบว่าเขาก็แบ่งความกังวลกับซลาสัย ข้าพเจ้าจำคำสั่งจาก
วอชิงตัน | “เขินเขาเวอช” ไม่ให้ทำอะไรเปิดเผยก่อนนานที่
แยกเคนรกในเดือนพฤศจิกายน” ข้าพเจ้ารู้สึกหงุดหงิด
เมื่อ ๆ หนหน้าผาก เรากำลึงนงชนคนระเข้และชะนวนกำลังใหม่
ใกล้เข้ามาทุกที

“ท่านสังเกตเครื่องแบบพิเศษที่ซลาสัยแต่งหรือไม่” เขา
วาร์ตามภายหลังผมเขียนในไดกิลชแนล

“สังเกตมันผิดธรรมดา” ข้าพเจ้าพูด “เสื้อเขลาซ์และ
กางเกงถากเป็นของสามัญที่เกี้ยว แต่เขาใช้ลูกกระกุ่มเม็ดใหญ่
และอินทนมิลวดลายพิเศษสี่เหลี่ยม” คือเสื้อของเขาผิดปกติเจ้า
หน้าท่อน ๆ มันมีเครื่องหมายทั้งสี่อย่าง”

“เครื่องหมายนั้นแหละมีความหมายสำคัญ” เขาวาร์ตพูด

08/08/2565

"วันตรุษจีนตรุษลาสยไม้ไต่เครื่องแยกชั้นพิเศษนี้ หมายความว่า
ว่าในวัน D ถอดออกเมื่อใดก็แปลว่าลูกชั้นดี แยกเมื่อนั้น"

เขาวรรคเข้ามาในห้อง คุกหมองเป็นดวงแรกตั้งแต่เคย
เห็นมา

"เขาวรรค ท่านคุยกับเพื่อนสนิทที่สุดตาย" ขาพะเจ้า
ร้อง

"ผมจะรู้สึกเร็วไปกว่าไม้ไต่ถาเขาคายจริง" เขาคอย

"เรื่องอะไร"

"เครื่องบนเขาย้ายวนนฆ่าคนอื่นควยวนจากแยก" เขา

พูด

"ท่านไม่หมายคนสื่อสารของเรา"

"ก็แล้วเท่านั้น ข้าแน่จะได้รับข่าวร้าย"

อ้านเป็นผู้สื่อสารทำงานกับจอห์น ซอลลิเต ในเขตคันคร

สววรรค

"มารดา บิดา พี่ชายและน้องสาวของเขาถูกฆ่าโดยขอมย์

ลึกเดี่ยวกัน" เขาวรรคพูด

"บางที่ไม่ควรบอกเขาคิดว่า" ลอยด์ออกความเห็น "อ้าน

ขาดจากจอห์นซอลลิเตไม่ได้ และท่านก็รู้ว่าจอห์นจะเสียใจเพียงไร
ถ้าแยกพี่อ้านได้"

ซอลลิเตคงเป็นพลเรือน สำนักจารย์ซึ่งเคยอยู่สยามก่อนสิ

ความและใตสมีครกลบมาทำงานที่อทานเยพโดยเสียงภย ภาย
 ความช่วยเหลือของอำนเเขาได้ทำงานที่มากต่อของโร มนเป็น
 ขญหาทตสนยาก แต่เราทกคนรู้สีกว่ากจิการทงหมทจะบกพร่อง
 หรือลมเหลวถ้าช่าวนทำให้อำนเเสียใจ เราจึงทกลงงคช่าวไวจัน
 กว่าระงเวลาดำไมสู้คกเดิน มนเป็นผลที่เคว่าภายหลังการยอมบ
 ที่สำเรีผลในส่วนใหญ่

บทที่ ๒๖

“เราจะมีขนมช่อเลี้ยงยายวนน” เข้าวารคบอกเวลา
อาหารเช้า “เขาคือรองผู้บัญชาการสูงสุด พลเอกหลวงสีนาค
โยธารักษ์ ตัวแท้ที่ส่งงานกองทัพไทย”

เวลาสนาฬิกายายวนนพลเอกสีนาค ตามที่เขาถูกเรียก
มาถึง เขาเห็นคนไทยสูงทศกัศพเจ้าเคยเห็น — กว้างหูคุดและ
ตัวตรงขึงขึงไม่กระตุกขึ้น อายรวไรห้าสิบ ผมดำ เริ่มเทาประ
ปราย ท่าทมิแต่สภาพ มีอดอกระเซ้าหวายใบใหญ่สัเขียวพัน
ตัวยเฟินและมีสปรัส ส้มเขียวและเงาะเต็ม เขาสั่งให้พร้อมยกคำ
นี้และกล่าวสุนทรพจน์เช่นภาษาฝรั่งเคียดอกของ

มากัยพลโทสีนาค คือ เสนาธิการ พันเอกสุรชิต เขาเป็นคน
เกียและฉวนอายรวไรสี่สิบ หนาดลม คาคำไวและถึรยาคดี ทั้ง
เขาและพล.เอกได้รบการผกหักทางทหาร ที่โรงเรียนทหารในบริษัท
เชลล์

ขณะเราพาเขาเข้าไปในห้องรับแขกและนั่งลง ข้าพเจ้าถาม
สุรชิต “พันเอก สยามมีทหารกคนขณะน” ข้าพเจ้าไต่บันจำ
นวนค่านวนนมาแล้วหลายครั้งจากรายงานของเรา และขณะนคเียน

05/18/2565

เวลาเหมาะที่จะถามให้แน่นอน

“ ลียกองพล กองพลละหมื่นสองพันคน ” เขาพูด “ และ
อ่าวยังมีเหลือพออีกสำหรับสามหมื่นคน ทั้งหมดเราอาจเรียกได้
แสนห้าหมื่นคน ”

จำนวนเหมือนกองทัพเขาใจไหว แต่ข้าพเจ้าประหลาด
ใจในจำนวนอ่าว “ ถ้าท่านมีอ่าวมากอยู่แล้วเหตุไรจึงต้องการ
อีกมากมายถึงท่านได้ชื่อจากสหรัฐ ” ลอยศักดิ์ถาม

“ เรามักจริง ” เขาตอบ เขยิบหรือลงในถาด “ แต่อ่าว
ของเราเป็นจำนวนมากล้ำสมัย ในอเมริกาท่านคงเรียกว่าโบราณ
ครั้นเรามีอยู่แล้วเราก็ลงบัญชีไว้ แต่เปรียบกับของท่านแล้วมัน
เก่าเกินไปที่จะใช้ เราจะใช้มันสู้ญุ่นไม่ไหว แต่ ” เขาคือ
คาเป็นแวง “ ถ้าท่านให้อ่าวสมัยใหม่เราพอสำหรับคนแสน
ห้าหมื่นคน เราจะสู้ญุ่นโดยลำพังก็ได้ ”

“ เราต้องสั่งขงเขตศรยอิน ๆ รวมทงเงิน เป็นจำนวนมาก
จนไม่มีหวังสำหรับท่านที่จะได้จำนวนเท่า นั้น ” ข้าพเจ้าพูด

“ เท่าที่ตกลงมาให้คน ของท่านหมื่นคนนั้นเป็นคตลศกที่เราทำได้
แล้วขณะนั้น อย่างไรก็ตามเราก็กำลังพยายามเต็มที่ที่จะเพิ่มขึ้น
ข้าพเจ้าพยายามให้เขาเชื่อ

แล้วข้าพเจ้าถามคำถามที่ชอขถามบ่อย ๆ “ พันเอก ท่าน
นึกว่าเมื่อไรแน่ที่จะเอาหมื่น ”

05/08/2565

“ไม่เลย ถ้าเหตุการณ์เช่นไปอย่างนี้แล้ว ๆ มา พันเอก
คอยโดยไม่รอคิด “ทำไมมันจะทำอย่างนั้น มันได้อาหารเงิน
แล้วการดำเลี้ยงโดยไม่ต้องมีคนของมันเป็นจำนวนมากไว้สำหรับ
บังคับให้เราทำสิ่งเหล่านี้ อะไรที่คนเราไ้ได้ง่ายๆ เขาก็จะเอาทำไป”

“ผมขงไม่เห็นทวยเลย” พลเอกสีนากพูด ก็มีตัวไปข้าง
หน้า “เมื่อชาวทั้งชาวจากฟ้าให้กองโจรวิ่งไหลไปถึงแยง มิน
ก็จะยิงยกรูปร่างเพื่อขงกันตัวเอง มันจะปล่อยให้เพิ่มจำนวนที่
ตกลงมาจนเรื่อย ๆ ไม่ได้ เราจะหลอกมันตลอดไปอย่างไรได้
มันก็มีสติงในที่สุดและค่า และผมคนหนึ่งจะเชื่อว่ามันรู้มากกว่า
ที่เราคิด และอาจขงทั้งหมดประเทศเร็วกว่าเราคาดคะเนก็ได้”

เมื่อกล่าวคำสุดท้ายแล้ว พลเอกเปลี่ยนข้อความและเริ่ม
ถามข้าพเจ้าถึงการพบปะกับพลเอกไทหลี่ พลเอกโซ๊ะ และพลเอกส
เขาถามว่า โฮ เอส เอส ๓ จะช่วยพทให้พลเอกปล่อยนายทหาร
ไทยที่ถูกจับเป็นชะเชบ โดยกของพล ๕๓หลายเดือนมาแล้วได้ไหม
ข้าพเจ้ายันตกคำขอร้องของเขาเพื่อส่งไปกของบัญชาการ แต่
ถามทข้าพเจ้าพทกขลอยก มันทำให้งว่าใครรบกับใคร

คนวนนขณะเรานอนพทกันอยู่ในเตียง ลอยกพทว่า “พล
เอกมีความเห็นเรื่องแยงอย่างน่าจะเป็นไปได้ และถ้าเราคาด
เราไม่ควรเฉยเสีย วิทยชนหลี่ ๆ แสดงว่าแผนการณทงอาวุธ
จำนวนใหญ่จะเริ่มสปีดาหน้า เราควรเร่งขงที่สุด”

09/08/2565

เมื่อเราได้มาอยู่กรุงเทพฯ สัน นายทหารคัตก้อของ
 เราก็คือ แจงว่าใครเตรียมการให้ลอบคและชาวเขาไปช่วยเมื่อ
 เขาวารตจะพบกับบริคช บริคชเป็นเลข 'ตรงข้าม' ของเราและ
 ทำงานชนิดเดียวกันแต่แย้งว่า เขามเครื่องวิทยุรับส่งเครื่อง
 เคียวและมีสื่อสารไทยผูกหัดโดยบริคชสองคน ซึ่งคัตก้อกับทหาร
 ในสนาม ชาวของเขาไปแคนตทหน่วย ๑๓๖ โอ เอส เอส ของ
 บริคช เราแลกเปลี่ยนข่าวกันไม่ขึ้นทั้งในสยามและที่แคนต และ
 เราพยายามไม่ซ่อนกันแต่ช่วยซึ่งกันและกัน เรามีความยินดี
 จริง ๆ ที่จะไปพบกัน แต่มันต้องการเส้นประสาทที่จะไปเยี่ยม
 เขา ถึงแม้ว่าเขาถูกซ่อนอยู่ในที่ ๆ แยะเพราะส่งสัญญาณที่สุก - ใน
 บ้านผู้คุมใหญ่ของค่ายจึงจะเลยใหญ่ที่สุดซึ่งไทยคน

"ถ้าขงอย่างเอก" ลอยคือออกความเห็น "ถนนเต็มไปด้วย
 ภัยผู้ก่อภัยแยะ"

"ที่ซ่อนนั้นถูกส่งสัย" สันขอมริบ "คนของเราจับทหาร
 แยะไทยคนหนึ่งนอกหน้าต่างสองสามคนมาแล้ว มันมีเครื่องวิทยุ
 เล็ก ๆ กับสายอากาศนิด ๆ ซึ่งคงเห็นหวมันราวห้าสิบเซนติเมตร
 ขณะนั้นภายหลังตะวันตกดินนิตเคียว มันกำลังถูกชกทกของบัญญัติ
 การพลเอกออคลีย์"

เรากลับมาตาย

"ไปรอพรอิมดินเนเวลาอีกห้านาทีจะแปดนาฬิกา" สันขอมริบ

“ ทรงหรือ ” ข้าพเจ้าถาม

“ ทรงหรือ ” เขาวรรคพูดอย่างหนักแน่น เขาได้เคยไปหลายครั้งแล้ว “ ทุกสิ่งทุกอย่างต้องทรงค้อนาซท์ มันเหมือนผ่านค้อนที่คมด้วยไฟฟ้าเป็นตอน ๆ ไป เขาขอกยกามทุกสะพานล่องหน้า และเขาจะไม่ต้องหยุดยั้งเวลาเลย ประทักันสะพานสตัดท้ายจะเปิดก่อนเราถึงนักเดียวขณะพอดีให้เราผ่าน แล้วออกหนึ่งนาซท์มันก็ชดความเดิม เขาจัดเสร็จเพื่อให้แยกปากที่จะบุกโดยไม่รู้ตัว ”

“ บุก ” ข้าพเจ้าพูดซ้ำคำเขา “ ทำไมมันจะต้องบุก มันไม่ใช่ค้อนหรือ ”

“ ไม่ทั้งหมด ” เขาวรรคพูด “ ในส่วนนั้นของพระนครคนไทยมียามและเครื่องกีดขวางของเขาเอง อินทราญของเราคืออาจกิตอยู่ไหนแห่งหนึ่งและรถแยะพทผ่านมาให้เขา มันชอยถลแต่ได้สำเร็จมาแล้ว ” เขาจบบอย่างพยายามทำให้ชอ

สิ้นมาค้อยทประตเวลา ๗.๔๕ เราออกจากวังมฤคฆมิวและก้าวขจรถยนต์โบราณซึ่งมีขางนำขนนาดใจ สักถึงผ้าใบ “ ไม่มีแม่แต่อาไหล่ ” ลอยด์ยืนกับข้าพเจ้า เราใช้ซ้ำ ๆ เท่าหอยโข่ง ย้อนกลับขไปกลับมาหลายครั้ง และกระซิบคำผ่านตลับเป็นระยะ ๆ ประทะกัยลวดหนามครึ่งหนึ่ง ในที่สุดกระโถนเข้าประตูแคบ ๆ ของค่ายคัมขิง

เราชะรอยขณะสนัชะโงกออกไปบอกคำผ่าน เมื่อเขารบ

สตาร์เคอร์ของ เขาให้น้ำมันมากเกินไปและท่วมเครื่อง แล้ว
เขาเข้า เก็บรังนกเงินไถ ยืนไปคังคังไมล์ และเปิดไฟกันสว่างในคัง
ใหญ่ข้างหน้าเรา ในที่สุดเขากระซอกมันเข้าไปใต้ภายในเขตคัง
ราวสองสามฟุต แล้วเราเดินออกหาสี่หลาที่จะถึงปลายทาง

เราพบในความมืดเหมือน นรกกับคนไทยคนหนึ่งซึ่งนำเรา
ท้วงไฟฉายเข้าไปใต้คังหิน จนชนโคหลายชน และเข้าไปในห้อง
นั่งเล่น ซึ่งหัวหน้าของโคกินบริติชในไทยแลนด์ "พลจัตวา
เฮคเตอร์" และ "พันตรี พรอแอม" กำลังคอยรับเราอยู่

เขทั้งสองเป็นคนร่างสูงเรียวซึ่งเคยอยู่ในตะวันออกไกลมา
หลายข และเป็นคนดีอย่างอันดีของชนคังอังกฤษเลือกมาใช้ใน
การสื่อสารลี้ขณะสงคราม ทั้งสองเคยค้าขายอยู่ในประเทศไทย
ก่อนสงคราม นายพลจัตวา อายุเกือบห้าสิบ ได้เขียนบทความ
ในกรุงเทพสมัย นวยพันตรี ชาวสกอตช ชาวสามสิบเศษ ซึ่ง
เคยทำงานในธนาคารในกรุงเวฟสปี และเคยมีความชำนาญมา
แล้วในพะม่า เขาอยู่ในกระแสบาซัพที่จะเก็บเขาไว้ในตะวันออก
ไกลคังชีวิต

ห้องนอนใหญ่และโปร่ง มีเครื่องเรือนสบายและตู้เขียนทมม
โกล บนโต๊ะมีสก๊อคชั้วคหนึ่ง โซฟา ทาวหนงถ้วย และนาแขง
คนรับใช้คอยอยู่ห่าง ๆ เขาจารย์คนยหริ ซึ่งเขายนครับทนต์

"ท่านมีที่ขยี่สบายทีเดียว" ข้าพเจ้าพูด

“เราไม่มีเรื่องจะยื่น” พลจัตวาพูด “ความจริงอาหาร
คนตมมากจนผมต้องตัดลงบ้าง จะอ้วนนักก็ไม่ว่า เพราะทุกองชัญ
ชาการจะกินแทน”

เรายิ้ม

“เรามีห้องหลายห้อง” พรแอมพูด “ค่ายนี้เคยเป็น
โรงเรียนมหาดเล็กหลวง ตั้งโดยสมเด็จพระรามาธิบดี เท่ากับ
ศิษย์ของไทยแลนด์ จะเลยออกกำลังกายได้ในสวนใหญ่หลายร้อย
ตารางหลา และยังมีสระที่จะเล่นเรือก็ได้”

“มีนักโทษกี่คน” ข้าพเจ้าถาม

“ชายร้อยแปดสิบคนและหญิงยี่สิบห้า ของสหชาติต่างๆ
—อเมริกัน อังกฤษ โปแลนด์ มาอยู่กันทนสามปีแล้ว” นายพันตรี
ตอบ “มีสระเลยก็กวาดสามสิบคนทไทยจับไว้ก่อนแน่ มันไม่
สู้เดวนักจนหกสัปดาห์มาแล้ว เขาเคยยอมให้เยี่ยมทุกวัน และ
บางทีก็รับมาเยี่ยมเวลาค่ำแล้วกลับเข้า”

“ผิดก็มีการคดแลในค่ายแน่พมาก” พลจัตวาพูด “คน
จริงเราจะส่งวสจจากในเมืองก็ได้โดยยามจัดการ เราเลี้ยงกัน
บ่อยๆ เป็นกลุ่มเล็ก ๆ”

“มาครับ” พรแอมพูด “ผมจะพาท่านไปคให้ทราบไว้อย่าง”

เราตามเขาไปตามทางราวสามสี่หรือสี่สิบหลา เขาจึง
หยุด และประทุงกลอนข้างหน้า

“ข้าพเจ้าในประวัติคือค้าขาย ชะรอยเขาเข้ามาใกล้ประตูได้สองสามเฟต
เมื่อเดินเล่นในส่วน เขาสนใจกับคนที่มาข้างในประตู มักเห็นเรื่อง
โลกภายนอกซึ่งเขาเป็นกังวลและระอากว่าความเขินไป แต่ผมก็
บอกไม่ได้มีแม่แก่เพื่อนเก่า ๆ ซึ่งจำเสียงได้”

เสียงกระซิบของพันตรีย้ำความวิปริตที่เขาได้บอกเรา

ความของเขาไปในห้องซึ่งประตูก็เห็นส่วน เด็กหญิงคนหนึ่ง
นั่งอยู่บนเตียงนอนผ้าและกำลังสอนเงยขา ๆ เราบ้ายหัน รู้สึกว่า
ถึงแม้ตนไม่มีความโหดร้ายอย่างในค่ายแคบ ก็ยังเห็นที่ ๆ
ใจกล้า ๆ ได้สลายลงในระหว่างสามขมที่ถูกคุมขัง

กลับมาในห้องนั่งเล่นของเขาภาพแล้ว เขาวิจารณ์และพล
จิตว่าเขาคงรักเปรียบเทียบกับสถิติของค่ายกองโจรต่าง ๆ เขา
วางแผนค่ายใหม่ ๆ และกำลังคน สัมพันธ์มิตรไมตรีไม่ต้องการงาน
ซ้อนกัน ค่ายบริติชและอเมริกันต่างฮักกันละเซเรต และเมื่
คนในสนามก็ไม่ทราบตำแหน่งของคนหมู่อื่น แต่ในคราวฉุกเฉิน
ก็อาจรวมกันได้โดยคำสั่งทางไกลจากกรุงเทพฯ โดย โธ เอ็ด เฮส
และหน่วย ๑๓๖

“นมข้าวที่ผมคิดว่าท่านจะชอบ” พลจัตวาที่กำลังพูดและ
ส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้เขาวารัต

เขาวารัตคลิบ มันเช่นกระดาษเปล่า

“โอ ผมลมบอกว่าเป็นกระดาษเขียนด้วยหมึกมองไม่เห็น”

คนอังกฤษพูดราวไปด้วยห้องซึ่งเขาได้ไปหยิบยืมหรือ “เขาคู”

เขาวาร์ตเข้า แต่ไม่ปรากฏอะไร แล้วพลจัตวาจึงรู้สึกตัว
ว่าใคร่คิดอันออกมาจากกระเปาะเสื้อ ครั้นเขาหยิบดู และ
เราต่างก็หัวเราะความเปลอของเขา

“เราอเมริกันความจริงเป็นแค่นักสืบสมัคร” ข้าพเจ้าพูด
“ราวหกสัปดาห์มาแล้วคนของเราในกรุงเทพขอเครื่องพิมพ์และ
ตัวพิมพ์ตะกั่วชุดหนึ่ง ในเวลาอันสมควรเขาก็ได้รียข้าวให้จุดไฟ
สัญญาณสำหรับรียของทหารทงลงมา เมื่อเขาเอาของเข้าไปใน
ค่ายแล้วเขาคก็กลับเป็นเครื่องรายงานอากาศ ซึ่งไม่มี
ประโยชน์แก่เขาเลย ในขณะที่เขากันสำนักงานพลอากาศกำลัง
ใ้กระับสารจากหน่วยหนึ่งในอากาศมันชัดเจนว่าจะให้เขาทำอะไรก็
โลหะสองร้อยห้าสิบปอนด์และตัวพิมพ์ไทยชุดหนึ่ง”

พลจัตวายมอย่างเข้าใจ “ผมกลัวว่าการผลิตชนิดนี้ใน
หน่วยการลับทุกแห่ง” เขาพูด เคะกลองก็ยมิ “เราในหน่วย
๑๓๖ ยิงร้ายกว่านั้น เมื่อสื่อสารของเราสามคนตกอยู่หลังแนว
แยกและกำลังออก เขาได้กินชิ้นเล็กท้ายหมกแล้วเมื่อเขาคิดต่อ
ได้และขออาหารโดยด่วน ต่อมาสองวันเขาก็โง่มากที่ใดเห็น
เครื่องขยับขึ้นตกเวียนอยู่เหนือศีรษะ แต่แทนที่จะเป็นสะเก็ดยิง โจร
ลับสามคนกระโดดคลงสมทบเขาซึ่งมีแต่สะเก็ดยิงผกเดิน ตึกมาด้วย
เท่านั้น ฉะนั้นทงกลุ่มของขคอยากอยู่จนสะเก็ดยิงมาตามคำขอ
ครึ่งที่สอง”

“ผมคิดว่าเรายังมีอีกเวลานี้” ดอยด์พูด “ราวเมื่อสองสัปดาห์
 แรกที่เริ่ม โอ เอส เอส ยัมพลทหารเอมเมทแม็คคาอิลเพอ
 ธิ์ให้ไปทำงานในท่าทำการรายงานข่าวที่แคนดี กองทัพก็ส่งเขา
 ไปทางเรือ สามเดือนผ่านไปโดยไม่ได้รับข่าวจากเขาเลย ถึง
 แม้ว่าไม่เคยมีเจ้าหน้าที่ โอ เอส เอส ไปถึงอินเดียช้ากว่าแปดสั
 ปดาห์ ครั้นอีกสองเดือนผ่านไป โอ เอส เอส ก็ส่งเรือโทเคมีส์
 ซึ่งกำลังจะออกมาตะวันออกไกลไปส่งบ่วงรอบ ในที่สุดพบเขา
 ที่ไกลขึ้นไปทางเหนือของ พม่า กำลังทำการอยู่กับกองโจรของ
 เมอร์ริลล์”

“คนทำงานกับโจร — กับทหารบกบนบกหรือ มันเกิดขึ้น
 อย่างไม่รู้” พรินแอมถาม

“กองทัพไม่ได้ให้เลขลงเรือแก่เขาค้างหากตั้งแต่ซานฟราน
 ซิสโก” ดอยด์อธิบาย “และเรือดำน้ำเป็นเรือปิดซึ่งดำเลียง
 ทหารกองโจรสองกองพันให้ไปปฏิบัติการลับพิเศษ เมื่อเขามาถึง
 ยอชเยกไม่ได้หยุดคนนำพาทะเขวียนส่งโทรเลขหรือเขียนจดหมายได้
 เขาต้องขโมยรถไฟแท่นที่ทุกคนอื่น ๆ ในรถที่ขบวนคาหมกและแล่นข้าม
 ประเทศไป แล้วเขาถูกให้เดินทกร้อยไมล์และเข้าประจันยาน
 เพื่อน ๆ ของเอมเมทกรูว่าเขาเป็นนักเขียน ไม่ใช่ไนกรวย เพราะ
 เขาท้องไส้แฉ่งตาเสมอ ขณะต่อสู้ เขาต้องถลนออกเสด็จย่อย ๆ
 เพราะมันมีวิธีอื่น ๆ ถึงกระนั้นประวัติของเขาว่าเป็นผู้เขียน

เขาราวนึ่งไต้มน้ำต้มมากจนคนของเมอริลลเลนชัน เขาหลายคน
ก่อนที่ โอ เอส เอส จะตามเขาพบ ”

ความชอบเป็น ระหว่างเราทั้งเป็นเพื่อนกันใหม่ ๆ หมกไป
และเราไต่สนทนากันฉันมิตรตลอดเวลาค่า

“ ท่าน เคยคิดใหม่ว่ากิจการของเรา ไม่ปลอดภัยเพียงไร ”
พันตรีพรแอมถาม “ เราเป็นนักสืบทำงานได้จนเข้าศึก แต่
เราก็ปลอดภัยก็ เขาทำทุกสิ่งให้เรา คนใช้สำหรับเลี้ยงเรา
และยามเฝ้าเรา เมื่อเราถามคนไทยว่า ถ้าแย้พัตตยาม เขาจะ
ทำอย่างไรกับเรา เขาก็เพียงตอบว่า ‘อยากจวัน เราได้วางแผน
การณสำหรับท่านแล้ว ท่านจะไปกับพวกอเมริกัน และหัวหน้า
ชั้นสูงของเรายังทชอนสย ”

“ แต่ ” พันตรีต่อ “ ผมขอถามว่าจะอย่างไรถ้าแย้พัตต
สิ้นใจที่ประเทศเวียดนาม เสาร์ หรือ วันอาทิตย์ ท่านรู้ใหม่ว่าทชปลาย
สี่ห้าคนใหญ่ ๆ ในไตดินไม่อยู่ ตั้งแต่คืนวันศุกร์ถึงเช้าวัน
จันทร์กรุงพเป็นเมืองฉ รือไปยานนอก พลเรือเอกไปสกัดหีบ
พลเรือ ออกลุยหายไป — ไม่รู้ไปไหนหรือ อาจจะทำไตดิน จากไตดิน
และขณะนั้นเพิ่งประกาศว่ามี จะชื้อมรบนในกรุงเทพ คืนวันเสาร์
น ”

“ เราไต่แก้หวังว่าตกลสวรรคทำงานสืบาคาหละสี่สยชั่วโมง ”
ลชยักพ ^{๒๒} ทำให้เราหัวเราะ

“ในระหว่างคนไทยทั้งหมด ท่านเห็นว่าคนไหนสนุกที่สุด”

พลจัตวาถามข้าพเจ้า

“핀โทสำเร็จ เป็นแน่นอน” ข้าพเจ้าตอบทันที

“ผมเห็นด้วย เขาเป็นคิงนจริง ๆ” เขาพูด “ผมขอแนะนำหน่อย ถ้ามันยังไม่สายเกินไป อย่างนี้ไปเที่ยวด้วยกัน”

“เขาทรายหรือ”

“ไม่ของสงสัย เขาชอบจับตัวใคร ๆ ใคร ๆ ให้ชกทุกคน สงครามหรือแม้ไม่รบกวณเขาเลย ไม่มีใครชอบปาร์ตี้มากกว่า เขา และถามที่ผมได้พบมา ปาร์ตี้สำหรับเขาหมายความว่า ผู้หญิง ผู้หญิง และผู้หญิง”

“ท่านพูดจากความเคยหรือ” ข้าพเจ้าถาม

“ครึ่งเดียว” พลจัตวาตอบ “คำวั้นหนึ่งเขารับแขกนายทหารบริดชไปเที่ยวบ้านหญิงเต็นท์ว่า คนหนึ่ง และรับประทานอาหาร ทนน หญิงสาวในไม้ซ่างเต็นท์ว่าจนเสื่อผืนหกลดหมด และเพื่อน ๆ ของเรา ฟินโทสำเร็จ แอบไปเสียจากห้อง ทั้งเขาไว้กับสโลโลเมคน เทียว ผมควรจะพูดว่าเขาคิดว่าเขาอยู่คนเดียว เพราะฟินโทได้ ไปยัดกมั้นครึ่งฤดูแรก ซ่าง ๆ เขามีเพื่อนหลายคน ซึ่เขาได้ เชิญไปละเพราะผากัน และทุก ๆ คนได้รั้ความสนุกสนานมาก — นอกจากเพื่อนของผม” พลจัตวาขบขันอย่างหมอง ขณะเราทุกคน

ต่อมาไม่ข้ามเหตุการณ์เกิดขึ้น ซึ่งทำให้สำเร็จต้องตีปรต
ขณะเขานั่งทำงานในห้องกัมพนเอกแบฟสองคน คิชนามิ และอนู
ก้าวเข้ามา ทำทมองหากาววิวาท

“เรามีหลักฐานว่าชั ๔๗ ของสุหรุฎุได้ทิ้งสิ่งของโดยพารา
ชุตในไทยแลนด์เหนือ” คนหนึ่งพูดเสียงค “เราได้เตือนผู้สำ
เรจราชการแล้ว บัคนเราขอให้ท่านไปเที่ยวหาสนามบนลขที่รบ
เครื่องบนเหล่านี้กับเรา”

สำเร็จปฏิเสธไม่ได้ เขามาหาเราก่อนไปและข้าพเจ้าแกะ
ยามีค ๐ ให้ไปเมื่ตหนึ่ง

ที่หยคอินแรกคืออระเขยว ซึ่งผู้บังคับกองบินไทยนำเขาไป
พักที่กระท่อมจวนระพงทป์ดวยสนาม

“ขอ้กาแพเราหน้อย” พันเอกคิชนามิพูด

เขารออยู่ตั้งชวโมง แล้วพันเอกเตือนกาแพ

“ทนไม่ม่กาแพหรือ”

“โอ ไมม่” ผู้บังคับกองตอข “ทนเป็นสนามบนทไกล

มนษย์มาก เราไม่ใครม่อะไร — นอกจากเสื่อ”

“เสื่อ” พันเอกแบฟเหลลยตาอย่างสงสย

“กินคนควย คนของผมถกกันไปแล้วห้าคน ผมคองวาง

ยามบนทนไม่ทุกคิน”

เขาคงสนใจ

“ครับ” คนไทยบ่น “นอกจากนี้ ยังมีใคร
ออกไปกลางคืนต้องตกกตเวทิตาย”

พันเอก อนันต์ เลี้ยวปาก “ขอด้วยเถอะ” เขาพูด

“โอ้ครับ” ผู้บังคับกองตอย “ผมจะส่งทันที

ต่อมาสักครู่คนไข้เข้ามากับแก้วน่าน้ำอุ่นๆ

“หรือว่า” แยะพูด “ขณะเออมม่อไปรับด้วยอย่างไม่

แน่ใจ

“ครับ” คนไทยพูด “แต่ผมไม่รับประทานเลย มัน
มีปูนมาก และน่ากลัวจะทำให้เป็นนิวโมโต”

“คนของท่านเคยเป็นหรือ” พันเอกถาม เมธีมุขปาก

“เป็นกันมากจนผมจำไม่ได้ว่าใคร” ผู้บังคับกองตอย

“เราควรจะไปทักไป” พันเอกแยะพูด “เป็นการแน่ชัด

ว่าทุกสิ่งเรียบร้อยหมด

แต่ฉันทักทั้งสองไซค์ไม้ค้ำ นกสยงของแยะ และพันเอก
ทั้งสองให้ตรวจเขตตักกลนครในสยามส่วนเหนือ เขาขอให้พัน
เอกต้น และได้พบสนามบินลับสามสนาม

แยะพินมากและประจักษ์บริบทด้วยเองนี้ ผู้สำเร็จราชการ
แผ่นดินยังพินังและรับว่าทราบแล้วว่ามีสนามบินสามแห่ง

“เมื่อสองสามมาแล้ว” เนื่องจากการพินังการขึ้นพาณิชย์

เขาอธิบาย “๑๘๐๐ คนของเราที่อยู่ในเขตใกล้เคียงต่างๆ ให้สร้าง

ส่นามบินสำหรับขงเวลาฉุกเฉิน เราไม่ค้อยใ้ใ้ และไม่ได้มี
รายการแน่นอน "

"ท่านควรระเทยวไปในประเทศของท่านบ้อบ ๆ กว่าน" คีชี
นามี พวออย่างเขา "เราสังเกทจากพวเห็นว่ส่นามเหล่าเรักษา
เรียบรือยค และมกจการมาก "

เขาวนพช.ท ๑ สิงหาคม รือรถกับแพพเรือบให้เข้าประชม
ทวงการในวนท ๓ เพอใ้โตเถยงว่จะทำออย่างไรค้กับส่นามบินขง
เขลนอันแลงกับคน'ทวยค' ขงคแตส่นาม .

ระทว่งสสขแบคชวโมงทรววนกำหนดน คีเหมอินสสข
แบทวัน คนไทยทคคนเขนทกขมมาก เขาออยากจะบ้เคอแบพเสย
กอินวันศักร เพราะเขาคคว่ถงอวสานค้แล้ แต่เขาทราบว่ถ่า
สขคคใ้ไมชวย เขาก้ทำอไรใ้ไมค้ชอการเพมทหารขงแบพขง
มากอินทกค ลอยคแตระขพเจกค้ค่อนอกใ้ไมให้ทำอไรเบคเฉย
ค้ขน เมานทแบคเคนรก

ระมาทว่งสวอนทหลาย และเราเห็นใ้ว่คความค้งเควคคก้า
สังรัมแลค้งทรวอ เสนประสาทเขาเกคขเสย

"ผมพยายามไมคคทงมัน" เขาไว้ใจ "แต่ผมจะบค
คความจริงท แยพะจะฆ่าผมเสยไมใ้ค ผมใ้คห้ามไมให้แบพทผมไปรู้
จักเขนส่วนทวเขาไปใ้คองท่างานขงผม "

"ผมจะสังเลอกันกระสุนขนมาใ้" ข่าพเจ้าอาสา
05/08/2565

“ อภิลักษณ์จะให้ผมตัวหนึ่ง แต่ผมบอกว่าคุณจะยอมแลก
ยิ่งดีกว่าไปไหน ๆ ในเครื่องพันธนาการหนักนั้น ”

เขาจากไปด้วยความเป็นทุกข์มาก
รุ่งเช้าเราจึงไม่ทนกับคอกไก่ยืนเสียดเอะอะทมิ้นไค และ
พันโทล้าเรงวิ่งเข้ามาบอกข่าวซึ่งน่ากลัว

“ แยกพรอัยคนกำลังเดินทางไปขอนแก่นใกล้ ๆ ภูเขียงจะไป
ค้นที่เก็บยทุธฉกษและสังเขียง ผู้ว่าราชการจังหวัดเพิ่งบอก
เมื่อตนเอง ”

มันตราลัยสำหรับเราทั้งหมด

“ ยังมีคำขู่ร้ายยิ่งกว่านั้น ” เขาพูดต่อไป “ แม้พหวน
กองพันกำลังเคลื่อนจากอุดรไปสกลนคร และจะเอาชาวอุดร
เครื่องขึ้นไปด้วยเป็นจำนวนมาก ซึ่งหมายความว่าซี ๕๐๗ จะมา
ลงไม้ได้ ”

“ ท่านบอกคนของเราในเขตตลิ่งแล้วหรือยังว่ากองพันแยก
กำลังไป ” ข้าพเจ้าถาม

“ ครับ ตามที่ท่านก็ทราบ ที่ท่านมีคนที่อยู่สองสามคนเท่านั้น
ที่นั่น แต่แยกพบสนามของอังกฤษ เราได้แจ้งพลจัตวา เฮคเตอร์
และพันตรี พรอแม และคนของเขาไต่หั้นเขาเขา ผมกลัวว่าเริ่ม
วินาศกันคราวนี้ ”

เวลา ๕.๕๐ ค.น. — ศุกร์ — ผู้สำเร็จราชการแผ่นดินสั่ง

เอกสวาทเขียนโดยกุ่มให้ข้าพเจ้า สำหรับกระทรวงการต่างประเทศ
เทศและสถานทูตเสรีไทยในวอชิงตัน และกล่าวลาเราทางสาย

เราชอบใจงานรองท่านและในตรีจิตของท่านที่มีอุป
เพียรพยายามอย่างสูง สว่างวาทในทศวรรษร้อยท่านทั้งสองจะ
กลับมาเขียนเขียนและยาวนาน ในเวลาที่มีความสุขความ

แล้วเขาให้หีบกำมะหยี่เขียววงงาม มีกระดุมขมิ้น
หนึ่งสวอยตศกขีพเจ้าเคยเห็น สกัเร คนตะหยิบ กระดุมทำด้วย
ทองกำมะหยี่และสร้อยเส้นทำจากผงกับทิม บนกระดุมหนึ่งมี
อักษรย่อ ค.อ. ของพระเจ้าแผ่นดินอันนันทมฤตตลอดโดยเศษ และ
อีกอันลาทำลายมงกฏของเหนือเลขรัชชกาลแผ่นดิน

กระดุมขมิ้นของพระเจ้าแผ่นดิน วัตถุอย่างธรรมดา
บนกระดุมขมิ้นของกษัตริย์ ซึ่งพระองค์เองหรือผู้สำเร็จราช
การแผ่นดินเท่านั้นให้ได้ แล้วเขาเอาของขวัญลาของ แพ้ที่ได้
ในมือข้าพเจ้า คือ ของบหรงเงงตงาม ซึ่งหนึ่งสลักภาพการออก
ด้วยช่างในประวัติศาสตร์ศตวรรษที่สิบแปดระหว่างเจ้าแผ่นดิน
ไทยและพม่า

เสาร์ที่ ๔ สิงหาคม เราออกเดินทางกลับไปโลกข้างนอก
เราขับรถผ่านพระนครเพื่อไปทัศนนามบินลีย์ ซึ่งจากนั้นเราขึ้นไป
ภูเขี้ยวค้อไป ขณะเราผ่านโรงแรมรัตนโกสินทร์ซึ่งใหญ่ที่สุด
และสมัยใหม่ที่สุดของสยาม โรงแรมกำลังเปิดไฟสว่างและประตู

หน้าคาบขึ้นครัดม คนตรีสองวงกำลังบรรเลงในห้องโถง

“กำลังมีงานอะไร” ข้าพเจ้าถาม “คงกับปาร์ตี้ใหญ่”

“ครับ” คุณเข้บรตคอย “ญูบุนกำลังฉลอง คงมีทั้งพิน
นโนนน”

“ฉลองอะไร” ดอยศักดิ์ถาม

“ชัยชนะใหญ่ ๆ ของเขาในสงครามนี้ และมหาอำนาจ
ของญูบุนที่เขยค่าชาติของพอทซุแต่มีได้”

เราอดทบทกตครัดหนึ่งไม่ได้ คนตรีไม่หยุดเลย พอวง
ทงงขบ อิกวงก็ทงทงน รอย ๆ พินลัดาค้หมนคนญูบุนคว่เด็ก ๆ
ดังกำลังว่าเร็ง ฉลตอง “ระเบียบใหม่ในเอเซียอาคเนย์” — กอน
อะตอมมีคขบขมยี่ สองวัน

พิมพ์ที่โรงพิมพ์ ไทเซียม ถนนเฟื่องนคร พระนคร

นายคำพูน ชาญทะเล ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา ๒๕๕๐